

PUTLARI YIKIYORUM

YALÇIN KÜÇÜK

ÖNSÖZLER I

2 BASIM

Ithaki Yayınları - 296

Tarih Toplum Kuram - 29

ISBN 975-273-068-X

Yalçın Küçük

Putları Yıkıyorum

—Önsözler Birinci Cilt—

Yayına Hazırlayan: Ahmet Öz

© Yalçın Küçük, 2004

© Ithaki, 2004

Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

Yayın Koordinatörü: Füsun Taş

Kapak: Ömer Ülkenciler

Kapak Fotoğrafı: Sinan Göksel, *Yeni Harman*

Sayfa Düzeni ve Baskıya Hazırlık: Yeşim Ercan

Kapak, İç Baskı ve Cilt: Kitap Matbaacılık

Ithaki Yayınları

Mühürdar Cad. İlter Ertüzün Sok. 4/6 81300 Kadıköy İstanbul

Tel: (0216) 330 93 08 – 348 36 97 Faks: 0 216 449 98 34

www.ithaki.com.tr

ithaki@ithaki.com.tr

Dağıtım:

Çatalçeşme Sok. Yavuz Han No: 26 Cağaloğlu-İstanbul

Tel: (0212) 512 76 00 Faks: (0212) 519 56 56

Yalçın Küçük

PUTLARI
YIKIYORUM

ÖNSÖZLER BİRİNCİ CİLT

İÇİNDEKİLER

YAYINCININ NOTU	7
ÖNSÖZ E ÖNSÖZ	9
GİRİŞ	81
GAFLET	83
DALALET	93
FESAT	115
ÖNSÖZLER	145
BİLİM VE EDEBİYAT	147
ŞEBEKE	165
TEKELİSTAN	211
TEKELİYET 1. CİLT	319
SIRLAR	377
AD-DİZİN	379

KATKI-1: TEMEL BİLGİLER TABLOSU	22
KATKI-2: YALÇIN KÜÇÜK VE NÂZİM HIKMET	23
KATKI-3: YAŞAR KAYA VE BAR(A)ZANİ	24
KATKI-4: ANTER	28
KATKI-5: SAYIN YALÇIN KÜÇÜK'E KATKILAR	29
KATKI-6: İŞGALDEN ÖNCE EKİP ÇALIŞMASI	30
KATKI-7: HER ZAMAN KUZGUNCUK VE TEŞVİKİYE-NİŞANTAŞI	33
KATKI-8: SEÇİLMİŞ DOĞMAK	181
KATKI-9: FAS VE ALMANYA'DA HE'LI İSİMLER	238
KATKI-10: "ER" İSİMLERİ ÜZERİNE AYKIRI HİPOTEZLER	249
KATKI-11: DEVLET Mİ - İBRANİ Mİ?	267
KATKI-12: RİFAT BALI, R. B. VE CAHİT UÇUK, C. U.	271
KATKI-13: TÜRKİYE YAHUDİ CEMAATİ	275

YAYINCININ NOTU

Putları Yıkıyorum...

Yıllar önce Nâzım'la duymuş –öyle görülüyor Fikret'e atıfta bulunuyordu Nâzım– ve dönemin önemli(!) yazar ve şairlerine yönelik eleştiri kampanyasının sloganı olarak bellemiştik “Putları Yıkıyorum” ibaresini. Şimdi Yalçın Küçük'ün yeni kitabının adı. Ve gerçekten de yeni bir kitap “Putları Yıkıyorum”, her ne kadar daha önce yayımlanmış önsözleri içerse de.

Uzunca bir süreden beri Yalçın Küçük'ün yeni baskılara yazdığı önsözlerle ilgili kimi şikayetler alıyorduk ki bir ölçüde haklı sayılsa da bu şikayetler, özünde yapılan doğrudur. Yeni baskı bir yenilik ve yeni bir değerlendirme zemini demektir, ve yazmak gerekiyordu... Ve kuşkusuz önceki baskıyı alanlar mağdur oluyordu, bir kitabı iki defa almak, hem şimdiki koşullarda çok zordu...

Artık bu zorluk “Putları Yıkıyorum”la aşılmaktadır.
Üstelik yep yeni bir kitapla birlikte aşılmaktadır...

ÖNSÖZ E ÖNSÖZ

Bu kitabın temelinde adalet duygusu var.

Ciltler kalınlaşıyor, ilkinin edinmiş olanın izleyenleri satın almak zorunda kalması, bir haksızlıktır. Böylece, bir ölçüde gecikme ile birlikte, bu haksızlığı ortadan kaldırmayı deniyorum.

Saygı da var; okuyucunun her karşısına çıkışta yeni verimler sunmaya hep özen gösterdim, bu da kitapların büyümesi sonucunu doğuruyordu. Ayrıca *Tekelistan* her açıdan tamamlanmaya muhtaçtı; bir kez bir alanın ilkiydi, yol açıyor ve yol yapıyordum. Bilim yolunda, tarik-i ilim, açılışlarda, hep eksiklikler ve fazlalıklar oluyor; sadece din planında, yol-yapanlar, kusursuz sayılıyorlar ve bu yüzden Hristiyan dünyasında papaya, "pontiff" deniyor, pontifex'den, o da pont-facere'den geliyor, yol veya köprü ile yapmak fiilinden çıkmaktadır.¹ *Tekelistan*, hem yol açmıştı ve hem de bütün ilk açılan yollar ya da açanlar misali mevzun olmaktan çok uzaktı, kaba yönleri çoktur; bu nedenle bir bütünlük kazandırmaya çalıştım.

Bir de, "özel hal" diyebiliriz, özrü var; mapusta yazdım. Arkadaşlarımla

1) "Pont-Euxin", Karadeniz'in Elence adı, "konukseverlik" denizi anlamındadır, "pontos", Elence-deniz demektir. Bir de "deniz" karşılığı olduğunu kaydediyoruz.

hepsine şükran duyuyorum, pek çok zor kaynağı, pek büyük istek ve ciddiyetle sağladılar; ama yine de mapus mapus'tur. Bu nedenle de kendi içinde bütünlük-lü, daha önce yazılmış metinleri tekrarlamayan ve ancak pratikten teoriye açılan bir "önsöz" gerekiyordu. Uzun oldu, bu bir yana, bütünleyici ve bilimsel kabul edildiğini biliyorum.

Kuşkusuz, tek başına adalet ve ciddiyet duygusu değil; yıllardır, önsöz'lerin ayrı bir kitap haline getirilmesi isteniyordu, duyuyordum. Başlamış oluyoruz. Za-man zaman önsözler, metinleri geri plana atıyordu, biliyoruz. Diğer önsöz'leri de yayınlamayı planlıyorum.

Bu arada not edebilirim, en çok sevdiğim edebiyat türünden birisi mektup'tur, mektup biçiminde romanlara büyük düşkünlüğüm var, Dostoyevski'nin *İnsan-cıklar*'ındaki duygu yüküyle kendisini feda eden, korumacılığı pek ağır aşk mektuplarını okumaya hiçbir zaman doyamadım. Belki de, "Bin yaşına varsam / diş-siz kalsam / seni ısırısam" Dostoyevskiendir. Bilmiyorum. Aslında bizim kuşak, El-li'li yıllarda eyleme girenler, biraz Dostoyevski, biraz Camus ve en çok da Cast-ro'dur. Başkalarının cinayetlerini işlemeyi, ben, Camus'den öğrendim, hepimiz bir "Yabancı" idik. Ayrıca o yıllarda öğrenci eylemlerinin içindeydim, yükseltiyor-duk, gazeteler, haftalık dergiler, benim fotoğraflarımın altına, bazen, "Castro" ya-zarlardı, çok hoşlandığımı hatırlıyorum. Birlikte 27 Mayıs'ı yaptığımız arkadaşla-rımızdan birisinin adı "Castro Nuri" idi, çok severdik. Aramızda, yiğit ve ahlaklı olana, Castro diyorduk.

Çocukluğumda mektup yazardım, ortaokul yıllarında, şimdiki kitap yazıcılı-ğımdan daha hızlı mektup yazıcılığım vardı, şimdilerde sevdiğim tüm yetenekli ar-kadaşlarımın yerine kitap yazıyorum, o zamanlar neredeyse bütün arkadaşlarımın aşk mektuplarını ben yazıyordum; ten-endam, kaş-göz, birkaç sorudan sonra, söz uygunsa "döktürüyordum", pek çoğu erken yaşta evlilikle sonuçlanmıştı. Bir ya-kın arkadaşım vardı, Antuan, bir Müslüman kıza âşık olmuştu, şimdi adını unut-tum, aslında hepsinin adı birdir, "sevgilim" diye çağırıyoruz, ama bizde Arapça da geçiyordu, "Ey Habibem" diyebiliyordum; zor oldu, ama sonunda ve er zamanda, evlendiler. Yıllar sonra gördüm, bizim Hristiyanların güzel tatil köyü Arsuz'da , dere boyunda, bir çocuğun elinden tutmuş yürüyorlardı, kendimi tanıtmadım.

Önsözler'de hep mektup yazdım.

Hep içten ve kendi imkanların çevresinde, hep bilimin sınırlarında dolaşıyor-dum.

Okuyucuya, veliyy-i nimet, düşünsel serüvenden haberler ulaştırıyordum. Ben, benim nasıl düşündüğümü, çok merak ediyorum; insan kendi sesini bilemiyor, çünkü, diğer insanların bildikleri yoldan değil, içerden alıyor, dolaşısıyla, nasıl düşündüğümü ve ne yolla mantık yürüttüğümü bilmek bana çok zor gelmektedir. Bu güçlüğe karşı, çözmeye çalışıyorum ve kısmen bildikçe, mektuba döküyorum.

Okuyucu olmazsa, olmayacağını düşünüyorum.

* * *

Hegelyen bir durum'dayız.

Hiçbir düşüncenin bu kadar hızla yayıldığını hatırlamıyorum.

Hegel, bize, düşünce'nin çok güçlü ve silahtan da güçlü olduğunu öğretmişti. Marx, kütesini vücut yapan düşüncenin, hiçbir silahla alt edilemeyeceğini eklemiştir.

Her sabah, "yaşasın düşünebilen" diyorum.

Düşünemeyenlerden, hep tetikte çok büyük köpek, hep görkemli at, eşsiz güzel gözlü eşek ve inek hariç, bunlardan da birer tane, gerisinden ve hepsinden tiksiniyorum. Sürü'dürler ve Adamo'nun şarkısıyla, "her yerde sürü var", sürülerin içinde yaşıyoruz. Üstelik, onlar bizim "sürü" olmadığımızı bilmiyorlar ve ne yazık, biz onları "sürü" görüyoruz; sürülerin içinde yaşamıyoruz ve buna, bir arada yaşamama, diyoruz.

* * *

Üniversite, tehdit gördü. Ancak görmezlikten gelmeyi yararına buluyor; hayatiniyetini kaybetmiş haldedir. Tehditi görmezlikten gelmek, korkakların, güvensizlerin ve canlılığını yitirmiş olanların huyu'dur. Seksen olmuşlar, hepsi, tek huylu'durlar.

Aydın ve sol, şiddetli bir yaz yağmuru olarak algıladı, geçmesini ümit ve tercih ediyordu. Şimdi kendisi geçmek üzeredir. Eskisinin hükmü kalmamıştır; bunu gösteriyoruz.

İslamistler, önce sevindiler ve sonra çok korktular. Sol ve İslamizm, takbih etmede birleştiler; çünkü, gelmekte olanı geç de olsa görebildiler. Birleştiler, baraj oldular ve birlikte deliniyorlar.

Aydın ve sol, Judaik boyunduruk altındadır.

İslamizm, önemli ölçüde, Siyonizedir.

Tarih yazımı, "ilk kurşun" veya "şemsi efendi mektebi" misali çarpıktır.

Dış politika rezervist yöndedir.

Ve şimdi elimizde bir turnusol kağıdı ve bir de kaldıraç var.

Kütleye bu kadar hızlı inmesi bundandır. Hegel ile Marx'ın buluştukları nadir kavşaklardan birisindeyiz.

Yönetilenler, yönetenlere neden güvenmemeleri gerektiğini görmeye başladılar. Aydınlık var.

* * *

Kuşkusuz, eninde-sonunda en inandırıcı olan madde'dir. Eğer şeriat programıyla geliştirilmiş, desteklenmiş ve en sonunda, hiçbir parlamenter sistemde görülmemiş bir şekilde oyların üçte birini almasına rağmen, hükümet odası verilen bir ekibin, düşünülmesi imkansız ölçüde İsrail yanlısı bir çizgi izlemesi olmasaydı, bütün bunlar, hiç inandırıcı olmaz ve en alt derecede bile aydınlık sayılmazdı. Bu İslamın Siyonize olduğunun maddesel kanıtıdır; kültürel etkisi bu yönde oluyordu ve gerçek inananlar ortada duran İslamdan şüphe etmeye başlıyorlardı. Bir altüst olma ve daralma çıkarıyoruz.

Pozitivizm bilim değil, bilimim karikatürüdür; bilim, görüntü ile özün aynı olmadığı zamanlarda, çıkabilmektedir. Önde gelen ulemanın, en İslamcı görünen politikacıların, belli başlı tarikat şeyh veya efendileri'nin İbrani asıllı olduklarını çıkarabilmemiz bilimdir. Burada henüz yolun başındayız.

Dinsellik, eninde-sonunda ikidir; birincisi dışa kapalıdır, dindar, yaban'dan hiçbir iyilik gelmeyeceğine inanandır.¹ Görüyoruz, Hristiyan-Demokratlar, dindardırlar, yaban'ı almamakta direniyorlar. İkincisi, dindarlık, eninde-sonunda, ahlak'tır, tutucu bir ahlak'tır, ama dinin kendisi tutucu olmak durumundadır ve ama şimdi ülke, tarihinin en ahlaksız dönemini yaşamaktadır.

Yüksek bürokrasinin, bu arada 12 Mart 1971 tarihinde Genelkurmay Başkanı Orgeneral Memduh Tağmaç, ki bir sabetayist idi ve 12 Eylül 1980 tarihinde Genelkurmay Başkanı Orgeneral Kenan Evren ki, ismi ile müsemma, bir sabetayisttir, ile başlamış ve hız almıştı, toplumu İslamize etme doktrini-

1) Dini tam dostlarım bende dinsellik buluyorlar; buradan gelebilir ve ben, bütün doğru'ları ve güzellik'leri içerde, bu topraklarda, arayanlardanım, sayılarının çok olmasını umut ediyorum.

ne ve pratiğine karşın, İslamın dayanakları çökmektedir. Artık İslam, hikmet-i vücudunu kaybetmektedir; bir toplum, kendisine vereceği olmayanı reddetmek eğilimindedir. Şimdi Türkiye’de İslamın, kendi halkına ve çevre kavimlere vereceği kalmamıştır, verememektedir; buna tükenme diyoruz.

Şimdi Müslüman değil, her yanı dışa açık ve kâr için en bezirgandan daha aç ve sahteci, hiçbir ulusal onuru ve ahlaki olmayan, bir topluma sahibiz. Sol aydınlar için yayılmıştı, artık asıl yerini ve muhatabını bulmuştur, “bel kemiği olmayan” bir Müslüman sürü ile karşı karşıyayız. Çobanlarının çoğunun Yahudi asıllı olduklarını gösterebilmiş haldeyiz ve bu nedenle de, “işte Paşam, buyrun, işte marifetiniz” diyoruz.

* * *

Üstü örtülerek “neo-konservatifler” dendi, Türkiye’de *Sabah* gazetesi hariç, irili-ufaklı “sol” yayınlar dahil, tüm matbuat bunu tümüyle görmezlikten geliyordu; ancak Batı’da en fazla “establishment” içi sayılan basın dahi bunu “jewish conspiracy”¹ olarak görüyor ve tanıtıyordu; bir “fesat” teşhisi yapılmaktadır. Amerika’da bu “Yahudi Fesatı” üzerinde sürekli kitaplar çıkıyor, bunu anlayabiliyoruz, çünkü hâlâ güçlü bir Katolik cereyanı var. Bizde üstü bu kadar rahat örtülüyorsa, ya İslamizm yoktur ya da Siyonizm, İslamı kontrol altına almıştır, bu ortaya çıkıyordu. Madde ve düşünce denk düşmüştür.

* * *

İnsanlar en çok kendi illüzyonlarının esiridirler. Hitler, Avrupa’da var olan anti-semitizmi, altüst etti, kutsallaştırdı; Yahudilere bir devlet hediye etmenin yanında, bir de, İsraillilerden başkasının Yahudilerden söz etmesini büyük bir günah derecesine yükseltti. Böylece, “anti-semitizm”, İsrail ve Yahudiler için, barışta , tam bir zırh ve savaşta bir kalkan işlevi kazandı ve artık insanlık sadece, Yahudi kuruluşların verdikleri ve “bon pour les juifs” damgasını vurdukları bilgileri alabiliyordu. Böylece sansürün özgürlük sayıldığı ve bir dünya boyutundaki demir perde içine sokulmuş oluyorduk. Bunu en çok Türkiye’de ve “Kürt-Yahudileri” sorununda gördük. Çünkü, görmüyorduk.

1) Ne yazık, “con” birlikte, spire, nefes almak, ve “conspiracy”, birlikte nefes almak; buradan “gizli örgüt” diyebiliriz; “hemrah” misali “hemnefes” olabilir, fakat, eskiden beri Türkçede “fesat” denmektedir ve çaresizlik içinde böyle demeyi sürdürüyorum.

Şimdi daha iyi görüyoruz, Türkiye aydını, anneannelerinin bütün uyarılarına karşın arkaları açık uyumuş ve büyümüşler, kötü rüyalardan hiç kurtulamıyorlar ve uyumadıkları zamanlarda da korkuyorlar. Hep en ileri teori, hep “devrimci teori” deyüp, teori bir yana bilgiden kaçıyorlar; sırat köprüsündeler ve en fazla üç önermelik heybelerinde olmayan bir bilgiyi duyar duymaz, Marksizmden kopma sıtmasına yakalanıveriyorlar, tir tir titreyip, buldukları bütün battaniyelere sarılıyorlar. Devamlı sırat köprüsündeler ve hep cehenneme düşmek üzereler; benim üniversite öğrencilik yıllarımda, Sartre veya Kafka okuyacak olursak, hemen sapıyorduk, dalalet işaretleri vermiş oluyorduk, cehenneme yol alıyorduk, demek ki aydının ve solumuzun beşiğinde cehennem saplantısı var. Artık biliniyor, herhalde laik büyümüş-tüm, ben hem okuyordum ve hem de sapmıyordum. Ama hep Marx’la tartışıyordum; *Tekeliyet*’te açık örnekleri var.

Troçkizm veya anti-sovyetizm cehennemine düşebilme korkularımız geride kaldı; korkuyu yenmedik, çünkü yıkıldılar. Şimdi birbirine, her sabah, “sen, düşme, sakın ha, sen sen ol ve düşme” diyorlar; şimdiki günah, anti-semitizmdir. Bu günahı işlemekle ve binnetice cehenneme gitmemek üzere, kat kat battaniyelere sarıldılar ve ölmek üzereler.

Aslında son on yıllarda Türkiye solu cehenneme düşmemek için donmuş ve fosilize olmuştur; donmayı, muhtemel ateşe karşı, içgüdüsel savunma sayabiliriz. Fakat yine de beyhude, çünkü, İsrail Devleti’nin kuruluşundan itibaren “anti-semitizm” bir kavram olarak ortadan kalkmıştır. Şimdi, anti-semitizm suçlaması, yayılmacı, Amerikan emperyalizminin taşeronu, acımasız İsrail Devleti ve semitizm için bir kalkan’dır.

Türkiye’de anti-semitizm yoktur ve semitizm derinlik kazanmaktadır.

Semitizm ile Siyonizmi birbirinden ayırmak zor görünmüyor, çalışıyoruz.

Bir de Türk aydını ile solunun, semitik boyunduruktan kurtulma sorununu teşhis ediyoruz. Özgürleşmesi gerekmektedir.

* * *

Üniversitelerde iktisat, neo-klasik iktisat ve bir de “micro economics” tabir edilen firma iktisadı okuturuz, bir bölümümüz, derslerin sonuna doğru eleştiririz; aslında eleştirilerimizi Mrs. Robinson’a borçluyuz, O’ndan alıyoruz. Firmanın bir makine yatırımı var, sabittir ve teknoloji içermektedir; ama bizim

okuttuğumuz economics'de, makine ve teknoloji yoktur, balmumumdan firma düşleriz, istediğimiz şekle girmekte, sonsuz küçülebilmektedir. Ayrıca bu okuttuğumuz iktisatta ne sendika ve sınıf var, firma sahibi ile işçi arasında da bir ayrım bulamayız, aslında firma denince ya evinde, mahzende, şarap yapan bir bağcıyı ya da evinin önündeki tarlada buğday yetiştiren “kapitalist” köylüyü postüle ederiz. Sabit makineleri ve sınıfları olmayan bir ekonomiyi öğretiyoruz; Türk aydını için de hem İsrail Devleti ve hem de Yahudiler yokturlar. Balmumundan bir dünyadalar. Ülkelerinin küçülme sürecini de göremiyorlar.

Balmumu dünyalarında, İbrani asıllı olan ve endogami ile bu çizgisini koruyan sabetayistler ise hiç yoklar. İnsanın kendisini görememesine bir kez daha tanıklık ediyoruz.

Bir de Yahudi dendiğinde, Rothschild'den, Madam Curie, Einstein, Eisenstein veya Troçki ya da Barbara Streisand'dan başkasını düşünemiyorlar; hem yoksul ve köylü Yahudi fikrine yabancıdırlar ve hem de uzun yıllar Kürtleri aşağılayıp Yahudileri yücelttiğimiz için, kavramsal olarak, bir araya getiremiyorlar, “Kürt-Yahudisi” dedikçe, öğrenmek yerine, benimle, alay etmeyi seçtiler. Sonunda, İsrailliler, başta Urfa olmak üzere Doğu'da toprak almayı bir günlük iş haline getirince, ki *Tekeliyet*'te bunun ön-haberleri yer alıyordu ve sonra, İsrail sermayesi ile Kuzey Irak'ta Kürt-Yahudiler, Türkmen topraklarını ele geçirmeye başlayınca, bunu Türkmenler her gün yaşamaya başladılar, sağa sola sıvadıkları balçık işe yaramaz oldu. İlaveten, tanınmış bir Amerikalı gazetecinin, İsrail'in, Kuzey Irak'ta Kürtleri eğittikleri haberleri eklendi; buna benim ekleyeceğim, eğiten ile eğitilenin aynı dili, Kürtçe , kullandıklarıdır. Ve en gerçekçi tahminlere göre İsrail'e yerleşmiş iki yüz bin kadar Kürt-Yahudisi ve şu anda da Kuzey Irak'ta en az yine iki yüz bin çevresinde Kürt-Yahudisi bulunmaktadır.

* * *

Demek ki asıl güç madde'dedir. Gücü, maddeleşmesinden kaynaklanıyor, önündeki barajları aşarak, maddede vücut buluyor; bazı dergi kapaklarını sunuyorum. Bunlardan biri var ki her zaman gülümseyerek karşılıyorum, kısa bir zaman önce, bana, “emperyalizme karşı mücadeleyi saptıyor” diyorlardı; şimdi “Şanlı Urfa” değil, bu gidişle “Yahudi Urfa” başlığını koyuyorlardı. Doğrudur. Doğrulara, her zaman buluşmayı istiyorum.

NOKTA

SIYASİ HABER
DERGİSİ
YIL 23 SAYI 1099
26 TEMMUZ
1 AĞUSTOS
2004/23
3.000.000 TL

Gizli GAP Raporu

İsrail'in Urfa'da
450 bin dönüm
arazi aldığı
iddia ediliyor

HIZLI TREN

CİNAYETİ

• Hulki Cevizoğlu
paylaşılan Türkiye'yi
yazdı: 'Ya sev ya Sevr'

• Kod adı 'Uyuyan Güzel'
CIA beyinlerimizi
kontrol ediyor

ÇORUM'DA İŞÇİLERİN ZAFERİ

Aydınlık

2.000.000 TL. ücret için

KURUCUSU: ŞEHİT HÜSNÜ • HAFTALIK HABER-YORUM DERGİSİ • 15 AĞUSTOS 2004 / SAYI: 991

Eski Şansverdi Belediye Başkanı
Ahmet Balcıyan: Projeyi reddediyoruz

İsrail-AKP Ortaklığı YAHUDI URFA PROJESİ İMZADA

Aydınlık
çizim ve
maketleri
ele geçirdi

20 milyon dolar İsrail'den
Onay Turizm Bakanı Mumcu'dan
BOP'un esası: Büyük İsrail, Büyük Kürdistan

IMF "OLMAZ" DEDİ, TRENLERE PERSONEL ALINMADI

gelecek bir tasarımdır

2023

İKİBİNYİRMİ ÜÇ

15 Temmuz 2004 • Sayı: 39 • 5 milyon

Emperyalizmin Koçbaşı

İSRAİL

Irak'ın Kuzeyinde

İŞBAŞINDA

Suat PARLAR ile Söyleşi:
Şark Meselesi'nin İkinci Perdesi: Sıra Anadolu'da...

B Plânı
Seymour M. HERSH

İsrail ve Kıbrıs
Prof. Dr. Anıl ÇEÇEN

İsrail-Kürt İlişkisinin Tarihsel Arka Plânı
Hakkı ÖZNUR

Büyük Ortadoğu Projesi ve Türkiye'ye Yansımaları / Jeopolitik Değerlendirme:
Prof. Dr. Tayyar ARI • Onur ÖYMEN • Nejat ESLEN • Prof. Dr. Hasan ONAT
Kâmrân İNAN • Prof. Dr. Özcan YENİÇERİ • Dr. Hüsnü Mahallî • Prof. Dr. Anıl ÇEÇEN

İsrail ateşle oynuyor

Ebu Garib skandalını ortaya çıkaran gazeteciden son bomba: İsrail ajanları Kuzey Irak'ta Kürtler'e komando eğitimi veriyor, birlikte sınır operasyon düzenliyor

"İSRAİLLİLER Kürtler'le Suriye ve İran sınırına istihbarat amaçlı operasyonlar yapıyor. Kürtler, ajanları İran'ın muhtemel nükleer bölgelerine de götürdü. Türkiye müthiş rahatsız. Bir Türk yetkilie göre, İsraili Kerkük'ü Saraybosna'ya dönüştürecek" 19'DA

PULITZER ödüllü Amerikalı gazeteci Hersh, İsrail'in bölgede "uzun dönemli dost" sevdiği Kürtler'le ortak çalıştığını açıkladı: "Birkaç yüz İsraili asker ve istihbaratçısı içsadamı kılığında K. Irak'a geçti. Bunlar Kürtler'i İsraili fipi komando eğitiminden geçiriyor.

Gül: Yakın takipteyiz

DİŞİŞLERİ Bakanı Gül, İsrail'in uyarıldığını ima etti. "Çok yakından takip ediyor, uyarıları yapıyoruz. Kerkük has-sasiyetimizi herkes biliyor. Oldu bittiye izin vermeyiz" dedi.

Kürtler'e 500 bin \$

İSRAIL'in Kürt oyunu Türk istihbarat raporlarına da yansdı: "MOSSAD ile KDP üç yıl önce anlaşma yaptı. Eğitim hem bölgede hem de İsrail'de veriliyor. Peşmergelere ayda 500 bin dolar hibe ediliyor.

HABERLERİ SAYFA 18'DE

Türkiye'nin en iyi gazetesi

SABAH

SALI 22 HAZİRAN 2004

ÜÇ GAZETE 350 BIN LIRA

İSRAİL'DEN KOMİK SAVUNMA
İSRAIL yetkilileri, İsraili askerlerin K. Irak faaliyetleri için şu savunmayı yapıyor: "Irak'ta hiçbir resmi faaliyetimiz yok. Çift pasaportlu şahıslar ya da oradakilerin akrabaları bazı faaliyetler yürütebilir. Bu, onları bağlar."

Kuzey Irak ikinci Filistin mi olacak

İsrail'den gelen Yahudi Kürtler, değerinin 5 katını teklif edip, Saddam zamanında Kerkük'e yerleşen Araplar'dan topraklarını satın alıyor

KERKÜK'E yerleşen 'yeni Kürt' sayısının şimdiden 5 bini aştığı ve bu 'yeni yerleşimciler'e ödenen aylıkların MOSSAD tarafından verildiği iddia ediliyor

■ Zeynep TUĞRUL - ANKARA

Irak'la Geçici Dönem İdari Yasası'nın, "çifte pasaportlu" Iraklılar'a geri dönüş hakkını tanımasıyla, 50 yıl önce terk ettikleri Kuzey Irak'a geri dönen Yahudi Kürtler, peşmergelerin silahlı gücü ve yüksek para karşılığı Kerkük'ten toprak almaya başladı. Bu durum, dünya Yahudileri'nin 1897'den başlayarak geliştirdikleri bir plan çerçevesinde Filistin'den parayla toprak almalarına benzetiliyor. Nitekim bu sürecin sonunda Yahudiler, 1948 yılında İsrail devletini kurdular. Yahudi Kürtler'in, Saddam'ın bölgeyi Araplaştırmak için dağıttığı bedava arsaları yüksek bedellerde Araplar'dan satın aldıkları belirlendi. Yahudi Kürtler, bununla da kalmayıp geçen ay Bağdat'ın Şorçe semtinin kendilerine ait olduğu iddiasıyla, 20 milyar dolarlık tazminat davası da açtılar. Bölgeden SABAH'a aktarılan bilgilere göre, son üç ayda Kerkük'e yerleşen Kürt sayısı 5 bini aştı.

PARALAR MOSSAD'DAN MI?

Kürdistan Demokratik Partisi (KDP) ve Kürdistan Yurtseverler Birliği'nin (KYB) ödediği 200 dolarlık yardımlarla, önce çadırlara yerleşen Araplar'dan Yahudi

kökenlilerin de bulunduğu Kürtler, daha sonra da arsa satın alıp yerleşik hale geliyorlar. Bağdat'taki Geçici Hükümet'in atamaları "kanunsuz" ilan etmesine karşın, bu kişiler görevlerini sürdürüyorlar. Maaşlar ise yine Kürt partilerince ödeniyor. KDP ve KYB'nin 5 bini aşkın Kürt'e aylık 200 dolar yardım yapması, bu paraların kaynağının, "Kürt Yahudiler'in desteklenmesi için MOSSAD tarafından sağlandığı" iddialarını gündeme getirdi. MOSSAD'ın Kerkük'ün Arafa semtinde ve Bağdat yolunda "Kadınları Kalkındırma" ve "Demokrasiyi Yerleştirme" gibi kurumlar açtığını dile getiren bölgeden bir kaynak, "Ancak bu kurumlar Şii saldırısından korktukları için adres değiştiriyorlar" diye konuştu.

ABD ÜÇ MAYMUNU OYNUYOR

Diğer yandan KYB'nin "atadığı" Kerkük Belediye Başkan'ının, belediyeye ait olmasına karşın geçen cuma günü şehir merkezinde bulunan lunaparkın karşısındaki Korniş Alanı'nı Kürt yerleşimciler açtığı belirtiliyor. Korniş Alanı'na gelen yaklaşık 200 Kürt'ün kendi aralarında anlaşarak toprak paylaşımı yapmasına tepki gösteren Türkmenler, durumu koalisyon güçlerine aktardı. Buna karşılık ABD'li muhataptan Türkmen temsilcilere verilen yanıt şu oldu: "Biz istikrar istiyoruz. Hiçbir çatışmaya katılmaya niyetimiz yok. Onlar gündüz meydana evlerini kuruyorlarsa, siz de gece buraları yakın. Biz ne görürüz, ne de duyarız."

KYB'ye ait belediyede çalışan Türkmenler, işyerlerine gidememekten de şikayetçi. Peşmergeler tarafından binaya sokulmadıkları anlatılan bir Türkmen, "Bize 'Siz gidip evlerinizi oturun. Maaşlarınız düzenli olarak yatırılmaya devam edecektir' diyorlar. Ayrıca bu kadar para nereden geliyor?" iddiasında bulundu. Bölgedeki Kürt grupların da Yahudi Kürtler'e büyük destek verdiğini de belirten kaynaklar, "Perşembe günü gazetelerde duyurulan bir ihale açılıyor. Cuma günü resmi tatil olduğu için kimse gidip başvuramıyor. Cumartesi günü ihalenin bir Kürt'ün kazandığını öğreniyoruz" iddiasında bulundu.

Hersh: Yalan söylüyorlar

İSRAİLLİ yetkililerin "Bizim Kuzey Irak'la ilgili bir çabamız yok" açıklamalarına rağmen, New Yorker dergisinde, "İsraili ajanlar Kürtler'e askeri eğitim veriyor" haberini yapan seymour Hersh, İsrail hükümetinin doğru söylemediğini savundu. İsrail'in Kuzey Irak Kürtleri ile ilişkisinde olduğu iddiasını yineleyen Hersh, bazı Türk generallerin konuyla ilgili olarak ABD'de görüşmelerde bulunduğunu öne sürdü.

Bir altüst oluş yaşıyoruz. Fosilize üniversitenin karşısında çok değerli çalışmalara rastlıyoruz. Bunlar sevindiricidir; ayrıca bir düşüncemi tekrarlamak durumundayım, bu alanı ben açmadım, benden önce kapılar açılmıştı, önemli işaretlemler verilmişti, bunu tekrar tesbit ediyoruz. Ben, bilimselleştirmeye, meşru bir tartışma alanı haline getirmeye çalıştım ve hâlâ çalışıyorum. Bu yoldan ne ilk geçen benim ve ne de ilk kazmayı ben vurdum; ben sadece yol yapıyorum. Bu arada not ediyorum, daha önce dikkatimi çekmemiştir, Köprülüzade Fuat'ın eski bir çalışmasına rast geldim, "Türk Onomastiği" başlığını taşıyor, belki bu adla ilk'tir, sevinerek haber veriyorum.¹ Bir not da şu, şarap başkadır ve bilim adamı bambaşka; bilimde önemli olan eskilik değil bilimsellik. Buradayız.

Sunuşların sırasıdır, temel bilgiler tablosunu kimlerin ve ne zaman düzenlediklerini bilmiyorum, bana elden verildiğini hatırlıyorum. Tahminim "halk araştırmacısı" bir ekibin işidir, hiç değiştirmiyorum, olduğu türden sunuyorum. Ancak bu tablonun birkaç alt-notu daha var, ayrıca önemlidir ve yayına hazırladığım diğer çalışmada uygun düşüyor, bekletiyorum. Halk araştırmacıları, bana, hep heyecan verdiler ve veriyorlar; eksiklikleri veya yanlışları olabilir, ancak, fosilize üniversitenin karşısındalar.

Diğer yandan Sarah Aliye Rana'yı tanımıyorum; ilk katkılarından bilgili olduğunu anlamıştım, bana çok kızıyordu, önemsemedim, biliyordu ve yararlanmaya çalıştım ve şimdi Sara'ya kızıyorlar. Sarah Hanım'a düşman bir internet-yayınında, Boğaziçi Üniversitesi'nde linguistik okuduğunu ve California'da Arami ve Onomastique üzerine doktora çalışması yaptığını öğrendim. Arami, Yahudi kavminin ilk sürgünde, neredeyse İbraniyi unutup konuştukları dildir ve bu gün de dillerini oluşturuyor, misalen hem "ben" ve hem de "bar" diyorlar. Bu bir yana Arami aynı zamanda başlı başına ve harika bir Kavim'in dilidir; bu toprakların tarihiyle ilgili harika bir anahtar olduğunu biliyorum.

Eskiden olduğu üzere buradaki eleştiri ve imalarından rahatsız olmadım, hiç değiştirmiyorum² sadece Obadiah'ın tam karşılığının "Abdullah" olduğunu ekliyorum. "Abd", abit, "abdi", İbranide de geçerlidir. Görülüyor, bir dizge'ye yaklaşıyoruz ve yaklaşıyoruz.

1) Fuat Köprülü, *Türk Onomastique'i Hakkında, Tarih Dergisi*, İstanbul, 1950. Cilt I, Sayı 2.

2) Bunları bana Mehmet Hocam sağlıyor; Orta Doğu Teknik Üniversitesi'nden elektrik mühendisi olarak çıkmış, sol içindedir, kamudan emekli olduktan sonra, özel bir firmada çalışıyor, geç saatlerde eve gelince, kendisi ve benim için taramalar yapıyor; Sarah'ın katkıları da Mehmet Hocam'ın işidir. İşimiz, demek istiyorum.

Katkı 1

TEMEL BİLGİLER TABLOSU

YAKUBİ (Arapados)	KARAKAŞ (Honieros)	KAPANCI (Kavelyeros)
Din Adamlarına: Peytan, derler Yakup Çelebi (Hamdi Beyler) 690 Mezarlar: Maçkada İslama en yakın, asimile olmuş Evlendikleri ilk gece cemaat sırları, ibadet 13 yaşında Saray erkanı ve devlet görevi Dr. Şefik Husnu, Ahmet Emin Yalman, Bilgin ailesi Fevzi Atı, Bogaziçi Koleji	Din Adamlarına: Ogan, derler Mustafa Çelebi (Muminler) Osman Baba (690) Mezarlar: Bulbulderesi Asimile olmanuş Feyziye Hatun mektepleri-Işık Lisesi Feyziye Hatun Camiini yaptırdılar Dini rituelleri en çok uygulayanlardır İpekçiler, İsmail Cem, Maliyeci Cavit Bey vs. Cemaat sırları 13 yaşında verilir	Din Adamlarına: Hoca (sakallı), derler İbrahim Aga (1726) Mezarlar: Feriköy'de Asimile olmuş Modern T. C.'nin kurulmasında önemli hizmetleri olmuştur. Ticaret, sanayi, munevverdirler Serteller, Derviş Ailesi, Bezmenler, Atabekler, Eczacıbaşı Terakki Okulları

Kaynak, Anonim. Bana elden verildi. Daha önce yayınlandığını sanmıyorum.
Bir ekip tarafından hazırlanmış olması muhtemeldir. (Y. K.)

Katkı 2Sarah Aliye Rana'dan - 1**YALÇIN KÜÇÜK VE NAZIM HİKMET**

Sayın Yalçın Küçük çok beğendiğim ve revize edilmiş *Tekelistan* kitabında, benden de övgüyle bahsetmiş ve Ibda'ya yakın adreslerde dolaştığımı söylemiş. Ibda ile sadece ben ilgilenmiyorum, ilgilenen çok ama gizli diyelim, aynı sayın Küçük gibi...

Şu âna kadar Yalçın Küçük'ün Nâzım Hikmet Ran ile alakalı bir değerlendirmesini hatırlamıyorum.

Anneannesinin büyük dedesi Musir Mehmet Ali Paşa. Gerçek adı: Huguenot Marque de Magdeburg. Huguenotlar, çok büyük bir Kalvinist aileden geliyor. Reform hareketinde öncüler ve Din Savaşları'nda Protestan kilisesini kurmak için kayıp veriyorlar... Aralarında çok sayıda Musevi var... Aslen de Museviler...

Dedesi, Ferit Mustafa Celalettin Paşa. Gerçek adı: Konstantin Borjensky. Polonyalı. Polonya ve Amerikan kaynakları, 'jewish genealogy' (yahudi secere) olarak gösteriyor, kesinlikle Musevi. Annesi Celile Hanım, aktris, şair ve keman çalıyor. Babası Hikmet de, şair ve sanatçı.

Avrupa'da ilişki kurduğu ünlü isimler de Musevi: Jean-Paul Sartre, Louis Aragon, Ehrenburg.

Nâzım Hikmet Ran (Borjensky) müstear adlar kullanıyor: Nurettin Eşfak (Nurlu ŞŞafaklar olarak adapte edebiliriz), Ercumend Er, Abraham (Ibram) Sabiri.

Selanik doğumlu ve ailesi Selanik bürokrasisinin üst düzeyinde.

Nâzım Hikmet Borjensky soyunun Derviş, Ipekçi ve Baran(sky) soylarıyla ilişkisi var... Garip ve şaşırtıcı olarak Bir Kürt-Musevi'si olan sayın Yaşar Kaya'nın da Baran(sky) soyuyla ilgisi var.

Yalçın Küçük, Ibda'nın adını anmakla bir mesaj vermek istiyor olabilir.

Şimdilik bu kadar. Selamlar.

Katkı 3**Sarah Aliye Rana'dan - 2****YAŞAR KAYA VE BAR(A)ZANİ**

Musir Ali Paşa'nın da ait olduğu Huguenot Musevileri Connecticut'ta yoğunlurlar. Bunlar arasında ABD siyasetinin en önemli simalarından olan Abraham Ribicoff'u en başa yazmak gerekir. Onun yanında Hermann Kopplemann ABD Kongresi'nde yerini alan önemli bir Huguenot Musevisidir. Milton Kuskovitch, Dr. Nathan Mayer ve David Tomashewsky de Huguenot'lardır. Nâzım Hikmet Ran'ın akrabalarını sayıyoruz.

Haim Naum Baran

Bildiğimiz ismiyle Kürt-Musevisi siyasetçi Yaşar Kaya. Polonya Musevilerine uzanıyor. 2. Dünya Savaşı'nın ünlü Siyonistlerinden Boleslaw BARAN, Asli Krakow ve dönme bir Protestan din adamı.

Sayın Yaşar Kaya'nın 2. Dünya Savaşı sırasında ölen ve İsrail'in şehitler defterine giren 3 yakını var: Aharon Baran, Hanuk Baran ve Isah Agal Baran.

İstanbul'da da Baran ailesi var. Sayın Prof. Dr. Yalçın Küçük bahsetmiyor. Bilgidir, kendisine aracılığınızla iletiyorum.

Moshe Bar(a)zani

Barzani klanının Jerusalem'de yaşayan akrabalarından biri. Alkolsüz içecek fabrikası vardır. Babası Asher, Lehi'nin üyesidir. İsrail'in kuruluşu için birçok eyleme katılmıştır. Bir İngiliz binbaşısının da ölümüne yol açmıştır. İsrail'de bir kahraman olarak kabul edilir.

Morris Barazani

Ünlü bir ressamdır. Illinois Sanat Akademisi'nde hocadır.

Daniel Barazani

ABD Kimya sanayisinin önemli simalarından biridir. Dan Chemi-

cals'ın sahibidir. Mesut Barzani'nin ABD'deki en yakın ilişkilerinden biridir.

Dina Barazani

Jerusalem'in ünlü yontucularındandır.

Ron Rubin Barazani

New York'un ünlü psikologlarındandır.

Susannah Barazani

Yale Üniversitesi'nde psikoloji hocasıdır.

Yeshayahu Qoren Barazani

Ünlü İsrailli tarihçi.

Avner Barazani

İsrail ordusunda generaldir.

Asenath Barazani

Onyedinci yüzyılda yaşamış ünlü bir din adamıdır. Kabbala'yla ilgili yazıları vardır.

Barazani Aharon

İsrailli ünlü yazardır.

Nahum Barazani

İsrailli ünlü işadamıdır.

Yehuda Barazani

İsrailli ünlü sanatçıdır.

Yosef Ben Hayyim al'Barazani

Onuncu yüzyılda yaşamış ünlü bir şairdir. Iraklıdır. Irak Museviliğinin ve kültürünün en önemli simalarından biridir ve Irak Barzanilerine isim vermiştir. Piyyutim adı verilen şiirleri İbranilik'in gelişimine büyük katkıda bulunmuştur. Bu şiirleri daha sonra Endülüs'te de çok popüler olmuştur. Şiirleri birçok sinagogta ilahi olarak okunmaktadır.

Barazani ismi de, Bağdat yakınlarındaki Baradzan şehrinden gelmektedir. Bütün Barzaniler isimlerini buradan alırlar ve eskiden Musevilerin yoğun yaşadığı bir yerdir. Barazani'nin yazdığı bir Bahar Bayramı için dua kitabı da vardır:

The Creator created creatures with wisdom And wisely ordained
orders six

The orders of creations in six days done With them separated from
servants of Asherim

He rescued his race from the burdens of Egypt Six hundred thousand came out free as birds Carrying banners through the long night Eating paschal lamb, matza and bitter herbs In the original, a strict metrical pattern is observed: a single consonant-vowel-consonant end-rhyme runs all the way through; it is for the most part comprehensible to the reader of modern Hebrew (though it could be stressed to him that the fourth line refers to the separation of Abraham from idol-worshippers) and we are particularly enchanted by the use in line six of the word *drorim*, which refers both to swallows (the birds) and to liberty and is used here in the sense of being set free.

It is customary not to pester research in its ivory towers or bring folklore and customs (such deceptive word when it is a matter of tradition, heritage and prayer) to its gates, However, with the publication of this excellent, painstaking and explanatory book by Tova Bereri, we are moved to offer some traditions that reach almost into our own times.

Iraqi Jews have preserved a taste for and a connection to the phraseology of piyyutim and sounds that over time (since the days of Yosef ben Hayyim al-Baradani) have changed, tended this way and that and adjusted themselves to various tastes.

Babylonian Jewry has maintained its loyalty to Hebrew hymnology not only in the synagogue and on Jewish holidays but also on festive occasions like weddings, redemptions of the firstborn, celebrations of the birth of a daughter and bar mitzvas. Iraqi Jews would use a term like *shevahot* (praises) in reference to these songs. Some of the hymns of the classical prayer-poets, that are also common to the other Sephardic Jewish communities (Ibn Ezra, Yehuda Halevi, Yisrael Najara) were known to worshippers and Babylonian Jews added some of their own composition. In early modern times, for

example, Aharon Sasson bar Eliyahu Nahum, a teacher with Zionist leanings, wrote a sequel to Yehuda Halevi's poem "O Zion, Will You not Ask" and poured contents of his own into the concepts of exile and redemption.

The Babylonian rabbis themselves also wrote hymns and some were sung on holidays. Mostly this was Hebrew poetry, but sometimes there was festive use of Judea-Arabic. Among the Babylonian rabbis whose hymns became part of the liturgy were R. Yosef Hayyim, who is also known in the area of religious law (his book "Ben-Ish Hai" is also esteemed in Ashkenazi yeshivas). The rabbi's wife, known as Osnat the Poetess, became a favorite with the public. She lived in the 17th century, but her family (a branch of the Barazani family) from northern Iraq came to Israel. Some of her descendants are living here, among them the poet Leah Hass Bar Haim. The Ben-Zvi Institute in Jerusalem and the Babylonian Jewish Heritage Center in Or Yehuda gave a push to the task of collection and preservation in this field that is important both in terms of literature and in terms of music. In 1970, Dr. Abraham Ben-Yaacob published a book on the poetry and piyyutim of Babylonian Jewry in recent generations and in 1984 he published "Rabbi Yosef Hayyim of Baghdad." The significant work of recording and collecting often bears fruit, and has been greatly aided by Prof. Yitzhak Avishur and Prof. Amnon Shiloah. The president of the Sephardi Federation of the UK, Sami Shamon, initiated the printing and free distribution of a cassette of piyyutim for the Sabbath. Further examples of the cultural awakening of Babylonian Jewry in the area of preservation are, for example, the activities of cantor Nadiv Herzl, the son of Avraham Nadiv who, for his many renditions of shevahot became known as Abu Shebahot, the activities of publisher Sallah Bar Yaakov Mansour who brought out "sefer hashirim tehilat yesharim hashalem" and the work of other preservers of traditions, among them Eli Gabbai, who edited "Hibbat ha-piyyut."

Katkı 4Sarah Aliye Rana'dan - 3**ANTER**

Kürt-Musevisi, bilge Moshe (Musa) Dahmir Anter'in anısına.

Selim Anter: İstanbul'da Veskim Kimyevi madde ithalat ihracat şirketinin sahibi

Saide Moshe Anter: New York'taki St. Elias Kilisesi'nin yöneticilerinden biri.

Dvir Moshe Anter: IDF (İsrail Deniz Komandaları) generallerinden.

Moshe Haim Anter: Krakow Siyonist örgütünün kurucularından.

Haim Lewi Anter: Ukrayna Musevi cemaatinin kültür sanat işleri sorumlusu.

Rahamim Anter: Kenya Musevi cemaatinin üyesi (Liquid Partisinin finansörü)

Seppo Arvo Anter (Antner): Finlandiya Mühendisler Odası Yön. Kr. Üyesi (Optik Mühendisi)

Wanya Anter: Kiev Veteriner Fakültesi profesörü.

Faruk Anter: National Research Center-Soil and Water Use Dept.-Dokki-Cairo.

Adam Aronson Anter: New York'ta bilgisayar şirketi Aran'ın sahibi.

Rabbi Shimon Kerner: Torah uzmanı, din adamı. Kerner soyadı Anter soyadıyla aynıdır. Üst-soy ortaktır.

Yair Kerner: Ben Gourion Üniversitesi Signal Processing in Communication bölümünde profesör.

Yitzchak Kerner: Bar Ilan Üniversitesi senato başkanı.

Lenore Kerner: Miami'nin en büyük emlakçısı.

Judith Rosalyn Kerner: Harvey A. Goodstein'in kardeşi.

Jeffrey Moshey Kerner: LIJ Medical Center, Kulak-Burun-Bogaz Klinik şefi/New York.

Rooney Kerner: Matematik-Fizik profesörü. New York State Üni.

Alex Kerner: Krakow Musevi cemaati teknik işleri başkanı.

Dr. Ya'akov HaKohen-Kerner: Jerusalem College of Technology, Computer Science hocası.

Ahmed Anter: Kahire Üni.'nde biyoloji hocası.

Anter soyadı; Andre, Andrew, Anro, Andru, Andruy, Ander, Amter, Andros, Anater, Kenter (Kerner-Anter; sayın Yıldız Kenter ve Müşfik Kenter örneklerinde olduğu gibi), Kunter (Kurt-Anter, Kurner-Anter; sayın Erman Kunter örneğinde olduğu gibi), Anker (Anter-Kerner. Samil Anker, Hamit Anker örneğinde olduğu gibi. Ayrıca Almanca'da 'Çapa' anlamına gelen Anker'in Türkiye'deki izdüşümü olarak sayın Çapa ailesi örneğinde olduğu gibi, Karter, Karuner; Karou-Anter. Sayın Mehmet Ali Karter ve sayın Azmi Karuner örneğinde olduğu gibi) biçiminde de kullanılmaktadır.

Katkı 5

Sarah Aliye Rana'dan - 4

SAYIN YALÇIN KÜÇÜK'E KATKILAR

Ya Awdi Gul sinagogu ve Hammam-e Yahudiha: Yahudi hamamı. Afganistan'ın Herat kentinde bir sinagog ve bir hamam.

Abdulla Gulhataj: Rus (Karaim) Musevisi, film yönetmeni.

Ibranice 'Gul': Bir daire oluşturarak mutluluk ve neşe içinde dans etmek. Gil-Gul, Gil-Gal

Gil-Gul: Dönmek. Gilgul HaNefesh: Ruhun Çevrimi, döngüsü.

Obadiah Gulgi: Lehi militanı¹

1) Obadia, Obadiah, "Servant & The Lord", akort for Ovadyahu. Abdalla (Ar.), Servadio (It.), Dingott (G.) H. W. Guggenheimer & Guggenheimer, *Jewish Family Names & Their Origins, An Etymological Dictionary*, p. 556.
Demek ki Abdullah, Obadiah karşılığıdır. (Y. K.)

Katkı 6**İŞGALDEN ÖNCE EKİP ÇALIŞMASI**

Irak'ın işgal'inden önce bir hazırlık toplantısı görüyoruz. Burada, "Irak Kürtleri", Iraq's Kurds, Irak'ın istikrarı için anahtar olarak görülmektedir. Bu toplantıya, Süleyman Sanberki, Alan Makovski, Ayed Allavi, Hoşyar Zebari, İlnuri Çeviki ve bir Barzani katılmışlar; Makovski'nin Yahudi ve Süleyman Sanberk'in İbrani asıllı olduklarını biliyoruz. İlhan'dan olma, Nurhan'dan doğma İlnur'u da orada düşünebiliriz. Şu sırada Cengiz Çandar ile birlikte Talabani'ye danışmanlık yapıyorlar; Çandar, Sanberk ile televizyon programları yapmadığı zamanlar, Washington'da Yahudi Fesadi şeflerinden P. Wolfowitz ile telefonla konuşmaktadır.

International Conference**Iraq's Kurds A Key to Stability in Iraq****Washington D.C.****8 June 2002**

American University's Center for Global Peace is pleased to announce the forthcoming international conference on 8 June 2002 "Iraq's Kurds: A Key to Stability in Iraq" (Washington, DC). If interested in attending, contact

kurds02@american.edu or call 202-895-1327. RSVP by May 20, 2002. We have arranged for reasonable rates at the Holiday Inn Hotel, Georgetown (202-338-4600)

Program

9:00 a.m. Welcoming Remarks

9: 15 a.m. - 11:00 a.m. **Panel 1: Regional Perspectives,**
Chaired by Shafeeq Ghabra, Kuwait Information Office and
Kuwait University

**Ozdem Sanberk, Turkish Economic and
Social Studies Foundation**

Waheed Hashem, King Abdul Aziz University

Mamoun Fandy, National Defense University

Mostafa T. Zahrani, Iranian Mission to the UN

Discussant: Saad Al Bazzaz, Azzaman

Break

11:15 a.m. - 12:45 p.m. **Panel 2: US and European
Perspectives,**

Chaired by David Mack, The Middle East Institute

Kent Degerfelt, European Commission

Peter Galbraith, National Defense University

*Alan Makovsky, House International Relations Committee

Ernest Tucker, US Naval Academy

Lunch Break

2:00 p.m - 2:30 p.m. **Keynote Address,** John Duke Anthony,
National Council on US-Arab Relations

"The Arab Experience in Federal State-Formation: HH Shaikh
Zayid bin Sultan and The Establishment of the United Arab
Emirates"

2:30 p.m. - 4:30 p.m. **Panel 3: Iraqi Perspectives,**
Chaired by Laith Kubba, National Endowment for Democracy

Ayad Allawi, National Accord Movement

Hamid Al Bayati, SCIRI Mohammad Sabir, Patriotic Union of Kurdistan

Hoshyar Zebari, Kurdistan Democratic Party

*Sherif Ali bin Al-Hussein, Iraqi National Congress

Break

4:45 p.m. - 6: 45 p.m. Panel 4: Media Perspectives,
Chaired by Kamran Karadaghi, Radio Free Iraq, RFERL

Ghassan Atiyya, Iraqi File

Ilnur Cevik, Turkish Daily News

Adel Darwish, Daily Mail

Jeffrey Goldberg, The New Yorker

Jamal Khashoggi, Arab News

Concluding Remarks

Edmund Ghareeb, Mustafa Barzani Scholar of Global Kurdish Studies, American University

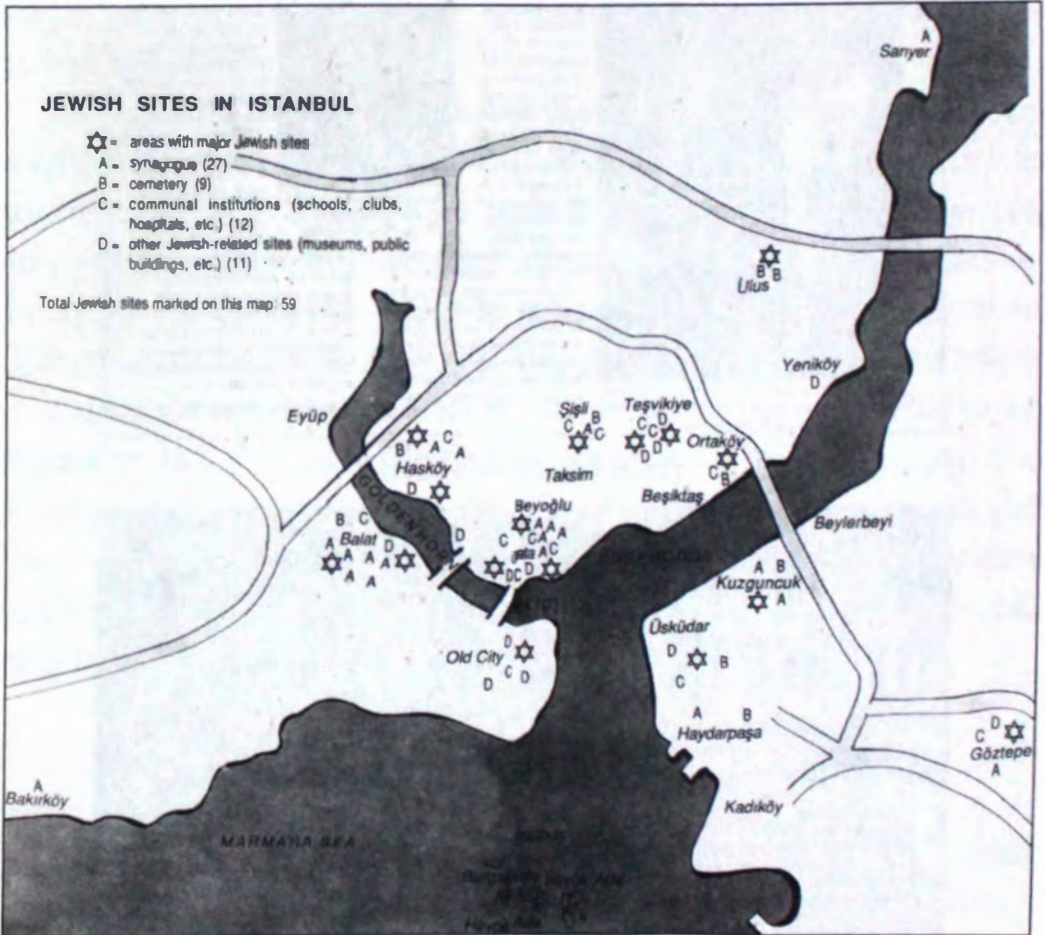
7:15 pm **Dinner Banquet and Keynote Address**

Evening Keynote Address to be presented by *The Hon. Brent Scowcroft, President and Founder of The Scowcroft Group and former National Security Advisor to Presidents Ford and Bush. Nechirvan Barzani, Prime Minister, Kurdistan Regional Government, Erbil, will present closing remarks

*invited, not confirmed

Katkı 7

HER ZAMAN KUZGUNCUK VE TEŞVİKİYE-NİŞANTAŞI

Kaynak, Ilan Karmi, *Jewish Sites & Istanbul*, The Isis Press, 1992 p. 32-33

D4

Hürriyet

Michael Moore değil Kuzguncuklu Uğur'um

'Yazı Tura'nın galası önceki gün yapıldı. Filmin, savaş karşıtı söyleminin Amerikalı yönetmen Moore'un 'Fahrenheit 9/11' belgeselini animatması yönetmen Uğur Yücel için, 'Türkiye'nin Michael Moore'u' benzetmelerine neden oldu. Yücel 'Ben Michael Moore değil Kuzguncuklu Uğur'um' yanıtını verdi.

Enkidu
Kenan

'Gülüm' adlı sinema filminde oynuyordu Enkidu karakteri için sakal bırakan Kenan İmirzaloğlu gılgıya sevgili Zeynep Begerler ile geldi.

Uğur Yücel'in ilk yönetmenlik denemesi 'Yazı Tura'nın, Güneydoğu'da askerlik yaparken bacağı ve kulaklarını kaybeden iki askerin dramından yola çıkan konusu ve savaş karşıtı mesajları, Michael Moore'un Amerika'nın Irak işgalini eleştirdiği 'Fahrenheit 9/11' belgeselinde benzerlikler taşıdığı yönünde tartışmalar da beraberinde getirdi. 'Türkiye'nin Michael Moore'u' benzetmesine karşı çıkan Uğur Yücel, 'Ben Michael Moore değil Kuzguncuklu Uğur'um' diyerek şunları söyledi: 'Moore'un son belgeseli de savaş karşıtı mesajlarıyla öne çıkıyor. Ortak yönümüz var ama benim yaptığım

Uğur Yücel, hazırlığı 4 yıl süren, 'Yazı Tura'yı bitirebilmek için 10 metrelilik telkenin altına

çalışma bambaşka. Onun tarzı dokümanter benimsi ise bir sinema filmi. 'Yazı Tura'yı çekerken yola hiçbir zaman bir Güneydoğu projesi olarak çıkmadım. 'Dur şurada kanayan bir yara var, bende bu acıyı biraz deseyim' diye bir derdim olmadı. Bu filmin hiçbir siyasi amacı ve politik duruşu yok. Ben bu vatanın çocuğuyum her Türk gibi ben de bu olaylar karşısında acı duyuyorum. Ben ka-

rakterleri yazarken onların ruhuna geçiyorum. Benimde mayında ayağım kopsa aynı Rıdvan gibi düşündüm. Evet bir isyan da var. Tabii ki, bu film hakkında tartışmalar yapılacaktır. Ama Michael Moore'a benzetileceğimi hiç düşünmemiştim, gerçekten ilginç...

■ Merve TEZEL/MAGAZİN SERVİSİ

Hürriyet, 22 Eylül 2004

Moda kataloğundan fırlamış gibi

Nişantaşı'nı mesken tutan, kıyafetleri ve aksesuarlarıyla, Hollywood'un ünlülerini aratmayan kadınlar HELLO'da buluştu.

► Sırtının dinde gelen simalarından Mine Tazkent, Siren Ertan ve Esra Gürsoy da Nişantaşı müdavimleri. Nişantaşı'nda yığıl, yine bu sentilen alışveriş yapan üç kadını, yeni sezon modasının da öncülüğünü yapıyorlar.

► Açık bırakılmış saçlar, yuvak burunlu bir fırtına pebu-cunu dama atmadığı sleri burun ayakkabılar ve kot pantolon, Nişantaşı sokakları ve dolayısıyla yeni sezonun vazgeçilmezleri arasında.

Esra Gürsoy

Siren Ertan

Mine Tazkent

BEK

HELLO!

HÜRRİYET İLE KİMLİKTE OCAKTIZ

Hürriyet, 23 Eylül 2004

Bir araştırma stratejisi izlediğim doğrudur; önce tartışmanın önünü kesmemeye özen gösterdim. Cevap vermedim, bu benim için zor olmadı; çünkü cevap verme usul ve alışkanlığım yoktur, gerekirse, uzun bir zaman sonra ya bilimsel bir tartışma içinde, çok zaman kitaplarda veya başka bir cephede ve hücumla karşılık veriyorum. Aslında küfürsüz, ince ve zekice alaylarla donanmış eleştirileri seviyorum ve özlüyorum; *Milliyet*'ten bir hanım gazetecinin yazdıklarını beğenmiştim, "abimin arkadaşıdır, söyleyeceğim, bana torpil yapsın, sabetayist desin, yükselim" yollu yazıyordu, zekice buldum ve sevindim. Sonradan üzüldüm, çünkü, bir rastlantı sonucu öğrendim, Ağabey'ini gerçekten tanıyormuşum, sevdiğim birisidir. Demek aşırı gerçekçilik, zeka'yı silmektedir.

Asıl önemlisi ulularımızı tartışma dışında tutmaya çalışıyordum, çünkü, gereksiz bir duygusallıkla bu bilimsel akışın yatağından saptırılmasını istemiyordum. Rantiyeler ile bu ülkeye bağlılıkları kalmamış İbrani asıllılar duygusal tepki gösterebilirler, bunu doğal karşılıyordum; gerçekte de karşıda onlar duruyorlar. Kaldı ki ben İ. Cem'in muhtemel cumhurbaşkanlığını önlemek üzere bu kanalı açtım ve K. Derviş, ithal yoluyla bakanlar kuruluna sokulunca araştırmalarımı derinleştirmek zorunda kaldım Karşımda, solcu ve sağcı, İslamcı ve laik, "ne sağcı ne solcu sadece futbolcu" geniş bir cephe oluştu, konfrontasyon kaçınılmaz oldu. Karşıladım ve dar tuttum. Dar tutma şudur, bu ülkenin kuruluşuna katkıda bulunmuş ve bizim için "ulu" mertebesine yükselmiş olanlardan sabetayist ve hatta kripto-yahudi tespitlerim var, bilimsel tartışmalarımız olgunlaşıncaya kadar bunları bekletiyorum.

* * *

Bir, benim kimsenin İbrani asıllı olmasına hiçbir itirazım yoktur. Irkların karışmasını da sağlıklılaştıran ve güzelleştiren bir yol olarak görüyorum. İki, Cumhuriyet'in kuruluşunda İbrani asıllıların rolü da beni rahatsız etmemektedir; iyi ki kendileri için bir yurt aradılar, diyebiliyorum. Benim itirazlarım üç noktadadır; birincisi, İbrani asıllı olmayanlara bütün kapıları kapatmalarıdır. İkincisi, 1967-1973 yıllarını geçiş sayabiliriz; bundan sonra çok büyük bir bölümünün Türkiye'ye hiçbir sadakatinin kalmadığını tespit edebiliyoruz. Artık şunu açıklıkla yazabiliyorum, en acımasız sömürgeciler bile daha koru-

yucu ve insaflıdır; adeta tüketmeye çalışıyorlar. Bir kesimi Avrupa Birliği'ne ve diğer kesimi Amerika'nın Orta Doğu'da kuracağı sömürge imparatorluğu-na sığınmanın heyecanı içindeler. Üçüncüsü; bunu yeni ekliyoruz, uygulama-lı bir biçimde ahlaki bozma kampanyası açmış haldedirler.

Artık "yıldız" denilenlerden bir tarikata girmeyeni kalmamıştır. Bunların çoğunluğunu sabetayist teşhis edebiliyorum. Tarikatlar ile sabetayizm arasın-daki sıkı bağları *Tekeliyet*'in sonraki ciltlerinin birisinde ele almayı düşünüyö-rum. Buraya sadece tarikata düşmüş bir "yıldız" silueti basıyorum.

Hürriyet

4/5/2004

YAKIN PLAN

Tarikatta cinayet

Popçu Çelik'in üyesi olduğu ileri sürülen Dost Tarikatı lideri 80 yaşındaki İhsan Güven ile kendisinden 40 yaş küçük eşi Sibel Güven'in, dün akşam Tuzla'daki evlerinde cesetleri bulundu. Çiftin 4-5 gün önce kafalarından kurşunlanarak öldürüldüğü belirlendi.

Çelik: Ufkumu açan bir dost

İHSAN Güven'in eski eşi Ayşe Ersoy, geçen yıl popçu Çelik'in, kendisine ait 27 beşeyi sahipliğini ileri sürdü. Ersoy, Çelik'in Dost Tarikatı üyesi olduğunu da iddia etti. Tarikat iddiasını reddeden Çelik ise liden olduğu ileri sürülen İhsan Güven'i de tanımadığını söyledi. Ayşe Ersoy ile Çelik 'beşe' ve 'tarikat' iddiaları ile ilgili olarak mahkemelik oldu. Çelik ile tanımadığını söylediği Dost Tarikatı'nın liden olduğu ileri sürülen İhsan Güven'in birlikte fotoğraflan bir televizyon programında yayınlandı. Daha sonra İhsan Güven'e olan yakınlığını kabul eden Çelik, *Hürriyet*'te yayınlanan röportajda, 'Ben ilk paramı bu kişi sayesinde kazandım, bana inanılmaz fikirler verdi, ufku-mu açtı. İhsan Güven'in dost-luğundan onur duyuyorum' dedi.

Tarikatçı değil Atatürkçüyüm

ESKİ eşi Ayşe Ersoy'un açıklamalarıyla gündeme gelen İhsan Çelik, tarikatçı olduğu haberlerini yalanlayarak, 'Bana bin böyle diyeceğine küfür etse daha iyi. Çünkü benim böyle bir kimliğim yok. Ben Atatürkçüyüm. Atatürkçü bir tarikat üyesi ya da lideri var mı? Ayrıca Atatürk hakkında yazılmış kitaplarım var, cilt cilt. Hepsi-ni gösterebilirim. Bir kısmını da Türkiye'nin dört bir yanına gönderdim. Postalamayn arkadaşlar oluyor bazen. Ancak imza benimdir' diye konuşmuştu. Çelik'e meğdur olmaktan önce tanıştığını, ancak sonra yer alan fotoğraflarının onun şöhret olmasından sonra çekildiğini belirten İhsan Güven, Çelik'in birçok şarkısı eski eşi Ayşe Ersoy'un yazdığı iddiasını da kabul etmemiştir.

DOST Tarikatı liden olduğu iddiasını reddederken, 'Atatürkçüyüm' diyen emekli Binbaşı İhsan Güven ile felsefe öğretmeni eşinin, 4-5 gün önce, susturuculu olduğu sanılan ta-barıca ile öldürüldüğü belirlendi. Kapıda zorlama olmaması evin de karışılmaması olması, katil, ya da katillerin Güven çiftinin tanıdığı ol-duğunu gösterirken, polis, çifti ci-nayetin tarikat içi bir çekişmeden kaynaklanıp kaynaklanmadığını araştırıyor.

Adı, eski eşi Ayşe Ersoy'un popçu Çelik Ersoy'un kendisine ait 27 beşeyi çaldığı iddiasını ortaya atması üzerine gündeme gelen İhsan Güven ile kendisinden 40 yaş küçük eşi Sibel Güven'in cesetleri İstasyon Caddesi, Havuzlu Şişesi B Blok Kat 5'deki evlerinde saat 17.00 aralığında bulundu.

Çifte cinayet, Pendik İmam Hatip Lisesi Felsefe Öğretmeni Sibel Güven'in görevine git-memesi üzerine ortaya çıktı. Sibel Güven geçen perşembe günkü derneğe gitmedi. Sibel Güven'in cuma günü derneğe gelmemesi, ardından cumartesi günü konferansa ka-

tılmaması üzerine okul müdürü, Güven'in yakınlarına ulaşmaya çalıştı. Dünyadan haberdar edilen İhsan Güven'in doktoru ve aile dostu Cengiz Mordeniz, 17.00 aralarında çiftin evine geldi. Doktor, kendisin-de bulunan yedek anahtarla eve gir-mek istedi. Ancak kapıya kapıya girmeyen doktor Cengiz Mordeniz, çı-lıngır çaldı. Çilingirin açtığı kapı-dan daireye giren doktor, girişteki

holde Güven ile eşinin cesedi ile karşılaş-tı.

Tarikat lideri olduğu iddialarını reddeden ve kendisinin 'Atatürkçü' olduğunu söyleyen Güven ile 2 yıl önce evlendiği 4'üncü eşi Sibel Gü-ven'in 4-5 gün önce öldürüldüğü belirlendi.

Çifte cinayetin ortaya çıkmasın-dan sonra Tuzla İlçe Emniyet Mü-dürlüğü Olay Yeri İnceleme Bürosu ile Olay Yeri İnceleme Şubesi Ana-dolu Yakası ekipleri ve Asayiş Şube Cinayet Bürosu de-dektifleri, hemen olay yerine sevk edildi. Dedektiflerin ilk incelemelerinde, çiftin kafalarından birer kurşunla vurularak öldürüldüğü an-laşıldı. Olay yerinde 7.65 mm. çapında iki boş kovan bulunurken, cinayette kul-lanılan silaha rastlanmadı. Bina sakinlerinin ses duy-maması nedeniyle cinayet silahında susturucu kullanıldığı sanılıyor. Cesetlerin çürümeye başlaması yüzün-den ortaya çıkan kötü koku nedeniyle, görevliler olay yer-ine girenler maske kullan-mak zorunda kaldı.

Eski eş: Şoka girdim

GEÇTİĞİMİZ yıl, İhsan Güven Dost Tarikatı'nın lideridir. Çelik de tarikatlar şeklinde açıklamalar yaparak gündeme gelen Güven'in eski eşi Ayşe Ersoy, haberi aldığında şoka girdiğini belirtti. Ersoy, 'Konu hakkında bir şey bilmiyorum. Bana gelen bilgiler öldürüldüklerine yönelik. Şu anda düşünemiyö-rüm bile. Önümüzdeki saatler içinde daha detaylı bilgi almayı bekliyorum ama kafam durdu' dedi. ■ DÜK DALLAĞ/MAGAZİN SERVİSİ

Bir noktayı daha açıklığa kavuşturabiliriz; “Yüce Gök’e şükürler olsun”, medya, fıkra yazarlığını feminize olmuş durumdadır. Kızlar ve üstelik feministler, bütün köşeleri tuttular, güzel, bunlar içinde, türbana karşı çıkanlar yok denecek kadar az ve savunanlarsa tamamına yakındır. Neden mi; çoğu bir tarikat mensubudur, şöyle de söyleyebiliriz, hepsinin bir efendisi var ve en az haftada bir ziyaret ediyorlar ve efendi’nin huzurunda hepsi tesettüre giriyorlar. Alışıklar.

* * *

Bu hegemonik durumun Cumhuriyet ile başladığı savı tartışmalıdır.

Türkiye’de Judaizmin, sol disiplinlerden bir sözcük alacak olursak, “gizliye” çekilme tarihini, 1826 Vaka-i Hayriye’yle başlatabiliriz. Elenlerin çekilmeleri, Ermenilerin öne çıkmaları hırslı bir yarış başlatıyordu; Alyans Israelit Universel, bir sıçrama olmuştur. Ondokuzuncu yüzyılın ikincisi yarısından itibaren, Leon Cahun ve Vambery, her ikisi de Yahudi idiler ve Türkisite’yi keşfederken bir yeni yol buldular; Necip Asım, Ziya Gökalp ile Köprülüzade Fuat sadece izleyicileri oldular. Bu sıralarda henüz “cumhuriyet” uzaktır ve dolayısıyla, Cumhuriyet’e yüklenmeyi büyük haksızlık saymak durumundayız. Amaç, Cahun-Vambery-Gökalp- Köprülü ve hepsi için, Türkleri, çevre kavimlerden koparmak, düşman yapmak ve bir “Kızıl Elma” düşü ile, ayaklarını yerden kesmekti. Arapları küçümsemek ve Araplara düşmanlık temel çizgidir. Bu, 27 Mayıs Devrimi ile artmış, 1960 tarihinde ve Aybar-Boran Türkiye İşçi Partisi ile kırılmıştır; baatist bir askeri rejim kurmakla da eleştirilmiş olan Doğan Avcıoğlu da buradadır.

İsrail’in, Sovyetler Birliği tarafından desteklenen ve Arapların mümtaz evladı Albay Nasır’ın liderliğindeki Arap kuvvetlerini hezimete uğratmasından sonra, 1967 yılıdır ancak yine 1967-1973 diyebiliriz, en önemli gelişmeleri şöyle sıralayabiliyoruz, a- Faşist bir bayrakla çıkmış olan Albay Türkeş, şamanizmi ve kırmızı içmeyi bırakarak Müslümanlığı seçmiştir, akıncılar ile ülkücülerin birleştiği bir tarih kesitidir. Bundan sonra Erbakan ve Türkeş’in seçim ittifakları başlıyordu, bozulması, aşırı çoğalmalarındandır. b- Bu, Washington’un Sovyetler Birliği’ni “yeşil kuşak” ile boğma politikasına denk düşmektedir. c- Aybar-Boran liderliğinde Türkiye İşçi Partisi, tarihsel çizgiyi kırarak, Arap dostluğunu ön plana çıkarmıştı; bu tarihten sonra içinden ve dışından sabotaj ve hücumlarla karşılaşılıyordu. Sabetayistlerin, sol politikadan çekilmeleri de bu tarihten başla-

maktadır ve çekilirken harabeye çevirmek istediklerini biliyoruz.

d- 1967 Türk-Sovyet Ticaret Antlaşması karşılığında, Moskova, Ankara'nın yeşermekte olan Türkiye sosyalizmini çökertmesine razı olmuştur; Demirel, ithalatı ve ihracatı açmış, Türkiye İşçi Partisi'ni kapatma mutabakatını almıştı, biliyorduk ve artık özgürce yazıyoruz. e- "Türk-İslam Sentezi", Orgeneral Tağmaç ve Orgeneral Evren tarafından resmileştirildi; Aydınlar Ocağı, devlet görevlerine eleman sağlıyordu. Aydınlar Ocağı'nın İslamist kisveli dirijanlarının çok büyük kısmının İbrani asıllı olduklarını artık netlikle biliyoruz. f- Kosigin, Türkiye sosyalizmini satarken, sıranın Sovyetler Birliği'ne gelebileceğini aklına getirmiyordu; çoğu Yahudi olan aydınların, Sovyet düzeyine muhalefeti işte yine bu zamanda başlıyordu. Demek ki ve özetle, Arapları tutmak, Türkiye sosyalizmine ve Sovyetler'e pahalıya mâl olmaktadır.

Devam ederken bir paranteze ihtiyacım var; Mehmet Ali Aybar ve Behice Boran da İbrani asıllıdır. Çok büyük bir çığır açtılar, birincisinin yanında çırak ve ikincisinin yanında kalfa idim ve arada ve karşıda, Doğan Avcıoğlu'ndan ders almayı da ihmal etmiyordum. Aybar büyük bir politikacı ve Boran büyük bir mücadeleciydi, Avcıoğlu büyük bir mantıkçı ve devrimcidir, büyük ve geniş kanallar açtılar, borcumuz büyüktür. Bunları açarken özgürdüler, ancak hiçbir yere, İbrani kavminden olmayanı getiremediler ve İsrailiyat en son çözümlemede işte budur. İç tartışmaları geniş olmalıdır; ama, nerede olursa olsun, gücü tutabilen yerlere ancak kavimden atama yapılabilmektedir.

* * *

Bir de şu nokta var; bu tartışma ilerledikçe, benim ve bu arada Soner'in gerçek amacının, iddiaları Mustafa Kemal'e kadar uzatmak olduğu ileri sürüldü. Soner'i bilemem, ben, bu tür görüşlerin, bu büyük tartışmayı durdurmak niyeti içerdiğini düşünüyorum; "Mustafa Kemal'e getirecekler" derken, "bize kadar gelecekler" demek istediklerini anlıyorum, yine ve her yerde korkuları var. Bir kez, rantıye olmayan ve bu ülkeye bağlı olanlarla bu tartışmanın hiçbir ilgisi yoktur; bu ülkeye benden daha çok bağlı ve daha çok çilesini çekmiş sabetayistler olduğunu biliyorum. Burada her hangi bir sui niyet göremiyorum.

Bir kez en sevdiğim eniştemin İbrani asıllı olduğunu, adı "İzzet" ve soyadı "Er-Ozan" ve daha ne olabilir, göstermiş bulunuyorum. Kız-alıp verme yoluyla daha çok olabilirler; burası önemli görünmüyor; ancak bilimsel araştır-

ma bazen bir düğüm türü zorlamakta ve bazen de çorap söküşü misali çözülmemektedir; bu son halde peşinden koşmak ve koşturmak gerekmektedir. Bilim dünyasında, çorap söküşünün peşini bırakmanın maliyeti uykusuzluktur; sağlık için mutlaka koşmak gerekmektedir.

Şimdi çorap söküşü hipotezlerimin bir ucu şuradadır; acaba Teşkilat-ı Mahsusa, çok büyük ölçüde İbrani asıllılardan mı oluşuyordu, yakıcı hipotez budur. Bir defa, Teşkilat-ı Mahsusa'yı bir erken gelmiş mit ya da cia olarak görenlerin bu hipotezime sevineceklerini düşünebiliyorum; ancak ben onlardan değilim, has bir İhtilal Örgütü olarak biliyorum. Uzun süre elinde tutamadığı ve küçük ihtilalleri oldu, Batı Trakya Geçici Cumhuriyeti de Teşkilat-ı Mahsusa marifetidir; ancak asıl yaptığı iş, kurtuluş mücadelesini başlatmaktır. Kurtuluş mücadelesi, Kemal Paşa Samsun'a çıkmadan önce, her yerde Teşkilat-ı Mahsusa mensupları tarafından ateşlenmişti; demek, İhtilal Örgütü işe yaramıştır.

Başında ve içinde Çerkezler vardı, İbrani olamazlar; bu tür karşı çıkışları bir kenara koyuyorum, Kürtlerin Yahudileri olduğu gibi Çerkezlerin de olmasıdır. Kuşçubaşı, Bedirhan'larla akraba idi; İbrani olmadığını düşünmemiz için fazla nedene sahip değiliz. *Tekeliyet*'in ileri ciltlerinde Çerkez Yahudileri'ni ve bu arada Cumhuriyet'in başlarında büyük yararlılıkları görülen İbrani asıllı kahramanlarımızı analiz etmeyi planlıyorum, şimdi bekletiyorum. Şimdi bekletmediklerim arasında, tekraren, şu da var, bu arada Kafkasya'da Yahudilere "Dağlı" da dendiğini, geçerken, not ediyorum.

Bu hipotezin beni ilgilendiren yanına gelince, ihtilalci Osman Dedem'in Teşkilat-ı Mahsusa'dan olması ihtimalini yükseltmektedir; Çerkezlik bağını da ekleyebiliriz. O halde bu hipotez bize kadar geliyor mu; hiçbir sakıncasını göremiyorum. Bu kadar basit ve sevimli bir biçimle ele alabiliyoruz.

Cemal Paşa, anılarında, Dört Yol'u zengin ve güzel bir Ermeni köyü olarak tasvir ediyordu ve not etmiştim; Osman Dede orada, Kuvay-ı Milliye'den çete reisi idi, bize anlatılan budur. Ben de, biliniyor, "ilk kurşun" ile İzmir'in ve Hasan Tahsin'in hiçbir ilgisi olmadığını gösterebildim; şimdi "ilk kurşun" yeri olarak Dört Yol kabul edilmektedir. Güzel, peki, bu Hasan Tahsin masalı nereden çıktı; bulabildiğim bunu ilk kez ileri süren Ahmet Emin Yalman olmuştur, 1924 yılındadır. Sabetayistlerimiz, tarihimizdeki ilk olanları hep kendilerine mal etmeye çalışırlar, bu da öyle olmalıdır. Şimdi bozmuş durumdayız.

Peki güzel, Büyük Kurtarıcı'nın Şemsi Efendi'de okumuş olduğunu tarih

yapan kimdir; tespitlerime göre bu da Ahmet Emin Yalman imzasını taşıyor ve şimdi, başka çalışmalarımda, bunu tartışmaya açmış durumdayım. Doğru kabul etmek için, işaretlere ihtiyacımız var; bir kayıt veya çok çok eskiye ait bir tanıklık olabilir, bunlar yoksa ortada bir masal ve bir falsifikasyon var, demektir. Bu kadar basit bakabiliyoruz.

Açık olması gereken noktalar şunlardır; bir, Cumhuriyet'in kuruluşuna, İbrani asıllı Türkiyeliler damgalarını vurmuşlarsa ve bu bir tarihsel gerçekse, buna, hiçbir itiraz düşünemiyorum. Cumhuriyet kurulmuştur ve iyi ki kurulmuştur. İki, İsrail, yakın on yıllarda, Büyük Kurtarıcı'nın İbrani asıllı olduğu yollu yayın yapıyordu, eskiden, bütün Judaik çalışmalarda bir ima söz konusuydu ve son zamanlarda bunun yerini iddialar almıştı. Pek yakında değişmiş olabilir, Irak işgali, Kürt-Yahudileri Vakası'nın açıklık kazanması ve Büyük İsrail Projesi'nin, "Büyük Orta Doğu Projesi" adıyla uygulanmaya konmak üzere olması, İsrail açısından Büyük Kurtarıcı'ya ihtiyacı ortadan kaldırabilir, bunu seziyorum.

* * *

Devam ederken bir ek yapabilirim, bu babda, İsrail'in en büyük yardımcıları, Büyük Kurtarıcı'ya, tapınma yoluyla yaklaşmaktır; her şeyi önceden görmek ve hiç yanılmamak Tanrı'nın nitelikleridir ve sabetayizmde, Mesih ve Sabetay Sevi, Tanrı'dır, buna tanıklık ediyoruz. *Nutuk*'u, kutsal kitaplar düzeyine çıkarmak veya televizyon programlarında, her düğümü Gazi'ye ait olduğu iddia edilen ve küçük bir kağıda yazılı formüllerle çözmek, İsrail'e uygun düşmektedir. Bizim çalışmalarımızda bu yer almıyor, pek çok eksiklikler buluyoruz, önceki akımlara işaret ile gökten değil tarihten ve mücadeleden geldiğinde ısrar ediyoruz; geriye kalan yine Büyük Kurtarıcı'dır. Ancak dinsellikten çıkıyoruz; teknik sözcükle demistifiye ediyoruz, kaptırmamak için, buna ihtiyacımız var.

İsrail'in elinde, üç, iki "kanıt" görüyoruz, birisinde bir Yahudi, yıllar önce Kudüs'te genç bir Osmanlı subayı ile karşılaşmış, yıllar sonra anlatılan bir anı söz konusudur; bu genç subay, "Şema İsrail" okuyormuş, bu Yahudilik için "şehadet getirme" türü bir duadır. "Şema" ve "İşmayel" aynı kökten geliyorlar, "Duy Ey İsrail", duanın adı budur; anı sahibi de hayatta değil ve buradaki Genç Subay'ın Mustafa Kemal olduğu iddiası ile karşılaşıyoruz. İngilizce çevirisi, New York'ta bir dergide yayınlandı ve kayıp aşiret avcısı bir Yahudi yazar

İSRAİL'İN KÜRT KARTI

SABAH 22 HAZİRAN 2004

MOSSAD, Kuzey Irak'ta cirit atıyor

TÜRK İSTİHBARATI DURUMUN FARKINDA

SADDAM Hüseyin döneminde Irak'ın güçlenmesini engellemek için Kürt kartını oynayan İsrail, şimdi de İran ve Suriye'yi bertaraf etmek için peşmergelere askeri eğitim veriyor.

TÜRK istihbaratı, zamanında PKK'ya karşı işbirliği yaptığı İsrail'i bölgede yakın takibe alırken, Dışişleri Bakanlığı duyulan huzursuzluğu "el altından" Şaron hükümetine ilettiler.

İşte son istihbarat raporu

SABAH, Mossad'ın Kuzey Irak'taki faaliyetlerine ilişkin hazırladığı son rapora ulaştı. Rapor, özellikle şu bilgileri içeriyor:

- MOSSAD ile KDP, askeri eğitim konusunda kağıt üzerindeki ilk resmi anlaşmayı 2001 yılında yaptı.
- Eğitim hem bölgede, hem de İsrail'de yapılıyor.
- Peşmergelere ayda 500 bin dolar hibe veriliyor.
- Eğitime Hürzan'ın yakın akrabaları da katıldı.
- Bölgedeki MOSSAD ajanlarının çoğu Kürt Yahudisi.
- Eğitim verenlerin tamamı lehçelerine kadar Kürtçe biliyor.
- Peşmergelere verilen eğitim, bölge ülkeleri ile ilgili genel bilgilerden sağlıyor.

Gül: Gerekli uyanları yapıyoruz

KONU'YA ilgili görüştükümüz Dışişleri Bakanı Abdullah Gül de, "Zaman zaman çeşitli bilgi ve haberlerin geldiğini ve gerekli uyanları yapıldığını" dile getirerek, şöyle konuştu: "Biz Irak'ta olup bitenleri çok yakından takip ediyoruz. Bunlarla ilgili gerekli uyanları ve itirazı çok yakından görüyoruz. Özellikle Kerkük ile ilgili hassasiyetimizi herkes biliyor. Örneklere herhangi bir oldu bitmeye kesinlikle müsaade edilmeyeceğini, çok büyük hassasiyet olduğunu, ilgili herkes çok iyi biliyor. Bunları en iyi şekilde herkeşe söylemiş vaziyeteyiz." Gül, İsrail'e bu yöndeki hassasiyetin ne zaman ve hangi kalla iletildiğine ilişkin soru üzerine ise "Gerekten uyanları gerekli merici yapıyoruz. Başka söyleyecek bir şey yok" demekte yetindi.

Talabani yalanladı

Irak Kültürleri Yurtseverler Birliği (IKYB) lideri Celal Talabani, Amerikan basınında çıkan, "İsrail'in Irak'ın kuzeyinde Kürt komando birimlerini eğittiğine ve bunları İran'a karşı kullanacağına" ilişkin haberleri doğru olmadığını söyledi. Temaslarında bulunarak, "İsrail'in Irak'ın kuzeyinde Kürt komando birimlerini eğittiğine ve bunları İran'a karşı kullanacağına" ilişkin haberlerin yanlış olduğunu, bunların doğru olmadığını söyledi. Talabani, "Bunu söyleyenler, grip kesiği gibiyle konuşuyor, davanı ediyorlar. Bu haberleri kuzeyde ada" dedi. Talabani "Türkiye'ye karşı düşmanlıkların herhangi bir şekilde yerine Kürt halkına bir çepi ihmal etmeye çalıştığını düşündüklerini" söyledi.

Tevdian Özgür PKK-KONGRA- GEL'in Türk hedeflere yönelik saldırılarını hızlandırması ve terörizmin bu örgütlü terörün bir örgüt olarak görülmesiyle ilgili sorularına, "Bu, Türkiye'ye karşı yapılan herhangi bir saldırıyı eylem Kürt halkına bir çepi ihmal etmemektedir. Bu, Kürtlerin çıkarlarına, demokratik ve Türkiye'nin AD siyasetine de aykırıdır. Bölgede Türk hükümeti karşı düşmanlıkların ram yapıldığı açık ve net olarak konuşulmaktadır."

Zeynep TUĞRUL-İşit ABİŞGİL
ANKARA

Saddam Hüseyin döneminde Irak'ın güçlenmesini engellemek için Kürt kartını oynayan İsrail, şimdi de İran ve Suriye'yi bertaraf etmek için peşmergelere askeri eğitim veriyor. TÜRK istihbaratı, zamanında PKK'ya karşı işbirliği yaptığı İsrail'i bölgede yakın takibe alırken, Dışişleri Bakanlığı duyulan huzursuzluğu "el altından" Şaron hükümetine ilettiler.

Saddam Hüseyin iktidardan düşmesinden önce, Irak'ın güçlenmesini engellemek için Kürt kartını oynayan İsrail, şimdi de İran ve Suriye tehdidini karşı peşmergelere askeri eğitim vermeye başladı. Türk istihbarat birimleri, zamanında bölgede PKK'ya karşı işbirliği yaptığı İsrail'i yakın takibe aldı. Dışişleri Bakanlığı da konudan duyulan huzursuzluğu, doğrudan Şaron'un başına bu bulunduğunu İsrail hükümetine ilettiler.

'Tamamen' yalanlanıyor

İsrail'in Kuzey Irak'ta Kürtlere askeri eğitim verdiğini, daha önce Ebu Garib cezaevindeki işkence skandalını da ortaya çıkaran gazeteci Seymour Hersh tarafından ABD'de yayın yapan New Yorker gazetesinin dünki sayısında da yer aldı. Bu haberi oluşturan bilgiler, Türk Dışişleri Bakanlığı ve İsrail tarafından "resmen doğrulanmadı" Türk istihbarat birimlerinin uzun süredir raporlarında bu konuya yer verdikleri de ortaya çıktı.

'Kürt Yahudiler Yapıyor'

İsrail'in Ankara Büyükelçiliği Basın Sözcüsü ve Sharon Barışsavar ise iddiaları ilişkin olarak SABAH'ın sorularına üzerine, "Kuzey Irak'ta İsrail'in hiçbir resmi faaliyeti yoktur" yanıtını verdi. Barışsavar bununla birlikte, "Elbette çift pasaport sahibi veya İsrail hükümetini veya devletini temsil etmeyen özel şahıslar, Kuzey Irak'ta bazı faaliyetler yürütüyorlar. Bunlar, onları bağlar. Devlet politikasıyla ilgili yoktur" diye ekledi. Barışsavar, Türkiye'den bu konularda kesinlikle bir "uyan" veya konuya ilişkin bir görüşme olmadığını da vurguladı.

Türk Dışişleri İsrail'i Uyardı mı?

Türk Dışişleri İsrail'i Uyardı mı? Bununla birlikte, Türk Dışişleri'nin bir süredir İsrail'i bu konuda uyardığı da ortaya çıktı. Türk Dışişleri'nin uyarısında, Irak'ta karargaya neden olacak ve bölgenin bozup, istikrarı ortama daha da kötüye çevirecek davranışları önlemek amacıyla gerekli" dediği öğrenildi. Nitekim, İsrail'in Ankara Büyükelçisi Pinhas Avivi de geçen hafta Tarih Bakanı Sami Güçlü'ye ziyaretini sonrasında gazetecilerin sorularına yanıtlarken, "Başbakan Şaron'dan Kuzey Irak'ta hiçbir şekilde eylem içinde olma konusunda uyarılarda bulunduğumuzu" dedi. Orta Doğu veya Irak'ta yapılacak çalışmalar Türkiye ile koordineli bir şekilde yürütülecektir. Türkiye'nin çıkarlarına aykırı en ufak bir çalışma söz konusu değildir" açıklamasında bulunduğunu.

tarafından internetlerde yayılmaktadır.¹ İddianın dayanaklarından birisi budur ve ben önemsemiyorum. Çünkü hem kaynakta bir netlik yok ve hem de anı, en az olaydan elli yıl sonra kaydedilmiş durumdadır; tarih bilimi bu tür kaynakları son derece kuşkuyla saymaktadır. İnsanların, belleklerini, büyük adamlarla süsleme eğilimleri var. *İsyan*'da görüyoruz, Zsa Zsa Gabor da anılarını Kemal Paşa ile zenginleştiriyor.”*İsyan*” izlemekte olan kitabın adı’dır.

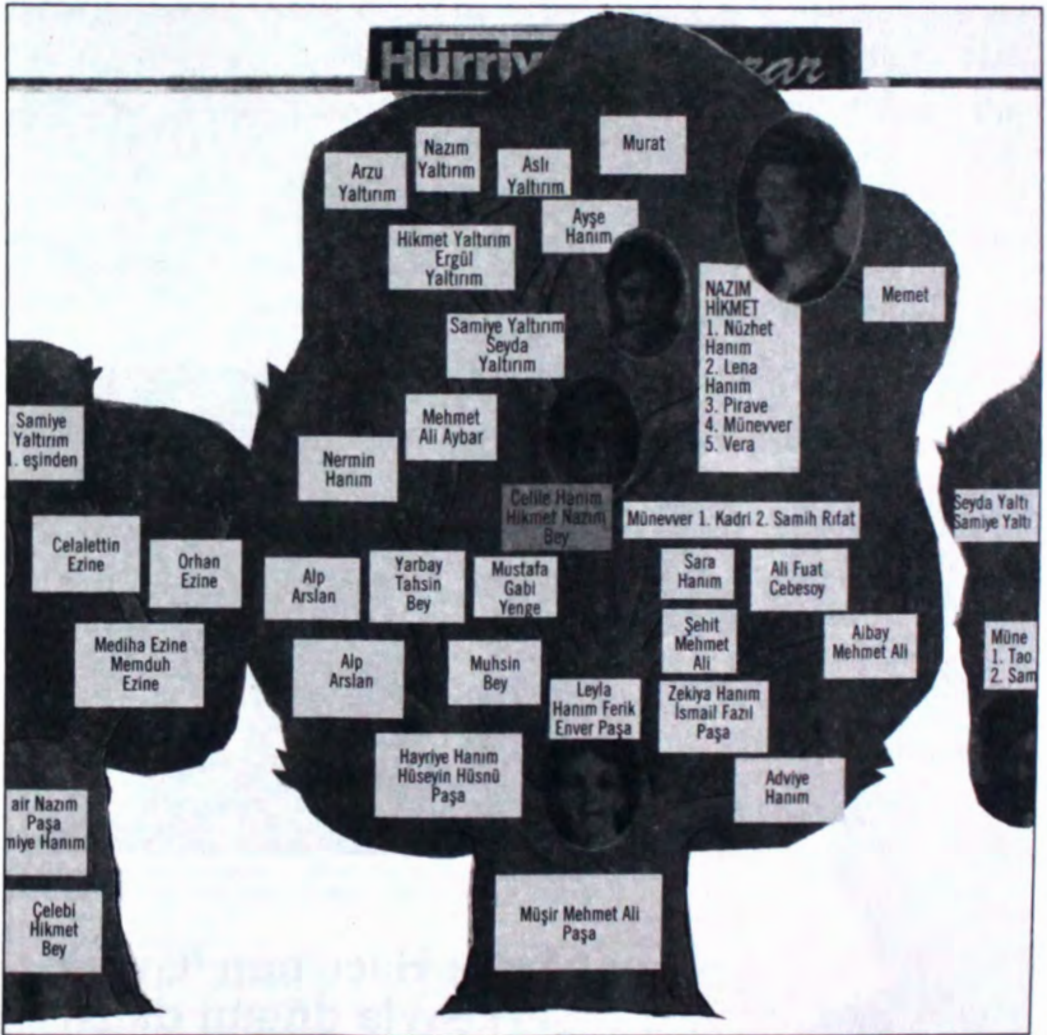
Bunun ötesinde, *Encyclopedia Judaica*’da kısa “doenmeh” girişi var; çok önemlidir. Bunun önemi, Scholem tarafından yazılmasından ileri geliyor; hem çok bilgili ve hem de ciddi bir araştırmacı olduğundan kuşku duymuyoruz. Scholem, ağır bir dozda, Büyük Kurtarıcı’nın, İbrani asıllı olduğunu ima etmektedir; burada “iddia” görmüyoruz, “ima” olduğunu not ediyoruz.

Hiç kuşkusuz bu iki “kanıt” da , kanıt olmaktan çok uzaktır; demek ki sorunlarımız var ve kabul etmek durumundayız. Bir, “Şemsi Efendi” mektebi şu aşamada bir masaldır ve dolayısıyla, Mustafa Kemal’in bir sabetayist okula gitmiş olduğu iddiasını isbata muhtaç sayıyoruz ve şimdilik kayıtlardan çıkarıyoruz. İki, 1926 yılında, Maliye Nazırı Cavit ile İttihat ve Terakki’nin gerçekten efsanevi dirijanı Doktor Nazım’ın nahak yere, hiçbir suçları olmadan asıldıklarını biliyoruz. Her ikisi de karakaşı idiler; yaşamlarının, Gazi’nin emri ile sona erdirildiğine herkes inanmaktadır. Ayrıca Cavit’i kurtarmak için, dünya Yahudiliği çok çalışmıştı; Mustafa Kemal’i etkileyemediler. *Şebeke*’nin ikinci cildinde, Cavit ile Doktor Nazım’ın Siyonist olduklarını, inandırıcı olarak, gösterebilecek durumdayım. Birlikte asılan Keçeli’nin dedesi Nail ile Şükrü’nün de İbrani asıllı olduklarını düşünmemiz yerindedir; Siyonizm bağlantıları konusunda şu aşamada aynı bir bilgim bulunmamaktadır. Bununla birlikte, Siyonist veya değil, asıldılar.

Yayınlanmak üzere olan *İsyan*’da, Nur Tarihi’ne yer veriyorum; Doktor Rıza Nur tarafından yazılmıştır. İki zıt çizgiyi saptayabiliyorum; yazdıklarında, daha önce birlikte olduğu Mustafa Kemal’e karşı, Rıza “Türkiye” adını öneren ve Lozan’da ikinci delege olan şahıstır, küfür ölçüsünde karşıtlığı var, kuşkusuz bunları ihmal ediyorum. İkincisi , Rıza’yı, Kemalist sayıyorum; bu Mustafa Kemal’in şahsına karşı çıkmış pek çok Kemalistin olduğu anlamındadır. Kemalizmin, Büyük Kurtarıcı’nın şahsını ve kişiliğini aşan bir tarihsel-toplumsal formasyon olduğunu kabul etmeye başlayabiliriz.

1) Batı’da, Fransız dilinde, bir üniversitede, bu konuda ciddi ve umut veren bir doktora tezi hazırlanıyor, bekliyoruz. İbrani aslında ise, bu Genç Subay’ın, babasının kendisine “karaim” bir hoca tuttuğunu söylediği de yer alıyor; ancak babanın adı verilmemektedir.

*Türkiye’de Cumhuriyet’i ve Sosyalist Hareketi Kuranlardan
Mehmet Ali Paşa Ailesi*

Kaynak, Özgür Çilek, Hürriyet, 18 Şubat 2001
Rıza Nur, Vali Rahmi için “Yahudilerin adamı” demektedir. “Yahudiler,
Rahmi’yi kurtarıp Almanya’ya yolladılar”; eklemektedir.
Dr. Rıza Nur, Hayat ve Hatıratım, Cilt II, Frankfurt, 1982, s. 815

Rıza, Yahudilik hakkında çok bilgili görünüyor; Talat'ın veya Cavit'in, ya da Nâzım Hikmet Ailesi içinde Vali Rahmi'nin, diğerlerinin, Yahudi bağlantılarına çok net olarak işaret etmektedir. Fakat Büyük Kurtarıcı hakkında en küçük bir imaya bile rastlamıyoruz. Benim koyduğum adla Nur Tarihi'ni ihmal edemeyiz; kaynaklarımız arasına sokuyorum, *İsyan*'dadır.

Bir güçlüğümüz var, ne Zübeyde Ana ve ne de onurlu-feminist Latife, ve diğerleri bir tek not bırakmadılar. Akrabalarını pek bilemiyorduk, ahfadı da olmadı; buradan da takip edemiyoruz. Öyleyse, İsrail'in iddiaları şu anda havada uçmak zorundadır ve bize, bilimimizi yetkinleştirmek düşmektedir.

*Her yerde "Er" var:
Er-Soy & Gül-Er ve Er-Gen & Er-Doğan*

**Komünist Partisi
Lideri, Mehmet
Akif'in torunu**

A. Güler

Türkiye Komünist Partisi (TKP) Genel Başkanı Aydemir Güler'in, İstiklal Marşı'nın şairi Mehmet Akif Ersoy'un torunu olduğu ortaya çıktı. Güler, "İnsan doğarken ailesini seçme hakkı olmuyor. Mehmet Akif'in İstiklal Marşı'nı yazması bana hiçbir şey hissettirmiyor" dedi. ■ 21'de.

M.A. Ersoy

Hürriyet, 20 Eylül 2004

Gülben Ergen ve Mustafa Erdoğan, mutluluklarını dostlarıyla paylaştı. Damat, imzalar atıldıktan sonra gelini alnından öptü.

**Ciwan Haco'nun 'Gulek'
şarkısıyla düğün dansı**

Küçük
Beyin
amcası
nın da
gunüne
babası
Yılmaz
Erdo-
gan'la
birlikte

Gülben'le, Mustafa erdi muradına, biz çıkalım kerevetine... Ünlü ses sanatçısı Gülben Ergen'le, sanat yönetmeni Mustafa Erdoğan; dün gece Kemer Country Golf Kulüp'teki masal düğünle dünya evine girdi.

Ünlü çift, Kürt 'Tarkan' Ciwan Haco'nun "Gülüm" anlamına gelen Gulek adlı Kürtçe şarkısıyla düğün dansını yaptı. Nikahın şahitliklerini ise gazeteci Tuncay Özkan ve televizyoncu Ayşe Özgün'dü. ■19. sayfada

Hürriyet, 6 Eylül 2004

İhlas & Ogan & Soy

Ogansoy'a son görev

İhlas Medya Grup eski Başkanı ve gazetemizin eski Ankara temsilcisi Mahmut Kemal Ogansoy sevenlerinin gözyaşları arasında son yolculuğuna uğurlandı.

ANKARA-Yakalandığı amansız hastalıktan kurtulamayarak vefat eden İhlas Medya Grup eski Başkanı ve gazetemizin eski Ankara Temsilcisi Mahmut Kemal Ogansoy sevenlerinin gözyaşları arasında son yolculuğuna uğurlandı. Yakalandığı amansız hastalıktan dolayı uzun süredir tedavi gören ve önceki gün Ankara Üniversitesi Tıp Fakültesi İbni Sina Hastanesinde Hakk'ın rahmetine kavuşan Ogansoy için dün Kocatepe Camii'nde Cuma namazını müteakiben cenaze namazı kılındı. Ogansoy'un cenazesine ailesi, yakınları ve sevenlerinin yanı sıra İçişleri Bakanlığı Müsteşar Yardımcısı Şerafettin Harputlu, İstanbul Valisi Muammer Güler, ANAP Genel Başkanı Ali Talip Özdemir, Ankara Büyükşehir Belediye Başkanı Melih Gökçek, Bayındırlık ve İskan eski Bakanı

Cengiz Altunkaya, DYP eski genel başkan yardımcısı Agah Oktay Güner, İhlas Medya Grup Başkanı ve Gazetemizin Ankara Temsilcisi Nuri Elibol, İhlas Holding İstanbul yöneticileri, Ankara İhlas Öğrenci Yurdu yöneticileri, TGRT, İHA ve Türkiye Gazetesi çalışanları, sanatçı Timur Selçuk ile çok sayıda tanınmış siyasetçi ve işadamları katıldı. Ogansoy'un cenazesi Kocatepe Camii'nde kılınan cenaze namazından sonra Karşıyaka Mezarlığı'nda dualarla toprağa verildi. Ogansoy, bazı holdinglerde uzun süre yöneticilik yaptıktan sonra İhlas Holding bünyesinde de çeşitli yöneticilik görevlerinde bulunmuş son olarak Medya Grup Başkanlığı ve gazetemizin Ankara Temsilciliğini yapmıştı. 1950 doğumlu olan Ogansoy evli ve bir çocuk babası idi. **Haber Merkezi**

Peki talih mi, talihsizlik mi; halkçı ve gerçekçi şairimiz Mehmet Akif Ersoy'a bir torun çıkmıştır ve bu nedenle bu büyük İslamist düşünürümüzü tahlil etmek, farz olmaktadır. Önce torununu bir kenara bırakıyoruz ve Ersoy'dan başlıyoruz.

Başlarken şaşıyoruz, eskiden şaşırmazdık, İslamda "soy" olmadığını ve ümmet olduğunu biliyorduk; gerçi buradaki soy'u, Arabi'deki "ibn" veya "bin" ve İbranideki "ben" sayabiliriz, ama yine de "ibn", baba'yı işaret ediyor. Arabi isimler, ya "ibn", babanın oğlu veya , sadece erkek çocuklar için, "ebu", oğulun babası, çağrılıyorlar. Tablo'da, Akif'in resminin yanında, bir "gülben" adına rastlıyoruz, bu, İbrani "oğlu" demektir, "bengül" daha çok kullanılıyor, ki bengül'ü, isak-oğlu olarak anlıyoruz. Yerindedir.

Bizde , İbrani asıllılar, soy'a çok eğilimlidirler; "ulusoy", yücesoy, "ışıksoy", başsoy, "teksoy", aksoy, "gürsoy" ve ersoy, çoklukla taşıdıkları soy veya ilk adlar arasındadır. Kuşkusuz bunların hepsini kastedemeyiz, öldürülen "Dost" Tarikatı Efendisi İhsan'ın önceki eşinin de soyadının "ersoy" olduğunu, bundan önceki tabloları okuyabiliyoruz. Ancak bizim geliştirdiğimiz bilim kolunda kesinlik yoktur, ihtimaliyat yüksektir ve yüksek tutuyoruz

Kuşkusuz, Arnavutluk'ta "İpek" kasabası halkından, Fatih ders-i âmi Tahir Efendi mahdumu Mehmet Akif'e böyle bir soyadını yakıştıramıyoruz, yadırgıyorum, demek istiyorum. Cumhuriyet'i, İslamist saymadığı için, ahir ömrünü Mısır'da hidiv ailesinin konaklarında geçiren Akif'in, burada kastettiği "soy" meçhul kalmaktadır ve baştaki "er" de yardımcı olamamaktadır. Şimdi buradayız.

Bir kez er'ler çoklar; iki resimde dört şahıs ve dört adet de "er" olduğunu tesbit ediyoruz. Bu er'leri, Türkçedeki "erken" veya "erkek" anlamları ile bağdaştırmak çok zordur; "erken soy" veya "erkek soy", büyük şairimize hiç yakışmamaktadır. Üstelik er'lerin birisine "-gen" eki yapışmıştır ki, bunu en çok "ül-gen" ile birlikte görüyoruz ve benim tespitime göre buradaki "ülgen", Sabetay Sevi'nin ölümüne doğru ikamet eylediği , Latinize biçimiyle, Ulgın'den neşet etmektedir. Daha önce gösterdim, Deniz Baykal'ın yakınında bir "sevi-gen" bile var; gen'i, Osmanlı ve Selçuklu misali, -lı veya -lu manasında anlamayı öneriyorum. Slav dillerinde -skiy ve Latin dillerinde ise -ist olarak biliyoruz, "Ülgen", Ül'lü olup topu birden "ül-sever" tabir edilmektedir. Dolayısıyla tablomuzdaki "ergen", "er-li" veya biraz Osmani temayülü gösterecek

olursam da, “er-lü” sözcüklerine yaklaşılmaktadır; “ersoy” ile “ergen” arasındaki mesafenin daraldığını tespit edebiliyoruz. Ama yine de “ergen”, er-ist de olabilmektedir;¹ pek yakışıyor. Bir tedbirsizlik ile Akif’in buraya teveccühü, aşık ki tetkikatımıza göre, müessif bir hal arz etmektedir.

Peki, “er” ne ola; bundan önce, bu tablonun eki olarak sunduğum “ogansoy” fotoğrafına bakmayı öneriyorum. Anonim “Temel Bilgiler Tablosu”, ogan’ı, bir kol sabetayistlerin din adamı olarak göstermişti ve ben *Tekeliyet*’te yayınladığım sözlüklerde, sinagoglarda cenaze törenini yöneten İbrani din adamı yazmıştım, birbirini destekliyorlar. Öte yandan, adı geçen Ogansoy hakkında, tablodan kıymetli malumat elde edebiliyoruz, memleketimizdeki en Müslüman yayınların, hem *Türkiye* gazetesi ve hem de Enver Ören’in İhlas’ının, erkanından olduğunu öğreniyoruz. Bunların ise, uzun yıllar devlet ve güvenlik servisleri tarafından pek çok desteklenmiş “Işık Tarikatı” mensuplarına ait olduğu kanaati yaygındır; adını, Albay Hilmi Işık’tan alıyordu ki Ören, kızıyla evlenmiştir ve vefatıyla postuna oturduğunu duyuyoruz. Müteveffa’nın “Işık” ile bir ilgisi var mıydı, bilemeyiz; amma bu soyadı, müteveffa Ogansoy’un dedelerini, sinagoglarda cenaze törenlerine götürüyor ve ilim tarihiyle bunu çıkarabiliyoruz. Tebellür etmektedir ki, müteveffa, soyuna bağlılık iddiasındadır ve yine de emin olamayız, isim-bilimin tek belirleyici olmadığını tekrarlıyorum.

Yalnız devam etmeden önce, isim-bilim planında, bir cesaret analizi yapmak zorundayım; ikiye ayırabiliyoruz, “cesurlar” ve “cesur olmayanlar”, demek ki cesurlar, “ogansoy” ve cesur olmayanlar, “okansoy” çağırıyorlar;² dilbilim açısından arada bir fark göremiyoruz. Ama yine de “ogansoy” Türkçeye çok uzak düşerken “okansoy” benzetilmiş olmaktadır ve bu ikincisi, kurala, “benzeme-benzet” kuralı, uymaktadır. Fakat her ikisinin de Türkçe anlamları yoktur ve İbranice de var. Hülâsaten, bu analize baktığımızda, müteveffa Ogansoy’un, Bay Okan Ülgen’den daha cesur olduğu sonucunu çıkarıyoruz.³ Ancak hak-

1) İshak ile yatakta film çekirmek, ishak-ist olmak anlamına gelmemektedir.

2) Brüksel diktasıyla ve yüce millet adına karar veren Türkiye Büyük Millet Meclisi’nde uzun süren ve demokratik olan tartışmalar sonucu kabul edilen yasayla, Milli Güvenlik Kurulu genel sekreterliği makamından orgeneral rütbesini tafdil etmiş haldeyiz. Emekli bir orgeneralin gelip gelececeği meselesi henüz tartışılmamıştır ve şu aşamada Brüksel’in bunu kabul etmeyeceği tahmin edilebiliyor; bu vesileyle bu göreve, uyum için ve çok uyumlu olduğunu tahmin ettiğimiz Ambasadör Alpogan atanmış bulunmaktadır. Bu atamadan hareketle, “ogansoy” adına bakarak, atanan Ambasadör’ü cesur kategorisine koyuyoruz, analizi İshak’dadır.

3) Bende mevcut ve güvenilir saydığım Yahudi bilim adamlarına ait bilgilere göre, “saki” veya “seki” soyadını Türkiye Yahudileri taşımaktadırlar.

şinas olma zorunluluğu duyuyorum, cesurlar, “ülgen” ve cesur olmayanlar ise “ülken” kullanıyorlar; öyleyse bu Bay’ı, hem cesur ve hem de cesur olmayan saymak, mecburiyetindeyiz, iki cins olduğu ortaya çıkmaktadır. Buna bir de şunu ekleyebiliriz; bu Bay’daki bu “ogan” ve bu “ülgen” olmasa, on paraya dahi bir iş bulamazdı, memleketimizde ad ve soyadları çok önem kazanmaktadır. Bu yüzden yoksullarımız, “Bartu” veya benzeri adlara, koşmaktadırlar; çünkü, rantiye sınıfına kapı açılmaktadır.

Artık büyük şairlerimizden Akif’in soyadındaki “er” üzerinde durma gereği duymuyorum; çalışmalarında yer alan bilgiler yeterlidir. Bunun dışında Akif için, bu soyadının talihsiz olduğunu da, tekraren, not edebiliyorum, Akif üzerinde çalışanların, bu talihsizliğin nedeni üzerinde durmaları yerindedir. Burada bunu saptadıktan sonra, devam ederken ve sadece Eşkenaz’ca berg’in de, g’den k’ya mütasyon yoluyla “berk” olduğunu hatırlatıyorum; “-gen” veya “-lı”, Moğolca “-tay” olup, “berktay” da “dağlı” anlamına gelmektedir. Bütün dillerde “h” muet’dir diyebiliriz; har’ın, “ar” veya “er” olmasını yadırgamıyoruz. 12 Mart 1971 darbesinde bütün aydınları zindana atan Adalet Bakanı İsmail Arar, iki “ar” taşıyordu ve artık çalışmalarım sayesinde ortodoks bir sabetayist olduğunu biliyoruz.”Dağlı” anlamı da var mı; bizde ve sabetayist hegemonya altında “dağlı” da yükselten soyadları arasında yer almaktadır.

* * *

İbrani ve sabetayist isim-bilimde bir çift-cinsiyetlilik tespit edebiliyoruz. Aslı “esdra” olan esra, eril iken bizde kızlar taşıyorlar ve “nil” ya da “nili”, İsrail’de yine eril iken bizde kızlar sahiplenmektedir. Bunun dışında, modern mezar taşları üzerinde yapmış olduğum araştırmalar, “levent” ve “aydemir” taşıyan bayanlar olduğunu ortaya çıkarmış durumdadır. Buna mukabil, “seval” veya “sevinç” adlarını taşıyan erkeklere de rastlıyoruz.

Bu “sevinç” adı üzerinde kısaca durmak istiyorum. Çok zaman bulunan isimlerin Müslüman ve Türkler tarafından da taşındığı söylenmekle bazı muhitte, isim-bilime kuşku izhar ediliyor; halbuki böyle olması, “benzeme-benzet” kuralı gereğidir. Ebru eber’e, Arzu, arzi veya erez’e benzetilmiştir, erdal, erd veya erz türevidir; “emre”, Hemrah’tan Türkçeleştirilmiş bir isim olup, İbrani “imir” veya “imre”, benzeri taşınmaktadır. Abdulla, İslam dünyasında, “obadia” adını

ikame etmektedir; “aslı” da “sela” karşılığı olup, bir ikincisi kaya’dır, demek ki “kaya” da ikame’dir. Demek oluyor ki, bazen bir adın birden daha çok karşılığı-na rastlıyoruz; asıl bilim de buradan çıkmaktadır. Bunu not etmiş oluyorum.

Bu arada sevinç’e geldiğimizde, “sevinmek” fiilinden “sevinç” çok uygundur; ancak sevincimizin artmadığı bir çağda “sevinç” adı artıyor ki bilim adamlarını düşündürmektedir. Bu halde şunu düşünebiliyoruz, “sevi” ve “enç” ki her ikisi de İbranide var; yan yana “sevienç” çıkıyor, amma, dilin azalan zahmetler yasasına göre çalıştığını tespit etmiştik, yan yana iki ünlüden birisini yutuyoruz. Böylece “sevinç”i buluyoruz; erdal’ın Türkçede bir anlamı olmamakla birlikte İbrani okursam, erd/al, Allah’ın toprağı ve or/al da, Allah’ın ışığı anlamını vermektedir. Sevinç¹ ise, “ebedi sevi”, “ölümsüz sevi” anlamını veriyor; demek iki yönde işlemektedir.

* * *

Bundan sonrası da ne yazık ki kolay ve tekrara dayanıyor; Tevrat’ta yer alıyor, Rabb’in Hacer’i , ki Türkçede “Agar” da diyoruz ve yumuşatarak “Ağar” yapıyoruz, Abraham’ın yatağına göndermeyi buyurunca, Sarah, hiç kuşkusuz İbrani kelimeler ile, herkes bunu duyar, demişti; bu “işmael” olup gerçekten doğan Agar’ın oğluna ad olarak konmuştur, biz “ismail” veya “duyar” diyoruz. Sonra Rabb, yüz yaşına yaklaşan Sarah’ya, Abraham’ın yatağına girmesini buyurunca, Sarah, yine İbrani, herkes buna “güler”, dedi ki, İbrani “ishak” olup, Abraham’dan olma ve Sarah’tan doğan oğlana, “ishak” adı kondu ve biz “güler” diyoruz. Kuşkusuz, “gül” de diyoruz, bizdeki “gül” soyadlarının çoğunun

1) Kuşkusuz, bir dizide, Türkan Şoray’ın “sevinç” adı alması beni çok şaşırttı; şaşırınca düşünmeye başlıyorum. Bu şaşkınlık ile Şoray’ın kızının ve üvey kızının adlarının “yağmur” ve “ırmak” olduğunu buldum ki bunlar, İbrani karşılıkları olan isimlerdir; Irmak, “nehir” olarak da söylenmektedir. Şimdilerde bu adlar, “lolita” rolüne çıkıyorlar ki bizim Hıncal’ı, Hıncal Uluç, çok yakından ilgilendirmektedir. Ayrıca, tanınmış Türkçülerimizden Nihal Atsız’ın, kendisi erkekti, çocuklarından birisi de “yağmur” adı taşıyordu ki, Atsız, İbrani asıllı Türkçülerimiz arasındadır. Bu diziden, Haluk Bilginer, İzmir’in Asansör semtindedir, İbrani asıllıların nüfus yoğunluğuyla meşhurdur; dizi isimlerinden bir diğeri “banş” olup, İbrani karşılığının “şalom” olduğunu artık ezberlen biliyoruz. Banş, Şişli Terakki mezunu olmak gerekmektedir. Çolpan İlhan’ın müteveffa eşleri de sabetayist idi ve oğulları Kerem’in, İbrani asıllıların gittiği bir liseden mezun olduğunu tahmin edebiliriz.

Şoray’a dönecek olursak, uzun yıllar birlikte olduğu zatın adını “şemi” olarak anlayabiliriz ve bizim Arif, “Çiçek gibi Arif”, anılarında bir başka isimden daha söz etmişti ve ismi, Onomastique planda çok uygun düşmektedir.

Peki “ama hepsi mi”; bu soruyu çok duyuyorum, bilim dilini kullanacak olursam, bir popülasyon’un hemen hemen “hepsi” içine girmezse, bilimden söz edemiyoruz. Ayrıca, bilimin bir dizge olduğunu hep tekrarlıyoruz.

Ishak'ın çevirisi olduğunu düşünebiliyoruz. Kuşkusuz “gülen” de çağırıyor, ¹ “gülüş”, Farisi “hande” karşılığıdır, bazı mezar taşlarında “güleç” adına da rastladım ve en sonunda “gülse”² adıyla da buluşmuş oluyoruz.

Hepsi ishak-oğlu anlamındadır ve “ben-gül” veya gül-ben'i de aynı anlama bağlıyoruz.

* * *

Akif, anlayamadığımız bir nedenle, “ersoy” soyadını alınca, ahfadından birisinin de “güler” adını, soyadı yaptığını tespit edebiliyoruz; tespit *Tercüman*'ındır. Bütün bunların rastlantı olması ihtimal dahilindedir; bu noktaya hep işaret ediyorum. Ancak düşündürmektedir ve önemli olan da düşünmek'tir, “diye düşünüyorum”.

* * *

Dikkatimizi çeken bir nokta var; 11 Eylül'de, New York'ta ve Washington'da sürpriz ve çok büyük saldırılar olduğunda, Akif'in torunu, buna şiddetle tepki göstermişti. Saldırını “kör şiddet” deyimiyle takbih ederek, eğer bir iş yapılacaksa bunun işçi sınıfının işi olduğunu ehemmiyetle beyan etmişti. Ayrıca ve bilahare İstanbul'da sinagoglara sürpriz saldırılar olunca bunu takbih için resmen tertip edilen nümayişe iştirak edenler arasındaydı, bini bulmadığı için, zahmetsiz, teşhis edebildik, Akif'in torunu, takbihen yürüyordu; elbette bu, işçi sınıfı adına ve temsili yürüyüş ve nümayiş'tir. Güzel, yalnız temsili iştiraki tahrik eden, Akif mi yoksa Akif'in torunu mu; bunu

1) Eskiden erkekler “besim” ve kadınlara “besime” diyorduk; bunların da bir bölümü, Ishak'ı ikame ediyorlar. Bu ara not ediyoruz, Besim Üstünel hocamızın evinde onamastique güçlendirilmiş haldedir, hocamız “Besim” iken eşleri, “Gülen” çağrılmaktadır. Öte yandan, birbirinin adlarına tutuldukları da mervî'dir.

2) Hiç “gülse az gülse” diyen var mı, isim olarak önerebiliyorum; New York'tan ışınlandınlanlardan olmalıdır ve çok hoş, Gülse'ye baktıkça, Murat Bırsel'i, uzayda koca-istasyon olarak görmeye başlıyorum. Dilbilgisi kurallarına göre “istasyon-koca” daha doğrudur, çünkü bizde belirleyen önce gelmektedir, sevimli, iyiliksever, bir tek buluşa yaklaşmış oğlan çocuklar misali sesi çatlıyor; bana göre, önemli bir iş yapmaktadır. Daha önce, New York'ta Aylin ve Mişel Radomisli yetiştirip ışınladılar, Tayyibe Gülek, bir yere bakan oluncaya kadar koca-istasyon'da kalmıştı ve şimdi de Gülse ışınlandırıldı ve bu kez, bütün senaryolara, bütün reklamlara, bütün filmlere, bütün mizaha nazır oluncaya kadar, yine aynı koca-istasyonda kalmayı seçti. Artık “gülse az gülse” için koca-istasyonu boşaltma zamanı gelmiştir, öyle söylenmektedir; New York'tan sırada yeni ışınlandınlanlar var. Ishak veya gül'den türevler bitmemektedir ve bu isimler çok işe yaramaktadır.

analizde zorlandığımı kabul ediyorum. Herhalde, Batı medeniyetini “tek dışı kalmış canavar” olarak nitelemiş olan Mehmet Akif’i, bu analizden ayrı tutmak hissiyatını izhar ediyorum.

* * *

Fakat bu arada, en passant, İstanbul’daki baskınlarda ölen Yahudi yurttaşlarımızın sayısının resmi istatistiklerden daha yüksek olduğunu kaydetmek durumdayım. Sınıflamada bir hata var ve ilerde düzeltebilmeyi umuyorum. Bu meyanda, bazı bankalar ve holdinglerin “insan kaynakları” sırlarını çözme zamanı gelmiştir, “diye düşünüyorum”. Zamanı var.

* * *

Bir kripto-asalet sınıf mı yaratmak istiyoruz; Ülkümen’i, belki kısmen hariç tutabiliriz, çünkü bir madalya verdiler, “belki” demek gerekiyor, birdenbire bir “Türk Schindler” keşfettik, bana “Beş Yüzüncü Yıl Vakfı” kampanyasını hatırlatıyor, bu beş yüzüncü yılı da en az dört yüz elli yıl sonra keşfettiğimizi tespit edebilmiş durumdayız. Kimse bilmiyordu ve Judaik bilimde de, Bayezid’in böyle bir öncülüğü de yer almamaktadır; kapıları açmıştır. Ancak daha önce de açıldı ve ayrıca her yere gidebiliyorlardı. Israrla tekrarlıyorum, Kıbrıs’ın alınmasına sebep olan Nassi, bizde kısaca “Nas” da deniyor ve böylece soyadı olarak taşıyabiliyoruz ve ünlü Donna Gracia, kızı Reina, ki adını, pahalı bir lokanta ile yaşıyoruz, bunlar, İstanbul’a çok sonra geldiler. Demek başka kapılar da vardı ve Bayezid, açık kapıyı açmış oluyordu; sofu sayılıyordu, uygun düşmektedir.

Bir ülke, bir, kahraman yaratırken, önce kendisi için fedakarlığı aramak zorundadır. Bunu göremiyoruz. Kahramanları da İsrail’den ithale başlamış haldeyiz. Bir ülke, iki, kahraman yaratırken, önce kendi belgelerine dayanmak zorundadır. Bunu da bulamıyoruz. Bir ülke, üç, kahraman yaratırken, zamanında hareket etmek durumundadır ve biz, İkinci Dünya Savaşı’nda yapıldığı ileri sürülen kahramanlıkları, en az elli ve hatta altmış yıl sonra keşfediyoruz. Bize, keşif olarak verilmektedir; doğrusu, budur. Üstelik, dört, biz o zamanlarda Hitler Almanya’sına meylediyorduk ve biraz da Almanya’yı teskin

etmek üzere “Varlık Vergisi” Oyunu’nu¹ oynuyorduk. Bu tarihte bizim diplomatlarımızın kahramanlık oyunu oynaması zordur ve Sturma Faciası da bu tarihtedir. Öyleyse, bu sonradan keşfedilen “İsrail’e kahramanlarımız” hakkında en küçük bir belge ve kayıt olmaması ihtimali yüksektir ve işte “Türk” hariciyesi budur. Artık, İsrail’e kahramanlık Türklere kahramanlık’tır, “diye düşünüyoruz.”

Demek ki diplomatik bir senaryoya benzemektedir.

İspanya’dan kovulan Yahudilere sadece Bayezid’in kapı açtığı iddiası tam bir masaldır.

Bunların iki kavimden bir kavim çıkarma yolunda beyhude çabalar olması, güçlü bir hipotez olarak önümüzdedir.

Öyleyse, açılan yolu, bilim yolunu, bir sabetayizm tartışması olarak görmek son derece miyop bir bakış oluyor; biz, tarihe bakıyoruz. Korkmamayı hep öneriyorum.

Putları yıkıyorum.

* * *

Yaratılan bu asalet sınıfının çocuklarına dünyanın her yerinde yüksek iş garantisi olduğunu görebiliyoruz. Bende mevcut bilgilere göre güvenilir Yahudi kaynakları, Varlık Vergisi uygulayıcısı, İstanbul Defterdarı Faik Ökte’yi, Yahudi gösteriyorlar ve Antakyalı Ülkümen’in de İbrani asıllı olduğundan kuşku duymuyoruz, “Ulg” veya “Ülk” burada da karşımıza çıkıyor; ahfadı, uluslararası kuruluşlarda iyi işlerdedir ve diğerleri Türkiye’de holding yönetimindedirler. Bunu önemlice bir tespit sayıyorum.

* * *

1) Yahudi kavminden vergi ödemelerinin çok az olduğunu, ödemelerin önemli kısmının, Bney Brit’ten yapıldığını, ilerde göstermeyi umut ediyorum. Bney Brit, böyle durumlar için çalışan bir sandıktır. Neşter sanıkları için, hesaplara tedbir konması ve hafta sonu olmasına karşın yüz bin dolarlık kefaletin de Bney Brit’ten ödenmiş olması ihtimali var.

MIT Müsteşarı ve Türk Schindler Yolga

20

CUMARTESİ, 22 Aralık 2001

Hürriyet

Türk Schindler'i Başbakan uğurladı

Üç Türk Schindler'inden birisi artık yok... İkinci Dünya Savaşı'nda Paris Başkonsolosluğu'nda muavin konsolos olan ve Musevi kökenli pek çok vatandaşımızı Naziler'in elinden kurtaran emekli büyükelçi Namık Kemal Yolga, 87 yaşında hayata

veda etti. Yolga'nın ölümü, Dışişleri camiasında olduğu kadar Musevi cemiatı ve siyaset çevrelerinde de üzüntüyle karşılandı. Yolga için dün TBMM ve Dışişleri Bakanlığı'nda bir tören düzenlendi. Törenlere Başbakan Ecevit, çok sayıda siyasetçi, diplomat ve Yolga'nın

yakınları ile sevenleri katıldılar. Bakanlıktaki törende Dışişleri Bakanı İsmail Cem ile Dışişleri ve Milli Savunma eski Bakanı Ümit Haluk Bayülken birer konuşma yaptılar. Cem ve Bayülken, konuşmalarında Yolga'nın başanlı meslek hayatına değindiler.

Uğur ERGAN / ANKARA

Hürriyet, 22 Aralık 2001

Musevi din adamları saf tutup dua etti

Türk Schindlerleri cenaze töreninde Hahambasi vekili İshak Haleva saf tutup dua etti. İkinci Dünya Savaşı'yla birlikte Mısır'da büyük ölçeğinde görevliken...

Türk vatandaşları bizzat düzenleyip verdiği çok sayıda Musevi toprağa kampa girdiler. İshak Haleva, Necdet Kent'in Bebek Camii'nde düzenlenen cenaze törenine, İshak Haleva'nın yanı sıra Türk Musevi Cemaati Başkanı İsmail Necdet Kent de katıldı.

İsmail Necdet Kent, Türkiye'nin katliamlarından dolayı Mısır'da yaşayan Türk Disiden eski görevlisi İsmail Necdet Kent'in cenaze törenine, İshak Haleva'nın yanı sıra Türk Musevi Cemaati Başkanı İsmail Necdet Kent de katıldı.

SOYKIRIMDAN KURTARDI

İsmail Necdet Kent, Türkiye'nin katliamlarından dolayı Mısır'da yaşayan Türk Disiden eski görevlisi İsmail Necdet Kent'in cenaze törenine, İshak Haleva'nın yanı sıra Türk Musevi Cemaati Başkanı İsmail Necdet Kent de katıldı.

Darda olan kardeşlerimize yardım etti

İsmail Necdet Kent'in Bebek Camii'ndeki cenaze törenine Türk Musevi Cemaati Başkanı Bensiyon Pinto de katılan Hahambasi vekili İshak Haleva: "O darda olan kardeşlerimize yardım etti" diyerek ellennin açığı dua etti.

Hürriyet, 24 Eylül 2002

Bütün çalışmalar birbirini izlemektedir.

Bundan önceki çalışmalarından birisinde, Şişli Terakki Mektepleri Vakfı yöneticilerini tanıtmıştım; fotoğraflarını kitaplarımıza aldık, artık tarihimizin parçasıdır. Şimdi bunu Feyziye Mektepleri Vakfı tablosuyla tamamlıyoruz; hali hazırda kaç tablo olduklarını tahmin edemiyorum, amma, tablo, tabloyu takip etmektedir. Böylece yükselmenin anahtarlarını göstermeyi sürdürüyorum; bu tablolarımıza girenler için yükselmenin sınırı olmadığını anlıyoruz. Rektörler, baş hekimler, basından bol bahşişli ödüllüler, hep ve hep bu tablodadırlar.

Bu tabloya, ki daha çok Işık Lisesi ve mevcut rektörü Sıddık Binboğa Yarman olan Işık Üniversitesi, dahil olmaktadır. Profesör Yarman'ı özellikle hatırlatıyorum, çünkü tablolarımızdan çıkan rektörler listesinin eksik kalmasını istemiyorum. Görüyoruz, Vakıf yöneticileri demek belli ki yanlış olmaktadır; bir rektör ve dekan deposu keşfetmiş durumdayız, istasyon ya da hazine, demek de mümkündür. Öyle ki, nerede "eski savcılar", diyecekler var, derhal bunları kripto-örgüt sayardı; artık, "Yüce Gök'e şükürler" yoklar ve buralardan neden ve nasıl oluyor da, bu kadar çok rektör çıkıyor, dekan veya başhekim oluyor, böylece bu soru da, bize, kalmaktadır. İşte soru budur.

Asıl bilimsel araştırma, bu tespit ve sorudan itibaren başlamaktadır.

Bir de Işık İlk okulundan mezunlar tablosu var, ekliyorum. O sıralar minnacık kızdılar, ancak şimdiden yıldız oldular. Bunlardan "Merve Terim" özellikle dikkatimizi çekmektedir; çünkü, böylece, F. Terim'in de minnacık kızını, İbrani asıllılarının tercih ettiği okula göndermiş olduğunu keşfetmiş oluyoruz. Ben F. Terim'i bir "rantiye" teşhis etmiştim, tarifimiz tutmaktadır; öyleyse, üzerinde durmamız yerinde ve verimlidir; sırası var.

* * *

Ancak bu rektör veya dekan deposu tablodan önce Profesör Doktor Vehbi Eralp'i ele almak istiyorum, derhal önümüze bir "er" daha çıkmış durumdadır. Bir de "alp" var ki bunu, "alpogan" bileşiğinde de görmekle birlikte analizini tehir etmiş haldeyiz. Buradaki etüt için ilk önce kendisi de İbrani asıllı Osman Nebioğlu'nun "Türkiye'de Kim Kimdir" sözlüğüne başvuruyoruz; Profesör Halil Vehbi, 1907 yılında Selanik'te dünyaya gelmiş ve önce Feyziye ilk ve ortaokulunda okumuştur. Demek ki F. Terim'in kızı Merve de, şimdi adı "Işık" olan Feyziye ilkokulunu tercih ile Halil Vehbi'nin yolundan

İlk-Işık Sevimlileri: Aloğlu-Çapa-Eliyeşil ve Şoray ve de Terim

KELEBEK - Hürriyet 1 Eylül 2004 GÜNCEL

Bir zamanlar çocuklardı

Bu gün magazin sayfalarını en hızlı okunanlar... Cemiyet hayatının yeni nesil temsilcileri olarak aranan bu gençlerin en önemli ortak özellikleri ise bir zamanlar aynı zamanda, hatta aynı sınıflarda okumuş olmaları. Oasi Yüzyıl İptal İstanbul meşhurları gençlerin okul yıllarında tanıştığı halde ve yasadıkları bir

komik olduğu kadar düşündürücü de... Kimsi göğüslerine altınla kaplanmış, kimsi bir anda boy atmış, kimsi barın hiç salaklık çıkmaz diyenler bir kereye salaklıklarını... İşte 1994-1996 yılında Filiz Çimpek'in okul müdürlüğü görevini sürdürdüğü dönemde Oasi Yüzyıl İptal'ten meşhurlar çocuklar ve gençlikleri...

Müşahit Hasan Erdem'in kızı Oya Erdem, okul yıllarında Yasemin Sedat Aloğlu çiftinin küçük oğlu Alihan Aloğlu'na aşık olmuş. Şimdilerde Tarabya Nurlu Sitesi'nde annesiyle birlikte yaşayan genç kız, ilk aşkını çoktan unuttu ve savsız aşkla çapken gençler listesinde ilk sırayı aldı.

Sehrem-Celal Çapa çiftinin kızı Ceylan, ağabeyi Emre'nin meşhurlar olduğu yıl hemde öğrenci oldu. Kendisini anladığını kabul etmeyen ağabeyi ve arkadaşlarına tırnak bacağına da şimdilerde gövdeyle yazan kimsi kışkırtıcı kızıdır. Ceylan Çapa.

Merve Terim, çıkartma ve etiket koleksiyonu vaporu. Galatasaray maçlarını da kaçırmamış ve yıllarla geçirmek vapuru sevdası. Aile ve topluma faydalı olduğunu uman Merve Terim, gelecekte de aile ve topluma faydalı olacak vapuru umut etmiş ve sorgulamış.

Hande Demir kitap okumaktan nefret ettiğini karalamış. En büyük hobisinin sinema olduğunu belirten genç kız, 20 yıl sonra okulumu mutlaka ziyaret edeceğine dair söz vermiş. Hande Demir, arkadaşlarını hiç unutmuyacağını eklemeyi unutmuş yalçı...

Sehrem-Celal Çapa çiftinin oğlu Emre Çapa, fani bir Galatasaraylı olduğunu, hiçbir maç kaçırmadığını, 20 yıl sonra babasının yulundan gidiş onun gibi başını çıkarmak istediğini yazmış yalçı.

Tarkan Şoray ile Çihan Ünal'ın kızı Yağmur Ünal o yıl larda müzik dinlemeyi ve spor yapmayı çok sevdi. Bu öğrenme olduğunu da iftihar etmiş. Yalçıya yazmış ve kışkırtıcı vapurunu yazan Yağmur Ünal, 20 yıl sonradan karrier ediniş insanlara ve ülkesine faydalı bir olmak istediğini eklemiş son olarak.

yürümüş olmaktadır. Halil Vehbi gelişerek, ışık ve feyz aldığı, okulun müdürü arasına girmeyi başarmıştır, önce bunu not ediyoruz.

Bir açıklama ile devam edebilirim, “Feyziye” ve sonraki adıyla “Işık” okulları, Temel Bilgi Tablosu’nda “karakâşî” kola dahil gösterilmekle birlikte, bu kural kesin değildir. Hem mezarlıklarda ve hem de okullarda geçişler olabiliyor, kapancı veya yakubiler karakâşî okul ve mezarlıklarına teveccüh gösterebiliyorlar; tersi de mümkündür, ancak, her zaman kural, ayrıklarıyla birlikte, kuraldır.

* * *

Halil Vehbi’nin, Osman adında bir biraderi olmuştur ve Osman da Selanik’te dünyaya gözlerini açarak Feyziye ortaokulunu ve liselerini bitirmiştir. Soyadı “Aladağlı” olan Muazzez Hanım ile izdivac yapmakla, bu kez Muazzez Eralp Hanım profesör mertebesine yükselmiştir. Tabiatıyla “er” ve “dağlı” birleşmesinden yavrular dünyaya gelmişler, yavruların birisinin adı Yalım’dır ki bu bizim Yalım Eralp olmaktadır; Fakülte’de benden iki sınıf küçüktü, İsmail Beşikçi, Ahmet Tamer Kışlalı ve Ergun Türkcan’ın sınıfındandır, yaman bir sınıfı. Yalım’a arkadaşları “Kel” derlerdi, saçları öğrencilik yıllarında da azdı, başkaca şöhreti de olmakla beraber buraya uymamaktadır; papyonunu hep hatırlıyorum, sınıfınca sevilmezdi ve ben severdim. Profesör Halil Vehbi’nin vefatında yapılan özel törende başında kippa ile hatırlayanlar olmalıdır, mervi’dir; bence “Kel” başına yakışır, Yalım’ı, İbrani asıllı bilmekle birlikte, sabetayist telakki etmekten imtina ediyorum.

Profesör Halil Vehbi Eralp, Türkiye’de İbrani köklülerden mühim eşhas meyânındadır; amma eşi Emine Kösem’den doğma oğlu Abdurrahman temayüz etmediği için, mirasının bizim Yalım’a kaldığını düşünebiliyoruz. Yalım Eralp, hem okulda ve hem de hariciye mesleğinde hiç parlak değildi, gerçi Dışişleri’nde gelmiş-geçmiş en Washingtoncu memurlardan birisi biliniyordu; ancak parlatılmasını önce amcazadesi Abdurrahman’ın hırsı olmamasına ve sonra da Aydın Doğan’a borçluyuz. Artık en Amerikancı ve en İsrail yanlısı gazetecidir; aslında bizim “Kel” Yalım’, hepimizi şaşırtıyor, her konuda, terörizm, ortak pazar, dış politika, bir allame olmuştur. Özel Soli, Koç Holding ve Sabah için ne ise Yalım Eralp da Koç-Doğan için odur. Bunlara, Judo-Amerikan yönde, yorum fabrikaları gözyle bakabiliriz. Seviniyoruz. Mehmet Ali Birand ile Tevfik Yalım Eralp, mükemmel hacivat-karagöz oynuyorlar; bunu, Aydın Doğan’ın ve tabii öncelikle Washington’un büyük yaratıcılığı sayıyoruz.

1983 - 1984

İŞIK LİSESİ

Feyziye Mektepleri Vakfı

Yönetim Kurulu Üyeleri

BAŞKAN Hasan Fikret EVSEN

Mehmet MISIRLI

Prof. Tulüg BAYTIN

Prof. Dr. İlhami ÇETİN

Prof. Hikmet BINARK

Prof. H. Vehbi ERALP

M. Emil ELÖVE

I. Sıtkı DİLBER

Mehmet IPEKÇİ

Lemi IPEKÇİ

Binay KERMEN

Prof. Dr. Cumhuri Ferman

Dr. Özge Sezerman

Tekeliyet düzeninde, matbuat ve televizyonun bürokratize olması zorunludur. Matbuat devlette, devlet matbuatta atama yapabiliyor ve bir de yorumlar bürokratize ediliyor. Bunu, bürokratizasyonu, eski müsteşar ve daha çok eski diplomatlarla yapıyoruz; bütün gazeteler ve televizyonlara bir veya daha çok emekli büyükelçi koyuyoruz. Bir ara paşa koymayı denedik, tutturamadık.

Geriye kalan pozisyonları, feminize ediyoruz; kadınlar en edilebilirler ve işlerinde, itiraz ile isyan hallerini, bilmiyorlar. Tekeliyet'te ihtiyaç duyulan, bel kemiksiz insan kaynaklarına, tüm canlılar arasında, en çok onlar uyum gösteriyorlar. Bu nedenle, artık iş kadınlarına, uyum paketleri gözüyle bakabiliriz. Ancak asıl salgın emekli büyükelçilerdedir; her uyum paketiyle birkaç ambasadör eskisi istihdam ediyoruz.

Bu emekli büyükelçi salgınının üç nedenini görüyoruz, birincisi, kamilen, İbrani kökünden geliyorlar; ayrıklar olabilir, ama çok azdır ve bu "kamilen" sözünü dağıtamamakta, dolayısıyla kural bozulmamaktadır. İkincisi, bilgisizce uzun zaman konuşabiliyorlar, "keçi boynuzu" sözlerde ustalar ve "tavşan pisliği" uzmanıdır. Nihayet üçüncüsü, Washington ve Tel-Aviv'e en bağlı ve bağımlıdır. Edilgen ve bu düzlemde kadınlar kadar bel kemiksizdirler; tercih ediyoruz. Binnetice, her yere getiriyoruz.

Boşalan her yeri bir ambasadör ile dolduruyoruz. Dışa bağımlılıkları dışında boşluk devam etmektedir. Eskiden sırtlarını Washington'a dayamışlardı ve şimdi, sırtlarında Washington'u taşıyorlar.

* * *

Basın bitmiştir.

Bazen semboller daha çok anlatıcı oluyorlar; son zamanlarda şunu gördük, veda eden Jandarma Kuvvetleri Komutanı, veda törenine, en yüksek tirajlı basının temsilci ve yöneticilerini çağırmadı. Bunu cezalandırma sayamayız, büyük bir güvensizliktir yaban saydıklarını çıkarıyoruz. Cumhurbaşkanı Hazretleri de saygın nikah törenine yine bazı ve aynı gazetecileri davet etmediler. Bu, aynı zamanda basının, verebileceği bir zarar da kalmadığı anlamına gelmektedir. Ben de aynı kanıyı taşıyorum; şimdi herkes, matbuat ve kanallar karşısında, "kim korkar hain kurttan" oyununu okumaktadır.

* * *

Terim & Işık & Işık İlkokulu & Merva & Merve

ACI KAYBIMIZ

Kıymetli Eşim, Sevgili Ağabeyim,
Değerli Babamız ve Birlik Dedemiz

M. Ali TERİM

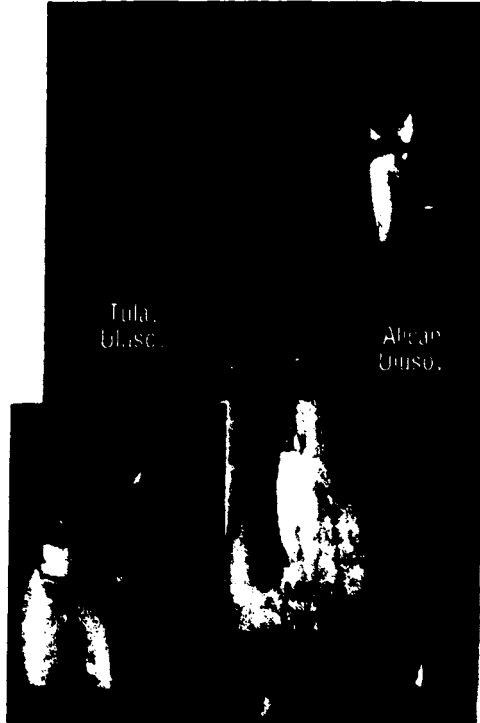
(İnşaat Yüksek Mühendisi)
27.11.2002 günü kaybettik.

Cenazesi 28.11.2002 perşembe (bugün)
Kocatepe Camii'nde kılınacak öğle namazını
müteakiben Karşıyaka Mezarlığı'nda
toprağa verilecektir.

Eşi : Nina TERİM
Kardeşi : Lütfiye - Fikret BÜYÜKİŞIK
Çocukları : Ferdi - Brigt TERİM, İris - İbrahim GÜR
Torunları : Meryem, Mahlika TERİM ve Erim GÜR

Hürriyet, 28 Kasım 2002

Tülay Ulusoy'un kızı
Merva, Turan Cey-
lan'dan iki yıl önce
boşanmıştı. Bu evlilik-
ten olan kızı Meyra
ise ailenin neşesi du-
rumunda... Torunu
Meyra'yı çok sevdiğini
belirten Tülay Ulu-
soy'a geçen gün katıl-
dığı düğünde kızı
Merva, oğlu Alican
Ulusoy ve torunu
Meyra ile poz verirken
rastladım. Bu arada
duyduğuma göre kü-
çük Meyra ailede en
çok dayısı Alican Ulu-
soy'a düşkünmüş. Bu
sevgiyi onu görür
görmez boynuna
sarılarak da gösterdi
o akşam zaten...

Hürriyet, 13 Eylül 2004

Bu kitabın bir de ciddiyet ürünü olduğunu not etmiştim; bu maksatla, üç adet yazı içeren bir giriş sunuyorum. Soru-cevap formu, düşünceyi, kristalize etme imkanını sağlamaktadır; öyle düşünüyorum. I. Apaydın ile yapılan mülakatın dağıtımının çok sınırlı kaldığını öğrendim; rahatsızlık duyduğumu söyleyemem, çünkü, okuyucularım için tazeliğini korumaktadır. Kutlu ile mülakatın daha çok yayılma kabiliyetini biliyoruz. Buna karşın Sabri ile yaptığımız tartışma hiçbir yerde yayınlanmadı; Sabri Çarmıklı bunu İngilizceye çevirdi ve stilistik düzetmelerini yaptırdı, Londra'daki doktora çalışmaları çerçevesindedir. İlk izlenimler, yabancı dillerde de, geniş ilgi çekeceğini göstermektedir.

Bu önsözü de yeni ve bilimsel tutmaya çalıştım. Öyle değerlendirilmesini umuyorum.

* * *

Devam ederken, önce "M. Ali Terim" Ailesi'nden af diliyorum, bu mezar taşını ikinci kez yayınlama gereği duydum; mezar taşları benim için, astronomlara gök taşları, mertebesindedir. Bunlara gözlem olarak bakıyorum, laboratuvaradaki elemanlardan ayırmıyorum; bazılarında Onomastique dizgeler şaşırtıcı ve zengin çıkmaktadır, bunu da öyle sayıyorum. Kendi ailemdeki İbrani asıllıları bulup çıkardığıma göre husumetim değil, sevgim olmak gerekmektedir.

Kuşkusuz, içlerinde rantıye olanlara, hak etmedikleri yerlere gelenlere, F. Terim'i öyle görüyorum veya bu topraklara sadık olmayanlara, pek çok ambasadörü burada sayıyorum, hiçbir sevgim olmaması doğaldır. Bu doğallıkla sürdürüyorum.

Bu mezar taşı, "terim" adının, İbrani asıllılar tarafından taşınabileceği konusunda güçlü bir emare'dir. Bunun yanında, Merve veya Merva adının Ulu-soy'lar arasında da uç verdiğini görüyoruz. "Işık" Tabloları ise, F. Terim'in sevimli yavrusu Merve'nin, genellikle İbrani asıllıların gittikleri Işık İlkokulu'nda yetiştiğini göstermektedir. Eğer rantıye konumu ile İbrani aslı arasında bir bağ kuruyorsak, bir örnek ve ispatına daha yaklaşıyoruz.

Bir ve son noktaya yaklaşıyoruz; "Merve", Müslümanlar tarafından da taşınmaktadır. Buna itirazımız yoktur; tıpkı kendisinin İbrani asıllı olabileceği işarete karşı babasının veya dedesinin Kurtuluş Savaşı'ndaki rolünü hatırlatanlara yaptığımız uyarı türünden, bu itirazı bir tekzip değil teyit telakki ediyorum. Çünkü İbrani asıllılar arasında bu ülkenin kurtuluşu için savaşanlar çok olmuştur; artık bir bölümünün, bir yurt savaşı verdiğini de söyleyebiliyoruz.

Küfür ve Dua

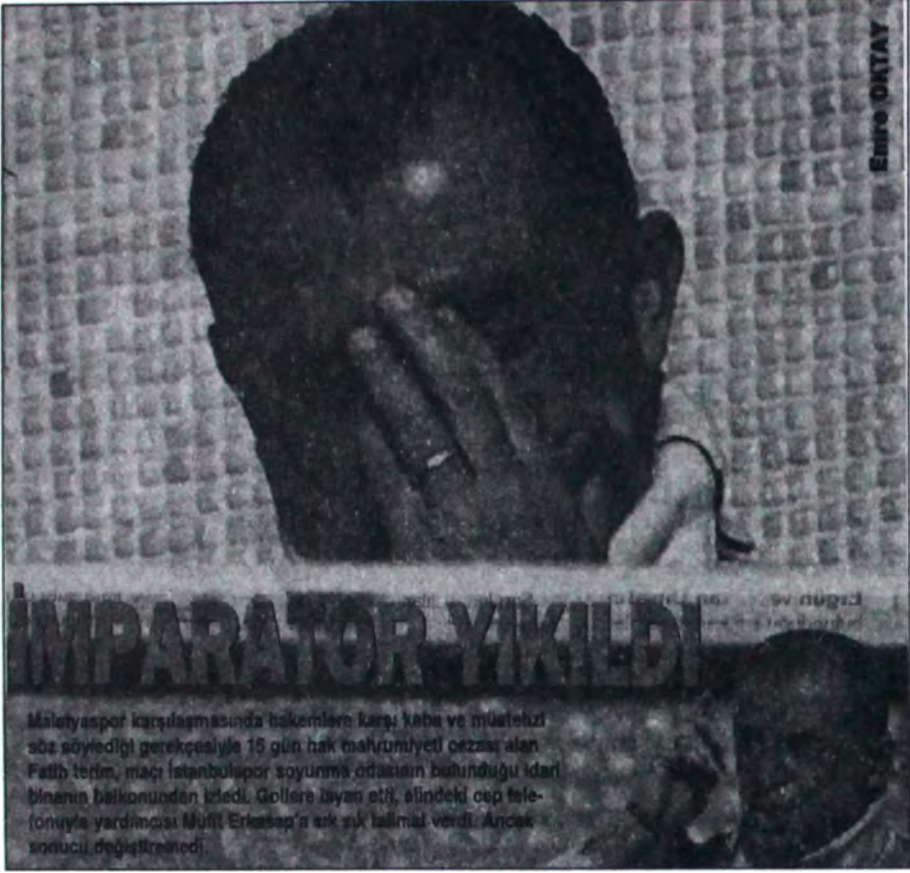
Eyüp Sultan'da Şampiyonlar Ligi duası

Rüştü ile Ümit Özat, Şampiyonlar Ligi'nde Prag maçı öncesinde gizlice Eyüp Sultan'a gide- rek kurban kestirip dua ettiler.

Fener'in devler ligindeki başarısız sonuçlarına son vermek için dua ettikleri sanılan futbolculardan Rüştü, "Yeni araba için kurban kestik" dedi.

■ SPOR'da

Tahta İmparator ve Yıldızlar

Hürriyet, 7 Aralık 2004

'Rüştü'nün sonu'

BARCELONA'DA VictorValdes'in hasıslığına rağmen yedek bekleyen Rüştü için İspanyol basını, "En iyisi artık kendine takım bulsun" yorumunu yaptı. Teknik Direktör Rijkaard'ın üçüncü kaleci Albert Joquera Fortuna'ya şans vermesini "Rüştü'nün sonu" olarak değerlendiren gazeteler, "Hiç şüphe yok ki, Rüştü AB dışında yabancı oyuncu olmanın faturasını ödedi" dediler.

EL Pais, "Rijkaard'ın kararı Rüştü'yü pratik olarak desteklenemez durumda bıraktı" ifadesini kullandı. As gazetesi "Barça'nın Rüştü'yü satmaya karar vermesinden başka bir anahtar yok" derken. Sport, "Rüştü'nün yedekte kalması onun İspanya yolculuğunda üzgün bir son yaratıyor" görüşünü savundu. Rüştü'nün "Bir uçak bileti alıp Türkiye'ye dönmemiyim" diyen karikatürünü yayımladı.

Milliyet, 19 Ocak 2004

* * *

İstiklal Caddesi eskiden böyle değildi, lahmacuncu azdı, güzel vitrinli mağazalar vardı, birini ben de hatırlıyorum, koyu mavi kadife bir vitrinde, kadesine oturtulmuş bir saat duruyordu. Vitrinde saat tektir. Biz biliyorduk, bilemeyenler olmuş; gitmiş, saati satın almak istediğini söylemiş, halbuki satılık değildi ve orada bir alegorik duruşu vardı, hayır, “satılık değil” ve cevap budur. Ama saat da pek güzel, bir daha gitmiş, bir daha, “satılık değil” cevabını almış, inatçı birisiymiş, anlıyoruz. Sonunda mağaza sahibi, “git, be adam, burası saatçi değil” deyince, alıcı daha da şaşırılmış, “peki ne”, bilmeyenin bu sorusu yerindedir. Bir müddet sonra mağaza sahibi bıkarak, inatçının kulağına, “biz” deyivermiş ve cevabın inatçı alıcıyı çok kızdırdığını biliyoruz. “Peki saat satmıyorsunuz, siz, bu saati neden koyuyorsunuz”; bağırıyor, fakat, aldığı cevap çok sakindir. “Peki ne koymamız gerekiyor”; doğru, ne olabilir; kestiğini koyması imkansızdır. Aynı şekilde, asıl adı ve soyadı, “Obadiya Isak” olan bir adam düşünülebilir, şimdi “Abdullah Güler” demeyecek de, adını ne koyacağız; her zaman vitrine asılları konmamaktadır. Ayrıca cesaret herkesin kimliği olmamaktadır, adların da benzetilmesi ve ancak yaşamın benzetilmemesi kuraldır. Bu usûl bütün diasporada var.

Kaldı ki bizde “Merve” adı da yeni bir keşiftir; “esra” veya “berat” misali adları yeni yeni keşfediyoruz, hal şu ki, Türklerin İslamı öğrenmeleri bin yılı aşmıştır. “Biz yeni duyduk” da çok inandırıcı görünmüyor; bendeki Fransızca konuşulan ülkeler için yazılmış Arap isimleri sözlüğünde “esra” yoktur ve İran’da da “Bülent” adına rastlamıyoruz. Güzel, yeni duyduklarını kabul etsek bile, nereden ve nasıl duyduklarını da bilemiyoruz; çünkü, bizdeki nevmüslimler bir yana, Müslümanlar bu isimleri taşıyorlar ve ben de Türk ismi olmadıklarını biliyorum. Peki, nereden gelmektedir ve Işık İlkokulu ile bir bağlantısı olabilir mi, arıyoruz.

Tekrar “merve”ye dönecek olursak zemzem kuyundaki taş, “merve” denildiği malum, ancak az taşınan bir isimdir. Böyle olmasına karşın bizde, birdenbire bir “merve” patlamasına tanıklık ediyoruz; “ebru” ve “tuba” ile yarışmaktadırlar. Patlamalar her zaman bizi ilgilendirmektedirler.

* * *

Bu arada ve geçerken not edebilirim, Guggenheimer & Guggenheimer gerçekten harika bir sözlüktür; ne demek, dünyada Yahudilerin taşıdıkları isimler arasında “akgönül” adını bile tespit edebilmiştir, tahminlerim vardı. Daha da şaşırtıcı olanı “Benderly” adına rastlıyoruz, “Benderli” okuyoruz; Demokrat Parti döneminde Ankara’da belediye başkanlığı yapan ve daha sonra Milli Eğitim Bakanı olan Atuf Benderli’nin İbrani asıllı olabileceğini düşünüyordum, sözlük yardımcısıdır. Kaldı ki, Işık Okulları tesisleri içinde, adına büyük bir salon açılmış durumdadır; demek ki gerçekten harika sözlükler düzenlenebilmektedir.

Bu sözlük harikadır, “marve” girişine yer vermektedir, karşılığında “irrigator” var; öyleyse zemzem’in ve merve’nin, bu taşın, İslamdan önce Yahudiler tarafından bilindiğini kabul etmek mecburiyetindeyiz. Demek ki İsrailiyat’ta da eskiden beri bilinmektedir; yalnız sözlük, merve’nin karşısına, “yeni İbrani” notunu da düşüyor ki önemlidir.¹ Önemi şuradan geliyor, İsrail’de, diasporada alınmış isimleri bırakarak İbrani kaynaklara dönme kampanyası var, hızlıdır, herkes adını değiştiriyor ve İsrail tarihinden ve eski İbraniden isimler çıkarıyorlar. “Merve” adının da İsrailiyat’tan, eski İbraniden, çıkarılan yeni bir isim olduğunu düşünebiliyoruz. Demek, bu ad yalnız bizde değil, İsrailiyat’ta da yeni bir keşif ve yeni bir moda’dır.

Kahramanlarını da İsrail’den ithal eden bir kavim olduk, İsrailliler bulunca, Türkiye’de de yayılmaktadır. Zemzem taşı adının Türkiye’de şimdi yayılmaya başlamasını başka yolla açıklayamıyoruz. Demek ki, Onomastique, tarihin ve düşünmenin yol ve repertuarlarından birisidir;² şimdiye kadar ihmal edilmiş olsa da, eksikliğini gidermeye çalışıyoruz.

Bir nokta daha var; sözlükteki İbrani yazılışına baktığımda, “Merva” olarak alınmasında bir sakınca olmadığını da tespit edebiliyorum. Dolayısıyla, Ulusoy’larda yaptığımız “Merva” gözlemi, Judaik Onomastique’e uygundur, herhangi bir yanlışlık teşhis edemiyoruz. İsabetlidir. İbrani, konsonantal bir dil olmakla, bu ismin sonundaki karakter, “ha”, “he”, “a” veya “e” söylenebiliyorlar; hem “merve” ve hem de “merva” çağırabiliriz.

1) H. W. Guggenheimer & E. H. Guggenheimer, *Jewish Family Names & Their Origins –An Etymological Dictionary*, Ktav Publishing House, 1992. p. 496.

2) Demek ki “merve” veya “merva” adındaki patlamayı çözebilmemiz için zemzem suyunun başına kadar gitmemiz gerekti. “Tuba” patlamasını çözebilmek için ise, Yemen’e gitmek zorundayız; tarihini ve bir yüzyılda Yemen’i sarsan sabetean hareketi analiz etmeden, ele alamıyorum. Başka bir çalışmadadır.

Öyleyse, isimleri çözmek, tarih-coğrafya da gizemli seyahatler yapmaya davet etmektedir.

* * *

Işık Denizli ile Fatih Terim, diğerlerini şimdilik bırakıyorum, milli takımı bir sabetean timar haline getirdiler. Denizli, futbolu bilen ve insani ilişkileri önde birisidir, hoca olabilmek için insani özellikler şarttır; sabetayist olanlardan gayri hiç kimseye şans vermemesi dışında, bir eleştiri dillendirmiyorum. Terim'in futbolla hiçbir ilgisi ve futbol üzerine bilgisi bulunmamaktadır. Mafyöz davranışları da hocalığa manidir.

Sabetayizm ile tarikatlar arasındaki sıkı bağı, futbolda ve milli takımda da görüyoruz. Buna, alelumum "milli takımlar" ibaresini, ilave etmek üzereyiz; hepsinde bu sıkı bağı teşhis edebiliyoruz.

Her takımın bir büyücüsü olduğu artık herkesin bildiği bir sır'dır ve bunlara, "milli" futbolcularının her birinin bir efendi'si olması eklenmektedir. Japonya'da, "milli" futbol kampında, futbolcuların tarikat kavgaları yaptıklarını okumuştuk, demek ki sabetayizm ile tarikat kaynaşması, önümüzde yep yeni bir bilgi'dir; öyleyse asıl düşünme sürecini bundan sonra başlatmak zorundayız.

* * *

Peki, nasıl? Şimdiye kadar yapılanlar bilgi toplama işidir; bilgi toplamak sa bilim demek değildir, burada da açık olmak zorundayız. "Nasıl" sorusunu cevaplandırmaya başladığımızda, mekanizme ve dinamiklere yaklaştığımızda bilimsel çalışmaya yaklaştığımızı söyleyebiliyoruz..

Buradayız.

* * *

Halterci kızlar skandalı patladı. Resimleri bu kitaptadır, kitapların okunduğu sürece, belleklerden silinmemesini istiyorum. Bu tablolardan hareketle, bir analiz denemesi yapmayı planlıyorum. İki nokta var, bilim, aşk ve devrim, hep ayrıntıdadır ve ikincisi, en günlük olayları birer gözlem sayıp bilimsel analize tâbi tutmak gerekli ve verimlidir.

Ayrıntıyı yakalayamayanların bilim adamı olmayacağını, devrimci bakamayacağını ve aşk duyamayacağını hep söylüyorum. Burada tekrarı var.

Ajda Pekkan'ın gençlik sırmı ne?

ONLU yıldız Londra'daki biyoc-
nerji uzmanı Naran'den "gençlik
enerjisi" almıyormuş. Hem de sa-
tı 5 milyar liraya.

BUGÜN SABAH 5 GAZETE

En ucuz kırtasiye için adres listesi

YENİ öğretim yılı yaklaştıkça bütçe-
nizi sarsımayacak en hesaplı kırtasi-
ye ürünlerini bulabileceği-
niz adresler...

Ekranda taciz hesaplaşması

Milli halterciler, eski hocaları Üstündağ'ı 'Cinsel tacize uğradık, dayak yedik' iddiasıyla suçladı
'Bana kompo kuruyorsunuz' diyen antrenörüne Olimpiyat şampiyonu Nurcan Taylan sahip çıktı

HALTER dünyasındaki şkan-
dal atv de masaya yatırıldı.

Ali Kırca'nın konduğu olan

Aylin Daşdelen, 'Nurcan

Taylan ve antrenör Mehmet

Üstündağ, birbirlerine ağır

suçlamalarda bulundu.

'TACİZİN BELGESİ'

TELEFONLA programa

katılan eski halterci İncinur

Şahin de surekli "Bana komp-

lo kuruyorsunuz. Belgeniz var

mi" diyen Mehmet Üstün-

dağ'a, "Tacizin belgesi mi

olur" diye çıkıştı. SPOR DA

Türkiye'nin en iyi gazetesi

SABAH

CUMA 10 EYLÜL 2004

BEŞ GAZETE 350 BIN LIRA

'Hocasıyla ilişkisi var' diyen arkadaşlarına Nurcan 'terbiyesiz' dedi.

Ancak esir ücreti ile ayakta durabilen ve sadece mafya ile kuşatıldığı takdirde “üreten” tekstilde, hamleler yapan bir ülke olduk. Manken sektörü, böyle bir sektörün türevidir; şimdi anlıyoruz ki, manken sektörü ile halterci kızlar sektörü aynı cinsel ve ahlak düzleminde.

Halkımızın yükü ağırlaşmıştır; sosyal haklar açısından, Osmanlı’ya dönmüş durumdayız. Sigortalı çalışma ve sendika, artık yalnız teftişlerde ortaya çıkmaktadır; çalışma bakanlığı artık sigortasız ve sendikasız çalışmayı güven altına alan bakanlık’tır. Ülkücü kökenlilerden seçilmesinde bu çizginin rolünü okuyoruz.

İstanbul’daki tekstil atölyeleri, birer esir kampıdır; bebeler ayaklarıyla makine çevirmekteler ve tekstil esiresi kızlar aylarca bu kamplardan dışarı çıkmamaktadırlar. Buradaki tekstilleri toplayanlar, bunu “ihraç” etmekteler, “ihraç” şimdi en dinsel iştir ve her ne olursa bir “ihraç” işi yapanlara tapınıyoruz, “putlar”¹ buradalar ve çok yoruldukları için akşamları reina ve laila denen lokantalara gitmekte ve kendileri türünden yorulan mankenlerle buluşmaktadırlar. Bu yorgunluk atan lokantaların İbrani adlar taşımalarını, “ihraç” maslahatı ile meşgul olanlara bağlayabiliriz; ruhani bir rahatlık duydukları kesindir. Televizyonlar, mankenlerle bu ihraç-kar adamların, reina ve laila’dan çıkıp nereye gittiklerini yakalamak için çok çalışıyorlar, büyük fedakarlık yapmaktadırlar; böylece bizi aydınlatmaktadırlar.

İşte böyle bir ülkede ve bu sırada bazı kızlar çok kaldırdıkları için madalya aldılar.

Halkımız çok ezilirken kızların çok kaldırmaları bizi rahatlatmıştır ve rahatlatmaktadır. Matbuat ve televizyon neşriyatı bunu göstermektedir.

İşte bu sırada, tarihimize, “çok kaldıran kızlar skandalı” olarak geçecek olan üzücü patlamalar düşmüştür. Bu skandaldan dışa sıçrayanlar çok dikkat çekicidir.

Şimdi bunları, isim-bilim açısından ele almak durumundayım.

* * *

En çok kaldıran ve en çok madalya alan kızımızın adı, Nurcan Taylan’dır ve “nurcan” üzerinde daha önce durmuş olduğum için geçiyorum. “Taylan” adı

1) “Sanem” adı da, Arabi “put” demektir, yayılıyor. İnsanlar, kızlarına neden “put” adı koyuyorlar, bilemiyorum; ancak İbrani “San” adı var, bu adda İbraniler tanıyor, türevi olabilir, not ediyorum.

çok önemlidir; zengin içerikli bir gözlemle karşı karşıya gelmiş durumdayız.

Bu addan, bir zamanlar Türkiye Komünist Partisi'nde mücadele etmiş Orhan Taylan'ı hatırlıyoruz. İlaveten, "Lirik Tarih" alanında kendisini yetkinleştirmiş ve yine eski ve militan komünistlerimizden Ali Taygun'u da biliyoruz. Ali, bize, bu ismi "Tay" ve "Gun" olarak ayırma olanağını sağlamaktadır; "Nil-Gun" adından da biliyoruz, "-gun", Farsî, "gibi" veya "imsi" sözcük ve eklerine denktir, nil-gun, nil-imsi demek olup "mavi" anlamına gelmektedir. "-lan" ile yakınlığı olduğunu düşünebiliriz. Öyleyse taylan'a bir otopsi uygulayabiliriz.

Hakkımız var, çünkü, "-lan" ekiyle yapılmış "Şaylan" adını da biliyoruz; "şay" İbranide "hediye" olup, biz "say" diyoruz, "şaylan" ad veya soyadını taşıyanlar var. Demek ki bütün bu analizlerimiz, bize, Nurcan Taylan'ın soyadını bölme kapısı açıyor ve bölüyoruz, Lan'ı atıyoruz, "Tay" kalmaktadır, alıyoruz.

Daha önce de not etmiştim, "Tay", Bülent Arıncı'nın eşi Münevver Hanım'ın kızlık soyadıdır; kuşkusuz, buradan Nurcan ile Münevver'in akraba oldukları sonucunu çıkarmıyoruz. Bu kadar acele gereksizdir, biz sadece, birbirine yaklaştırebiliyoruz.

Derhal Guggenheimer & Guggenheimer sözlüğüne bakıyoruz; "Tay" var, ve Yahudilerde özel isim olduğunu not etmektedir.¹ İbrani karakterlerden "tai" de denebileceğini anlıyoruz, bu yanlışlıktır, bazen "dai" diyorlar, doğru bulmuyorum, "tay" dememiz yerindedir. Öyleyse, Münevver Arıncı'nın evlilik öncesinde, İbrani isim sözlüklerinde olan bir soyadı taşıdığını da, en passant, bulmuş oluyoruz. Yeni soyadını ise "ar-enç" okumayı öneriyorum; yukarıda görülüyor, "merve", sözlükte "marve" yazılıyor, çünkü "merve" yazılırsa "mırv" okunma ihtimali yüksektir, dolayısıyla e'yi "ı" okumakta sakınca bulamıyoruz. O halde, Münevver Hanım, böylece, Tay'ı bırakmış ve Arıncı'ı almıştır; kaybı yoktur ve rahat edebilir, "diye düşünüyorum".

Münevver Tay'ı bırakıp Nuray'ın kardeşi Nurcan Taylan ile devamla, babasının adının Süleyman ve annesinin adının da Zülfiye olduğunu ekleyebiliyoruz. Buradan, Nurcan'ın annesinin, Livaneli'nin dişisi olduğunu tespit ediyoruz ki sürprizdir. Zülfi, nadir isimlerimiz arasındadır ve "l" gereksizdir; başka bir çalışmamda l'yi, linguistik bir sözcük kullanacak olursam "manger" etmeyi, yemeyi, denemek istiyorum, "Zufi" kalabilecektir ve buradan ilerleye-

1) *Jewish Family Names & Their Origins*, op. cit., p. 770.

biliriz. L'yi yeme veya yutma işini ileriye bırakarak, şu sırada, Nurcan'ın annesi Zülfiye ile Livaneli arasında kurduğumuz bağ ile yetinebiliyoruz; demek ki, en çok kaldıran kızın bağları kuvvetlidir, bunu da anlıyoruz.

Buradan bu çok kaldıran kızımızın dedesine geldiğimizde, birdenbire karşımıza "Musa" adı çıkmaktadır ve derhal, bu ailede, Tevratik isimlere bir meyil tespit ediyoruz. Yüce Gök'e şükür, Nurcan'ın ninesinin de bizi yarı yolda bırakmaması çok hoş olmuştur; nine de "Hasgül" adını taşımaktadır. "Gül" ile "Ishak" arasında bir bağlantı kurmuş idim ve Onomastique planda isimlerin çift-cinsiyetli olduklarını not etmiştim; Nurcan, bir an için izin verirse ve denklemde yerine koyarsak, ninede, "Hasishak" adıyla buluşuyoruz. Ishak'ın has'ı hep has'dır ve Has Üniversitesi sahibi Kemal Has'ın Varlık Vergisi ödeme planı da daha ileriye kalmaktadır, burada koca Musa, oğul Süleyman'dır; her yerde Tevrat var, diyebiliyoruz. Musa, Süleyman ve Ishak bir eve sığınmışlar, Nurcan buradan çıkmaktadır. Bir de "Zülfi" var. Bilimin bir dizge olduğu saptamasını, tekraren, kaydediyorum.

* * *

Nasıl sorusuna, cevap arayabiliriz.

* * *

İsim-bilim tarihten ayrılmıyor, fakat ben çok gerilere gitmek istemiyorum. Kenan Evren'in başında olduğu Eylülist Darbe yapılmış ve Albay Yücel Seçkiner, spor işleri genel müdürü olmuştur, Eylül 1980 tarihindeyiz. Daha sonra spor bakanı olduğunu ve uzun yıllar burada kaldığını biliyoruz. Bir mezar taşından kardeşlerinin birisinin adının "Okan" olduğunu da hatırlıyorum; diğer isimler de, Onomastique uyum paketi sergilemektedirler.

Spor bakanlarında, bir uzun atlamayla, Fikret Ünlü'ye gelebiliyoruz; beden eğitimi öğretmenliğinde bir Türkiye Komünist Fırkası sempatisi göstermişken, kendisi, K. Derviş'in sadık yâri olmakla daha ünlüdür ve bu tanınmış sabetayistimizin peşini hiç bırakmamaktadır. Kızının adı "Oya", oğlu "Barış" çağrılmaktadır. Damadı Emre'dir ve her açıdan yerli yerindedir.

Bir sıçrama ile Mehmet Ali Şahin'e ulaşıyoruz.

6 PAZAR, 12 Eylül 2004

Hürriyet

BAKAN ŞAHİN, HALTERDEKİ OLAYLARI SORUŞTURDUKLARINI SÖYLEDİ

Marifet ağır kaldırmak değil, ağır olmaktır

Devlet Bakanı ve Başbakan Yardımcısı Mehmet Ali Şahin, halterde yaşanan taciz skandalıyla ilgili olarak, 'Halterdeki olaylar hoş olmadı, Marifet ağırlığı kaldırmak değil, ağır olmaktır' dedi. Şahin, söz konusu olaya ilişkin halter antrenörü Mehmet Üstündağ'ın geçmiş dönemde de benzer olaylardan dolayı ceza aldığını açıkladı.

A TAKÖY Olimpiyatları'nda gerçekleştirilen İstanbul Olimpiyat Oyunları Hazırlık ve Düzenleme Kurulu'nun olağan toplantısı öncesi, basın mensuplarının sorularına yanıtladı. Şahin, Atatürk'ün 'Ben sporunun zeki, çevik ve ıstıaklısını severim' sözünün ne kadar doğru olduğunu bir kez daha ortaya çıkarttı. Vurgulayarak, 'Ancak sporcuyu denirken kastedilen, spor adamları da dahildir bu cümlelerin içinde. Tabii iyi olmadı, hoş olmadı. Marifet ağırlığı kaldırmak değil, ağır olmaktır' diye konuştu. Şahin, konuyla ilgili sorularına başlatıldığını

da kaydederek 'Ben de sonucunu bekliyorum. Ortaya çıkacak neticeye göre hareket edeceğiz. Bu da çok yakın zamanda çıkar' dedi.

Tuğlanın sonradan sonra da halterdeki cinsel taciz skandali sorularıyla karşılaşan Bakan Şahin, söz konusu olaya ilişkin halter antrenörü Mehmet Üstündağ'ın geçmiş dönemde benzer olaylardan dolayı ceza aldığını açıkladı. Gençlik ve Spor Genel Müdürlüğü (GSGM) Teftiş Kurulu'nun olay hakkındaki raporunu 1-2 gün içinde vereceğini anlatan Şahin, Mehmet Üstündağ'ın GSGM'nin bir antrenörü olma-

dağını ve Milli Eğitim Bakanlığınca bağlı beden eğitimi olduğunu vurgulayarak, şöyle devam etti.

'Bu beden eğitimi öğretmeni arkadaşımızla ilgili bakanlığının bundan 1 yıl kadar önce bir tasarrufu olmuş ve bunu henüz bir iddia sebebiyle ilgili kurulu tarafından incelenme yapılmış. Sonrasında idari cezalar uygulanmış, bu sebeple okul yeni değiştirilmiş. Yine 1994 yılında buna henüz bir olay nedeniyle ceza aldığını da dünyalar dün etime ulaşı. Tabii şimdi Teftiş Kurulu yeniden inceleme yapıyor, ben veya Milli Eğitim Bakanlığında da gerekeni yapacağız.'

Mehmet Ali Şahin

Skandalla değil, başarılarımla gündemde kalmak istiyorum

Nurcan, köyünde babası Süleyman Taylan ile.

Nurcan Taylan, memleketi Sivas'ın Hafik İlçesi Alpören Köyü'nde moral depoladı. Nurcan Taylan, babaannesini Hasgöl ve dedesi Musa Taylan'ın ellerini öptü. Babaanne Hasgöl Taylan, söz verdiği kurbanı kesti, kanını Nurcan'ın alına sürüldü.

Köylüleriyle halay çeken Nurcan, aynı evi paylaştıklarını söyledi. Aylin Daşdelen, Sibel Şimşek ve Şule Şahbaz'ın lezbiyen olduğu iddiaları için 'Bu, o bayanların sorunu. Beni ilgilendirmiyor. Ben şampiyonluğumla gündemde olmak istiyorum'

dedi. Baba Süleyman Taylan medyada yer alan iddialar karşısında, 'Olay, pazartesi günü yargıya intikal ediyor. Hocamız Mehmet Üstündağ ile Nurcan, mahkemeye başvuracak. Bundan sonra konuyu yargı çözecek. O pislikler gidecek, yeni bir camia ortaya çıkacak' dedi.

Hürriyet, 12 Eylül 2004

Herhangi bir yanlış anlaşılıma imkan vermemek üzere kısa bir özete ihtiyaç duyabiliriz; halkının bir bölümü Sünni ve diğer bölümü Şii olan bir ülkede, "mehmet ali" adını bir anomali saymak zorundayız. Çünkü, Sünniler 'ali' ve Şiiler, "mehmet" adlarını pek sevmiyorlar, bir araya gelmesini mantıken yadırgıyoruz.

Ancak kuşkusuz, Sünni ve Şii karışımı köyler olabilir, buradan çıkabilir ve sürebilir; isim-bilimde takliden yeri büyüktür, dolayısıyla mümkündür. Bununla birlikte, daha çok "aybar", birand, "erbil", berkmen soyadlarıyla ikili olarak karşılaşırız ki, analizimiz güçlendirmektedir.

Peki “şahin” ad veya soyadı nedir; *Şebeke*’nin ikinci cildinde Hazar ve Kırım Yahudileri’ni etüt etme imkanımız olacaktır, orada İbrani asıllılar arasında “şahin” yoğunluğu ile karşılaşırız. Bunu, daha sonraya bırakıyorum.

Fakat *Encyclopedia Judaica*’dan öğreniyoruz, Yahudiler arasında aziz olan “şahin” çıkmaktadır; bunlardan birisi hakkında, bu ansiklopedi, “Shahin, Judeo-Persian poet from Shiraz” demektedir.¹ Demek ki, ondördüncü yüzyılda Şiraz’da yaşamış bir “Şahin” var ve “Mevlana Şahin Şirazi” çağrılmaktadır, buradan, Yahudiliğin ulularından birisi olduğunu anlıyoruz. İbrani asıllılarda, uluların adlarını koymak çok önemlidir; bir tür ibadet değeri olduğunu biliyoruz.

Mevlana Şahin Şirazi’nin temel eseri, “Sefer Şerh Şahin al Ha-Torah” olup Tora² üzerine değerli bir şerh kitabı, sayılmaktadır. Dili Farisi olup, kullanılan karakterler İbrani idi. *Judaica Ansiklopedisi*’nden şu bilgileri de aktarabiliyorum: “Shahin applied the classical Persian poetic patterns, forms, meter and language to his account of Israel’s religious history and heroes, and his works were greatly admired by Persian-speaking Jews throughout the Eastern Diaspora”. Buradan öğreniyoruz ki, İbrani karakterler ve Farisi diliyle, Şahin, bir İsrailiyat yazmıştır, İbrani dini tarihini ve kahramanlarını, İran şiiri kalıplarıyla anlatmıştır ki, bu kitap, bütün Doğu’da Farisi bilen İbraniler arasında hayranlıkla okunmuştur. Bunu, Osmanlı uleması tarafından da okunduğu yollu anlayabiliriz; çünkü Osmanlı’da Farisi bilen kriptoyahudilerin çok olduğunu düşünebiliyoruz. Ulema’dandılar.

Şahin-i Şirazi’nin, Firdevsi’nin *Şehnâme*’si’ne bir nazire denemesi yaptığını telakki edebiliyoruz; kendisine “Mevlana”, denmesi de bu telakkimizi güçlendirmektedir. Öyleyse, Doğu İbrani asıllıları arasında yaşayan ve yaşatılan bir “Şahin” bulabilmiş durumdayız.

* * *

Spor Bakanı, Mehmet Ali Şahin’in ya kızı veya gelini “esra” veya oğlu veya damadı da “cem” adlarını taşıyorlar. Devam edebilmek için bu kadar Onomastik etüdü yeterli sayıyorum. Bilim dizgedir ve bir bilimsel sistem çıkarmaya çalışıyorum.

Bilim, putları yıkmak demektir.

1) *Encyclopedia Judaica*, Vol. 14. p. 1258.

2) İbrahim Tora-man adlı değerli bir “milli futbolcu” varsa analizlerimizde yerini almalıdır.

* * *

Önemli olmasa da ekleyebiliyorum, bu çok kaldıran kızlar skandalı nede- niyle not etmiştim; ağır kaldırma ya da büyük hamallık sporu federasyonu başkanı da “Kenan” adını taşımaktadır. İbrani “Erez Israel”, İsrail Toprağı, Arami “Kenan” denmektedir; böylece Başkan’ın adının, “İsrail Toprağı” anla- mına geldiğini de öğrenmiş oluyoruz. Buna, dizgeyi kurabilmek için ihtiyacı- mız yoktu; ancak başka türlü olamayacağını görmüş oluyoruz.

* * *

İsrailiyat’ta görevlendirme çok belirleyicidir; ruhani tartışmalarını, Şebe- ke’nin ikinci cildinde ele alıyoruz. Şimdilik sadece sevdiklerimizden bir kıs- sa anlatmak istiyorum; bütün özgürlüklerine ve açtıkları büyük çığra, estirdik- leri rüzgara karşın, Aybar-Boran, dışardan bir milletvekili alacakları zaman, o tarihte Türkiye İşçi Partisi’yle bir bağlantısı olmayan Çetin Altan’ı ve bir sena- tör gerektiğinde de Fatma Hikmet İşmen’i buldular.¹ Bütün duvarları yıksalar da bu kuralın içinde kaldılar; özgürlükleri sınırlıydı, bunu görebiliyoruz.

* * *

Peki başkaları da gelseler, “biz de çok kaldırmak istiyoruz” deseler ne olur; mutlaka gelmişler ve demişlerdir. Uyumsuz olurlar, geçimsiz olurlar, başarı- sız olurlar; mutlaka kırılırlar ve mutlaka öğütülürler, dışarıda kalırlar. “Ele- nirler” de denmektedir, çünkü bu bir değirmendir ve başka olanları elemek- tedir. Bir yasaya doğru yaklaşıyoruz.

Herkes “popstar” yarışına girebilir. Burada bir özgürlük var. Amma herkes jüri üyesi olamaz; bu bir armağan’dır ve İbrani “şay” diyoruz. “Say” olarak da söyleyebiliyoruz. Jüriler, değirmencidirler; çok önem verilmektedir. Önemli eleme işlerinde bir de “sözlü” değirmen kurulmaktadır; bu yanlışlık ihtimali- ni azaltmak içindir, “öyle düşünüyorum”.

* * *

1) Kırım’dan Çetin Altan’ın “sanem” adında bir de torunu var ve Gülse kadar desteklenmektedir. İş- men, Derviş’lere akrabadır.

Sular akarlar, “akar su” diyoruz ve akar sular, temizdirler.

Akar sular, temiz akarlar.

Fakat bir yerde önü kapanmaktadır. Buna “birikinti” diyoruz.

Birikintiler, kokarlar.

Pis koku varsa, önü kapanmaktadır.

Her yerde duvar var. Her yerde baraj var. Kapılar, kapalılar.

Duvarın ötesinde, barajın arkasında, kapalı kapılar ardında pis kokular var.

Kapalı kapıların her iki yanında hastalık var. Salgındırlar.

* * *

Yakup Kadri önce “Nur Baba”yı ve daha sonra “Yaban”ı yazdı.

“Yaban”ız, diyordu ve *Nur Baba*’da, kimin eli kimin cebinde, gösteremiyordu. Oradayız.

“Yaban”ı, yerliler ve yabanıllar olduğunu göstermek için yazıyordu. “Nur Baba”da bir tekke var, pis koku fabrikasıdır. Bunu yazıyordu.

“Yaban”ın analizi *Tezler*’dedir. “Nur Baba”nın tarihsel-siyasal etüdü, *İsyan*’dadır.

* * *

Tekeliyet’te asıl, yirminci yüzyılın başından itibaren, parlamantarizmin ve demokratizmin bittiğini göstermeye çalıştım. Yüce Meclis’lerin, tekellere ait bürolarda kararlaştırılanları, yasalaştırdıklarını anlatıyordum.

Yine bir ayın 23’ünde bu kez Eylül’de, Brüksel’de, Avrupa Birliği’nden bir Komiser ile buluşma oldu, tokalaşıldı, kurbanlık koyun alışverişi misali eller iyice sallandı, satan-alan yüzlerin resminde şaşkınlık var, Brüksel’den Ankara’ya telefon edildi, kapalı Meclis açıldı, çıkmaz denilecek yasalar, garnitür iki yasayla birlikte, çıkar oldular.

Bürolarda kararlaştırılanlar, yasa sayıldılar.

Herkes “açıldı” diyordu. Ben “kapandı” diyorum.

23 Nisan 1920 tarihinde açılan, artık kapanmıştır.

Kitaplarda yazılanların “tatbikatı” yapılmıştır. “Yüce Meclis” bir Pazar günü kapanmıştır.

* * *

Bu kadarı kenanist diktatorya'da görölmemiştir.
Bunlar, Kenan Paşa'nın çocuklandırırlar. Babalarını aşırlar.

* * *

Bugün Pazar,
bugün beni ilk defa güneşe çıkardılar
ve ben ömrümde ilk defa, gökyüzünün
bu kadar benden uzak
bu kadar mavi
bu kadar geniş olduğuna şaşarak
kımıldamadan durdum,
Sonra saygıyla toprağa oturdum,
dayadım sırtımı duvara.

* * *

Nâzım'ın dizelerini burada kesiyorum.
Kapanan'a üzülmüyorum, kapanmıştı ve şimdi aşık ar oldu.
Peki ne açmalı; dayadım sırtımı duvara, işte ben bunu düşünüyorum.

* * *

Ayda bir kitap, mümkün ve kolay görünüyor.
Günde bir kitap, erişilmesi zor olmalıdır ve haftada bir yerindedir.
Daha çok kol ve daha çok beyinle donanmak gerekmektedir.
Şimdi mesele budur.

yalçın küçük
ankara
eylül, Ü. Y

GİRİŞ

GAFLET

İbrahim Apaydın: Yalçın Hocam, Leyla Zana ve arkadaşlarının cezaevin-den çıktıktan sonraki süreçte yaptıkları işler ve söylemleriyle ilgili bir değerlendirmeye yapar mısınız?

Yalçın Küçük: Leyla Zana ve arkadaşları benim de dostlarımdı. Paris'ten gönüllü olarak döndüğümde bir süre Ulucanlar Cezaevi'nde kaldım. Onlar da oradaydı. Hem Hatip Dicle, hem Leyla Zana uzun yıllardır tanıdığım, dost olduğum kişilerdir. Selim ve Orhan'ı da tanırım, Orhan'ı pek severim. Bunların dördünün de aynı düşüncede olduğunu zannetmiyorum. Fakat daha çok Leyla Zana konuştu, dolayısıyla Leyla'nın çıkışları üzerinde durmanız ve durmamız doğaldır. Benim görebildiğim kadarıyla, Leyla Zana olmayan mallarını satmaya kalkan bir bezirgan rolündeydi. Yapmak istediği budur. Boyunu çok aşan, imkanlarını çok zorlayan birtakım temaslara başladı. Başında devlet organları ve oligarşi özendirici davrandı, cesaretlendirdi. Temaslarının ve konuşmalarının ipuçlarını, öyle zannediyorum ki Hasan Cemal ve Güneri Civaoglu'ndan çıkardılar. Hasan Cemal şimdi Barzani düdüğünü çalmaktadır, Amerika'nın Bop'unun misyoneri konumundadır. Çok özendirici oldular.

İ. A.: Umduklarını buldular mı?

Y. K.: Benim bir tespitim var, hapislik insanı ikiyüzlü yapar. Bunu önce Nâzım Hikmet'te teşhis ettik. Sonra kendimde arazını gördüm, kendimi tedavi etmeye çalıştım. Şimdi bu sendromu net bir biçimde Leyla'da görüyoruz. Ben mert bir Kürt-Köylü kızı olarak biliyordum, şimdi "mert" tarafı gitmiş, ne kalmış pek göremiyorum. Sahaya inince anlaşıldı ki pek de satacak bir malı yok. Refik Baydur'un, Kürtleri azarlamalarını dinlerken, sus-pus bir hali vardı, utandım.

Sahaya inince, sahaya salanlar, aradıklarını bulamadılar. O zaman da azarladılar. Canları sıkıldı, bunları nasıl vip salonuna alırsınız, yollu birbirlerine kızdılar, birbirini azarladılar, biliyorsunuz, vip, çok önemli şahsiyet, anlamına geliyor, önce çok önemli şahsiyet saydılar ve daha sonra da önemini aldılar. Leyla da, bunun üzerine olabilir, Can Paker'i ziyaret etti; Can Paker, Türkiye'de İsrail Partisi'nin şeflerindendir. Orada, Leyla, Barzani yanlısı görüşler dile getirdi. "Barzanici" konuşmalar yaptığını tahmin edebiliyoruz.

İ. A.: Leyla Zana, Barzani taraftarı mı?

Y. K.: Türkiye'de bir ara çok önemli bir söz vardı, "Kürtler Türkiye'yi bölecekler"; Kürt denince akla, bölücü geliyordu. Bu görüşe hiç katılmadım. Türkiye Kürtlerinin Türkiye'yi böleceklerine hiç inanmadım. Benim bu konudaki görüşüm çok nettir.

Ancak şimdi Kürtler, bölündüler. Kürtler şimdi iki takımdır, Barzani politikasını savunanlar ve "Türkiye Kürtleri". Birinci takıma, Barzanici'ler diyorlar. Şimdi Kürtler, her yerde, her partide, akp dahil, buradan ve meşhur sözde olduğu üzere, "hıyar gibi" ikiye bölünmektedir.

Leyla, Türkiye Kürtlerini satmak üzere dolaştırıldı. Satacak bir malı yok, doğru bezirgan seçilmemiştir. Bunu anladık.

Biz başından beri şunu söyledik. Amerika Afganistan'ı işgal etti. Bu tek başına yeterli olmaz. Mutlaka Irak'ı da işgal edecektir. Irak işgali, "Büyük İsrail" için şarttır. Bunu çok açık söyledik. "Suriye Savaşı" da şarttır. "Büyük İsrail" markası bu bölgede tepki çeker, bu nedenle, "Büyük Orta Doğu" diyoruz. Büyük Orta Doğu, İsrail'in güvenliğinin tek yoludur ve burada Kürtlere ve özellikle Kürt-Yahudilerine önemli ve öncü bir rol verilmektedir. Barzani, "Büyük İsrail" ve dolayısıyla, Washington'un "Büyük Orta Doğu" Projesi'nin

koşulmuş beygirlerindendir. Tablo'yu açmış oluyoruz.

Leyla ve aynı kafada olanlar bunun için salındılar. Fakat Abdullah Öcalan, buna karşı çıktı. Leyla açıkça, Öcalan'a karşı çıkamadı, evelemeye-gevelemeye başladı, satış işlemi başarısız oldu. Aslında güçsüzdür.

1. A.: "Bölündüler" sözü ile bunu mu kastediyorsunuz?

Y. K.: Türkiye'deki Kürtler ikiye bölündüler. Bir Barzanici Kürtler, diğeri de başka isim bulamadığımız için "Türkiye Kürtleri". Leyla Zana, Barzani politika-sının elçisi olarak ortaya çıktı. Bunu sağlayabileceğini zannetti. Bunun için ona halı açılar. Pkk'nın bütününü, Diyarbakır Kürtleri'nin bütününü Barzani'nin politikasına götürebileceklerini düşündüler. Ancak götüremediler. Pkk parça-landı. Küçük bir parça Amerika'yla Barzani'ye gitti. A. Öcalan, kardeşine hiç güvenmezdi ve her zaman, Washington ve Ankara'nın kendi yerine Ferhat'ı ge-tireceğini düşünürdü. Bana anlattığına göre, hep Osman Öcalan ile M. A. Bi-rand arasında bir ilişki olduğunu düşünürdü. Dolayısıyla, şaşırmamıştır.

Burada Washington ile Barzani sözcüklerini birbirinin yerine geçecek şe-kilde kullanıyoruz. Çünkü Barzani'yle ABD'yi birbirinden ayırt etmemiz mümkün değil. "Leylalar" da ortada kaldılar. Leylalar derken Hatip Dicle'nin de bu kafada olup olmadığını bilmiyorum. Akıllı ve bilgili bir politikacıdır, Barzani ve Washington kapısına kapılanacağını sanmam. Ancak Hatip de öl-çüsüz konuştu.

Toprak kaydı. Benim görebildiğim odur. Türkiye Kürtlerini Barzani'nin ideolojik hegemonyası altına sokmak istiyorlar. Devlet ve hükümet içinde de bunu isteyenler var. Tabii ABD'nin de asıl politikası budur. ABD'nin tüm iste-diği; Türkiye'deki Kürtleri de Barzani'nin kucağına itmek; bir yandan Halepçe Katliamı ve diğer yandan Incirlik'ten kalkan Amerikan uçaklarının Irak üze-rindeki uçuşları ve Saddam Irak'ını taciz atışları ile, Kuzey Irak'ta, bunu yap-tılar. Şimdi, "Erbil-Süleymaniye Hattı" tamam, sırada. "Diyarbakır-Van Hattı" var. Bunlara, Washington'u kurtarıcı ve sevgili olarak sunma aşamasındayız.

Bu yapılırsa ve bir de Suriye ile savaş olursa, İsrail, eski Sovyet sınırına ka-dar genişlemiş olacak, misyon budur.

Bu açıdan baktığımızda, Türkiye Genelkurmayı ve dış politikasını yöne-tenler büyük bir yanılgı içindeler. Bu olmadan, Türkiye Kürtleri pasifize edil-medeyen, Barzani'ye bağlanmadan; bu Türkiye'den reel olarak uzaklaşma de-

mektir, bu aşama geride bırakılmadan, Amerika'nın dağdaki Pkk'lılara karşı silah kullanması mümkün değildir. Üstelik kolay da değildir; ayrıca, pkk, İsrail ile savaşmış tek Kürt kolu'dur, Arapların içinde kaybolma imkanları var. Öyleyse, Diyarbakır Kürtleri bugün Barzani'yle kader birliği yapmadan, ABD, Kürtlerin bir bölümüne karşı silah kullanmaz. Bu kadar basittir.

Genelkurmay'ın bunu görmemesi çok büyük bir hatadır.

İ. A.: Bu konuda sizin politikanız nedir?

Y. K.: Ben 30 yıldır, Washington'un, bir Kürt devleti kurmaya çalıştığını söylüyorum. Emperyalizmin Kürt devletine karşı mücadele ettim. Benim işim, emperyalizmin bu bölgeye daha sıkı yerleşmesini önlemektir. Benim işim, Türkiye Kürtlerini Washington'a ve emperyalizme kaptırmamaktır. Bu nedenle resmi politikayı yanlış buluyorum, ayrı bir çizgi geliştiriyorum.

Burada Türkiye Kürtleri ile bizim tam bir kaynaşma içinde olmamız lazım. Esasında biz zaten kaynaşmışız. Ama onları da "burası bizim ülkemiz" diyecekleri şekle getirmek lazım. Benim politikam budur. Leyla, sahaya inince, "genel af" istedi, söylediği tek doğru söz buydu. Ancak bu da, Leyla'yı meydana salanlarda hayal kırıklığı yarattı.

Eğer kendilerine Kürt diyorlarsa, "bizim Türklerle ayrımız, gayrımız yoktur" dedirtmek bize düşer. Bu politikada önemli bir aşama kat edilmiştir. Dillerini ve türkülerini, yetmişli yıllarda biz yasaklamıştık. Bir mücadele yaptık ve bunlardan geri dönmüştür, önemli sayıyorum.

1- Şehit edebiyatı ile hiçbir yere gidemeyiz. Artık "kalan sağlar bizimdir" demek zorundayız. 2- Dağdakileri, Barzani ve Talabani'ye karşı konuşlandırmamız lazımdır. 3- Mustafa Kemal Paşa, yirmili yıllarda, bunu yapmıştır. Asıl "Kemalist" politika budur.

Bizim politikamız, gerçeklere uymamaktadır.

A- Kuzey Irak'taki "devletisi" Kürt siyasal organizmasını, Ankara'nın yaratmasını unutamayız. B- İlnur Çevik, Barzani'ye televizyon kurarken Genelkurmay'ın izin ve desteğine sahipti. C- Ne oldu, bu mülakatı yaptığımız ev, Ambasadör Cenk Duatepe'nindir, kapıda hâlâ adı var. Dışişler'nde bir genel müdürdü, Barzani veya Talabani gelince, muhatabı, Türkiye Devleti adına, görüşeni, bizim Cenk idi. Şimdi, Barzani'nin aşiretinden bir delikanlı gelince, A. Gül ile görüşüyor, Gül'ün yüzünden eksik olmayan gülücükler yerini güllere

bırakıyor. Devletçilik oynuyorlar. Bunu yapan, Barzani'yi büyüten Türk Devleti'dir.

Barzani'yi büyütmek, Türkiye Devleti'ni küçültmektir.

İ. A.: Bu bilinçle mi yapılıyor?

Y. K.: Kimi idarecilerimiz Barzanici bir politika izliyor.

Can Paker-Cengiz Çandar-Hasan Cemal ve diğerleri, Türkiye Yahudileri veya sabetayistleri –Kürt-Yahudileri– İsrail Yahudileri eksenini kurmak istiyorlar. Burada net bir politika görüyoruz.

İ. A.: Hocam bu resmi politika mı?

Y. K.: Türkiye'de, üçün biri oyla, Başbakanlık sandalyesine oturtulan kimesne, daha Amerika Büyük Orta Doğu Projesi'ni ilan etmeden önce "Diyarbakır'la Bağdat birleşecek" dedi. "Al çocuktan haberi" sözü bu durumlar içindir.

Bundan önceki Diyarbakır Belediye Başkanı Feridun Çelik, Kuzey Irak'ta kim olduğunu bilmediğimiz bazı kimseler Talabani ve Barzani'nin karargahlarına ayrı ayrı bomba attığı zaman üç gün milli yas ilan etti. Belediye Başkanı devlet memurudur, başka bir devlette olan bir bombalama eylemi için, "milli yas" çağırdı. Devletten-Hükümetten çıt çıkmadı. Basından da çıt çıkmadı.

Bizim "resmi" Kuzey Irak'ta "Kürt Devleti kurulmasını istemiyoruz" sözümüzün inandırıcılığı yoktur. Posta teşkilatı, televizyon, güvenlik güçlerinin eğitimi vesaire ile Barzani'yi Ankara ayakta tuttu ve bu "devletçi" yapıyı, Ankara hediye etti.

Bu Çelik, Öcalan'ın sözüyle, adaylıktan uzaklaştırılınca oligarşi kıyamet kopardı.

Şimdiki belediye başkanı, ölen bir pkk'linin evine gidince de kıyamet kopardılar, ne yapacaktı? Ölü'nün partisi, örgütü olmaz. Ölü, ölüdür. Ölü'nün anası-babası da suçlu değildir, acıları var. Bir devlet bunlarla mı uğraşacak, bekçinin evine gitmemiş, çok mu önemli, söylenir, gider, neden gitmesin, benim söylediğim budur, bunlarla devlet politikası olmaz. Şehit aileleri ile cenaze ziyaretleri ile politika olmaz. Bir yere gidemeyiz.

İ. A.: Hocam, Diyarbakır Belediye Başkanı'nı mı savunuyorsunuz?

Y. K.: Önce, devlete, ciddi ve büyük politika yapmayı savunuyorum Şehit aileleri ile, bir pkk'liye yapılan mezarla, cenaze ziyaretleriyle devlet politikası

olmaz. Ölü ölüdür, herkesin içinin yanma özgürlüğü var. Herkesin ölüsüne ağlama hürriyeti var. Bir ilin belediye başkanı da, imkanı ölçüsünde, bütün ölü evlerine gitmek durumundadır.

İkincisi, Osman Baydemir'i neden savunayım, şu ilkelliğe bakın Brüksel'den bir komiser gelmiş, 27 düğmeli tesbih hediye etmiş, şuradaki hayal gücüne bakın vah zavallı Osman, başkasını düşünememektedir. Bunlarla ne köy olur, ne kasaba.

Ayrıca ben Avrupa Birliği'ne karşıyım. Kim Brüksel'i kurtuluş ve birlik kapısı görüyorsa, bizim onlarla yolumuz ayrıdır.

Leyla'ya göre, Türkiye'de "devrim" oluyormuş, ne bilir ki Leyla devrimi; bunlarla bizim ortaklığımız yoktur. Vardı, kalmamıştır.

Bunlar Can Paker'i, işveren sendikası bürokratını, Brüksel bürokratını hacet kapısı sayıyorlar. Bunlarda artık, Türk halkı, Türk devrimcileri yoktur. Bizde de bunlar yoktur. Kaybettik, yenilerini çıkaracağız.

Diyarbakır Belediye Başkanı'nın cenazelere katılması, Leyla'nın bunları yapması bu kadar önemli değildir. Önemli olan Kuzey Irak'ta kurulmakta olan devlettir. Bu bölgede eğer, Türkiye'de yaşayan Kürtler de Barzani'nin ideolojik ve politik hegemonyasına girerse o zaman bizden ayrılırlar. İkincisi de, bazıları, içlerinde dostlarımız da var, Sevr'e takmışlar. Hâlâ oradalar. Kafaları orada donmuş, başka formül mü yok; yeni bölmeler veya bölünmeler olmaz mı; sağ da sol da, artık kafalarını buz dolabına koymuşlar.

Bir, ben Atinalı olsam Türkiye'nin AB'ye girmesini isterim. Çok isterim, istiyorlar zaten. Neden mi? Bizde bu "köksüzlük" olduktan sonra, bu benim Tezler'deki formülasyonumdur, bu tabansızlık varsa, mülk alışları "devrimi" de yapıldığına göre, on-on beş yıl içinde, Türkiye'nin Batı bölgelerini Elenize ederler. Bu, 1920 yıllarında, terk ettikleri yerleri geri almaları, demektir.

İki, Türkiye Kürtleri de Barzani hegemonyası altına sokulunca, Doğu Bölgeleri'ni tutmak çok zorlaşır. Demek ki, Batı Bölgeleri, Elenize ve AB içine ve Doğu Bölgeleri, judaize ve BOP içine, görünen budur. Konya mı, Konya ve Tuz Gölü bizimdir.

Hâlâ Sevr'den bahsedene ben acı acı gülüyorum.

İ. A.: Muhalefetin durumu nedir?

Y. K.: Sadece devlet içinde değil muhalefet içinde de varlar. Devlet Bahçe-

li bizim asistanımızdı, ordinaryüs asistan oldu. Başkalarının profesör oldukları bir zamanda bir doktorayı bile tamamlayamadı. Ne olur Bahçeli'den; di-
li, Barzani, Kürt-Yahudileri sözcüklerine dönmüyor. Öğrenememiş, "sabetayist" diyemiyor, söyleyemiyor. En son müttefiki Doğu Perinçek dostumuz, bende, emperyalist mücadeleyi saptırmak türünden çok büyük bir sapkınlık bulmuştu ama, Doğu, geç de olsa, yine doğru yolu buldu, "Şanlı Urfa değil Yahudi Urfa" diyor. Bahçeli, diyemez. Bahçeli, "bar" diyemez, "sab" diyemez, derken sab'ı bar'a karıştırır; İsrail sözcüğünü de bilmiyor. Albay Türkeş de bilmiyordu; bilmediklerini, Türkeş'ten öğrenmiştir. Sadece Leyla Zana ile uğraşıyor. Kolay bir hedeftir; saptırma, diyoruz.

İ. A.: Peki neden?

Y. K.: Çünkü parti içinde de var. Bülent Ecevit, başbakandı, Bahçeli de yardımcılığını yapıyordu. "Şaron'un yaptığı jenosiddir" dedi; bu zaman da Bülent Yahnici MHP'nin sözcüsü ve Bahçeli'nin yardımcısıdır. Ecevit'e çok kızdı, "Dünya Yahudi Lobisini kızdırmayalım" buyurdular; kilosuna rağmen zarif ve ince'dir. Kitaplarımda var. Bunlar bu kadar milliyetçidir. Bunlar sonradan olma Müslümandırlar. İsrail'e karşı çıkmak, içerdeki İsrail'i de karşıya almak demektir, alamazlar. Devlet Bahçeli budur. Mehmet Ağar da içerdeki ve dışardaki İsrail'e karşı çıkamaz. Şimdilik bu kadar söylemek yeterlidir.

Asıl saptırma, "Türk-İslam Sentezi" masalıdır. Asıl saptırma, Asya Türkleri ile birleşme masalıdır. Bunların hepsi İsrail yanlısı politikalar, bizi, içinde yaşadığımız çevreden koparma politikasıdır. Artık netlikle görüyoruz ve söylüyoruz.

Ortaya bir ağ çıkardım. Bu çok açıktır: Bir, Ecevit, Şaron'un yaptığı jenosiddir, dedi; büyük gazeteler Ecevit'in hastalığını keşfettiler. Devirmeye kalktılar. Bu arada not edelim, "erken" seçimi de bu Bahçeli zorladı, Washington'unun politikasıydı. İki, Ecevit samimiydi, üçte bir oyla başbakanlık sandalyesine oturtulan şahıs da, "devlet terörü" deyiverdi, aslında demeye mecburdu, güya Müslüman kardeşi idi, sıkıstı-inandırıncılığını yitirmişti, artık eski-müslüman görülüyordu, dönüyordu, bu nedenle bunu söylemeye mecbur oldu. Oligarşi, muhalefete başladı. İçerde bir parti var, harekete geçiyor. Bahçeli veya Ağar, bu parti'den, buradan, fazla uzaklaşamazlar. Uzaklaşamıyorlar.

Bakın gayet açık. Ordinaryüs asistan Bahçeli ameliyat olmadan önce yar-

dımcılarından Şandır'a görev vermiş, "mektup yazın" demiş, yazmışlar. Görevdeki bütün paşalara bir mektup göndermişler, açıklanınca, büyük bir gürültü koptu, oligarşik medya bağırmaya başladı. Bunlar hemen sindiler, Bahçeli ağzını açamadı, "ben görev verdim" bile diyemedi. Şandır'a sahip çıkamadı, hiç çıkmamıştır.

Halbuki ne var, içi yine boş, bunların başına Leyla düşecek, bu ufak-tefek Kürt köylü kızından başka dertleri yok, bu tarafını atıyorum. İçi boş, ancak, neden yazmasınlar; tüşiad ikide bir genel kurmaya gitmiyor mu, tüşiad bir parti'dir. Bu partinin sabık reisi Özilhan, yanında çantasını taşıyan bir iki profesör ile Genelkurmay'a gidip partisinin görüşünü vermedi mi, İkinci Başkan Yaşar Paşa almıştı.

Çok yakın zamanda, daha dün, Güler Sabancı adında birisinin, Genelkurmay'ı ziyaret ettiğini okumadık mı, teşekkür ziyareti yapıyormuş, bunu da okuduk. Bir yere gelmiş, yüksel komutanlarımız tebrik etmişler, o da teşekkür edecekmiş; bu varsa, her parti yüksek komutanlarımıza görüşlerini bildirme hakkına sahiptir. Çünkü, onlar da bir partidir ve üstelik bizim geleneklerimizde, devlet idaremizde, bir yüksek komutanımızın holding başkanlığına gelenleri tebrik etme usûl ve teamülü yoktur. Çok yadırgatıcı görüyorum, Güler, teşekkür ziyareti yapmasa öğrenemiyecektik, teşekkür borcum var.

Ben hep açıklıyorum, Kanuni Süleyman, benim beğendiğim bir hükümdar değildi, ancak bir sefere çıkarken özengi tamir eden bir yeniçerinin boynunu vurdurdu; çünkü, özengi tamir etmek, erin, esnaf olduğunu ve başka bir sınıfa girdiğini gösteriyordu. Bizim geleneklerimizde bu var. Yüksek paşalarımız, oligarklardan uzak durmak durumundadır, Kemalizm budur.

Kemal Paşa, bunları hiç yapmadı.

Bu ülkede, Birinci Ordu Komutanı Kemal Paşa, Orgeneral Atalay, Büyük Kulübe gittiği için çok eleştirilmiştir.

Ancak Bahçeli sindi.

Yüksek komutanlarımızın sadece oligarklarla görüşmeleri veya sadece onların görüşlerini almaları, bizim devlet idaremizde geçmiş olmayan bir yeniliktir. Demek ki, her yenilik sağlıklı ve güzel değildir.

Hele her yeniliği devrim saymak, Leyla-ist bir yeniliktir.

Bu cümleden, Milli Güvenlik Kurulu genel sekreterinin bir orgeneral olmasını, anti-demokratik saymak ve bunun yerine Ogan soyadlı bir elçi ata-

nırsa; “ogan” lbranide cenaze kaldıran din adamına verilen ad'dır ve çok uygun düşmektedir, özgürlük yağacağını düşünmek, tam bir gerilik'tir. Brüksel'den dikte ettirildiği için de, bağımsızlığa çok karşıdır ve bu nedenle karşı-devrim diyebiliyoruz.

Türk veya Kürt bu kadar insan kaybettik, o kadar köy yaktık, insanlarımızı hapse tıkadık, Kürtlerimize hâlâ, “özgürlük”, bağımsızlık, “devrim” kavramlarını öğretemedik. Herhalde derslerimize yeniden başlıyoruz.

DALALET

Kutlu Esendemir: *Yeni Harman*'daki mülakatlarınızın ardından, *Hürriyet*'ten Ayşe Arman'ın sorularını yanıtladınız. Bundan bir hafta sonra, önce Ertuğrul Özkök size ağır eleştiriler yöneltti. Ardından da "radikal solcular" bu eleştiri zincirine eklendi. Siz ise yanıt vermeyerek susmayı yeğlediniz. Neden susmayı tercih ettiniz? Bu süreç, sizi kırdı mı, incitti mi?

Yalçın Küçük: Çok şaşırdım, nereden çıkarıyorsunuz; bir altüst olma var, yeni bir bilim dalı doğuyor, vardı, düzeltiyoruz ve Türkiye'de açıyoruz. Tartışma önemlidir, tartışmanın önünü tıkamak istemiyorum; bazıları biraz küfürlü tartışıyorsa da, yine tartışmadır, öyle kabul ediyorum. Çok korkanlar ve çok ürkenler var, Sizin "radikal solcular" dedikleriniz bunlar olmalıdır, korkularının nedenini anlıyorum, ama haklı bulmuyorum.

Bir de gözden kaçırılan bir nokta var, ben pek cevap vermem, cevap vermeme usûlüm var. Hiç incinmedim, kırılmadım, gelinen nokta beklentilerimin ötesindedir. Tam tersine, biraz da sizi, Leman Grubu'nu incitmek istemedim.

K. E.: O neden?

Y. K.: Yerimiz olursa o neden'e geliriz. Şimdi ben size bir episod anlatmak istiyorum, 12 Mart'ta Behice Hanım, Behice Boran, mapusta ve kadınlar koğuşundaydı. Kimseyle görüştürülmüyordu, Mamak'ta, sıkıyönetim mahkemesi kapısında beklerken, kısa görüşmeler ya da fısıltılar oluyormuş, bunlardan birisini Behice Hanım, bana, anlatmıştı, çok seviyorum. Tutuklu ve sırasını bekleyen bir genç gelmiş, heyecanlı, zaman kızgınlıkların üstüne kül atıyor, sevgi dolu, "Hocam, beni hatırladınız mı" yollu soruyormuş, tanınmak istiyor ve ısrarlıdır. Behice Hanım da hatırlamıyor, hayır, diyor; bunun üzerine bu tutuklu gencimiz, "Ama Hocam, nasıl olur, hani Parti'yi basmıştık, sandalyeleri kırmıştık, üzerinize yürümüştük, en başta..." Böylece, kendisini tanıtmış, Behice Hanım da, bana anlattığına göre, gülerek, "aman evladım, o kadar çoktunuz ki hanginizi hatırlayayım" cevabını veriyor; gerçekten de, anlatırken yüzü hâlâ gülüyordu, yüzünün gülmesi azdır ve gerçekten de çoktular, denizde balık çölde kum kadar kalabalıktılar. Ne hikmet, bir cıgır açan, Türkiye İşçi Partisi'ni yıkıyorlardı. Bir gün, Eylülüst dönemde, bizim villadaki büyük yemeklerde, Ahmet'i de çağırmıştım, Fazıl Say'ın babasıdır, nedense hep severim, yeni kuşaklara tanıttım, "bunlar on kişi idiler, on günde koskoca Türkiye İşçi Partisi'ni dağıttılar", bizim Ahmet, Ahmet Say, "Mihri'nin Generalleri" arasındaydı. O büyük mücadele günlerini sevgiyle anıyorum.

Yazı yazanlar, eleştirenler, küfredenler o kadar çok ki... Nasıl cevap verebilirim ve neden cevap vermem gerekiyor; bir de internet siteleri var, Mehmet Hocam, hepsini buluyor ve düzenliyor, Barzani yanlısı siteler küfür dolu, iki yüz sayfa yazanlar var, nasıl okuyabilirim, mümkün değil. Ben zekice olanları ve beni güldürenleri seçiyorum. Mehmet Hocam'ın ipuçlarına göre hareket ediyorum.

K. E.: Peki cevap veriyor musunuz?

Y. K.: Cevap cevap'tır, türleri var. Bir kez Ayşe Arman'a mülakat vermek istemedim, beni ikna etti, verdiğim için de tanıdığım için de mennunum. Artık okuyorum, yazdıklarında yaşama sevinci görüyorum, hoşuma gidiyor; yaşama sevinci olanlarımız çok azdır. Ama "Arman Mülakatı" sonrasında cevap verecek yan kaldı mı; sanmıyorum.

Ayrıca Ertuğrul'a kitapta cevap verdim, *Tekeliyet*'in birinci cildinin yeni

baskısında var. Yazdıklarına ben güldüm; Ertuğrul Özkök, karısı Tansu Hanım'ın babasının adının "Hüdai" olduğunu, Kürt-Yahudicesi'nde "Yahudi" demek olduğunu yazmama, alay ederek cevap vermek istemiş; hayal kırıklığına uğradım, Ertuğrul artık alay bile edemiyor. Cevabım kitapta, ben yazdıklarımın bazılarına gülüyorum ve bazılarına ağlıyorum, az da olsa gülmediğim ve ağlamadığım sayfalar da yazıyorum, yazdıklarım daha çok güldürüyor.

Sadece Hüdai Bey'den söz etmedim ki, ben de tanırdım, saygındır, damat Er-can'dan bahsettim, popstar ve Saatçi Ercan'ı kastediyorum, başka bahsettiklerim var. Hüdai Bey'in soyadı "Oral", bunu sanki hiç okumamış, Ertuğrul eskiden daha parlaktı, Aydın Doğan, zekasını da karartmış. Sanki genç yaşta Alzheimer olmuş, Oral'ı unutuvermiş...

K. E.: Hocam Oral Çalışlar da eleştirdi...

Y. K.: Peki "oral" adı bizde ne anıyor, geçenlerde Ali Kırca muhalefet yapmaya başlamıştı, bir iki yazısını okudum, bu arada Yahudilik'ten biraz söz edenlerin işleri iyi gidiyor, burada, Ali Kırca'da, Beyaz Saray'da, Clinton zamanında, "oval salonda oral seks" ibaresi geçiyordu, birden uyandım. Demek, Oral'ın sekse bir yakınlığı vardı. Ama bununla Kırca, ne demek istedi anlamadım, *Hürriyet*'e mi *Cumhuriyet*'e mi çamur atıyordu, anlamadım. Ülkemizde "oral", ya ilaç ya da seks çağrıştırmaktadır, bence Oral Çalışlar, çalışkanlığıyla, *Cumhuriyet Ceridesi*'ne bir ilaç'tır.

İnsan bu tür sözcükleri neden ad ya da soyadı yapıyor; halbuki tuhaf çağrışımları var, mahkemeden değiştirmelerini tavsiye edebiliyorum.

K. E.: Anlamı var mı?

Y. K.: Bunu bırakalım, bu vesileyle, ben bir yanlışımı düzeltmek istiyorum. Kıt İbrani bilgimle, "erkal" adını doğru yerinden bölmekle birlikte, "er/kal" ve "kal", bizim Oray'ın romanının adıdır, "erdal" adını yanlış yerden kestiğimi öğrendim, Batı Avrupa'da sevdiğim ve parlak bir doktora öğrencisi, "Hocam, nasıl bu yanlış yaparsın" dedi ve düzeltti. Erd/al doğru bölmedir, erd veya ard veya arz, Arabi ve İbranide "toprak" demektir, "al" Allah ve "Allahın Toprağı" çıkmaktadır ve Mevhibe Hanım'ın oğluna pek yakışmaktadır. Peki Or/al, bunu, bu seks çağrıştıran sözcüğü doğru yerinden böldükten sonra, analizini, "ev ödevi" olarak okuyucularıma bırakıyorum.

K. E.: Ama Oral Çalışlar çok sert eleştirdi.

Y. K.: Duydum. Ama benim çalışma daireme *Cumhuriyet* ve soldan conversolar girmiyor, sokmuyorum, okumadım. Duyduğuma göre ben Öcalan Mülakatı'nı satmışım, buna kızıyormuş, çok doğrudur. Sattım. Üstelik bu satış işinde Ipek Çalışlar ve Nadire Mater çok önemli rol oynadılar, tam 12,5 milyon liraya sattım, Ipek ve Nadire'ye hâlâ şükran borcum var. Önemli bir paraydı, bu para ile *Toplumsal Kurtuluş*'u çıkarmayı sürdürdük. Bizim Gürbüz Çapan'ımız veya Turgay Ciner'imiz yoktur. Öcalan'a gidiyor, mülakat yapıyorduk, satıp dergi çıkarıyorduk. Jön-Türk'lerden kalma bir usûldür, Jön-Türk'ler muhalefet dergisi çıkarıyorlar, sonra, kapatmak üzere Abdülhamit'e satıp bununla hem sürgünde yaşıyor ve hem de yeni dergi çıkarıyorlardı. Çalışlar bunları anlamaz, para hazırdır, göçük arkadaşımız Hasan Yalçın'ın miras bıraktığı yazılar var.

K. E.: Bir de Apo ile...

Y. K.: Öyle bir söz de varmış, ben Danyal Oral ile karşılaştığımı hiç hatırlamıyorum. Oral'ı parti basıp yıkanlar arasında biliyordum, gerçi Haymana Zindanı'nda Doğu ile aynı mezanı paylaştığımızda bunun doğru olmadığını söyledi. Ancak o zaman öyle sanıyordum, Ahmet generaldi, Oral askerdi, görmek istemem tabiidir, bu bir ve ikincisi, evet pek çok gazeteyi ben kurdum, hep Türkler ile Kürtleri kaynaştırmaya ve tek çizgide birleştirmeye çalıştım. Üçüncüsü, bir iş yaparken Öcalan'ın adına hiç ihtiyacım olmadı, Öcalan'ın benim adıma ihtiyacı olup olmadığını avukatlar aracılığıyla sorsunlar, dördüncüsü, Oral'ı hatırlamıyorum. Ama Ertuğrul'u "Kürt" Gazetesi denilen ve benim ortak gazete bildiğim işlere almak için çok uğraştım, uzun bir hapislikten çıktıktan sonra sosyalizmi yüksek tutan bir demec vermişti, buna büyük değer biçiyordum. Sonunda olmadı, Bilgesu, Kürkcü'ye, "ne biçim insansın, nişanlanıyorsun, bir türlü evlenmiyorsun" dedi, aslında demedi ve azarladı, öyledir, Bilgesu, sosyal mücadelede çok azarlıyor ve bu iş kapandı.

Ama Oral, "bana da önerdi" diyorsa, öyle olsun, hatırlamıyorum, ancak önermiş isem, iyi yapmışımdır, önermek gerekmektedir, hep önermeyi öneriyorum. Ayacağına gittiğimi söylüyorsa, hiç rahatsızlık duymam, ben insanların ayacağına giderim. O kadar insanın ayacağına gittim ki, bir fazla bir eksik, ne çıkar ve hâlâ gidiyorum. Ancak yeni kuşakları uyarıyorum, bu Kürtler ile iş

birliği yapmak zordur, o gazeteleri ben kurdum, ama bir müddet sonra beni sattılar, galiba Kürkcü'yü ve belki de daha sonra Oral'ı aldılar. Sonra onları satarlar. Bunları bilirim, Paris'te iken, Şanar Yurdatapan için "bir yıl ajan, bir yıl kahraman" derlerdi, dikkatli olmak lazımdır, bazen ben şaşırırdım, yılları karıştırdığım olmuştur. Kürtler ile işbirliğimde, bunları bildiğim için, inisiyatif hep elimde tuttum. Bunun için bana hep "aramızda Kemalizmin ajanı" diyorlardı ve şimdi de, "Genelkurmay'ın adamı" demekten bir saniye geri kalmıyorlar.

K. E.: Peki Yalçın Hocam, siz Genelkurmay'ın adamı mısınız?

Y. K.: Adamı olacağım bir Genelkurmay arıyorum. Bunun için çalışıyorum.

Doğan Avcıoğlu, ben, biz ayrı bir mektebiz. Biz Orducu'yuz. Biz bizim türümüzden olmayan solu ahmak buluruz. Bu Ordu'yu, Sabancıların, Koçların, Aziz Yıldırım'ın, Serdar Bilgili'nin etkisine bırakmamak için, o kapıları kapatmak için çalışıyoruz. Doğan göçtü, ben, çalışmaları, sürdürüyorum.

Geçenlerde Ahmet Paşam'la buluştuk, savaşta yakışıklı Ahmet Albay'ım, yanımda Sabri de vardı, Çarmıklı, Sabri'ye haksızlık olmasa, hep savaştan konuşacağız, ne de olsa ikimiz de Gazi'yiz. Biz Ordu'cuyuz. Devrimci ve halkçı Ordu'cuyuz.

Bir ölçüde de, Kemalistiz, bu nedenle, Genelkurmay Başkanı Hilmi Paşa'nın 30 Ağustos'a, Sertap Erener'i, Muazzez Ersoy'u çağırmasını hiç Kemalistçe bulmuyorum. Gazi, çok sevmesine karşın açıkta, hiçbir zaman, bu türün çok daha iyi örneklerini bile, dinlemedi. Bu halkçılık değildir; Kemalizm, Konservatuar kurdu, Harika Çocuklar yasası çıkarttı. Vulgar iki hanendenin İngilizce şarkı söylemesini veya bilmediği şarkıları terennüm etmesini kesinlikle halkçılık ve Kemalizm sayamayız. Halkçılıktan uzaklaşmadır.

Suna Kan nerede, İdil Biret nerede, 30 Ağustos'ta, "devlet sanatçısı" kağıtlarını, Erkan-ı Harbiye Reisi Hilmi Paşa Hazretleri'ne göndermeleri gerekirdi, geciktiler, yapmalarını bekliyorum. O gece ben "Kemalizm Kemalizm diye Kemalizm çiğnendi" notunu yazıyordum.

Çok şükür, Aytaç Paşam, Ordu'ya vedasında ve Cumhurbaşkanı Hazretleri çocuklarının nikah törenlerinde güzel örnekler verdiler. İçimizi rahatlattılar, her ikisine de teşekkür borçluyuz.

Ama burada yeri gelmiştir, bir “tarihi sır” açıklamak istiyorum, ben Ertuğrul’dan duymadım, başkaları söyledi. Beraber gazete çıkarmak istediğimiz bu Kürtler, ben Ertuğrul’u ikna etmeye çalışırken, Ertuğrul’a gidip, “Yalçın Hoca’yı atacağız, gazetenin başına sen geç” demişler, bana aktarıldığına göre, Ertuğrul, “bana Hoca önerdi, bunu duymamış olayım” cevabını vermiş, doğru mu, ben doğruluğuna inanıyorum. Ertuğrul’un ki yüksek bir ahlaklılıktır.

Gerçekten de başında atırlar. Hiç gocunmam, iki nokta var. Bir, biz Türk devrimcileri, Kürtlere fazla geliriz. İki, ama biz onlara muhtacız. Başka türlü bu topraklar üzerindeki varlığımızı koruyamayız.

K. E.: Hücumlar arasında beğendiğiniz olmadı mı?

Y. K.: Birinin başlığına çok güldüm. *Radikal*’de A. Insel adında birisi “Korkma, Susma: Susarsan Sıra Bana Gelecek” başlıklı bir yazı çıkarmıştı, başlık belki tam böyle değil, ben böyle okuyordum. İçinde, “bu adamı susturun, yoksa hepimizin sabetayist olduğunu ispat edecek” anlamına gelen kelam vardı, belki tam böyle değildi, ben öyle anlıyordum. Buna çok güldüm, çünkü, sabetayistlerin mezarlığı olan Bülbülderesi’nda “İnsel Ailesi” mezar taşları var. Zavallının haberi yok...

Ancak bu tartışmanın bir bilim yolu açması, yepyeni bilgiler sağlamasının ötesinde, çok sevindiğim bir başka yanı oldu. Çokları böyle bir yolu, sosyalizme ve Marksizme, bu ikisini de bana yakıştıramıyordu.

K. E.: Buna neden sevindiniz ki?

Y. K.: Sosyalizmi ve Marksizmi hatırladılar. Günlük basında bile sosyalizm ve Marksizm tartışılmaya başlandı. Ve beni kötüleyebilmek için sosyalizmi ve Marksizmi yücelttiler.

K. E.: Ertuğrul Özkök, *Hürriyet*’te, Mit-Yargıtay Kavgası çıkınca, “sabetayist teori çöktü” başlıklı bir başyazı yazdı, çöktü mü?

Y. K.: Bizim Ertuğrul, dereyi görmeden paçayı sıvamayı seviyor. Ertuğrul’un halini, biz paça ve dere ile anlatıyoruz, erken soyunmayı seviyor, Amerika’da dere olmadığı için bu hale “wishfull thinking” diyorlar, ümitlerini yazıyor ve hep yanılıyor.

Bir, bu kavganın bir tarafında, “Neşter Operasyonu” Davası vardı, rüşvet aldıkları ileri sürülen yargıçlarla ilgili olarak telefon dinlemelerinin delil olup

olmaması yer alıyordu. a- Neşter’de baş sanıklar “Edin” Ailesi soyadını taşıyorlar ki, bunlar deklare sabetayist bir ailedir. b- Bir sanık “Derviş Oral” adını taşıyordu ki... c- Adı geçen yargıçları Onomastique açıdan incelemeyi bırakıyorum. Artık herkes uygulayacak kadar öğrenmiştir, umuyorum.

İki, bir de A. Çakıcı ve mafya kanatı var. Bu konuya şimdilik sadece bir açılış yapabilirim. a- “Ülkücü” Mafya , Eylülist ve kenanist diktatorya döneminin bir marifetidir ve o zamanda İstanbul Emniyet Müdürü Şükrü Balcı, iki yardımcısı da Ünal Erkan ve Mehmet Ağar idiler. Balcı çok zengin oldu, sonra özel koruma altında ülke dışında yaşayabildi. b- Sadece “ülkücü” mü idi? Benim için “olmaz canım bu da hepsini sabetayist yapıyor” diyorlar, böyle diyenler, bilim planında ahmak olanlardır. Çünkü, bir alanda “hepsi” olmadıkça bilim olmaz, bilimde buluşlar, mutlakdır ve tamamıdır. Buradaki anlamı, “ayan” olanların hepsinin İbrani asıllı olmalarının gerekliliğidir. Bu yoksa, ben bilim yapmıyorum, demektir.

İster legal ve ister illegal, yönetimin rengi budur. c- Çakıcı’ya gelince, öldürülen karısının adı “Uğur”, sevgilisinin adı, “Aslı” ve soyadı, “Ural” idi ki, Oz, Uz ve Oral, Ural olarak yazılabilmektedir. d- Damadının soyadı ise Karakaş’tır. e- Beşiktaş’tan kağıt veren bir de Sinan var.

Üç, Ayşe Arman, yıllar önce, bir röportaj yapmıştı, Beşiktaş’ın yıllar yılı başkanlığını yapan, Süleyman Seba idi ve aynı yıllarda, İstanbul mit başkanı idi, Arman’dan öğrenmiştik. a- Demek ki Çakıcı’ya pasaport sağlayan Beşiktaş yönetimi ile mit arasında tarihi ve köklü bağlar var. b- Yargıtay Başkanı’na Çakıcı için eleman gönderdiğini ilan eden mit başkanı Şenkal Atasagun’dur ve Ağabeyi ise Seval Atasagun çağrılmaktadır ve böylece, “seval” adıyla bir erkekle karşılaşmış oluyoruz.

Öyleyse şimdi Ertuğrul Özkök için, Adamo’nun ünlü şarkısını bir sözcük değiştirerek söyleyebiliriz “her yerde sabetayist var”. Bu şarkının bir de nakaratı olmalıdır; “bizim ailede de varlar.” Ama önemli olan bu değildir; önemli olan, bir ahtapot olmamak ve Türkiye’ye bağlı kalmaktır.

K. E.: Söz medyadan açılmışken, Erol Evcil, Hakan Uzan zincirinden Gulben Ergen, Özgür Gündem, Anadolu Ateşi zincirinden Mustafa Erdoğan ile evlendi, Antalya’da, Kemer Country’de. Tanıkları da gazeteci Tuncay Özkan ile Ayşe Özgün’dü. Halayda da reklamcı-Birgüncü Muhsin Kızılkaya pek bir coşkuluydu. Bu nasıl bir düğün fotoğrafıdır böyle?

Y. K.: Cevabım kısadır, çünkü, artık mutlak olan ortaya çıkmış durumdadır. Sadece “uzan” ile “ozan”, dil bilim için aynıdır, eklemesini yapıyorum. Bir de bilimde unutkanlığa yer yoktur, Isak’ı unutmamalıyız, Ergen Hanım’ın yatak filmlerini çekmişti. Bir de Ergen’in annesi ile 30 Ağustos kutlamalarının yıldızı Erener’in annesinin akraba olduğunu unutamayız. Ergen, çok üzül-müştür, amma, Davulcu Erdoğan’ın ortaklarının büyük paşalarımızın çocukları olduğu ileri sürülüyor, bu yüzden, gelecek 30 Ağustos’ta sıra Ergen’e gelebilir. Hiç temenni etmiyorum.

Cevaba gelince, Davulcu’nun soyadındaki “er” ile Erol Evcil’den hatırladığımız hanendenin soyadındaki “er” birbiriyle birleşmektedir. Aynı şekilde, Öz Ayşe ile Öz Tuncay tanıklık ediyorlar, ben burada tam bir uyum görüyorum. Buna Osmanlıca’da “dört başı mamur” denmektedir, er, er, öz, öz, mev-zundur.

Muhsin Kızılkaya’ya gelince, yigitleme yapıyordu, Barzaniler’in Yahudi olmadığını ilanla bana küfrediyordu. Şimdi ne olacak, Yaşar Kaya, internette başlamış, Mehmet Hocam, buldu ve bana gönderdi, “Yalçın Küçük, Kemalist ajan, genelkurmay uşağı Yalçın Küçük, Barzani’nin, Musa Anter’in, Yaşar Kaya’nın Yahudi olduğunu söylüyor” diye başlıyordu, göz attım; şikayetçi görünmüyor. Şimdi halay çekmeyip de ne yapacak; kabul etmeyen kalmadı.

K. E.: Peki Yalçın Hoca, Barzani’ler gerçekten Yahudi mi?

Y. K.: Benim söylediklerim şudur, a- Barzani Aşireti Yahudidir ve tarihi bilgiler ve bütün bilgilerimiz bu yöndedir. b- Ancak Mesut Barzani’nin Yahudi olup olmaması benim için hiç önemli değildir. c- Barzani Ailesi, İsrail ile içiçedir, bunu ileri sürüyordum ve yakında yayınlanan “Mossad” kitabı, bunu bir kez daha kanıtladı. d- İsrail’de iki yüz bine yakın “Kürt-Yahudisi” yaşamaktadır, evlerinde hâlâ Kürtçe konuşuyorlar ve Kürt âdetlerine göre evleniyorlar; bakanlık yapan İ. Mordehay ve Ş. Mofaz, Kürt-Yahudisidir. e- Benim çalışmalarımın sonradan bazı devlet kurumlarının yaptığı araştırmalara göre Kuzey Irak’ta en az iki yüz bin Kürt-Yahudisi bulunmaktadır...

K. E.: Öyleyse...

Y. K.: Öyleyesi böyleyesi yok; Leyla Zana, Barzani’ye ve İsrail’e çalışmaktadır. İstanbul Yahudileri ve bu arada bize sadakatini yitirmiş sabetayistler - Kürt-Yahudileri - İsrail Yahudileri arasında bir eksen oluşturmak isteyenler

var. İktidarda bu politikayı destekleyenleri biliyoruz.

Söylediğimiz şudur; bir, Büyük Napoleon, Mısır'a çıktı, kalamadı. İki, Birinci Dünya Savaşı sonrasında İngiliz emperyalizmi, bu topraklara yerleşti, ancak Ekim Devrimi rüzgarlarını ellili yıllarda arkasına alan Arap halkı, Arapların mümtaz evladı Nasır ve fikirdaşları, emperyalizmi kovdular. Üç, şimdi Amerikan emperyalizmi, bu topraklara yerleşmek istiyor ve Yahudiler ile bir kısım Kürtler, ileri karakol ve beşinci kol rolündeler. Biz bunları gösteriyoruz ve söylüyoruz.

Barzani-Marzani dinlemiyoruz ve bu savaşta yerimizi alıyoruz.

K. E.: Son günlerde kamuoyunda zina tartışmaları gündemde. Bu durum, AKP iktidarının "hayatı muhafazakarlaştırma çabaları"na yeni bir örnek miydi? Bu bir... İkinci olarak, AKP'nin gerek İmam Hatip Liseleri, gerekse "Zina" ile ilgili yasa tasarısını, geçmeyeceğini bile bile Meclis'e taşıması, gündemi değiştirme çabası mıdır, yoksa parti tabanının beklentisini dindirmek mi? Üçüncü olarak da, tek umudu ve beklentisi 6 Aralık'ta AB'den tarih almak olan bir iktidar, AB'nin dahi tepkisini çeken böyle bir girişime neden imza atıyor?

Y. K.: Üç soru içiçedir. Birlikte cevaplandırmak istiyorum.

Önce bazı düzeltmelere ihtiyacımız var, "hayatı muhafazakarlaştırma", bu doğru ve yerindedir; ancak bununla Ak Parti arasında bir ilişki göremiyoruz. Hayatı muhafazakarlaştıran Genelkurmay Başkanları Orgeneral Tağmaç ve Orgeneral Kenan Evren oldular, Washington desteklidirler. Koç ve Sabancı bu meşum politikanın içindeler. Aydınlık bir Türkiye'den korktular. Darbeler yaptılar, 12 Mart ve 12 Eylül Darbeleri bunun içindir; Kemalizmden koptular.

İrecep İrdogan İmam-Hatip mezunudur, bu okulları devlet kurdu, Tağmaç, Evren, adamları Demirel kurdular. Tarikatları bunlar desteklediler ve yaydılar. Kamu görevlerini aydınlık yüzlülere kapattılar; Mit'in yıllardır yaptığı "güvenlik soruşturması" ile aydınlık yüzlü bir tek gencimizi üniversiteye asistan alamadık. Yobaz veya faşist olmazsa, ancak etliye-sütlüye karışmamış, bir kenarda saklanmış, mediocre olanları alabiliyorduk; bu nedenle şimdiki "ilerici" profesörlerin pek çoğu kişiliksiz ve ahmak'tır veya Alemdaroğlu familyasındandır. Kapıcı yapmamız gerekiyordu, profesör yaptık; sabetayistle-

rimiz bu kategoride ve hepsinin üstündedir. Bunun dışında, öğretim kadrolarının çoğu artık Fethullah Güleni'dir ve sabetayistlerimizle aynı yataktadırlar, bir yatıp iki kalkıyorlar.

Bu bir "devlet politikası" oldu, hep biliyoruz, savcılar ararken Gülen'i, Turgut Özal onu Köşk'te sakladı, Demirel, İç Asya'ya tavsiye mektupları yazdı, Ecevit, Hoca Efendisi ile "felsefe sohbetleri" yaptılar. Tağmaç-Evren Yüksek Komutanlar ve Koç-Sabancı Büyük Patronlar ile Washington, "muhafazakar" bir Türkiye projesini hayata geçirdiler. Türkiye'yi bunlar kararttılar.

İncep İrdogan, Gamlı sesli Gül, bir başlangıç değil, bir ürün ve sonuçtur. İslamcılık, bir devlet politikasıdır. Erbakan'ı, İrdogan'ı, Gamlı sesli Gül'ü, tümü devletin kucığından gelmedir ve "İşte Paşam, eseriniz" demek yerindedir.

Bunu böyle bildiğim için, Kasım 2002 seçiminden hemen sonra, "Kasım Tezleri" içinde, "bu yüksek bürokrasinin otuz yıldır en çok istediği hükümettir" dedim, doğrusu budur. Bunlar, Kenan Evren'in doğurduklarıdır.

Türkiye "dindar" değil, aşırı muhafazkardır. Bunların dinle bir ilgileri yoktur ve Türkiye'de İslamın kökünü kazımaaktadırlar. Bunlar, Türkiye Yahudi Cemaati ile Amerika'daki Yahudi Partisi'nin en çok sevdikleridirler ve o kadar öyle ki, *Hürriyet*'in bastığı fotoğrafa göre, başbakanlık odasına bir de Yahudi şamdanı koydular. Demek ki sevgi karşılıklıdır.

İki, İncep İrdogan sağlıklı görünmemektedir. Ben doktor değilim, medyakratlar içinde doktorlar var, Ecevit'in hastalığını doktorlardan önce teşhis ettiler. Ama şimdi de İrdogan'ın beyinde düzensizlikler görünüyor, patlamalarla karşılaşılıyor. Bunu uzun zamandan beri seziyordum, son düzensizlik ya da patlama kuşkularımı azalttı; bakışları da tuhaf bağırırken gözleri çok donuk, bakmaz gibi bakıyor.

Öyle sanıyorum, Özkök de, belki bazı beyin ve ruh sağlığı doktorlarıyla konuştuktan sonra, bu kanıya varmış görünüyor; 19 Eylül'de, "Bir Günlük Medeniyet Orucu" tutmayı öneriyordu, "çocuğumuzun, torunumuzun fotoğrafını önümüze koyup biraz 'meditasyon' yapalım" diyordu. Çok tuhaf, sanki bir sinir veya beyin hastasına hitap ediyordu, "içinizdeki o 'kasımpaşalı delikanlıyı' durmadan rahatsız ediyorlar" yollu yazıyordu, sanki "kasımpaşalı" dediği bir cin'dir, üfürmeye çalışıyordu. Bir yandan da cin'i tekrar azdırmaya özen gösteriyordu; öyle sanıyorum, bu zina işinde bir dalalet var.

Öyle sanıyorum, İncep İrdogan'ı derhal Haberal'a götürmek gerekiyor,

Başbakanlık Dairesinde Yahudiler ve Şamdanlar

Yahudi-Müslüman zirvesine AKP'den onay

AKP, Yahudi ve Müslüman bilimadamlarını buluşturacak zirveye onay verdi. Avrupa Yahudi Kongresi Başkanı Michael Friedman, iki ülke bilimadamlarını bir araya getirecek konferansın, köle-tendinciliği önlemek açısından da faydalı olacağını söyledi. AKP Lideri Tayyip Erdoğan, Başbakan Abdullah Gül, İçişleri Bakanı Abdülkadir Aksu ve

Milli Eğitim Bakanı Ertan Mumcu ile görüşen Friedman, iki yılda bir Yahudi ve Müslüman dünyasının uhulalarını bir konferansta bir araya gelmesi konusunda görüş birliğine vardıklarını açıkladı. Friedman, "Gelecek yıl bu toplantı Türkiye'de yapılacak" dedi.

Hürriyet, 31 Ocak 2003

Başbakanlık Konutu'ndan Yahudi şamdanlı yayın

Okurlardan Canok Abisel'in gözünden kaçmamış. ATV'de yayınlanan Ali Kırca, Tayyip Erdoğan sohbetinde ekrana gelen şamdan, Başbakan'ın konuşmasıyla tezat yaratıyordu. Başbakanlık Konutu'ndaki bu şamdan, ekrana getiriliş açısından Yahudilerin yedi kollu kutsal "menorah"ı gibi görünüyordu. Başbakan Tayyip Erdoğan da, kutsal Yahudi şamdanı dekoruyla süslediği konutunda İsrail'i eleştiriyordu. Doğrusu ben fazla şaşmadım. Perhiz ve lahana turşusu Türkiye'de klasik bir ikili oldu artık. Hükümetin Avrupa'ya uyum amacıyla çıkarıldığı yasalara, hiç bir Avrupa

ülkesinin hukukunda olmayan, dini kaynaklı zina cezasını sokması da tezat değil mi? Pekli şantajcıyı boşverip, başanlı bir tiyatro sanatçısını suç olmayan zinadan yargulayıp mahkum eden medyanın, şimdi zinanın cezalandırılmasına şiddetle karşı çıkmasına ne demeli?

Hürriyet, 12 Eylül 2004

Ecevit misali hastaneden kaçmaması için de, Aytaç Paşa'nın jandarmalarından ikisini, kapıya dikmek yerindedir. Bilemem, iş doktorluktur ve İrdogan için "çalışamazlık" raporu almak mümkündür. Memleketin âli menfaatları bu noktadadır. Bu işte bir dalalet görünmektedir.

Bu son kriz budur, Gül gibi bir Gül ile Çiçek gibi bir Çiçek'i ezmiştir. Deniz Baykal'a gittiler, gün doğdu, hep birlikte zina'nın önüne geçtiler; ama, İrdogan, hem Gül'ü ve hem de Çiçek'i "çiziverdi"; herhalde dalalet aramak zorundayız.

Muhtemelen, Brüksel'de, komisyonlardaki ara kağıtların birinde "alınmaz" yazılmıştır ve bunu duymuştur, kulağına kar suyu kaçmış ve beyninde patlamalara yol açmıştır. Haberal'a sevk etmek yerindedir. Benim görebildiğim meselelerden birisi budur.

Murat Yetkin'in yazısı da bu yöndedir. Kriz geçti, vazolar kırıldı, "ama tamiri mümkündür" diyordu. Ertuğrul açıkca "meditasyon" demektedir. Demek ki Yetkin ve Özkök de benzer teşhisteler. Her ikisi de, her ne ise, kafadaki o patlamayı atlatmış olmanın nekahati içindeler; Yahya Kemal, "his var mı bu alemde nekahat gibi tatlı/ gönlüm bu sevincin helecanıyla kanatlı" diyordu ve aynen öyledirler.

K. E.: Hocam, bu son derece ilginç bir tespit.

Y. K.: Ama ben doktor değilim, doktorlara sormamız gerekiyor; tıp bilmiyorum, biraz tarih biliyorum, bana göre Deli İbrahim'den sonra Türkiye'de hükümet etmeye gelmiş en bilgisiz kimsedir. Sabri Ülker'in bisküvi kutularını saymayı bilebiliyor; bir de Avrupalı devlet adamları için "gardları düştü" diyor ki ben ne anlama geldiğini bilemiyorum. Bildiğim, Tansu Çiller, İrdogan'ın yanında, bir alim idi ve âla aklıselim sahibiydi. Doğrusu, Çiller'i mumla arayacağımız hiç aklıma gelmemişti.

Şimdi "AB'nin dahi tepkisini çeken böyle bir girişime neden" yol açtı diyorsunuz; bilememiştir. O anda ölçüyü bilememiştir, kaçırmıştır, kaçırırlar; bu yüzden Murat Yetkin ve Ertuğrul Özkök merhametle yaklaşıyorlar. Her ikisi de sonra "kriz geçti" deyüp rahatlamışlar; doğrusu her ikisinin rahatlığı beni de rahatlatıyor. Anlamaya çalışıyorum, bu AB galiba bizi almıyor, demişler, kafasının frenleri patlamıştır, öyle oluyor; ancak öyle mi değil mi, Haberal'a sormak yerindedir. Haberal'a gitmişken bir de tedbiren, "iş göremez" ra-

por almak isabetlidir. Yıllar önce Sultanahmet Mapusu'nda birlikte yattığım Karadenizli bir mafya liderinden duymuştum, Laz telaşla gelmiş, “nedir de-miş, simpati nedir,” çok telaşlı imiş, diğeri önemli olmadığını söylemiş, “kö-ti değil uşagım,” cevap budur. Ha öyle mi, “ne var, ne oldu” deyince, “birisi bana sana simpatim var, didi de” demiş; iyi iyi , kötü değil, “peki sen ne yap-tın” sorusu arkasından gelmiş, cevap şudur; “bilemedim, tedbiren oldirdim oni”. Bu nedenle ben hapislerde öğrendim, tedbiri elden bırakmamak iyidir, Haberal'a götürmüşken, bir “iş göremezlik” raporu mutlaka almak yerinde-dir. Haberal, bu kez elinden kaçırmaz, “öyle düşünüyorum”.

K. E.: Peki zinanın kendisine gelince...

Y. K.: İki nokta var. Birincisi, sevdiğim bir türkünün sevdiğim bir dizesi var, “sevdiğimin dini var, imanı yok” ve bunların, Ak-istler, ne dini ve ne de imanı var. Tarihinin en İsrailci, en Amerikancı, en halk karşıtı ve en oligarşi yanlısı, en emek-düşmanı, en soyguncu ve en ahlaksız bir döneminden geçi-yoruz, nerede ise pornocu Sibel'e devlet ödülü veriyorduk. Ne mükemmel di-yalektik! İşte tam bu zamanda, hükümet sandalyesine de, şeriatçı şeyhlerin dizinde fotoğraflar çekirmiş, camilerden şeri kıyam şiirleri okuyan birisini oturtmuş durumdayız. O halde arada-bir bir ikiyüzlü oyun oynayacağız, bunlar, arada-bir, “İslamcı” görünecekler, arada-bir türban krizleri çıkaracak-lar ve bu defa da zina krizi çıkardılar. Ama bu kez İnce İrdogan biraz daha ölçsüz oldu, işin tadını kaçırdı. Hiç önemli değildir; belki de dalalet karış-mıştır. Ama arada-bir, İslamcılık oynamaları kaçınılmazdır.

İkincisi, isterseniz, size bir kestirme formül önereyim, bu oligarşi medya ne zaman bir kampanya açarsa, mutlaka bir yeri örtmek istiyordur. Artık “bü-yük medya okumak” ayrı bir dildir. Nasıl mı, örnek olsun, Sedat Ergin ne za-man “yargı kötüdür” yazarsa, hemen anlıyorum, Aydın Doğan'ın aleyhine bir yargı kararı alınmaktadır. Sedat, büyük gazeteci olduğu için, alınmakta olan kararı önceden öğrenmektedir ve artık güçleri tersine çevirmeye yetmemek-tedir. Düştüler, asker törenlerinden kovulmakta, köşk nikahlarına çağırılma-maktadırlar, düştüler.

Şimdi, bu zina meselesi neden önemli olsun, ülkede Ak-istlerin kayıkçı doğuşunun dışında böyle bir sorunla karşılaşmıyoruz. a- Bakın, Türkan Şo-ray var, belki yirmi yıl evli bir adamla, Rüçhan Adlı, yaşadı, kimse , Adlı'nın

karısı dahil itiraz etmedi. Polisler de dokunmadılar. Bir tek, daha sonra Adli'nin çocukları, aşk yuvasını geri istediler ve biz hep birlikte, bir ara, milli gelin Şoray evsiz kalacak yollu çok korktuk, ağladık ve ama happy-end oldu, sonra sanıyorum, Bney Brit'ten ödediler. Milli aşk yuvamızı korumuş olduk. Demek ki bizde zina yoktur. Olmayanın cezası, maddesi olsa da, olmamaktadır.

K. E.: O ne demek...

Y. K.: Bir sandık olabilir. İlerde yazmayı planlıyorum. Ancak Türkan'inki böyle olmayabilir, ama böyle durumlarda harekete geçen bir Bney Brit olduğunu biliyorum. Neşter Sanıkları, ansızın tahliye edilince, yüzer bin dolarlık kefalet, hafta sonu olması ve hesaplara tedbir konmasına karşın, hemen ödenmişti, savcı şaşırmıştı, anlayamadı; Bney Brit'ten ödenmiş olması mümkündür. Milli gelininki başka yoldan çözülmüş olabilir, bir-iki reklam verilir, olur biter. b- Ben, Hülya Avşar'ın İbrani asıllı olduğunu hiç düşünemedim, aptallığımdır, ne zaman ki, "Kaya usturuplu zina yapıyor" dedi, kendi kendime ve her zaman olduğu üzere, "Yalçın ne kadar da aptalmışsın" demek zorunda kaldım. Çünkü bu Sabetay Sevi'nin emirlerinden birisidir, "usturuplu zina" özendirilmektedir. Bir kadın çıktı, Kaya Çilingir ile "zina yaptık" dedi, neredeyse kadını hapse atıyorlardı. c- Karadağlı adında birisi call-girl'lerle yakalandı, karısı "aklım karıştı" dedi, geçti. Demek ki "milli" kadınlarımızın zina adında bir dertleri yok. Milli kadınlarımızı polis ya yakalayamıyor ya da yakalarsa yakaladığına pişman ediyoruz ve biz neden bahsediyoruz; samimi olmak zorundayız.

Doğu'da köylülerimizin de zina maddesi ile bir ilgileri yok, çünkü öldürüyorlar. Mahkemeye düşerse daha kolay öldürüyorlar, bulması kolay olmaktadır. Bunun dışında, kasabalarda biraz para almak isteyen "açık" kadınlarımız var, bunlar zina ile ilgileniyorlar, polise gidiyorlar ve şimdi onlar da gitmiyorlar, çünkü Yasemin'in Köşesi veya Serap'ın Köşesi'ne gidiyorlar. Herhalde daha çok alıyorlardır. Demek ki aslında bu "zina maddesi" kimseyi ilgilendirmemektedir. Ölü bir meseledir.

Oligarşi öldüre öldüre artık sadece ölü meselelere ilgi duymaktadır.

Biz buna bir kaşık suda fırtına çıkarmak, diyoruz.

K. E.: Yoksa siz bu ceza maddesini savunuyor musunuz?

Y. K.: Hayır. Biz özgürlükçüyüz, bunlar özel hallerdir. Ak-istler, “fahişelik devrimi” yaptılar, artık memleketimizde bir gecelik “birlikte olma” var, fahişelik yoktur. Memleketimizde zina da yoktur ve dolayısıyla maddesi olmak gerekir; fakat olursa da kimseyi ilgilendirmemektedir. Merakım budur.

Ancak yine Türkçenin güzel bir sözü var “hamamın namusunu kurtarmak” diyoruz, hem ak-istler ve hem de oligarşi ve matbuatı bunu yapıyor, her iki taraf da samimiyetten uzaktır. Her iki taraf hamamın namusunu temizlemek isterken daha çok kirletiyorlar. Benimki ciddiyete davet’tir.

Zamanınız ve yeriniz varsa, biraz devam edebilir miyim, zina nedir, biz zina’yı, tek başına yapılamayan iş olarak tanımlıyoruz. Telefon konuşması da öyledir; zina misali iki taraf gerekmektedir. Bir kişinin kendi kendine zina yapması veya telefonla konuşması imkansızdır ve öyleyse, bir kişinin telefon konuşması dinlenirken, binlercesi dinlenmektedir. Asıl zina, bir ülkede binlerce kişinin telefonunu dinlemek ve sonra da ceridelerde çarşaf çarşaf yayınlamaktır. Evli veya değil, bir insanın bir başkasıyla cinsel yaşamı özeldir; ancak telefon konuşması da özel hayata girmektedir. Birine karşı çıkmak ve öbürünü görmemek, bu bir cinayettir ve dalalet de diyebiliriz.

Bakın, şimdi, Yargıtay Başkanı Eratalay, bunun önünü kestiği için hedef oldu; zina kahramanı *Hürriyet*, Yargıtay Başkanı’nı linç partisinin de başındadır. Cumhuriyet Başsavcısı, telefon dinlenmesini istiyor ve telefonlar dinlenmeden rüşvet işi çözülemezmiş, demek insanlarımızın özel konuşmaları dinlenmeden yargıçların rüşvetleri çözülmezmiş, çözülmezse çözülmesin, diyorum. Zina kahramanı *Hürriyet*, telefon dinleme serbestisi isteyen Baş Savcı Ok’nun yanındadır ve *Hürriyet*’inki ikiyüzlülük olmaktadır.

Özel yaşam gizlidir ve daha önemlisi, bunların ciddiyetle ilgisi yoktur. Benim kızkardeşim Adalet Sitesi’nde oturuyordu; Adalet Sitesi’nde bütün yargıç eşleri kimim rüşvet aldığını biliyorlar; çünkü birlikte yaşıyorlar. Oğluna her ay yeni bir otomobil alan yargıç rüşvetçidir ve “biz kırk kişiyiz, birbirimizi biliriz”. Çözülemezse çözülemez; sanki dinlenince çözülüyor. Yataklar özel hayat, telefonlar özel hayat değil; bu ikiyüzlülüktür ve utanç verici bir iştir. Hangi gerekçe ile olursa olsun, telefon dinlemek, polis devleti kurmaktır.

Bir başsavcı bunu nasıl ister, bir başsavcı, Yargıtay Başkanı’na giden mitçi için “nazik olsun” diyor; kimse buradaki usulsüzlüğe karşı çıkmıyor. Ne işi var, mitçi’nin Yargıtay’da; Başkan Eratalay’ın asıl hatası buradadır, “bize gelir-

ler, bilgi alırlar” diyor; ne bilgisi? Biz biliyoruz. Başsavcı,”Siz nasıl mitçi’ye muhatap olursunuz” demesi gerekirken, “nazik konuşunuz” demeyi tercih ediyor, neler görüyoruz. Bu, polis devleti usûlüdür.

Yargıtay Başkanı’nı tanırım, dürüsttür, ancak bir büyük devlet memuru olarak hareket edememiştir, mitçi’yi kabul etmemesi gerekiyordu, eşi Bilen Hanım’ı da tanırım, beceriklidir, inşaat işini Bilen Hanım’a yaptırabilirdi. Yüksek kamu görevine gelenler, mitçi ile, titçi ile inşaatçı ile görüşmemek durumundalar. Yazık, bilememiştir. Ancak, telefon dinlemenin önünü kapatarak özgürlük yolunda önemli bir adım atmıştır. Mitçi’yi kabul etmemesi gerekiyordu, zaaf göstermiştir, ama mitçi “biz devletiz” diyormuş, “kararı alırız” diyormuş, herhalde bir zamanlar “Yalçın Küçük Davaları” sanmışlar. Bütün kararlarımı, Yargıtay’dan mitçiler aldılar, biliyoruz ve yazmaktan fırsat bulduğumuz an yazmayı planlıyoruz. Mitçi’nin ziyaret ettiği bir yargı merciden adalet çıkmayacağını da biliyoruz. Dostumuz ve değerli Yargıç Eratalay’ı bundan dolayı da kutlarız. Mit’in emirlerini dinlemediği için yıkmak istiyorlar; ikiyeüzlülük buradadır.

141/142’inci maddeleri faşistler için getirdiler ve solculara uyguladılar.

Telefon dinlemeyi, güya “rüşvetçi yargıçlar” için meşrulaştırırlar, sonra sadece aydınları dinlerler. Buna “zina” demesem de dalalet diyorum.

Yargıç Eratalay’ın başına gelenler bundan sonraki büyük yargıçlarımıza ders olmalıdır; mitçi ile inşaatçı ile görüşmemek gerekmektedir. Kamu görevi çok onurlu bir iştir ve yargıçlığı seçenler yalnız yaşamayı seçmiş demektir. Çok yüce bir meslektir; bunun için mahkemelerde yeri yüksektedir.

Buradaki ikiyeüzlülük neye benziyor, Uğur Dündar, *Hürriyet*’te, bir “köle” tarlası keşfetti ve yine “büyük” bir gazetecilik yaptı; öyle mi? Dündar, gerçekten ve samimiyetle köle mi arıyordu, zahmet etmiş, Adana’ya gitmiş, gözünün önüne bakabilirdi, İstanbul’daki ve her yerdeki tekstil atölyeleri birer esir kampıdır ve orada köleler çalıştırılmaktadır. Tekstil atölyelerinin pek çoğu, silahlılar tarafından kuşatılmış insanlık dışı kamplardır; asıl tecavüz oradadır. Paris’te göçmen ve kaçak Çinliler, Koreliler, böyle yerlerde yaşarlar, belki bir yıl sokağa çıkamazlar, orada köledirler; Paris polisi yıllar süren bir takipten sonra bir kısmını dağıtabildi. Şimdi Türkiye’de Türklerin bir bölümü tekstil kamplarında esirdirler, güneş göremezler, ırzlarını koruyamazlar. Türk-iş Raporları var, o kamplarda, altı yaşındaki bebeler, çorap makineleri çeviriyor-

lar; bunları ben de kitaplarıma almış durumdayım.

Güngör Uras, *Yeni Harman*'a, sanayi işçisinin dörtte üçünün asgari ücretle çalıştığını haber verdi; tekstilde bu da yoktur, ne asgari ücret ve ne de sigorta var. Sadece mafya çalışmaktadır.

Mafya mı diyorsunuz, içimizde ve yatağımızdadır; Erol Evcil'in yatağında Gülben ve Çakıcı'nın yatağında Gülben'in gelinliğini yapan Canan'ın kızı Aslı vardı. Mafya ekonomidedir. Asıl ekonomi, zinaya dayanmaktadır. Bunun için mafya günlük yaşamdadır.

Tekstil üretiminin bir mafya işi olduğunu bilmeyen var mı? Şu manken kızlara bakın, hepsini bir tekstilci kapmıyor mu, kulüp başkanları inşaatçı değilse tekstilci değil mi; mafya ile bağlantısı olmayan köle çalıştıramayan bugün tekstil üretiminde kalabiliyor mu? Dünder, gözünün önündeki milyonlarca köleyi görmüyor; tarlada köle arıyor. Bunlar, Orta Çağdaki papazlara benziyorlar.

Zina davası budur. Bu zina davası asıl zinaları kapatmak içindir. Zina kahramanları, Uğur Dünder, hepsi hepsi, hamamın namusunu kurtardıklarını sanıyorlar. Hepsi bu kadar. Bizim işimiz bu namus kurtaran papazları deşifre etmektir ve yapıyoruz.

K. E.: Hocam; bir bilim adamı olarak 18 yaşından küçüklerin cinsel ilişkisine hapis cezası getirilmesini nasıl yorumluyorsunuz?

Y. K.: Doğrusu bir an için cinsel organı ile beyni yer değiştirmiş bir kavme benzediğimizi düşünmeye başlıyorum. Öyle görünüyor, ceza yasasına sadece cinsel organımızdan bakıyoruz, sanki ucundadır, diyoruz. Ben öyle bakmıyorum.

Oligarşik gazeteler, orgazm halindeler, “geçti, geçti” diyerek kendilerinden geçiyorlar. “Bir saatte on altı”, herhalde müthiştir; bir saatte on altı ceza yasası maddesi geçmiş, sıçıyorlar, herhalde “çak” veya “şak” diyorlardır. Halbuki tiksindiren bir haldir; Mustafa Kemal böyle bir hale, “dalalet” diyordu.

Omuzlarınızın üzerinden Güngör ile tartışabilir miyim, Güngör, Ak'ın parti olmadığını söylüyordu ki, çok yerindedir. Belki de bilinen şekli, demokratik mekanizmalarda yeri olan, partiler tümünden ortadan kalkmıştır. *Tekeliyet*'te bunu analiz etmeye çalıştım.

Güngör Uras, tek “Tayyip Bey var” diyor, tartışmalıdır. Ne işi var ki, bir,

ekonomik meseleleri, imf kararlaştırıyor ve dikte ediyor. İki, özgürlükler ve yasalar, Brüksel'de hazırlanıyor ve geliyor, küçük tartışmalar çıkıyor; sonunda uyuyoruz ve uyum paketi yapıp çıkarıyoruz. Üç, dış politika ve güvenlik, Washington'da ve New York'ta Dünya Yahudi Partisi'nce çiziliyor. O halde ve şimdi, İncep İrdogan, diktatör diyebiliriz, ancak işsiz-güçsüz birisidir. Hiçbir gücü yoktur; mit-yargıtay kavgası mı, "biz dışındayız" demek zorundadır. Her işin dışında diktatör, bir Şarlo'dur. Ya da kendisini nimet sanan bir sebzedir ve İncep İrdogan kesinlikle değildir.

Ne işi var; eğer, saatte 16 geçiyorsa, üç günde üç yüz elli madde kabul ediliyorsa, diktatorya var demektir. Oradaki sayımlar mı, ne onlar ve ne de halk neyin neye geçtiğini bilmemektedir. Peki, bu durumda işsiz ve bir de güçsüz İncep İrdogan ne yapar, bizim bildiğimiz gazeteci tayini yapıyor; basını feminize etmektedir ve devrimlerine devrim katmaktadır. *Star*'a, Zeynep Gür-can'ı, *Sabah*'a Aslı Baştaş'ı koydu, şimdi Aydın Doğan'a, Yasemin Çongar'ı sipariş etmiş, bunlarla uğraşıyor. Muharrem'i ve Ahmet Hakan'ı attırmış; duyduğumuza göre Yasemin'in kocası Amerikalı diplomat bir Yahudi imiş, belki şamdanı hazırlık için koymuştur. Gür-can, Baştaş, Çongar, bir de İrdogan, herhalde başbakanlıkta ve mum ışığında beştaş oynayacaklar ve böylece vakit geçirecekler.

Bir saatte on altı madde, ceza yasasının bu yanı beni daha çok ilgilendiriyor; öyleyse bu bir diktatoryadır.

Şimdi on sekizden önce cinsel ilişkiye ceza verilmesi mi, çok kötüdür. Ama diğer yanı iyi mi, bir Birol Güven veya Güven Birol çıkmış, eskiden turistlere halı pazarlıyormuş, şimdi toptancı halinde dizi satıyormuş, çok para kazandığı söylenmektedir. Ben gazetelerdeki resimlerini topluyorum, oyunlarından zeka derecesini çıkardım, bazı doktorların resimlerinden de çıkartabileceğini biliyorum. Bu oyunlar, dünyanın her yanında mongoloidler için bile sıkıcı olabilir; bir halı pazarlamacısının bile bu kadar aptalca diyaloglar yazabilmesi mucizedir. Hakkında yazacağım, hazırlığım var.

Ancak ne var, mongoloid ya da değil, artık her dizide, sekiz veya dokuz yaşında bir kız ile bir oğlan var; bunlar, Amerikan çizgi filmlerindeki konuşan köpeklerden daha da aptallar, ama hepsinin cinsel sorunları var. Hepsinin sevgilileri oluyor ve sekiz yaşındaki kız ve erkek kardeşler sevgili yüzünden kavga ediyorlar ve anne ve babalar, bu minik yavrularının seks sorunla-

rını sükunetle çözmeye çalışıyorlar. Bilmiş köpekler misali ses çıkartan, en büyük problemleri cinsellikleri olan sekiz-dokuz yaşında veletler her gece evlerdeler. Bunları bir zamanlar turistlere halı satan ve tip olarak bu veletleri andıran birisi gizlice yapıp piyasaya sürüyormuş, artık herhalde taklitleri de çıkmaktadır.

Bunları, ilkokullara esrar satma kategorisinde işler olarak görüyorum.

On sekiz yaşından küçüklerin cinsel ilişkilerine ceza yazmaktan daha kötüdür. Çünkü birincisini uygulamak zordur; ikincisinin uygulaması ise yaygındır.

K. E.: Rus ve İsrail ortak yapımı, “Erdoğan Helikopterleri” projesi ve Rusya Devlet Başkanı Putin’in Türkiye gezisi gündemdeyken, Kuzey Osetya’da, Çeçen teröristler, dünyada eşi benzeri görülmemiş bir eylemde mermi, bomba atarak yüzlerce çocuğu gözlerimizin önünde katletti. Gürcistan’da daha sular durulmamışken, bu eylemin politik anlamını nasıl yorumluyorsunuz?

Y. K.: Her işin merkezinde Türkiye’yi görmekten yana değilim. Eylemlerin Putin’in Ankara ziyaretine denk düşmesini bir tesadüf olarak görüyorum. Çeçenlerin eylemi kadar, Rusların müdahalesi de vahşi olmuştur. Ne yazık ki, tekeliyet ölmeye ve öldürmeye alıştırmaktadır. İnsanların bu kadar kolay ölme gitmeleri ve bu kadar öldürmeleri yep yeni bir durum olmalıdır; artık ölüm ile yaşam arasındaki farkı yitiriyoruz. Tekeliyet, yaşam ile ölüm arasındaki farkı silmektedir. Yaşamın tariflerinin değişmeye başladığını düşünmek durumundayız.

Ancak eylemin otantik olduğunu sanıyorum. Fakat mutlaka Amerikan parmağı olmalıdır; Washington, Orta Doğu’ya ve eski Sovyetler Birliği sınırlarına kadar yerleşmek istiyor; Rusya’yı Kafkasya’dan geriye püskürtmeye çalışıyor. Azerbaycan ve özellikle Gürcistan’a yerleşti; Gürcistan, daha aşağıdaki İsrail’in rolüne aday görünüyor, hep tahrikçidir. Gürcistan, bir Amerikan üssü olmuştur, böyle sayıyorum.

Diğer taraftan Putin, Rusya’yı konsolide edebilmek için oligarklara savaş açtı ve oligarklar ise Yahudi kavminden geliyorlar. Dolayısıyla İsrail’in de Putin’i destabilize etmek istediğini düşünebiliyoruz. Türkiye ise, Rusya ile ticareti geliştirmek için Çeçenleri satmaya razı olmuş görünüyor; demek ki, Türkiye’deki İslamist yapının bir duvarı daha sarsılmaktadır. İslam, fonksiyonla-

rını yitirmeyi sürdürüyor.

Ak diktatorya, İslamı kemirmektedir.

K. E.: Osman Öcalan, bugünkü gazetelerde, “Biz Amerika’nın Irak’ı işgalini destekliyoruz, Amerika da bizi” diyor. DEP’liler cezaevinden tahliye edildikten sonra, Kürt sorunu Türkiye ve Avrupa’nın gündeminin yine ilk sıralarına oturdu. AB’den tarih almak için 6 Aralık’ı bekleyen Türkiye’de, Kürt sorununda, önümüzdeki süreçte, ne tür gelişmeler olabilir?

Y. K.: Kürtler ikiye bölündüler. Buna Türkiye Kürtleri ve Barzani Kürtleri diyebiliriz. Barzani Kürtleri, İsrail ve Amerikan yanlısıdır; Osman Öcalan, Yaşar Kaya, Leyla Zana, Barzani ve İsrail tarafını seçtiler.

Ben Türkiye Kürtleri’ni Barzani’ye karşı konuşlandırmayı savunuyorum. Bunun için koşulsuz bir genel affı gerekli görüyorum. Benzer bir politikayı, 1920 yıllarında Kemal Paşa izlemişti; Türkiye Kürtleri’ni, Barzani ve İsrail-Amerika kampına kaptırmamak elzemdir; benim otuz yıldır “Kürt Çizgim” bu idi ve hiç değişmemiştir. Barzani sözcüleri, bu nedenle, beni, “Genelkurmay’ın sözcüsü” ilan ettiler, sürekli küfürlerini eksik etmiyorlar, ama, böyle bir işaret göremiyorum. Washington’a güvensizlik yaygın, bununla birlikte, Amerikan çizgisinin dışına çıkmak başkadır.

A. Öcalan da bu görüşü savunuyor, şimdi taraflar belli olmaktadır; bu nedenle Abdullah Öcalan’ın, benim aracılığım ile, Genelkurmay’dan emir aldığını ileri süren ahmaklara da rastlıyoruz. Demek ki bir yanda ahmaklar ve diğer yanda netlik var.

Brüksel, Kürt sempatisini kazanmak için, Washington ile yarışıyor; bu da normaldir. Öyleyse, yeni bir döneme giriyoruz.

K. E.: Son bir soru sormak istiyorum, peki, son mülakatımızdan bu yana, size hoş gelen, hiçbir olay olmadı mı?

Y. K.: Olmaz olur mu; yeni bir döneme giriyoruz. Pek çok işareti var ve hepsi hoşlar. Ama beni çok sevindiren başka iki gelişmeden söz edebilirim.

Biliyorsunuz, televizyonu az izliyorum ve akşam dokuz buçuktan sonra açıyorum. Bir gün televizyon odasına geçtim, açtım, Bush, Chirac, diğerleri, bütün büyük adamlar, yan yana oturmuşlar, ama yüzlerine baktım, sanki dayak yiyorlar; çok ilgimi çekti ve çok sevindim. Bush’un yüzü şişmiş, patlaya-

cak, yoksa işkencede mi, öyle düşünürken, anladım, “lirik tarih” çekilmiş; bütün nato başkanlarını toplamışlar, bilemedim, bir yere tıkmışlar, görülmemiş bir işkence, bağlı değiller ama yine de kaçamıyorlar, çok çok sevindim. Görmeyenler varsa, bu filmi bulup seyretmelerini tavsiye ederim; bırakamadım, sonra kendime kızdım, sanki işkenceden haz aldığımı düşündüm, utandım. Bir de, İstanbul Belediyesi’nin hafif göbekli çöpçülerine bıyık takmışlar, mehter yapmışlar, ağır ağır, arkadan, karanlıklardan, palalarıyla, bir sağa bir sola sallanıp, bıyık süzüp bir gelişleri var, zavallı Bush’un yüzünden korkusunu okudum, gece bile yüzü sapsarı olmuştu. Bir de 11 Eylül’de bu kadar çok korkmuştu, onu görmedim, okumuştum. Mehterler bir sağa bir sola, bir de ellerindeki öldürücü aleti öne doğru sert bir hareketle itiyorlar ki, Bush işte bu anda dudaklarını ısıırıyordu, zavallı çok korkuyordu. Çok sevindim, bu, Irak ve Guantanamo Hapishaneleri’ndeki işkencelerin intikamıdır, öyle düşündüm. Bunu yapanlar mutlaka eski solcular olmalıdır, müthişti, mehter ile, ilahilerle, dümbelek solo ile tam bir işkence idi, biri bitiyor ve diğeri başlıyor, monoton ses kendini tekrarlıyordu, Bush’un sinirleri gıcır gıcır olmuştur ve intikamımızı aldılar. Bir tek Bursa Kılıç-Kalkan eksikti, bir de o olsa itiraflara başlarlardı, “diye düşündüm”. Zavallılar öyle korkmuşlardı ki, sonunda çılgınca alkışladılar ve belki de işkence bittiği için el çırpıyorlardı. Buna çok sevindim ve şimdi yazarken de gülmekten zor yazıyorum. “Lirik Tarih” adlı bir işkence aleti keşfedebilmiş bir milletiz, övündüm ve sevindim.

İkincisi, yine böyle bir günde, televizyonu açtım, olimpiyatlar bitiyordu; hiç olimpiyat seyretmemiştim, tesadüf sonunu yakaladım, normal olarak bakar geçerim, başından ayrılamadım. Karşımda yetmiş bin sevinç, mükemmel danslar, fışkırıyordu, beni de içlerine aldılar. Sevinci ve kıskançlıktan gelen iyi bir üzüntüyü, birlikte ve bir yumak halinde, çoktandır ve böylesine yoğun, hiç duymamıştım. İnsanların coşkusu ve insanların sevinci beni hep kendimden geçiriyor; çocukluğumda bu nedenle hep , hırsız hırsız, gülenleri ve dans edenleri seyredirdim. O gece yetmiş bin kişi hem gülüyor ve hem dans ediyordu; mükemmeldi ve böyle toptan sevinç, son zamanlarda hiç olmamıştı. Önünden ayrılamadım.

Sevindim ve çok kıskandım; bir tek İngilizce şarkı söylemediler. Bir tek birbirini dürten yağlı güreşçi yoktu, bir tek birbirini yağlayan tellak görmedim, bir tek olmayan memelerini açan bir sab-star yoktu, bir tek çırlak çırlak

bağırın olmadı, demek ki bayağı olanları almamışlar, yabancı televizyonlardan izliyordum, yabancı sunucular şaşırmışlardı, sel olmuş insan sevinci spikerlerin içine girmişti, benden farklı olarak hiç kederleri yoktu, ama sözcükleri söyleyemiyorlardı, “çifti tiyelli” diyorlardı , “now a greek natinal dance, ziybeik” demeye çalışıyorlardı, hep çifte telli ve hep zeybek oynadılar. Ben ayrıca Elenleri başka dans yaparken görmemiştim, çok kışkırdım. O gece çok sevinç duydum, kıskançlıktan ağlamaklı oldum. Osmanizm oradaydı.

Sabahında kartlarıma, “Osmanizmin özü Atina’dadır. Osmanizmin posası Ankara’dadır. İstanbul Osmanizmin çöplüğüdür” notlarını yazdım. Daha önce en iyi “Türk” yemeklerini, Atina’da, pahalı lokantalarda, yemiştim. Türk yemeklerinin daha iyisini, nerde ise Anneannem’inkilerine benzeyenini Kıbrıs’ın Elen kesiminde yediğimi hatırladım. Elen entellektüeller zaten beni bir yere götürmek üzere kandırmak için, “your anneanne’s restaurant” diyorlardı. Anneannem Halepli’dir, en güzel Türk yemeklerinin vatanı Halep’tir, bizim evde hep Halep mutfağı olmuştur. Kıbrıs Savaşı’nın başlarında, yeni aldığımız Girne’de de çok güzel Türk yemekleri yiyebiliyordum, İstanbul’da öyle güzel Türk yemekleri bulamazdık, savaşta, geceleri Yeşil Hat’tan kaçır, Girne’ye varır, güzel yemekler yerdim. Ancak biz Türkler, Kıbrıs’a yerleştikçe, Türk yemeklerini bozmaya başladık, ben savaştan dönerken hemen hemen tamamen bozmuştuk. Bütün bunları hatırladım ve Atina oldukça Doğululuğun ölmeyeceğine bir kez daha inandım. Kıskançlığımın hüznü, yavaş yavaş azaldı, sevinçle kaldım.

Ben Doğulu olmaktan mutluyum. Doğulu olduğum için onur ve sevinç duyuyorum. Batılı olmak hiç istemiyorum ve çok korkuyorum. Avrupa Birliği’ne girmek, anlamımızı yitirmektir.

FESAT

Önce Judaizmle başlamalıyız; Yahudilik çalışmaları, Sovyetler Birliği dönemindeki tarih bilimini ve hatta bir bütün olarak social science'ı andırıyor, aşırı abartma ve gizlemelerle yüklüdür. Sık sık ve oldukça büyük kara lekeler ve göz kamaştıran ışıklandırmalar vardır. Bu kara lekelerde ne gizlidir, bilemeyiz veya zorlukla çıkarabiliriz. Göz kamaştıran ışıklar da, ışık olmasına karşın, hep görmeyi önlemektedir.

Hem Sovyet sosyal bilimi ve hem de Judaic science, çok politik, çok defen-sive haldedir. Başka bir deyişle sistematik olarak biased durumdadır ve bilim bir dil iken, bunların her ikisini de okumak için ayrı bir dil gerekmektedir.

1965 yılında, bugünden bakıldığında, bir politik mucize gerçekleşmişti, Türkiye'de, sosyalist mücadele hep baskı altındaydı ve 1961 yılında kurulan Türkiye İşçi Partisi, 1965 yılında parlamentoya on beş milletvekili sokmuştu. Ne daha önce vardı ne de sonra oldu; açıkca sosyalist olduklarını ilan ettiler ve daha sonra Türkiye'nin düzenini sarstılar. Bir askeri darbe ile ortadan kaldırıldılar, bugünkü düzen, yarattığı rüzgarı dindirebilme programı'dır; Sovyetler Birliği'ne dosttular ve içerde sadece "Moskova Ajanı" olmakla suçlandı-

lar. Ancak, o tarihte Sovyet yazılarında hiç yer almadılar; sosyal ve politik alanda, Sovyet basını ve bilimsel tartışmaları, sadece Leipzig'teki gizli ve miniskül Türkiye Komünist Partisi'ni ve Ankara'da başında Doğan Avcıoğlu'nun bulunduğu Yön Hareketi'ni görüyordu. Türkiye İşçi Partisi'ni görmek zorunda kalınca da, çok kısa olarak "burjuva partisi" deyip geçiyordu.

Çözmemiz zor oldu ve zaman aldı; Türkiye İşçi Partisi, sosyalist ve Sovyetler Birliği'ne dost olmakla birlikte, Moskova'dan bağımsız olmak istiyordu ve illegal Türkiye Komünist Partisi, içerde hiçbir kolu olmamasına karşın, Sovyetler Birliği Komünist Partisi'nin bir chapter'i idi ve Sovyetler, içeriye bunu plante etmek istiyordu. Fakat bunda acele etmiyordu; çünkü, Avcıoğlu'nun başında bulunduğu entelektüel-politik akım Ordu'ya nüfuz etmişti ve Avcıoğlu, anti-amerikan ve baatist tonda bir askeri iktidar peşinde görünüyordu. O zaman kesitinde, Mısır'ın Nasır'ı modeldi, Türkiye'de bir baatist iktidar Orta Doğu'daki dengeleri çok değiştirebilirdi; Sovyet bilimi bu kısa dönemli ve dar politik dinamiklerin esiri durumundadır.

Bunu anlayarak deşifre etmemiz, "okumak" da diyebiliriz, zaman almıştır.

Çok kullanılan "progresive" sözcüğünü de zor çözebildik. Komünizmin yasak olduğu yerlerde komünistlere "komünist" demiyorlardı, bunun yerine "progresif" sözcüğünü tercih ediyorlardı, Türkçe "progression", ilerleme ve progresif de "ilerlemeci", bir zaman, Türkiye'de komünist karşılığı "ilerlemeci" kullanılmıştır.

Tanınmış şair Nâzım Hikmet de ölünceye kadar "progresif" idi ve ölünce komünist oldu.

Bu girişten sonra Judaic araştırmalara gelebiliriz ve şimdi şu masamdaki kitaba bakabiliriz, Amikam Nachmani's *Israel Turkey and Greece*,¹ tamamıyla İsrail arşivlerine dayanıyor ve güzel, buradan 1951 yılında, Türk dışişleri bakanının o sırada Ankara'daki İsrail elçisinden, Türkiye'nin Nato'ya girebilmesi için, şimdi Avrupa Birliği'ne benzer, Türkiye'yi pek almak istemiyorlardı, New York'taki Yahudi Lobisinin, buna "yahudi partisi" diyebiliriz, harekete geçmesini istemişti. Kitap'tan anlıyoruz ki o tarihlerde İsrail büyükelçisi ile Türk dışişleri bakanı çok içli dışlıdır, arkadaş değil "kardeş" bile sayabiliriz. Bunu anlayabiliyoruz, büyükelçi Şam doğumlu idi, Osmanlı doğmuştu ve dışişleri bakanı da Osmanlı Darülfünun'unda hocalık yapmıştı, birbirlerine

1) A. Nachmani, *Israel Turkey and Greece*, Frank Cass, 1987.

yakınlık duymaları doğaldır.

Bu arada benim formüle etmiş olduğum yasalardan birisini yazmam yararlıdır: “Türkiye’de dışışleri bakanları, İbrani asıllılardan seçilir”. Bu yasayı formüle ettiğimden beri bir itiraz görmediğini biliyoruz.

Şimdi bu kitapta Yahudi Lobisi var, arşivleri ve yazışmaları var, ancak buradaki analizlerin hiçbir yerinde, Türkiye’de Yahudi ve İbrani asıllı yoktur. Halbuki bu bilimdir. Tıpkı neo-klasik iktisadın bilimdir olması benziyor; orada teknoloji ve sınıflar ve ayrıca politika yoktur.

Halbuki bir “cripto-jews” olgusu var ve peki bunlar Türkiye’de de yoksa lar nerede varlar, daha da önemlisi, Türkiye, sabetayizmin yurdu’dur. Bütün bunların ötesinde Hamburg’daki Siyonizm Kongresi’nde Osmanlı Delegatesi, Moiz Cohen, alias Tekin Alp, Türkiye’yi vaadedilmiş toprak ilan etmişti ve son Osmanlı chief rabbi Haim Naum da “homeland” diyordu.

Bu arada geçerken tespit etmekte yarar var, bizim çalışmalarımızdan ve deşifreyonumuzdan sonra, İngilizce bazı yayınlarda, Yılmaz ve Ecevit Hükümetleri’nin dışışleri bakanı İsmail Cem’in sabetayist olduğu yazılmıştır.¹ Buna, Musul Krizi’nin başında, 1925 yılında dışışleri bakanı olup on beş yıl kadar bu görevde kalan Tevfik Rüştü Aras ile elli yıllarda dışışleri bakanı olan Fatin Rüştü Zorlu’yu ekleyebiliriz. İbrani asıllı oldukları noktasında artık tartışma kalmamıştır.

Bunları, özellikle benim çalışmalarımın sonra, biz biliyoruz. Peki bu kitabın yazarının ve bunu review edenlerin bilmediğini düşünebilir miyiz; zordur.

Karanlık lekeler ve yoğun ışıkla körleştirmeler var. Judaic yayınların temel çizgisini burada görüyoruz.

“Kitaplarımda Londra merkezli “East Indian Company” ile Amsterdam merkezli “Dutch East Indian Company”yi “body politic”, state-like corporations olarak analiz ettim. Kuruluş tarihleri ile bir marranos olan İzmirli Sabatai Zwi’nin, Sabetay Sevi, doğumunun birbirine çok yakın olduğunu gösterdim. Buna bir de şunu ekleyebiliriz, bu iki state-like corporation’de key-employees ve sonradan comprador tabir edilen local agent’lar, factories, Yahudi kökenli ve marranos idiler. Amsterdam veya Londra’dakiler ile Hin-

1) J. Freely, *The Lost Messiah*, Penguin, 2001.

Aynı yerde, Wold Bank’tan Minister of Treasury olarak ithal edilen Kemal Derviş’in de İbrani asıllı olduğu ilan edilmiştir.

distan'taki fonksiyonerler, aynı dili, İspanyolca ve Portekizce konuşuyorlardı ve birbirlerini tanıyorlardı, çok zaman akrabadırlar. Akrobalarının bir bölümü de İzmir'de idi. Bu o kadar öyle ki, artık mercantilism'de bu damgayı arayan ve gösteren çalışmalara da sahibiz.¹ Demekki, 'Smyrna versus Amsterdam' rekabetini hesaba katmadan, Sabetay Sevi'yi analiz edemeyiz. Judaic tartışmalarda bunlar büyük kara lekelerdir; karanlık boşluklar anlamında kullanıyorum.

Bir de imalardan, insinuation söz etmek zorundayız. Pek çok kaynak, modern cumhuriyetin kuruluşunda ağırlıklı Yahudi katkısını ima eder durumdadır Bu o kadar öyle ki, Scholem tarafından yazılan *Encyclopedia*'nın "doen-meh" entry'inde Mustafa Kemal de İbrani asıllı gösterilir, ima'dan ötedir. Daha sonra vazgeçiliyor. Demek ki ileri sürüp-geri almak da Judaizmin özelliklerinden birisi olarak karşımıza çıkıyor. Bilimsellikten daha çok defensive politics yazıları demek zorundayız. Bu Marx'ın yazıları ile moda olan apologetics² yazımdan ayırdır.

Bir başka nokta da Judaic araştırmaların henüz monografi aşamasını aşmamış olmasıdır. Bu, herhalde "diaspora" sözcüğü ile ilgili olmalıdır; Grekçe bu sözcük "dispersion" demektir, Judaic araştırmalar da fragmented, dispersed olmaktan kurtulamıyor. Sanki bir "area study" veya case study'lerden bir collage ile karşı karşıyayız.

Şimdi Türkiye'de Judaic araştırmalarda bir doğuş ve canlanma görüyoruz. Bu sanki, Türkiye tarihine bir yeniden yaklaşımı da beraberinde getirmektedir. Bunun Judaic çalışmalarda bir dialectic integration'a yol açma şansı var. Bir, burada yaygındılar. Saint Paul'un itenerary,³ bir kılavuzdur; çünkü Paul'a kadar, yalnız Yahudiler İsevi olabiliyorlardı ve propagandasını sadece Yahudilerin yoğun yaşadıkları yerlerde ve önemli sinagoglarda yaptığını biliyoruz. Buralar, ya şu anda da Türkiye sınırları içindedir veya uzun zaman Türkler tarafından yönetilmişlerdir. Demek ki ilk tarihleri de Türkiye ile ilgili durumdadır. İkincisi, Endülüs, Türklere hiçbir zaman uzak olmamıştır. Üçüncüsü, iki büyük Mesih vakası da, David Roy ve Sabetay, Türklerin hakimiyeti altında iken çıkmıştı: David zamanında Türk akınları vardı.

Burada şu noktayı da tespit etmemiz gerekiyor; 1492 Expulsion, Kovul-

1) J. I. Israel, *European Jewry in the Age of Mercantilism 1550-1750*, Oxford, 1998.

2) Bir fikri veya inancı tartışarak savunma. (yhn.)

3) Yolculuk programı. (yhn.)

ma, üzerine Türkiye'nin kapıları açtığı iddiası, tamamen yanlış olmasa bile önemli ölçüde abartmadır. İstanbul'da kurulan Beş Yüzüncü Yıl Vakfı, bu abartmanın abidesidir ve şu anda Türk-İsrail ittifakına temel hazırlama amacını gütmektedir. Türk-İsrail convergence'ı bu abartmaya muhtaç görünüyor ve bu ise, Judaic araştırmaları falsifiye etmektedir. Bir, asıl göç, 1391 yılında başlamıştı. İkincisi, sadece Türkiye'ye değil, Kuzey Afrika'ya, İtalya'ya ve Hollanda'ya gittiler. Üçüncüsü, Yahudi olarak değil marranos geldiler. "Evde Yahudi sokakta Hristiyan" idiler ve bu gelenek sabetayizm'i kolaylaştırıyordu. Sabetayizme ikinci converso hareketi gözüyle de bakabiliriz.

Onyedinci yüzyıl ve ondokuzuncu yüzyıl ayrıca dikkat çekmektedir. Türkiye'deki sabetayizm patlamasının, Büyük İngiliz Devrimi'ndeki akımlarla ilişkisini görebiliyoruz. Sabetay Sevi'nin agitation'larına başladığı zaman henüz Glorius Restoration çok canlı idi. İlaveten Jön-Türk Devrimi'nde "open" ve crypto-jewry ve ayrıca sabetayistlerin etkisinin şimdiye kadar yazılanlardan çok daha fazla olduğu artık belli olmuştur. Ne ölçüde, bilemiyoruz ve araştırmalara muhtacız. Ancak şu anda Türkiye'de patlayan Judaic ilgi, sadece her türlü tahminin ötesinde olabileceği yönündedir.

Büyük "Türk" düşünürü Ziya Gökalp'in , Ziya Bey hem İttihat ve Terakki'nin ve hem de başlarında Cumhuriyet'in politik teorisini olarak kabul ediliyor, en önemli çalışması "Türkleşmek, İslamlaşmak ve Çağdaşlaşmak" idi. Çağdaşlaşmak, Allaince İsrailite okulların kuruluş nedenidir, Jön-Türk İhtilali'nde troyka'dan ve Başbakan Talat'ın, Alliance okullarında önce öğrenci ve sonra öğretmen olduğunu artık biliyoruz. İttihat-Terakki'den Celal Bayar, 1950 yılında cumhurbaşkanı, da Alliance'dan yetişmedir, modernizasyon yanlısı idiler ve "çağdaşlaşma" diyoruz. Peki, Türk ve Müslüman bir ülkede "Türkleşmek" ve "İslamlaşmak" ne demektir, artık bu soruyu sorabiliyoruz. *Şebeke*'nin ikinci cildinde, aynı tarihlerde Rusya'daki bundist hareket ile paralellik arayacağım. Ne yazık ki, Türkiye entelijansiyası bundizmi sadece Lenin'in polemiklerinden bilmektedir. Bazı Judaic monografilere sığdırılmış analizlerin dışında, dünya entelijansiyası ve üniversitesi de, bu alanda Lenin'le sınırlanmış durumdadır.

Dolayısıyla, Türkiye'de, Judaic araştırmaların, Türkiye araştırmalarında içselleşmesi mümkündür. Buradan bütüncü katkılar çıkması ihtimali var.

Onyedinci yüzyıl ve ondokuzuncu yüzyıl yeni bilimsel bulgulara gebe dir;

Türkiye’de 1926 yılına kadar olan zamanı ondokuzuncu yüzyıl saymak durumundayız. Aslında yirminci yüzyılın kısa olduğunu söylemek, ondokuzuncu yüzyılın uzun olduğunu kabul etmek demektir. Rusya’da 1917 ve Türkiye’de ise 1926 yılında bitmektedir.

Ben Cumhuriyet’in gerçek ve bilimsel kuruluşunu hep 1925/1926 olarak gördüm. Bu bir genel değerlendirmedir ve özel olarak, araştırmanızla ilgisi var, 1926 yılında Ankara’da idam edilen dört politikacı da, Cavit ve Dr. Nazım ve diğerleri, İbrani asıllı idiler. Sabetayist ya da kripto olmaları daha az önemlidir.

Demek ki devrim, tarihler ile familyarize olmadan da Judaic araştırmalar da bir sentez imkansız görünmektedir.

Derinlemesine ya da sathi, bunlar, burada, entelijansiyanın formasyonunda varlar.

Evet şimdi sorulara gelelim.

Sabri Çarmıklı: İlk soru. Scholem kitabında Sabetay Sevi’nin Mesih ilanından sonra İstanbul sokaklarında bir meczubun “Türkün egemenliği bitti” diye gezdiğinden söz etmekte. Acaba Osmanlı Devleti içinde veya yüksek kültürü içinde Sabetay tesiri ne zaman ve nasıl başladı?

Yalçın Küçük: Bu sorunun birçok basit, trivial da diyebiliriz, cevabı olmalıdır: Her Mesih, totalist ve mutlak’tır. Mesih, herkesi kurtarmak zorunda ve iddiasındadır. Türkleri de kurtaracaktır ve Türkleri kurtarmak, Türkleri sultanın egemenliğinden kurtarmaktır. Sevi’nin bu iddialarını biliyoruz.

Ayrıca “Mesih” tipolojisi, meczup ile hep karıştırılmıştır.

Aynı tarihlerde Londra’da da Mesih beklentisi olduğunu da biliyoruz. Üstelik bekleyenler Hristiyanlardı ve Yahudileri de kurtarmak iddiasındaydılar. Kurtaracaklarına inanıyorlardı ve bugünün evangelistleri bir devam’dır.

Bu basit cevaptan sonra biraz daha ileri gidebiliriz, Sabetay Sevi’yi kurtarıcı sayanlar arasında Müslümanlar da vardı. Ne kadardı, bilemiyoruz. Bildiğimiz başka dinlerden de taraftar bulduğudur.

Burada hatırlatmanın zamanıdır, benim, yıllardır, biz Türkler için dillendirdiğim bir düşüncem var, bunu bir türk’nün dizeleriyle anlatabiliyoruz, “sevdiğimin dini var, imanı yok”, din religion, iman, İngilizce “faith” ve Fransızca “foi”; bizde hep birincisi oldu ve ikincisi, iman, olmadı. Bu şamanist

köklerimizle ilgili olabilir ve bölgede bizden hiç tarikat ya da doktrin lideri çıkmamasıyla da kanıtlanır. Bizde tarikat kurucuları ya Kürt ya da Arap veya Fars'tır. Bizde iman zayıftır ve din, sadece bağlanmak için ayrılmak anlamındadır ve belki de "Şii" sözü uygun düşmektedir. Dolayısıyla, Sevi'nin, Türkleri de kurtaracağına inanması yerindedir.

Buna ekleyeceğimiz bir nokta da şudur; Sevi'nin yaptığını, İslamda Şiizm, biz Alevilik diyoruz, benzetmek yerindedir. Size ulaştırdığım Les Derniers Doenmehs documentaire'i önemlidir, bu gizli çekilen filmde konuşan sabetayistlerin bir kısmı, Sevi'yi "devrimci" tasvir ediyorlar ki yerindedir. Sevi, Yahudilik'te bir devrim gerçekleştirmiş ve sonunda Yahudiliğin dışına çıkmıştır. Ancak temeli Kabaladır ve Safed'li, bugünkü Filistin'de, Luria'nın Kabala öğretisini almış ve geliştirmiştir. Kabala, esoterik olup, İspanya'da Müslüman tarikatların içinde doğmuştu, yakındırlar.

Yakın olduklarını, daha sonra Türkiye Yahudiliğinin, Bektaşilik, Mevlevilik, Melamilik türünden Osmanlı-Türk tarikatlarına sızmalarından da anlıyoruz.

Şimdi bir noktaya dönüyorum, modern Türkiye'de Judaik ve sabetayizm araştırmaları içseldirler. Bir tür kendi tarihimizi araştırmak anlamında içsel görüyorum.

Madeline C. Zilfi'nin, doktora tezi,¹ tam Sevi'nin mesiah kargaşalığı içinde çok ciddi bir iç savaştan bahsediyor ve bir yanda Kadızadeler, pür, tarikatsız İslamı savunuyorlar ve diğer tarafta tarikat yanlıları var. Sabetay yanlılarını da burada görüyoruz.

Hem bu tartışmada yer alan ve hem de Sevi'nin sultan tarafından sorgulanmasında çevirmenlik yapan birisi, Sevi Türkçe bilmiyordu, nev-müslim idi; bu deymi kasten kullanıyorum, "new christian" karşılığı idi, Hristiyanlığa veya İslama geçip de güvenilmeyenlere verilen isimdir. Bunun Müslüman mı, kripto-yahudi mi olduğunu bilmiyoruz, ancak görülüyor, S. Sevi patlamasından önce de "nev-müslim" vardı.

Bu sorunuzun ikinci bölümüne kısmi bir cevaptır.

Bunların, Sabetay'ı korumaları ve görünüşte Müslümanlığı özendirmeleri mümkündür.

Devam ederken isimdeki rastlantıya işaret etmeden geçmiyorum, "zilfi" ne

1) M. C. Zilfi, *The Politics of Piety-The Ottoman Ulama in the Postclassical Age 1600-1800*, Mineapolis, 1988.

demek, İbrani ve Arabi konsonantal dillerdir, sadece “zlf” yazılıyor ve “zülfü” olarak da söyleyebiliriz. Türkiye’de böyle bir türkücü var, biz “rantiye” telakki ediyoruz, Derviş’in Partisi’ne girmiştir, sabetayist olma ihtimali yüksektir. Araştırıyorum.

Bu sorunuza cevap ararken, bir özete ihtiyacımız var; “Network” adlı kitabımda, 1550-1600 dönemini bir Türko-Judaic Devlet olarak nitelemiştim. Nasi, bir marranos idi, Garcia’dan sonra gelmişti, Avrupa’da uzunca süre new-christian olarak yaşadılar ve İstanbul’da Judaizme döndüler, daha doğrusu deklare ettiler. Duke of Naxos olarak da bilinen Nasi’nin bir dışişleri bakanı olarak çalıştığı kesindir. Kıbrıs’ın Türkler tarafından alınması bu dönemdedir ve Yahudilere yurt olarak planlanıyordu. Bunun sonunda, bir Yahudi katliamı yaşanmıştır.

Adem, ya da “adam”, tevratik bir sözcük olup, İbranide, hem “insan” ve hem de “kırmızı” anlamındadır. Londra’da çok beğenilen ve Türkiye’de hiç beğenilmeyen O. Pamuk’un “Benim Adım Kırmızı” kitabı, gizli bir Yahudi tarihi olarak yazılmış olabilir, “hurufi” ve esoterik çizgileri deşifre edilebiliyoruz. Bu dönemi anlatıyordu; 1660 katliamında öldürülenler arasında Ester Kira da vardı ki, Pamuk’un baş kahramanları arasındadır. Bu katliam, Osmanlı’da Yahudiliğin altın çağını şona erdirdiyordu, bundan sonra Yahudiler, kırmızı şerit takmaya mahkum edildiler ki Pamuk, adı buradan almış görünmektedir.

Bunu izleyen dönemde kripto-yahudilik eğiliminin artmış olmasını tahmin edebiliriz.

Aynı şekilde 1826 yılında, Vaka-i Hayriye ile Mahmut’un yeniçeriliği lağvetmesiyle birlikte bazı Yahudi zenginleri de idam edildiler. Çünkü yeniçeri düzeni bütün reformasyon projelerini bozuyordu ve Yahudi sarraflar tarafından finanse ediliyorlardı. Reformist Hükümdar İkinci Mahmut, geç gelmiş bir Henry the Eight veya Velikiy Pyotr sayabiliriz, Yahudi sarrafları asmıştı; kripto eğilimini canlandırmış olması ihtimal dahilindedir.

Öyleyse, hem onyedinci ve hem de ondokuzuncu yüzyıl başlarında kripto-yahudilik programının işletildiğini düşünmemiz isabetlidir. Bu durumda, Sevi’nin Mesihlik agitation’u zamanında bazı kripto-yahudilerin yüksek mevkilere gelmiş olmaları muhtemeldir.

Sevi’ye önce iyi davranan ve sonra din değiştirmeye zorlayan sadrazam,

Köprülü Ailesi'ndendi ve onyedinci yüzyıl ortalarında bir başvekil dinastisi kurabilmişlerdi. Şedit idiler, bu yolu seçtiler. Kripto-yahudi olabilirler mi; kategorik olarak "hayır" diyemiyoruz. Yukarda sözünü ettiğim, 1950 başlarında Ankara'daki İsrail büyükelçisinden Yahudi Lobisinin harekete geçirilmesini isteyen dışişleri bakanı da "Köprülü" idi; bu sonuncunun sabetayist ya da kripto olduğu yolunda, benim dışımda, ortaya atılmış görüşler biliyoruz.

Tekrar başa dönersek, onyedinci yüzyılı bilmiyoruz. Başında bir katliam var. Hemen izleyen yıllarda, 1618 yılında, ilk kez tahtından bir sultan indirilmiş ve boğulmuştur. Karanlık bir yüzyıl olmuştur. Türklerin Viyana önünde büyük bozgunu da bu yüzyıldadır. 1699 yılında ise Karlofça Antlaşması'dır ki, Türkiye toprak kaybına ve hezimetler dönemine girmiş olmaktadır.

Hint ticaretinde aracılık yapan Türkiye, Doğu Hindistan kumpanyaları ve kumpanya devletler aracılığıyla, ticareti kaybetmişti. Sokullu Mehmet'in karşı çıkmasına rağmen Nasi'nin isteğiyle gerçekleşen Kıbrıs fethini, Türkiye, 1571 yılında, başında İspanya'nın bulunduğu, haçlı donanmalarına yenilerek ödemişti. Bu Akdeniz'de İspanya'nın denetimi anlamına geliyordu ki çok uzun sürmedi. Büyük Britanya, yenilmez İspanyol donanmasını perişan ederek deniz egemenliğini sağlamakta gecikmedi. Demek ki onyedinci yüzyılda Büyük Britanya, Hindistan ticaretini ve deniz yollarını kontrol edebiliyordu. Bu, Türkiye'nin transit ticareti kaybetmesi ve fakirleşmesi demektir; Sevi'nin native¹ kenti İzmir en çok yoksullaşandır. Liman kentlerindeki Yahudilerin ve bu arada kara ticaret yollarındaki Kürt-Yahudilerinin fakirleşmeleri doğal bir sonuç olmaktadır. Öyle görünüyor.

Kürt illerinde Sabetay Sevi'nin çok taraftar topladığını biliyoruz.

Sevi'nin Türkleri kurtarma vaadini bu çerçevede anlayabiliriz. Taraftar bulması doğaldır.

S. Ç.: Peki hocam Türkiye'de oluşan laiklik ile sabetayik inançlar arasında paralellik var mıdır?

Y. K.: Bir kez, laisizm, modernizm'in, buna çağdaşlaşma veya secularism de diyoruz ki, laisizm'i İngiliz dilinde ancak "secularism" sözcüğü ile anlatabiliyoruz. Karlofça'da yenildik, 1699 yılıdır, ve bunu geçici saymamız mümkündür. Fakat 1768 yılında kendimizi hâlâ büyük devlet sayarak girdiğimiz

1) Doğma-büyüme. (yhn.)

savaşta perişan olduk ve 1774 Küçük Kaynarca ile utandırıcı koşulları kabul ettik. Yenileşmemiz gerekiyordu; bu yeni ordu denektir ve Üçüncü Selim, Nizam-ı Cedid ordusunu kurdu. Paris'e gözlem yapması için elçi gönderdi ve yine gerici ayaklanma sonucunda hayatını kaybetti.

Bu, başlangıçtır ve laisizmi içermektedir.

Dolayısıyla laisizmin plantasyonunu sabetayizme bağlayamayız.

Gelişmesinde rolleri büyüktür. Bu, aynı zamanda, İbrani asıllılar için yeni bir iktidar kapısı olmuştur.

Bir kez, bazı yanlışlıkları temizlemeliyiz. Bir, İspanya'dan gelmeden önce de Osmanlı'da Yahudi vardı, Kürt-Yahudiler, Arapça konuşan Yahudiler, bunların Iraklı koluna "mizrahi" denmektedir ve Roma'dan kalma Yahudiler, bunlara Romanyot Yahudiler diyoruz, vardılar. İki, sadece kentlerde değil önemli ölçüde köylerde yaşıyorlardı. Üçüncüsü, zengin değillerdi, yoksulları çoktu ve cahillik yaygındı.

Bu hazırlıklardan sonra sorunuza cevap vermeye başlayabiliriz.

Bu soruya , "Alyans" Okulları'ndan söz etmeden tam cevap vermek mümkün değildir; tam adı, "Alliance Israelite Universelle" idi ve Osmanlı'da, İran'da, Kuzey Afrika'da daha çok Müslüman ülkelerde Yahudi çocuklarına mesleki eğitim ve okuma yazma öğretmek için kurulmuştu. Dil öğretiyordu; dil, Fransızca idi. İbrani geri plana düşmüştür ve Fransız kültür ve sivilizasyonunu öğrenmek ön plandadır.

Bu kadar değil, "alyansizm" veya "alyansist" çizgi, bir politika olmuştur. Bu, benim "rezervist" dediğim politika ile aynıdır; bulundukları iklimlerde, o ülkelere benzeyerek, "asimile" olarak, oralarda iktidar olmaktır. Asimilasyonist "yahudi devleti" diyebiliriz. Bolşevik Revolüsyonu tartışmalarından bildiğimiz "bundistler" de aynı kategoridedirler.

Demek ki, "rezervizm", alyansizm, asimilasyonizm ve hatta bundizm, birbirine çok yakındırlar. Bunlar da Siyonizmin tam karşısındadırlar. Savaş hali diyebiliriz, İzmir kökenli Yahudi bilim kadını Esther Benbassa, bir çalışmasında bunu, mükemmel bir şekilde yazmış durumdadır.¹ Jön-Türk Devrimi'ne denk düşen zamanda, alyansist ve Siyonistler ya da rezervist ve sionistler arasında çok sert bir savaş vardı. Zamanına ait İngiliz diplomatik belgeleri Cavit ile Dr. Nazım'ı "Siyonist" gösteriyor ki, Mustafa Kemal iktidarının ba-

1) E. Benbassa, *Une Diaspora Sépharede en Transition- Istanbul XIXe-XXe siecles*, Paris, 1993.

şında, 1926 yılında Ankara'da asılanlar bunlardır.

Şunu söyleyebiliyoruz, Alyans Israelit okullarının laisizme katkıları büyüktür; çok çeşitli düzlemlerde bu katkıyı teşhis edebiliyoruz. Bir kez Yahudi elitin dili, İbrani hiç olmadı, Ladino olmaktan çıkıyor ve Fransızcaya çevriliyordu. İkincisi, artık Yahudi olarak da görünmek istemiyorlardı; bu da giysilerini değiştirmelerine yol açmıştı. Bunu çok açık tespit edebiliyoruz, giysi devriminin Cumhuriyet ile başladığı doğru olmaktan uzaktır; Cumhuriyet, önemli olarak sadece fes'i kaldırdı. Ancak şapka'dan önce Enver Paşa'nın adıyla anılan "enveriyе" adlı bir başgiysisi vardı; Hüseyin Avni Paşa da "avniye" pardösüsünü icat etmişti.

Talat, bir Alyans Israelit çocuğu ve ürünüdür. Fes hariç giysisi çağdaş idi.

Bir defa şunu da not edebiliyoruz, laisizm, eninde-sonunda, neden-sonuç ilişkisini kabul etmektir, bu da rasyonalizm demektir; Alyans bunu okutuyordu. Ayrıca burayı ülke kabul etmişlerdi, bir yurt kuruyorlardı, bunu da rasyonalizme ve laisizme dayandırmak zorundaydılar.

Bana bir mülakatta sormuşlardı ve cevaben, "bana fazla sormayın" demiştim, "bu ülkeden sabetayizmi çıkarırsanız, pek fazla çağdaşlık kalmaz" yollu eklemiştim. Modern edebiyatımızın kurucuları, Halit Ziya, Halide Edip ve diğerleri sabetayisttiler. Modernisttiler ve modernizmi yaydılar.

Bu kadar değil, kuşkusuz, laisizm, İslam ile özdeş arabizmden uzaklaşmayı da birlikte getiriyordu. İster açık ve ister kriptö veya sabetayist, İbrani asılların bu ülkede temel hedefi, Türkiye'yi Arap çevresinden uzaklaştırmaktı. Bu nedenle İslama ve İslami tarikatlara el attılar ve anti-arabist ve pro-Israelit bir İslam yaratmak istediler. Bu da başarılı oldular.

Bu, sabetayizmin, aynı zamanda, anti-laik vektörü olması anlamına geliyordu. Şimdi en İslamist akımların da sabetayist denetim altında olduğunu görüyoruz. Bugün bu daha açıktır; Meclis'e türbanıyla girmek isteyerek büyük bir krize yol açan Merve'nin sabetayist olup olmadığını bilmiyoruz. Fakat o sırada Merve'nin en büyük tahrikçisi ve iticisi Nazlı Ilıcak'ın sabetayist olduğunu biliyoruz. Şimdi, Cumhurbaşkanı'nın vetosuna karşı türbanı savunan ekibin başı Can Parker'in de, Ahim'de türban yasağını ibka eden karara karşı hukuki görüş oluşturan İstanbul Barosu önceki başkanı Yücel Sayman'ın da sabetayist olduğunu biliyoruz.

Sabetayizm, şimdi Kemalizmi İslamizme dönüştürmektedir.

Bunda çok güçlük çekeceklerini sanmıyorum. Çünkü sabetayistler, sosyal ve siyasal programlarında, şimdi değil, Jön-Türk dönemi ve Cumhuriyet başlarında son derece modernist idiler, ancak yaşamları son derece dindar ve tutucuydu. Sabetay Sevi'nin koyduğu, Türk-Müslüman ile evlenme yasağına, karakaşiler mutlak biçimde, uyuyorlardı. Gizlice ritüellerini uyguluyor, Müslüman nikah ve cenaze törenlerinin ardından kendi dinsel ritüellerini uyguluyorlardı. Çok zaman laik cumhuriyet mahkemelerine gitmiyor, cemaat mahkemelerini tercih ediyorlardı.

Takdir, sizindir...

S. Ç.: Şöyle diyebilir miyiz, Türkiye'nin laikliğine ve modernleşmesine katkıları olmuştur?

Y. K.: Bu soruya cevabın önemli kısmı yukarıda var. Bunlara ne ekleyebiliriz, belki birisi şudur; gazeteci ve cnn'de televizyon programcısı Soner Yalçın'ın "Efendi" adlı kitabı yayınlandı,¹ Soner'in kitabı, Türkiye'de sabetayizm tartışmalarını önemli ölçüde körükledi. Şunu söyleyebilirim, Cumhuriyet Türkiye'sinde henüz hiçbir konu, basın ve televizyonda bu ölçüde ateşli tartışılmamıştır. Üniversite bunun dışındadır, ancak son otuz yılda üniversiter sistem sönmüş olduğu için buna şaşırıyoruz.

Soner Yalçın, "evliyazadeler" adlı bir aile, İngilizce "house" diyebiliriz üzerinde bir kitap yazıyordu, sabetayizm araştırmalarına el atmıştır. 1950-1960 dönemi Başbakanı Adnan Menderes, Kemalist dönemin ünlü Dışişleri Bakanı T. R. Aras, tanınmış İttihatçı Doktor Nazım ve Kıbrıs Antlaşmaları'nın mimarı Dışişleri Bakanı F. R. Zorlu bu ailedendiler. Daha başkaları var, bu listeden Aras hariç diğerleri çeşitli zamanlarda asıldılar ve hepsi İbrani asıllı ve sabetayist yazıldılar. Benim kitaplarımda da öyle yazılmıştı; belki bu nedenle ve muhtemelen de sabetayizm tartışmalarının benim adımla özdeşleştirilmesi nedeniyle, *Efendi*'nin değerlendirme ve eleştirilerinde benim çalışmalarım-la bir ayrım yapılmadı. Bir coctail var.

S. Yalçın'a yöneltile en önemli eleştiri şudur; "Cumhuriyet'i sabetayistler kurmuştur", Yalçın, bunu ima etmek veya iddia etmekle eleştiriliyor. "Suçlanıyor" da diyebiliriz.

Çalışmaları sırasında çok tartıştık, hem S. Yalçın'ın kitaplarında ve hem

1) Soner Yalçın, *Efendi-Beyaz Türklerin Büyük Sırrı*, İstanbul, 2004.

benimkilerde bu nokta gizli değil, açıktır. Ancak ben, Yalçın'ın böyle bir iddiasından haberdar değilim; bununla birlikte, bu görüşü açıkca dillendiriyorum, hem kitaplarımda ve hem de basına verdiğim mülakatlarda var. Laik Cumhuriyetimizin kuruluşunda katkıları büyüktür. Hatta "iyi ki vardılar" diyebiliyorum, S. Yalçın'a haksızlık yapılmakta veya bu büyük tartışma durdurulmak istenmektedir.

Aslında burada yer alan "katkı" sözcüğü de, çok anlamlı görünmüyor; çünkü o tarihte kendilerini bu topraklardan ve Cumhuriyet'ten ayırmıyorlardı. Bireyin kendi kendisine katkısı olamıyor ve anlamsızlığı burada teşhis ediyoruz.

Şimdi ekleyebiliriz, İsrail Devleti'nin kuruluşundan sonra durum değişmiştir.

Bu tespit de soru çağrıştırıyor; ne zaman kurulmuştu, kısaca ele almak zorundayız. İki kuruluş tarihi var, birisi hukuki, 1948 ve diğeri ise fiili ya da Darwinist anlamda kuruluş, 1967 yılıdır. Darwinizm'i, viability, yaşayabilirlik, ölçütü olarak özetliyorum.

Bu soruya cevap ararken hukuki olan ile fiili olan arasında bir süreç düşünebiliriz; de jure olandan de facto olana geçiş bir felsefi işlemdir. İki düzlemde görebiliyoruz, de jure kuruluş ile İsrail'e göç, İbranide "aliyah" diyoruz, sıçramış ve nitelik değişikliğine uğramıştır. Bu süreçte, her iklimde ve Türkiye'de bir sadakat erimesi gözleyebiliyoruz. De facto kuruluş ile birlikte, 1967 Arap-İsrail Savaşı ve hatta 1973 Arap-İsrail Savaşı ele alınmalıdır ve dolayısıyla de facto kuruluşu bir an değil bir periyot olarak düşünmek zorundayız, sadakat mutlak yön değiştirmiş olmaktadır.

Sabetayistler tarafından, bana verilen tahmini bilgilere göre, yüzde otuzu Türkiye'ye sadık kalmış ve yüzde yetmiş ise sadakatini İsrail'e çevirmiştir. Bu sadakat kaymasını, New York'a bağlanma olarak tarif ediyorum.

Bu kuruluş, de facto, sadakat ile birlikte problematike değişikliğine yol açıyordu, iki noktada toplanmaktadır. Bir, Arapları destekleyen Sovyetler Birliği'ni destabilize etmek ve iki, rasyonalist ve sosyalist bir yükseliş yaşayan Türkiye entelijansiyasını çökertmek; her ikisi de anti-laik bir politikayı davet ediyor ve Washington'un Sovyetler Birliği içinde ve çevresinde bir İslami hareket ve kuşak yaratma doktrini ile birleşiyordu.

Buna bir de şunu ekleyebiliriz; İslam, eninde sonunda bir Arap dinidir ve

Kutsal Kitap Arapçadır. Cahun-Vambery'den beri, türkisine programı tarif ederek, yeni doğmakta olan türkizm'e hedef olarak İç Asya'yı gösterme politikasında önemli mesafeler kaydedilmişti. Fransa'da, Kuzey Avrupa'ya veya İngiltere'de Almanya'ya dönüş hiçbir zaman tanımlanmamış ve bir politika olmamıştı; Türkçülük, kurucuları dediğimiz Leon Cahun ile Herman Vambery ile başlamak üzere, *Sırlar*'a bakılabilir, Büyük Türkçü Ziya Gökalp ile devam ederek, İç Asya'yı "anayurt" tarif etmiş ve bir ütopya şeklini almıştı. Bu aşamada türkizm de, şaman geçmişine bağlı ve aşırı laik idi. Bunu derinleştirmek, "Türk-Islam Sentezi" yaftası ile Türkiye İslamını tümüyle Arap bağlarından koparmak önem kazanıyordu.¹ Buradaki dönemeç önemlidir.

Şamanist türkizmin çok güçlü bir İslamîk renge bürünmesi de, 1967 yılında, İsrail'in, Nasır başkanlığındaki Arap Cephesi'ni dağıtmasından hemen sonraya denk geliyor ki bu, kısmen, Sovyetler Birliği'nin de yenilgisi anlamına geliyordu. Bu nedenle ve bundan sonra sabetayistler, sadece laisizmden uzaklaşmakla kalmadılar ve aynı zamanda İslami tarikatları ellerine almayı denediler.

İşte bu dönemeç ile birlikte Türk oligarşisi tümüyle anti-laik olmuştur;² tarikatları ve imam hatip liselerini ateşli bir şekilde destekliyorlar.

Katkıları olmuştur.

Fakat şimdi katkılarını silmişler ve yüz seksen derece karşı yöndeler.

S. Ç.: Hocam sabetaycılık, marranism gibi çift-dinle yaşayıp zamanla kendilerine has yapılar oluşturan Yahudi tarikatları, başlıbaşına bir din addedilebilir mi yani çift kimlikle yaşayan..?

Y. K.: İster marranos ve isterse de cripto-jew densin, tanımı bellidir; "so-kakta Hristiyan, evde Yahudi" olan kimsedir. Hayır, bunlara ayrı bir din diyemeyiz. Bunların asıl dinleri, evde tatbik ettikleridir. Osmanlı'da, "dışarda Müslüman-evde Hristiyan" olanlar da vardı, demek ki sadece cripto-jew değil aynı zamanda cripto-christian da var, ancak bunların örnekleri azdır. Ay-

1) Washington'un, "Büyük Orta Doğu Projesi" ile tam yerini bulmaktadır.

2) Türkiye İşveren Sendikaları Konfederasyonu Başkanı R. Baydur şunları söylüyordu: "Bence kapanmasın. Ama, İHL öğrencileri İlahiyat Fakültesi'ne gitsin, felsefe ve mantık okusun. Bana ve insanımıza bilimle bağlantılı din ve İslam öğretsinler." Türkiye patronlar örgütünün genel sekreteri, her yıl gerekli imamdandan on kat daha fazla mezun veren ve bu liselerden mezun olanlara üniversitelerin her bölümünün açıldığı bir zamanda, hâlâ "İslam" öğrenme ihtiyacını dillendirmektedir. *Hürriyet*, 25 Temmuz 2004.

Türkiye'de oligarkların çok büyük bölümü sabetayisttirler. Bu açıklamaları, sabetayizme bağlamakta bir sakınca yoktur.

n bir din diyemeyiz.

Bunlar iki dinli yaşıyorlar.

Yalnız bu iki dinli yaşam görüldüğü kadar kolay olmamalıdır; insan psikolojisine ve tabiatına aykırıdır. Dolayısıyla, net bir çift dinli yaşamı sadece casuslarda teşhis edebiliriz; ancak, herkes casus kabiliyetinde olmayabilir ve zordur. Olsa bile zor bir yaşamdır.

Cripto-jew olanlara Osmanlı'da "nev-müslim" ve İran'da "jaddid al İslam", cedid el İslam, deniyordu; bu söyleyiş, her iki coğrafyada da Müslümanlık'larına güvenmeme tonunu da taşıyordu.

Yalnız biz, bizim iklimimizdeki vakalardan başka bir sonuca ulaşabiliyoruz. Bizde, Müslümanlık'ları görünürde idi, bunu tespit ediyoruz, fakat bundan Yahudiliklerinin tam oldukları sonucuna varamayız. Bir yandan gizlilik nedeniyle Yahudiliğin bütün gereklerini yapamıyorlardı, kaşer kuralına uymaları zordur ve en kolay sünnet kuralını işletiyorlardı. Yahudilikleri eksiktir; yalnız, ister istemez, asırlar süren İslam ile Yahudiliği birlikte uygulamanın sonucunda, bir amalgamasyon kendisini zorluyorlardı. Bu nedenle Müslüman göründükleri zamanlar tümüyle tiyatro oynadıklarını düşünmek hatadır, birçok pratikte içten olduklarını düşünmek yerindedir.

Tarikatlarda ise rahattılar. Kabalanın İspanya'da Müslüman tarikat tekkelelerinde doğduğunu biliyoruz. Mevlevilik ve Bektaşilik türünden heterodoks tarikatlarda çok rahat olduklarını biliyoruz.

Ayrıca pek çok tarikatın kontrolünü ele geçirmiş olmaları mümkündür. Araştırmak zorundayız.

Genel olarak marranism budur. Yalnız sabetayizm ayrıdır; Sabetay Sevi, Yahudilikte bir refom iddiası ile çıkmıştır. Size ilettiğim 'Les Derniers Doen-meh' dökümanterinde, bazı Türkiyeli sabetayistler, Sevi'yi bir "devrimci" olarak niteliyorlar ki hemen reddetmemek durumundayız. Gerçek payını kabul ediyoruz.

İsa, bir reform yapmak istemiş ve sonunda hristoculuk, Elence "hristo" çağnıyordu, bir din olabilmıştır.

Sabetay, aslı Şabatai, şabat'lı, şabat'ta doğan,aturday-ist, da bir reform peşinde koşmuş ve sabetayizm ortaya çıkmıştır. Aslında, Müslüman giysisi olsa da olmasa da, sabetayizmi, ayrı bir din saymak yerindedir. Ben, "Yahudi kavminden ancak Musevi olmayan" olarak tanımlıyorum.

Kendilerini açıklamaları, politik olmalarından ve iktidar hırsından kurtulamamalarından kaynaklanmaktadır. Türkiye’de iktidarın sahibi olmaktan vazgeçtikleri ölçüde açıklayacakları tabiidir.

Kuşkusuz, Türkiye’nin rezerv devlet statüsünü cüretle değiştirmeleri halinde de açıklamaları mümkündür.

Şimdi en çok İslami tarikatlarda rahat ediyorlar. Açıklamalarım bu yönde idi; kitaplarımdan birisinde, bir Mevlevi Dedesi’nin resmini basmış ve Türkiye’de dışişleri bakanlığı yapmış bir sabetayistimizin gerçekten de dedesi olduğunu kaydetmiştim, isim vermemiştim. İslami bilim ve tarihte yetkinliğine güvendiğim M. Yüksel, yeni bir incelemesinde, bu konuya ışık tutmaktadır, aktarmak istiyorum: “Mevlevilikteki ikinci önemli sabetaycı da Selanik Mevlevihanesi Şeyhi İshak Dede’dir. Karakaş sabetaycılarının önemlilerinden olan, İshak Dede Mevleviliğe intisabından bir süre sonra Selanik Mevlevihanesi’nin postnişinliğine yükselir. Aynı zamanda güçlü bir sabetaycılık eğitimi de alan İshak Dede, Mehmet Es’ad Dede’nin aksine sabetaycı geleneği ve inancı gizliden güçlü bir şekilde sürdürür. Sabetaycılar içinde hahamlık, ogan, mevkiine yükselir. Selanik’teki sabetaycı mezarlığının bitişiğinde olan Mevlevihane’nin şeyhi olarak maruf günlerde Mevlevi ayin ve erkanını sürdürdüğü gibi, bu mevlevihanede çifte kimlikli müritleriyle birlikte gizliden sabetaycı ayinlerini de sürdürür. Mübadale sonrasında İzmir’e gelen İshak Dede’nin ölüm tarihini tesbit edemedik. Dışişleri eski bakanı Prof. Dr. Emre Gönensay İshak Dede’nin torunlarındadır.”¹ Profesör Gönensay, şimdi bazı tv’lerde Pro-İsrail yanlısı yorumlarıyla dikkat çekmektedir.

S. Ç.: Bu kendi başına bir din kabul edilebilir mi?

Y. K.: Sabetayizmin ayrı bir din olduğunda kuşku yoktur.

Kripto-yahudiliğe ise ayrı din diyemeyiz. Fakat ayrı bir ahlak olduğunu ileri sürebiliriz. İki dinli görünmek, sürekli bir başka inancı saklı tutmak, fikri istikrarı bozabilmektedir. Din düzleminde çıkıp yerleşen bu davranış kalı-

1) Müfit Yüksel, Sabetaycılık Tartışmaları ve Kimlik Sorunlarımız, Yarın, Temmuz-Ağustos, 2004. s. 30. M. Yüksel, “ogan” olarak gösteriyor, İbranide böyledir, ancak Türkçe “okan” denmekte ve sabetayistlerimiz isim olarak taşımaktadırlar. Yazıda geçen mübadale, 1924 yılındadır. Yüksel, şu bilgiyi de vermektedir:

“Şeyh Muhammed Nur Al-Arabi’nin vefatından sonraları Rumeli ve İstanbul’da Melamilik genellikle sabetaycılarının kontrolünde bulunmuştur. Hatta, üçüncü devre Melamililiği’ne ait dergahların bazıları, aynı zamanda gizli sabetaycı sinagogları olarak faaliyet göstermekteydi. Halen de İstanbul ve İzmir’de az sayıdaki Melamilerin çoğunluğu sabetaycı kökenlilerden oluşmaktadır.” s. 29

bının, behavioural pattern, yaşamın her alanında ve insan doğasında mevcut bulunan azalan zahmet yasasının bir gereği olarak kendisini zorlaması muhtemeldir.

Diğer taraftan “sabetayizm” sözcüğünü daha az kullanma eğilimindeyim. Çünkü Türkiye’de artık geliştirmiş olduğumuz behavioral teknikler ile bir insanın crypto-jew olduğunu teşhis etmek zor olmasa bile sabetayizm teşhisi kolay görünmemektedir.

Bazı oligark ailelerin “crypto” niteliklerini teşhis edebiliyorum; ancak bunlara “sabetayist” demek, yanıltıcı görünüyor. Sabetayizm bir yana Türkiye’de hâlâ crypto jew var, Iberik Yarımadası’nda da bulunuyor ve kaydedilmiştir.

S. Ç.: Laikliği de bunların şeriatı olarak kabul edemiyoruz?

Y. K.: Artık kesinlikle hayır. Bir kez laisizm’in tarihsel-toplumsal niteliğini gözlerden uzak tutamayız. İlaveten, hem Jön-Türkizm ve hem de Kemalizm, bir geç ondokuzuncu yüzyıl olgusu idiler. Ondokuzuncu yüzyıl ise, başında nasyonalizm ve sonunda da emperyalizmi yaratmıştı; ortada sosyalizm var. Sosyalizm çok etkili bir akım idi ve doğası gereği laik’tir. Sürmüştür. Türkiye sosyalizmi ise başında ve gelişiminde sabetayist damara sahipti. Türk entelijansia ve bunun bir ileri kolu olan sol hareketler hâlâ Judaik hegemonya altındadır. Türkiye sosyalizminin gerçek kurucularından Ş. H. Degmer, Selanikli bir sabetayistti; 1960 yıllarında görkemli sosyalist yükselişin başındakiler, Mehmet Ali Aybar ve Behice Boran’ın da sabetayist olduklarını yazmış bulunuyorum. Türkiye’de önce “komünist” sayılan, uzun yıllar hapis yatan ve şimdi hem oligarşi ve hem de sağ tarafından benimsenen Şair Nâzım Hikmet’i de katabiliriz. Bu cereyanın, genel laisizm programı üzerinde etkileri büyüktür; laisizm’i, sosyalizmin bir parçası ve alt programı olarak görebiliriz. İkisi de rasyonalizme dayanıyorlar.

Öte yandan bu uzun yüzyılda Siyonizm yoktu, sonunda formüle edilmiştir. Yahudiler açısından esas politika, benim rezervist tabir ettiğim, Judaik literatürde alyansist denilen çizgi idi; asimilasyonist ve bundist deyişlerini de ekleyebiliriz. Ancak ister alyansist ve isterse rezervist diyelim, mutlaka, laik olmak zorundadır. Bir kez daha söyleyebiliriz, Türkiye’de Kemalizmin övünme alanı olan giysi reformu, alyansizmin bir türevidir; rezervist veya alyansist politika, ancak İslamist ve yerel giysilerden uzaklaşmak üzere realize edilebi-

lirdi. Bu uzun yüzyılda pek çok ülkede İbrani yerine, Türkçe, Rusça veya Dutch öğrenmek politika olmuştur; isim değiştirmeler de yaygındır. Rezervizm veya alyansizm özünde budur; alyansizm'de, ek olarak, Fransa'ya bağlılık ön plandadır.

Türkiye'de arabizmi uzaklaştırmak da ancak laisizm ile mümkündür.

Şimdi bu dinamikler erimiş ve sönmüş durumdadır.

Diğer yandan, anti-laik programın başkaca içsel dinamikleri de var. Bugün Türkiye'de yönetici sınıflar bir "never-again" halet-i ruhiyesi içindedirler, "psikoz" ya da "nervoz" diyebiliyoruz. Bu, "bir daha asla, 1960'lı ve 1970'li yıllar" anlamındadır. Türkiye, bu dönemde çok büyük ölçüde sola eğilmişti; Silahlı Kuvvetler'in 1980 darbesinden önce, bu rüzgarı durdurabilmek için bir iç savaş yaşamak gerekmişti. Türkiye'nin büyük zenginleri, ülkeyi terk etmeye başladılar; Yahudi iş adamlarımızdan Vitali Hakko, anılarında göç etmemesini, heroic bir direnç olarak yazmaktadır. Göç'e hazırlandıkları sırada, darbenin gelişini bir kurtuluş göstermektedir. İsviçre'de göç eden büyük zenginlerinden bir Türk mahallesi oluştuğunu biliyoruz. Finans ve investment dergilerinde şaşırtıcı bir sermaye transferi olduğu yazılıyordu. Eylül darbesi ile iş başına gelen ve daha sonra başbakan ve cumhurbaşkanı olan Halil Turgut Özal'ın, "oz-al" olarak okuduğumuzda, İbrani "tanrının gücü" anlamındadır, kambiyo kontrollerini kaldırarak yabancı paraların bulundurulması ve hareketini libere etmesini, bu exprience'e bağlıyoruz.

İslam, bu sol yükselişin karşısına konmuştu, sosyalist yükselişin ancak İslamık barajla durdurulabileceği değerlendirilmesi yapılmıştır; bu bir yeni "concept" veya doktrin idi, bütün devlet organları tarafından, Bastiat'ı kısıktırarak bir harmoni ile uygulanmıştır, "komünizm ile mücadele" dernekleri devlet özendirmesiyle kuruluyordu. Şimdi çok güçlü Fethullah Gülen tarikatı da böyle bir dernekten büyümüştür.¹ Devlet desteğiyle hem bunlar ku-

1) Savcılık tarafından arandığında zamanın Devlet Başkanı Özal tarafından cumhurbaşkanlığı köşkünde saklandığı artık tartışmasız doğru sayılmaktadır. İç Asya'da tarikatı ile ilgili misyoner okulları açmasının daha sonraki Devlet Başkanı Demirel'in, İç Asya Başkanları'na letter of recommendation göndermesi ile desteklendiği de belgelidir. Bu vaizlikten gelişme tarikat şeyhinin, sık sık başbakanlık yapan "laik" ve "solcu" Ecevit ile sık sık görüştükleri ortaya çıkınca, Bülent Ecevit, "felsefi sohbetler yapıyoruz" demek zorunda kalmıştı.

Silahlı Kuvvetler ve Polis içinde örgüt kurmaya kalkıştığı belgelenince, tutuklanmaktan, Amerika Birleşik Devletleri'ne kaçmasına göz yumularak kurtulabilmiştir; şu anda Washington yönetiminin korumasındadır. Gülen Tarikatı'nın İç Asya'daki okullarını, Washington'un kendi "misyoner okulları" saydığını da düşünebiliriz.

Bu Tarikat'ın Judaizmin sızdığı ve kontrol ettiği tarikatlardan birisi olması mümkündür.

ruluyordu ve hem de, ırkçı Albay Türkeş'in liderliğindeki kırıncı "ölkücü" hareketinin de şamanizmi bırakıp İslamizme dönmesi sağlanıyordu. Aydınlar Ocağı tarafından geliştirilen "Türk-İslam Sentezi" artık resmi doktrin olmak üzereydi; çalışmalarımnda şimdi bu Aydınlar Ocağı'nın önde gelen elemanlarının, hepsi olmayabilir, sabetayist olduklarını teşhis etmiş durumdayız.

İslamizm, sosyal mücadeleye karşı bir politika olmuştu; devlet ve oligarşi bunu izliyordu. Eylülist askeri müdahale bunu yaptı, yöneten sınıflar terörize olmuşlardı ve laik aydınları terörize etmeye başladılar; yerini alan dönemde, başbakan ve daha sonra cumhurbaşkanı Sami Süleyman Demirel ile yine başbakan M. Yılmaz, Cuma namazlarını, Osmanlı'nın son zamanlarında görülmemiş ayin ve gösterilere dönüştürdüler. Silahlı Kuvvetler, oligarşi ve devlet adamları İslamizmi bir devlet doktrini haline getirdiler.

Bu politikadan dönüldüğünü gösteren işaretlerden yoksunuz. Dinamikler yürürlüktedir ve buna, Washington'un "ılımlı İslam" programı ve Türkiye'nin burada model olması açıklamaları var.

Sabetayistler şimdi burada öncüdürler. Yakın bir zamanda, bundan birkaç yıl önce Washington'dan ithal edilerek Hazine Bakanı yapılan Kemal Derviş'in "türbanı eşarba tercih ederim" diyerek, türban kampanyasına katılmasına şahit olduk. Gelir gelmez, ben İbrani asıllı olduğumu deşifre etmişim, artık kabul görmektedir. Yakın zamanda gazeteci, *Radikal Gazetesi*'nin Ankara temsilcisi Murat Yetkin de, yazdığı değerli kitabında, Derviş'in davet edilmediğini, New York Yahudi Lobisi tarafından, hükümete girmek üzere, gönderildiğini yazdı.¹ Çok modernist görünüştüdür, Fransa'da orta eğitim, Londra'da yüksek ve Amerika'da doktora yapmıştır, ancak türban bayraktarlığı yapabilmektedir. Türban ise artık bir baş-giysisi değil, laik-anti-laik kamplaşmasında bir mevzi durumundadır. Laisizm tartışması, şimdi mevzi savaşları olarak yapılmaktadır.

Laik eğilimlerde bir canlanma var. Ancak henüz çok zayıftır ve daha çok Silahlı Kuvvetler'in içindedir. Altmışlı yıllarda Silahlı Kuvvetler'in de programı olan İslamizm, şu anda tek program olmakta ve Silahlı Kuvvetler'in etkisini sürekli öğretmek istemektedir. Tepkisini doğurmaktadır. .

Fakat laik eğilimler henüz programatik ve felsefi niteliklerden uzaktır.

Yalnız Türkiye, şu anda, İslamizmin başarısızlığı ile birlikte Julien Ben-

1) Murat Yetkin, *Tezkere*, İstanbul, 2004.

da'nın ünlü "Aydınların İhaneti" kitabına nazire yaparak söyleyecek olursam, "Müslümanların İhaneti" dönemine girmiş görünmektedir. Bunun ise çok güçlü ve sert bir laik akımı yaratması muhtemeldir; yüzde otuz'lar buradadır.

Türkiye'de İslamist politikanın kendisini reddetmesi, varlık nedenini, raison de etre, tehdit etmektedir. Sabetayist dinamikli laisizmden daha kalıcı bir laisizm burada gizlidir, öyle sanıyorum.

S. Ç.: Hocam, İttihat ve Terakki'nin 1908 devrimi sonrası oluşturduğu mecliste sabetayist yoğunluk ne düzeydeydi, bu bir, bir de Cumhuriyet dönemi Kemalist reformlarla önceki reformist hareketler arasında bir süreklilik yok mu?

Y. K.: Ben de bunları görünce "Kemalizm, Hamidizmdir" formülünü ileri sürmüştüm. Her devrim kendisini abartma dürtüsü ile hareket ediyor, sanki bir yasa'dır. Eskiden kopuşunu ve yeniliğini abartıyor; *Tezler*'de devamlılığa dikkati çektim. Kemalizm, modernizasyonda bir devamlılıktır. Bu sadece İttihat ve Terakki'de değil, aynı zamanda Sultan Hamit açısından geçerlidir. Kemal ve Enver'i Sultan Hamit'in, dar bir açıyla birbirinden ayrılan iki nehir-kolu sayabiliriz.

İttihat ve Terakki'nin kendisine gelince, Sultan Hamit'in, düşürüldüğünü tebliğ etmek üzere gelen heyette, Yahudi Emanuel Caraso'nun da olmasından çok üzüldüğü kaydedilmektedir. Caraso, İttihat ve Terakki'nin önde gelen bir dirijanı idi.

Caraso, mason'du ve İtalyan masonizmine bağlıydı; bir loca kurmuş ve İttihat ve Terakki yönetenleriyle genişletmiştir.

Yararları sonradan da görüldü; İtalyanlar, Birinci Dünya Savaşı sonrası paylaşımında hayal kırıklığı yaşadılar, bugünkünden daha güzel Batı Anadolu, Elenlere veriliyordu. Müttefikler içinde muhalefete geçtiler; bu İtalya masonizminde güçlü Yahudilerin, Müttefikler ile ilgili istihbaratı, Caraso'nun kurduğu localar aracılığıyla Türkiye'ye aktarması anlamına geliyordu. Bu hat, Kurtuluş Savaşı'nda da çalışmıştır; Mustafa Kemal'in, karşı karargahlar ile ilgili sağlam bilgileri hep buradan gelmiştir.

İttihat ve Terakki'de, Yahudilerden ayrı sabetayistler çok güçlü idi, bizim bu çalışmalarımızın yaygınlık kazanmasına kadar ve o tarihlerde de "dönme", converso, deniyordu. Cavit, Doktor Nazım, İttihat ve Terakki'nin son katib-i

umumisi Mithat Şükrü Bleda, sabetayist idiler; tadadi değil temsili bilgi veriyorum.

Aslında olanları değil olmayanları tadat etmek daha pratiktir.

Cavit ve Doktor Nazım, 1926 yılında Ankara'da idam edildiler. Sabetayizmin karakaşı koluna mensuptular, en mutaassıp olanlardır ve Siyonist olduklarını söylemek yerindedir.

Önceki sorulara verdiğim cevaplar ışığında modernist olmaları çok doğaldır.

Moiz Cohen, alias Tekin Alp, Cumhuriyet ile birlikte ve bu isimle Kemalizmin teorisyeni olmuştu, 1909 yılında Osmanlı Yahudileri'ni temsilen katılığı Siyonizmin Hamburg Kongresi'nde dünya Yahudileri'ni, yurt olarak, Osmanlı-Türkiyesi'ne davet ediyordu. Modernist olmak zorundadırlar.

S. Ç.: Hocam Kurtuluş Savaşı olmasaydı ne olurdu?

Y. K.: Bilimde zor bir sorudur; çünkü bilim adamı, olanı rasyonel saymak eğilimindedir. Bunu Darwinizmin, bir anlamda, temel bilime yerleşmesi olarak değerlendirebiliriz; Marx'da bu çoktur ve hep galip geleni rasyonel ve bu nedenle zorunlu analiz etmektedir. Bunu çok sağlıklı bulmuyorum, sonunda hayal gücünü ve bilimde kurgu kullanımını sınırlandırıyor, gerçeğe tapınmaya götürüyor, Sovyet düşüncesinin bozulmasında bunu görebiliyoruz.

Sonunda, bugünkü Kuzey Irak'taki Türkmenlere benzer bir küçük topluluk mu kalırdı; çünkü Fransız Devrimi, Fransızları ve Türk Devrimi Türkleri yaratmıştır. Çoğaltmıştır, demek istiyorum. Kapalı, secluded kalanlar, oijjinal kimliklerini ve dillerini koruyabiliyorlar. Dilde diyalektler de ancak kapallıkla mümkün olabilmektedir.

İşte burada Kurtuluş'ta İbrani asıllıların rolü ön plana çıkmaktadır. Ben olumlu sayıyorum. O zaman için olumlu saymam mekanizmaları görebilmenin sonucudur, soyutlama imkanı kazandırıyor ve bugünkü olumsuzluğu saptayabiliyorum, bugün Türkiye'li düşünmediklerini ve hissetmediklerini görüyorum.

Herhalde bu sorunuz, 1920 yılından daha çok 2004 yılına daha layıktır. Çünkü şimdi çok daha güçlü, devlet içinde, oligarşide, basında hegemonyayakını bir hali olan sabetayizmin kalbi hem Türkiye ve hem de laisizm için çarpmamaktadır. Fransızca, meşhur şarkıdaki gibi, 'Que sera?' diyebiliriz ve

Lenin'in ünlü sorusuyla, 'što sdelayt', ne yapmalı, devam edebiliriz.

S. Ç.: Kurtuluş Savaşı olmasaydı bu sınırlar olmaz mıydı?

Y. K.: Ortada Sevr Denemesi var. Versay'ın devamı idi; İstanbul Hükümeti imzalamıştı, Ankara Rezistansı kabul etmedi. Bugünkü Türkiye'de, bir Kürdistan ve bir Ermenistan planlanmıştı, sadece Konya ve Toros yamaçları Türklere bırakılıyordu.

Kemal Paşa, emperyalistlerin savaş yorgunu olmasını iyi değerlendirdi ve ayrıca, Türk Komünistler'in lider kadrosunun Karadeniz'de boğdurulmalarının karşılığında, genç Sovyetler'e Batı'dan uzak bir Türkiye ve Batı'ya da, iki kamp arasında bir 'no man's land' olmayı önerebildi. İmparatorluğu, Doğu'ya kaydırarak sürdürmek isteyen Enver'in ölümüne de, Roy'un hiç kullanılmayan anılarına dayanarak gösterdiklerim doğru ise, Lenin karar vermişti. *Sırlar*'da var. Kemal Paşa, temkinli ve en az Hamit ölçüsünde kuşkucu politika-sıyla bir enclave kurtarabildi.

Bugün bu enclave da tehdit altındadır.

Buraya girmek istemiyorum.

S. Ç.: Şöyle söylenebilir mi, biz S. Sevi'nin zorla Müslüman olmasına yol açarak bir bakıma onların, sabetayistlerin, dinlerini yarattık. Onlar da Kurtuluş Savaşı'nda üstlendikleri öncü rolle Türklerin Türklüklerini Avrupa'ya karşı koruduklarını ve kurtardıklarını, yani borçlarını ödediklerini söyleyebilirler mi?

Y. K.: Bu noktada bir tartışma var, İslamı kabul ettiğini söylemese bile, yeni bir dinden söz etmek zorundayız. Sabetay Sevi, kabalist'tir ve her Yahudi kabalist değildir ve ayrıca Luria'nın Kabalasını genişletmiş ve değiştirmiştir. Getirdiği yeni emirleri, Yahudi dini ile bağdaştırmak imkansızdı, zina karşısındaki tutumu, Yahudilik ile taban tabana zıttır. Ayrıca rabbi'lerin otoritesine hücum ediyordu ve tıpkı İsa misali, Yahudi olmayanlardan "mümin" kabul ediyordu. Dolayısıyla, ayrı din ise, bu İslamîk görüntüyü kabul etmesinden öncedir.

Bildiğimiz Mesih iddiaları da, eninde-sonunda, Yahudiliğin dışına çıkmakla sonuçlanmıştır. Jesus'u biliyoruz.

Diğer taraftan ben İslamı kabul etmesinde İzmir-Amsterdam rekabetinin rolünü de görüyorum. Bu, sadrazam Köprülü ailesinin senaryosunu da dü-

şündürmektedir.

Şimdi bu soruna bir borç ödeme tablosu olarak bakmamızı güçleştiren ikinci bir nokta da var, kendileri için kurtarmış olmalarını düşünebiliyoruz. O takdirde borç ve alacak yoktur, demektir.

İşaret ettiğim bu son nokta ilk bakışta görülebildiğinden daha can alıcı olabilir, bunun için iki “muamma” formüle edebiliriz. Birincisi, 1924 Mübadelesi neden oldu, neden Türkiye’de bin yıldan beri yerleşik Elenleri, biz Romalı anlamında Arabi’den “rum” diyoruz, sürdük, sürmek, Türko-Moğol geleneklerde yoktur. Neden, Elenler, Selanik çevresindeki sabetayistleri göndermek için bu kadar istekli oldular; iki taraf da göç etmek istemiyordu. Göç etmek istemeyen sabetayistler Türk olmadıkları kartını da ileri sürdüler; fakat etkili olamadılar.

İkinci soru da şudur; neden, genç Ankara Hükümeti, alınması kolay ve olgunlaşmış Musul’u almakta isteksiz davrandı ve daha sonra alınması çok daha zor, Hatay’ı alabildi. Cevap bir yana her iki soru da henüz formüle edilmemiştir; kaldı ki bir tür kutsallaştırdığımız ve aslı, “Vaat edilmiş Topraklar” kadar belirsiz olan, Misak-i Milli’de, Musul’u okuyabiliyoruz ve Hatay’ı okuyamıyoruz.

Sorunuza karşı formüle ettiğim soruların uzantısı var; Ermeniler, kendilerine karşı zulüm ve katliam uygulandığı iddiasındadırlar. Güzel, ancak, Ermeni gerçek ya da gizli tarihini okuduğumuzda, acısını duydukları bu ölümlerden dolayı, Türklerden daha çok Yahudileri sorumlu tutuyorlar.

Burada duruyorum. Şunu sorabiliyorum, son yüz elli yılda, Türklere yüklenen katliamlar, aslında, bu topraklarda bir Yahudilik-Hristiyanlık kavgasının neticeleri mi idi, öyle sanıyorum, bundan sonraki araştırmalar bu kanala akmak zorundadır.

S. Ç.: Şöyle düşünüyorum, Türkiye’de nasıl sermayeleşme bunların üzerinden olduysa ticaret filan başladıysa Batılıların istediği tarzda, Batılıların istediği tarzda yapılaşma kendi isteklerinin dışında bunların üzerinden oldu. Eğer bu bağlantıları olmasaydı Türkiye yine Kurtuluş Savaşı yapacaktı ve başka bir yapıda çıkacaktı diye düşünüyorum. Yani ben kendimi onlara borçlu hissetmiyorum. Hatta şu anda onlar nasıl ekonomik açıdan bizi böyle bağlamışlarsa o zamanlar, şimdi de, siyasi açıdan bizi bağladıklarını düşünüyorum. Çünkü tarif ettikleri ben ben değilim. Orda bir sıkıntım var. Ben İstan-

bul'un onlar tarafından alındığını düşünmüyorum. Yunanistan ile Rusya'nın ilişkisi olmasa Karadeniz'den Akdeniz'e inme hissi olmasa İstanbul'u bize bırakır mıydı?

Y. K.: Ne zaman?

S. Ç.: Kurtuluş Savaşı'nda. Bana göre Yunanlıların Ruslarla, Ortodoksluk ve Bizans geleneklerinden dolayı yakın ilişkileri vardı, Rusların her zaman Karadeniz üzerinden sıcak denizlere inme istekleri vardı. Bizi araya soktular.

Y. K.: Daha teorize edecek olursak tekrarlamak ve özetlemek gereği duyuyorum.

1. Batı savaş yorgunuydu. Yorgundular her tarafa uzanamıyorlardı. Savaştan önceki paylaşım haritaları işlemiyordu ve Paris görüşmeleri, müttefikleri birbirinden uzaklaştırıyordu.¹ M. Macmillan, bunu bir roman tadında göstermiş durumdadır.

2. Rusya ile aramıza bir tampon sokmak istedikleri doğrudur. Büyük Britanya emperyalizmi, klasik sorunuyla karşı karşıya idi; Hindistan yolunu kapamak istiyordu. Kemal Paşa'da bunu çok iyi bir şekilde kullandı.

İki nokta önemlidir, Mart 1921 Türko-Sovyet Dostluk Antlaşması ile Sovyet-Büyük Britanya Ticaret Antlaşması hemen hemen aynı tarihlidir. Londra, bu antlaşmayla, Sovyet Hükümeti'ni de facto tanımış oldu. Karşılığında, özellikle Afganistan'da Bolşevik propaganda yapmama sözü verdiği hep ileri sürülür, bu ülkenin Rusça öğrenmiş ilk "sovyetoloğu" olarak, sadece bundan dolayı 1983 yılında, Askeri Mahkeme tarafından sekiz yıl hapse mahkum olmuş ve hapse konmuştum, pek belge bulamadım, fakat ihtimal veriyorum. Uluslararası ilişkilerde kabuller anlaşma yerine geçebilmektedir. İkinci nokta ise, Azerbaycan, Gürcistan ve Ermenistan'ın bolşevize olmasında, Kemalist güçler, Sovyetler'e yardımcı oldular. Dayanakları çalışmalarımda var.

Hem yorgundu bir savaşı göze alamayacak durumdaydı hem de özellikle Bolşevik Devrimi olduktan sonra arada bir "No Man's Land" gerekiyordu. Kemal Paşa'nın dehası buna oynamasıydı. O bizim tezlerimize de uygundu. Ama bunun ötesinde "biz yoktuk", beraberdik. Burada kendisi de bir İbrani asıllı olan Yakup Kadri'nin *Yaban* isimli kitabı bizim için en önemli kaynaktır. 1930 yıllarında yayınlanmış bu Kemalist ve önemli roman, Anadolu hal-

1) M. Macmillan, *Paris 1919- Six Months That Changed the World*, New York, 2002

kının savaş istemediğini sergiliyordu.

Bizim Kurtuluş Savaşımız'da Ermeni ve Elenlerin zenginlikleri ve mülkleri önemli bir motif idi. Buna "vaat edilmiş toprak" doktrinini eklememiz gerekmektedir. Kuşkusuz tabanda halk var.

S. Ç.: Ama biz de yorgunduk.

Y. K.: Biz de yorgunduk .

S. Ç.: Ondan dolayı hocam ben şunu düşünüyorum. Bu doğru mudur? Bunu nasıl biliyorsunuz? Bunlar, sermayeyi yönlendirirken, Batı'da çizilen sermaye şeklini Türkiye'ye yansıttılar. Bence Batı'da çizilen politikayı da burada sadece uyguluyorlardı. Bunlar hiçbir zaman kendileri bir şey yaratmadı, kendilerine özgü politika yapmadılar. Onlara sermaye verilerek sektörün yaratılması sağlandı, yani onlar uygulayıcı, kurucu değil.

Y. K.: Yine de teorize etmek iyidir: Kemalizim özgün olmaktan çok uzaktır.

Hem Batı'yı model alan ve hem de Batı'dan korkan bir haldeydik. Bu korku ile hareket ediyorduk; kapitülasyonları Cumhuriyet değil, İttihat ve Terakki ilga etmişti. Kapitülasyonlardan korku ve hızla güçlenme gereği, yabancılara karşı dayanabilir olma ihtiyacı, ekonomiyi güçlendirmeye ve bu nedenle de Türkiye'yi. B. Colbert'in politikalarına zorluyordu. XIV. Louis'nin bu bakanı, sömürge olmadan sanayileşmek isteyenlerin bir tür peygamberidir. Başvururlar.

Özel mülkiyete bir karşıtlık yoktu, yakınlık vardı.

Kadın hakları, Cumhuriyet'ten önce girmişti, Hamit pek çok kız okulu açtı. Devlet işlerinde daha çok kadın çalıştırmaya gelince, savaşlarda çok erkek kınılmıştı, mecburiyet vardı. Bu arada hep söylüyoruz, savaşlar hep feministler.

Araplar ile toprak ihtilafı vardı, ayrıca, Birinci Savaş'ta işgalcilerle birlikte oldular. Bu bize ağır geliyordu, çünkü dört yüz yıllık yönetimimizi, Arapların da bizim gibi göreceklərini düşünüyorduk, saftık veya kendi propagandamıza en çok kendimiz inanıyorduk. Anti-emperyalist mücadele yapıyorduk, fakat, ne tarihinden ve ne de felsefesinden haberdardık. Bizim kurtuluş için ittifaklar aramamızı normal ve Arapların yapmasını, ihanet sayıyorduk.

Öte yandan, teori-pratik diayelektiğinde tek doğrulayıcı pratik'tir ve hem

sermaye düzleminde hem de laisizmde geldiğimiz nokta özgün olamadığımızı kanıtlamaktadır.

Türkiye'ye artık "Kemalist" diyemeyiz.

S. Ç.: Bu bir üst-kültürün öldürülüşü değil miydi? İslamdan kopuşla birlikte hegemonun bir kültürü kenara atışı başka bir kültüre contribute etmesi değil midir?

Y. K.: Doğru, doğrudur.

Politika ve ekonomi alanlarında, başında, Batı'dan korkuyorduk. Fakat eğitim ve kültür planında hiç korkmadık.

Diğer yandan, Gökalp'ın Türkiye'de moda ettiği, uygarlık ve kültür ayrımı, medeniyet ve hars, diyorduk, bir serap olduğunu göstermiştir. Aslında bunun, Batı'ya açılmayı kolaylaştırmak için, bir Batı icadı olduğunu da düşünebiliriz. Uygarlığı aldığımız zaman kültür'ün korunabileceği düşüncesini bir ağır kesici veya trankilizan saymak yerindedir. Batı uygarlığını benimsemek, kültürün değişmesini de kabul etmektir.

Ayrıca biz çok da istekli olduk.

Ancak mızrak ucu, spearhead, olan yabancı okullardır. Ve burada sadece alyans okullarını düşünmemek gerekmektedir; başkaları da var, ben sadece Amerikan misyoner okullarından söz etmek istiyorum.

Üç yerde çok yoğunlardı, daha çok Protestandılar; Maraş'ta iki Amerikan Koleji vardı, Antep ve Urfa'da önemli misyoner hastaneleri ve okulları olduğunu biliyoruz.

Bu üç ili özellikle seçiyorum, çünkü Kurtuluş Savaşı'nda ve Kemal Paşa yönetiminde düzenli kuvvetlerin çıkmasından önce bu üç ilde bir iç savaş ve halk savaşı olduğunu tespit ediyoruz. Bu şu demektir; buralarda Ermeniler yoğun ve Amerikan misyonerleri özellikle Ermeniler için gelmişlerdi. Katolik ve Ortodoks Ermenileri, Protestanlığa ve Amerikan "way of life" denilen kültürene kazanmak esas amaçtı.

Bu üç ilin başka bir özelliği daha var, birincisine "kahraman", ikincisine "gazi" ve üçüncüsüne "şanlı" diyebilmek için yas çıkartılmıştı. Adları "Kahraman Maraş", "Gazi Antep" ve "Şanlı Urfa" oldu, Kurtuluş mücadelesinde savaşçı olmalarının işareti idiler.

Demek ki, Kurtuluş Savaşı, önce iç savaş ve halk savaşı niteliğinde Erme-

nilere karşı verilmiş olmaktadır. Okullar ve unvanlar, bunu ortaya çıkarmaktadır. Tersini de düşünebiliriz, unvanlar, misyonerleri, Ermenileri, misyoner okullarını hatırlatıyorlar.

Bu okullar içinde en ünlüsü şimdi “Boğaziçi Üniversitesi” denilen Robert College’dır. Bir Amerikan misyoner okulu idi; başta Ermeniler olmak üzere, Yahudiler dahil tüm gayrimüslimlerden elit çıkarıyordu.

Devam ederken bir tespit yerindedir; Ermeni nüfusun olduğu her yerde İbrani nüfus vardır. Az veya daha çok olabilir.

Devamla, sabetayistlerimizin de en çok gittikleri okuldur. Bir gazetede bu okuldan mezun ünlü Türklerimiz’in adları ve fotoğrafları haber olmuştu, kitaplarıma aldım ve çok büyük bölümünün sabetayist olduğunu çıkarmak zor olmamaktadır. Yakın zamana kadar dışişleri bakanı olan İsmail Cem İpekçi de bu okuldandır; Rahşan Ecevit’i de sayabiliyoruz.

Sabetayistlerimiz, Selanik’te kendi okullarını da açtılar, bunlara “Terakki” mektepleri deniyordu, “progres” demektir ve İttihat ve Terakki’nin terakki’si ile benzerlik hiçbir yerde tesadüfi sayılmamaktadır. Bir içiçelik var.

Terakki, Selanik’in Elenlerde kalması üzerine İstanbul’a getirildi; yeni bir deklarasyon ile, İpekçi ve Derviş Aileleri’ni, en başta kurucu saymaktadır.¹ Önemli bir kaynaktır.

Terakki’den mezunların Robert College ya da yeni adıyla Boğaziçi Üniversitesi’ne gitmeleri usûldendir.

Kuşkusuz, bu değerli çalışma ve deklarasyon da bu yeni tartışmanın sonucudur. Şimdi artık bu okullara sadece ve özellikle sabetayist aile çocuklarının gittikleri kabul edilmektedir. Fakat herhalde böyle bir tartışma dalgasının geleceğini hiç düşünemediler; tanınmış İslamist üniversite profesörü ve milletvekili, Aydınlar Ocağı dirijanı, N. Yalçıntaş, Halil Turgut Özal, oğullarını ve Sami Süleyman Demirel de bir yeğenini Terakki’ye göndermişlerdi.

Sözünü ettiğiniz üst kültürün yayıcıları bunlardır. Mızrak ucu, diyoruz.

S. Ç.: Peki Hocam, neredeyiz?

Y. K.: İnsani planda önemli adımlar atmış durumdayız; insanlarımızın inançlarını gizlemeleri hem acı ve hem de insanlığa aykırı bir durum idi. Şimdi bir açıklık sağlamış oluyoruz; sabetayistler de açıklığa katkıda bulunuyor-

1) M. Ö. Alkan, *İmparatorluk’tan Cumhuriyet’e Selanik’ten İstanbul’a Terakki Vakfı ve Terakki Okulları 1877-2000*, İstanbul, 2003.

lar. Kişi planında karşı çıkan görmüyoruz.

S. Ç.: Öyleyse hücumlar neden?

Y. K.: Ben bu alana girdiğimde bir deklarasyon hazırlığında olduklarını görmüştüm ve çalışmalarımın başında, benim İsrail'in veya sabetayistlerimizin işini yapmakta olduğum çok ileri sürüldü, bunlara fazla itiraz etmedim, çünkü, işlerine yaradığını ben de görüyordum. Çalışmalarımın ilk aşamasında elitlerin ve önemli yerlerde olanların hemen hemen tamamının İbrani asıllı olduklarını gösterebiliyordum ve bundan bir övünç çıkartıyorlardı. "Bütün güzellikleri biz yarattık" yollu övündüklerini gördük.

Fakat sonra iki teorem ile karşılaşıldı; birincisi, önemli hiçbir pozisyona İbrani asıllı olmayanların gelemediklerini gösterebiliyordum. Örneklerimi daha çok "ünlü" şarkıcılardan, yıldızlardan ve showman ya da showwoman'lardan seçtim. Yıldız olan çirkin, konuşmacı olan kekeme, şarkıcı olan ses'sizdi, hiçbirisi açık hava konserini "live" veremiyordu ve getirdiği tape recorder'ın önünde ağzını açıp kapatıyordu, çünkü bugünün teknolojisinde artık makineden söylemek koşuluyla herkesi şarkıcı yapmak mümkündür; demek ki yetenekler öne çıkamıyor ve öne çıkanlarda da yetenek bulunmuyordu. Hepsi İbrani asıllı idiler; bunu Fransız Devrimi öncesine benzetmek mümkündür.

Bunlar publicly kabul gördü, bir isyan etkisi yapıyordu ve karşı isyanı doğurmasını normal karşılıyoruz.

İkincisi, "kurdish jew" ya da "jews of kurdistan" anlaşılmadı; Türkiye'de Kürtler, köylü ve cahil olarak küçümseniyorlardı, "Kürt-Yahudisi", önce Kürtleri övmek ve Yahudileri küçümsemek sayıldı. Halbuki ben self-exiled kapasitesi ile Paris'te yaşadığım zaman Türk-Aydın saplantılarının aksine öğrenci oldum, Kürdoloji ve İranoloji tahsil etme yollarını aradım. Bölüm Başkanı Madam Blau olağanüstü bir insandı, Mısır Yahudisi olup Paris'te Kürdoloji Departmanı'nın başındaydı, orada Kürt-Yahudilerini de inceledik, İsrail'e göç edenler 200 bin olmuştu, evlerinde Kürtçe konuşuyor ve hâlâ Kürt usûlü yaşıyor ve evleniyorlardı.¹ Bunları geliştirdim.

Kürt-Yahudisi olgusu da politikada deprem yarattı; Kuzey Irak'taki Kürtler, Amerika'nın yanında ve "peşmerge" olarak, Kürtçe "peş", ön veya öne

1) Derslerde İsrailli bir öğrencinin getirmiş olduğu, Yahudi Kürtlerin İsrail yaşamını gösteren albümü de inceledik. Profesör Blau, Mustafa Barzani'nin dar zamanlarda İsrail'e gittiğini de not etmişti, ben "akrabaları" yanında kaldığını söylediğini hatırlıyorum; fakat o zamanlar Fransızcam daha da zayıftı, yanlış anlamış olabilirim.

doğru, biz “piş” diyoruz, “merge” ölen, Hint-Avrupa olduğu için Fransızca “mourir” fiiline benzer, “ölüm için ileri atılan” demektir, savaşıyorlardı. Kuzey Irak’ta kalan ve yönetici ailelerin de İbrani asıllarını ve bağlantılarını ortaya koyabildim. Bu ise Türkiye’de Pro-Barzani politikayı sarsıyordu ve Türkiye’nin kendi Kürtleri’ne izlediği politikaya karşı kuşkular yaratıyordu. Tepkiler sertleşmiştir.

Bir de umulmadık bir köşeden sert çıkışlar geldi; bu alan, bilimsel düzeyde olmamak koşuluyla, Türkiye’de İslamizmin timarı sayılıyordu; İslamistler, “yahudi komplosu” peşindeydiler. Nitekim çalışmalarımın başında, *Vakit* misali İslamist gazeteler benden sık sık mülakat istiyorlardı, bıçakla kesilmiştir. İki nedeni var, Judaizmin İslamizme girdiğinin gösterilmesidir; tıpkı onbeşinci ve onaltıncı yüzyılda, Iberik Yarım Adası’nda çok büyük Katolik din adamlarının kripto-jew olmaları gibi, Türkiye’de benzer örnekler çıkıyordu. “Türk-İslam Sentezi” programının dirijani “Aydınlar Ocağı” mensuplarının, önemli ölçüde sabetayist olduklarından, artık kuşku duyulmuyordu. İslamist “Ak” Parti’nin de bu renkte olduğunu yazabiliyorduk ve önemli olan Müslüman taban bunları doğru buluyordu. Bu düne kadar aşırı İslamist Parti, şimdi tarihin en İsrail yanlısı politikasını izlemektedir. Artık İslamistler bu araştırmanın tam karşısındadırlar, anlayabiliyoruz.

Biz ise bu alandaki çalışmaların başındayız. Şunları söyleyebiliriz; a) yöntem geliştiriyoruz ve b) envanter yapıyoruz. Asıl çalışmalar henüz yapılmamıştır.

Bu bizim kendi tarihimizin araştırılması da olmaktadır.

Tarihimizin üzerindeki çarşafı yırtıyoruz.

Yenisine başlıyoruz.

Şalom Nakdimon’un kitabı, muhtemelen 1975 veya 1976 yılında yazılmıştır, yakın zamanda İbrani’den Türkçeye çevrilerek yayınlanmış haldedir. Burada Nakdimon, fotoğraflarla da destekleyerek ilişkinin bir sığınma değil, askeri ve politik ittifak olduğunu göstermektedir. Girişte şunları da yazmaktadır:

“Bu 12 yıl süresince, Irak Hükümeti ve ordusuna karşı Kürtlerin liderliğini Molla Mustafa Barzani yürüttü. Bu süreçte, Barzani, İsrailli müsteşarlar heyetine danışarak faaliyetini sürdürdü. İsrailli heyetler periyodik olarak her üç ayda bir değişmekteydi. Bu heyetin başında sürekli olarak Mossad yetkilisi ve beraberinde İsrail ordusundan bir subay ile teknik danışmanı bulunurdu.” “9 Mart 1975’te Hükümet Başkanı İzak Rabin bakanlarına, ‘İran ve Iraklılar, Kürtleri yalnız bırakacak bir anlaşmaya vardı’ dedi. İran-Kürt-Amerikan-İsrail dayanışması o dönemde zirvedeydi. Kuzey Irak’ta Mossad ve İran istihbarat servisi Savak uyum içinde çalışıyordu.”

Şalom Nakdimon, *Irak ve Orta Doğu’da Mossad*, Ankara, 2004.

Çeviride isimlerde ve teknik deyimde yanlışlıklar var, “İsrailli müsteşarlar” sözlerini, “müşavirler” olarak anlamak yerindedir.

S. Ç.: Geleceğini nasıl görüyorsunuz?

Y. K.: Üniversitede istatistik okuturken false association dediğimiz bir olguya dikkat çekerdik. Şeker fiyatlarının artışı ile içki satışlarının yükselişinin birlikte gözlemlendiği dönemler olabiliyordu; istatistikçinin bir korelasyon ve arkasından regresyon ile neden-sonuç bağlantısı kurması ihtimal dahilindedir, buna karşı uyarırdık.

Bilim planında tersini de görüyoruz, ben Marx'ın Hegel'e vurgu ve övgülerinin hem justified ve hem de verimli olduğunu hiç düşünmedim. Burada bu noktaya giremeyiz; ancak düşünce tarihinde Hegel'in ay tutulmasının yaşandığı ve Marx'ın yükseldiği dönemler olmuştu; fakat Bolşevik Devrimi Hegel'i tekrar parlatmıştır. Hegel yaşasaydı, Sovyetler'e karşı olurdu, ama, Sovyet düzeninin varlığı Hegel'e yeni bir can vermiştir.

Amerika'nın Irak savaşı ve Amerikan Gazetecisi Hersh'in, Irak'taki hapis-hane skandalını ifşasından sonra, Israillilerin Kuzey Irak'ta Kürtlere komando eğitimi verdiklerini duyurması, bizim çalışmalarımızın güvenilirliğini de artırdı. Amerikalı gazeteci bilmiyor olabilir, bu eğitimde dil veya tercüman sorunu yoktur, her iki tarafın Kürtçe konuştuklarını tahmin edebiliyoruz.

İlgi artıyor ve yeni bir disiplin olarak ortaya çıkıyor.

Yalnız başındayız.

Sizinki türünden çalışmalara ihtiyacımız var.

Fakat dikkatli olmayı öneriyorum. Tüm Batı'da Türkoloji ve Kürdoloji departmanları, İbrani asıllıların elindedir. Buradaki benzer departmanlarla bağlantıları olduğundan kuşku duyamayız. Bilimsel davranmamaları ihtimal dahilindedir.

ÖNSÖZLER

BİLİM VE EDEBİYAT

Romanesk mi, bilimsel mi; önümüzdeki sorun budur ve karar vermenin zor olduğunu sanıyorum. Doğu Roma'da "iconoclast" anlayış egemendi, bütün imajlar ve bütün ikonla yıkılıyordu; İlyas Kuncak'ın da kendisini patlatırken pek çok hurafe'yi parçaladığı kesindir. Eylülüst diktatorya'ya kadar solcu olduğunu öğreniyoruz, resmine baktığımızda, gerçekten de yakışıklı bir solcu ile karşılaşyoruz, daha önce başlamıştı, ama, 1980 yılında, diktatör Orgeneral K. E.; solu, kesin olarak kahretmek misyonuyla gelmişti ve "devlet politikası" demek yerindedir, bunun için, "imamın oğlu" olmakla övünerek, İslama ve özellikle anti-arap İslamizme ve bhusus Fethullah Gülen Tarikatı'na, tek "açık kapı" politikasını yürürlüğe koymuştu; İlyas Kuncak, bu kapıdan giren milyonlar arasında yer almaktadır. Güzel, yalnız bomba olup patlamak üzere seçtiği yer, emperyalizmin Türkiye'deki yeni üslerinden birisidir ve bu seçimi, Fethullah Gülen mektebinden daha çok eski yoluna bağlamak mümkün görünmektedir ve bomba seçimi bunu düşündürüyor. Kuşkusuz hüküm değil, soru kapasitesindedir ve yıktığı hurafeler bir yana, pek çok soru ve soruna da yol açtığını kabul etmek durumun-

dayız. Gerçekten kendisi olmasa bile bu eylemi solcu mu sağcı mı ve daha da önemlisi, bu ikinci sorudur, ne isim vereceğiz, “intihar eylemi” mi, diğer yandan, hâlâ “intihar etti” diyebilir miyiz, önemli sorular ve ben sanmıyorum. Peki ne, ne yazık, bu soru ya da sorun üzerinde durmam imkansızdır, çünkü, kendimi yasaklanmış görüyorum.

* * *

Ölüm, son derece teorik’tir.
Intihar, eylemsiz ölüm’dür.

* * *

Avrupa matbuat ve kanalları, “suicide”, birincisi “sui”, kendi ve ikincisi, “cide” veya “cider”, öldürmek, anlamındadır ve biz “intihar” diyoruz, bu sözcüğü kullanmıyorlar, “kamikaze” deyişini tercih etmektedirler. Japonca’dan geliyor, “kami”, Tanrı ya da kutsal ve “kaze”, rüzgar demektir, etimolojik sözlüklerden öğreniyoruz ve “kutsal-yel” diyebiliyoruz. Biz ne demeliyiz, bu arayış ve görüşüm yeni değildir, gerçi bu meraktan dönmüş-tüm, Paris’te, auto-exilé dönemde, Brüksel’de televizyondan bunu da ifade etmiştim, Kürt kızlarının, çarşaf giyip karakolların önlerinde kendilerini patlatmalarını doğru ve anlamlı bulmuyordum, fakat bir sözcük bulmak gerekiyordu, çünkü bunlar aşklarına cevap bulamadıkları veya iflas ettikleri için, bu dünyadan göçmüyorlardı ve gereklilik hâlâ var. Yaptığım, bir anlamda a-politik ve herkesin şiddet arayıp tartıştığı bir demde, belki soğuk ve sadece dil sevgisini dile getirmekten ibaretti, böyle değerlendirilmediğini daha sonra anladım. Gönüllü olarak ülke’ye, bu “hapse” anlamına geliyordu, döndüğümde, bundan dolayı da dava açtılar, erken Eylülist dönemde bir sekiz yıllık mahkumiyet kararı gerekçesine, bir yandan “şeytana pabucunu ters giydirecek kadar zeki” ve diğer yandan da “sovyetolog” ibarelerini yerleştirmişlerdi ve geç Eylülist diktatoryada, dil sevgimden dolayı da tutukluydum, yalnız artık bir götürü yol bulunmuştu, hep beş yıl deniyordu, bu dilbilimsel titizliğim nedeniyle, yine beş yıl hapis istediler. Verdiler mi, dgm’ler o kadar çok hüküm kesti ki, izlemeyi bırakmıştım, bilmiyorum.

Elli ya da yüz yıla bir beş yıl daha eklemeyi dikkate değer bulmuyordum, ilgilenmedim. Bildiğim, dilbilim meselesini hâlâ çözebilmiş olmaktan uzağız ve şimdi, İlyas Kuncak için ne diyeceğiz, soru ortadadır. İlgim, hâlâ buradadır.

* * *

Kemalist kadroların, rasyonalizmden ayrılışları, otuzlu yılların ortasındadır; *Tezler*'de var, Yunus Emre'nin bir doktrin haline getirilmesini, aynı zamanda Necip Fazıl'a, devlet imkanlarıyla dergi siparişi verilmişti, dinle ve özellikle sufist versiyonlarıyla barışma saymak zorundayız. *Kadro* dergisinin kapatılması da bu tarihtedir ve Yunus Emre şiirleri, her zaman kabalist damarlar taşımıştır; bunları, embryonik haldeki Kemalizmin sonu olarak değerlendirebiliriz. Bu düşüncelerle, *Şebeke*'de, artık *Şebeke-I* demek yerindedir, ikinci cildi yazıyorum, Kemalizmin, ellili yılların ortasında kodifiye edilmiş olduğunu ileri sürmüştüm. Daha sonra, büyük düşünürümüz Doğan Avcıoğlu'nun kaybının yirminci yılı nedeniyle, Siyasal Bilgiler'in Konferans salonunda düzenlenen bir sempozyumda, "Kemalizmi biz icat ettik" tespitimi dillendirdim, aynı tarihlerdedir. "Biz", ellili yılların eylemcilerini anlatmaktadır.

Zamanın başbakanı Adnan Menderes'in, Şeyh Sait'in kızı tarafından torunu Abdülmelik Fırat'ı, şimdi dostumuz ve o zaman, neredeyse, yaşıtımız idi, milletvekili yapması, yaşı da elverişli değildi ve daralan tabanını genişletmek üzere Said-i Nursi'yi harekete geçirmesi, Kemalizmin doğumunda önemli rollere sahiptir. Adnan Bey, çaresizdi ve biz de, ülkenin ilerici kesimlerini kastediyorum, aynı ölçüde çaresizdik; üstelik, Sovyetler Birliği'nin hızla sanayileşmesi, herkesin ve bizim gözümüzü kamaştırıyordu, kalkınma o zamanların ülküsü ve tutkusu'dur. Sovyet hayranı veya sosyalist olamıyorduk; devletçi olduk ve bunu Kemalizmin sütunlarından birisi olarak yazdık, özü budur.

Kemalizmin kodifiye ve Kemal Paşa'nın deifiye edilmesi bu tarihtedir.

Kuşkusuz, bütün temelleri, 27 Mayıs 1960 tarihinden önce atılmıştı, ama 27 Mayıs Devrimi ile yerini bıraktığı erken sosyalist çağ, Kemalizmi, sözcüğün olumsuz anlamında, bir ideoloji haline getiriyordu. Benim çalış-

ma ve çabalarım, anti-kemalist değil, Kemalizmi tarihi yerine oturtmak ve bilimsellik sınırları içine çekmektir. Yıllar önce ileri sürdüğüm, “Kemalizm, bizi ileriye götürmez ve biz, Kemalizmden geri düşmeyiz” formülasyonu bu anlamdadır.

Ülke, 1918 öncesindedir.

Yüksek bürokrasi de, Kemalist kaleleri, birer birer terk etmiştir.

Yüksek bürokrasinin türban kaygısı, teslim edilen kaleleri örtmek içindir. İhtiyaç var.

* * *

Mart 12, 1971 tarihli, Orgeneral M. T. cuntası bir başlangıçtır, cunta tabanı ve güvenlik güçleri ilericilerle yüklüydü ve asıl K. E. Cuntası, İslamizmi, bir düzen haline getiriyordu; a) pasifikasyon ve b) anti-anti-emperyalist işlevler yükleniyordu. Aydınlar ve geniş yığınlar, düzen değişikliği istiyorlardı; Ecevit’in “düzeni değiştireceğiz” sloganına inanmıyorlar ve bu nedenle de ters anlam bindiriyorlardı, öyleyse pasifize edilmeleri gerekmektedir. Bununla birlikte, anti-emperyalist dalga çok yükselmişti, kontr-anti-emperyalist düzene ihtiyaç vardı.

Bu üçüncü iç savaş, otuz yıldan daha uzun sürmektedir, eninde-sonunda, bir pasifikasyon ve kontr-anti-emperyalizm düzenleri içindi ve İslamizm, bu nedenle bir devlet politikası olmuştur. Washington da, hem içinden ve hem dışından, Sovyet düzenini yıkabilmek için, İslamizme muhtaçtı. Oligarşi, büyük korkusundan kurtulmak ve bu arada, esaret-ücreti düzenini kurmak, devlet işletmelerine el koymak istiyordu; bir birlik programı ortadadır.

Kemalist sabetayizmin, İslamist olması bu dönemdedir.

Şimdi, “yeni” sabetayizm, en çok İslamist dernek, örgüt ve partilerde iktidardadır.

Buna karşılık, “eski” sabetayizm, marjinalize olmuş halde, hırçın ve yaratıcılığını yitirmiş durumdadır. “Misak-ı Milli” ve “Avrasya Programları” arasındaki tezadı görmekten aciz ve bu sonuncunun, diğer yüzünün de “Türk-İslam Sentezi” olduğunu anlamaktan uzaktır.

Mayıs-1960 Devrimi ile başlayan İsrail çizgisi en yüksek noktadadır. İlk-

tidarda ve her yerdedir.

* * *

Artık Orta Doğu'da İslamizmin, pasifikatör olmaktan destabilizatör aktiviteye doğru yol aldığını teşhis edebiliyoruz. Emperyalizme karşı, "anti-anti" konumdan, "anti" programa geçtiğini söylemekse zordur; henüz çok erken, çünkü İslamizm, tekellere ve büyük mülkiyete karşı kuşkuyla bakamamaktadır ve şimdi, Akif'in, "medeniyet dediğin tek dişi kalmış canavar" değerlendirmesindedir.

Fakat yine de İlyas Kuncak'ı ciddiyetle değerlendirmek zorundayız; tekil olduğu kesin, fakat bazen tekil gözlemler de teorik yüklü olabiliyorlar. a) İster sol ve ister sağda olsun, Türkiye'de eylemcileri, cinsel sorunlar, aşağılık kompleksi, taşradan gelmekle birlikte büyük kentte hep öteki kalmak, "yabancı" anlamında kullanıyorum, işsizlik ve parasızlık ile açıklamak esastır. Bu ülkemizde, artık neredeyse tartışılmayan bir yurttaşlık bilgisi yüksekliğindedir, İlyas, bunun bir hurafe olduğunu göstermiştir. Gerçi tekil bir olgu ile karşı karşıyayız, ancak eylem büyük çaptadır; İlyas'ın para sorunu ve cinsel hiçbir rahatsızlığı olmadığı tartışmasız görülmektedir. İşçi emeklisi, büyükçe bir iş yeri sahibi ve çocuklarının büyük sevgisine sahiptir, bu hurafe yıkılmaktadır. Beğeniriz veya beğenmeyiz, İlyas, inançlarını, kanat yapmıştır; bunu kabul etmek zorundayız. b) Hapishanenin bir eylem okulu olduğu da, yurttaşlık bilgisi içindedir; bu şimdi oligarşinin büyük hurafesi ve korkusunun dolaylı ifadesidir. Bununla hapishaneleri, bir ıslah yeri olarak kabul eden insani doktrin terk edilmektedir ve o kadar öyle ki, oligarşik medya, her cezaevinden çıkan, karşısında titremektedir, titremesini haber yapmaktadır. İlyas Kuncak, bu hurafeyi de çürütmüş olmaktadır, hapishane bir yana, karakol gördüğüne dair bile bir işaret ve kaynağa sahip değiliz. c) En büyük hurafe, her türlü eylemde, program ve emirlerin, hapishanelerden geldiği savıydı; son cezaevleri operasyonları hep bunlara dayandırılıyordu, ama, İlyas Kuncak'ın bomba olup patlamasıyla bu hurafe de iflas etmiş durumdadır.

Medya, hem ahlak hem psikoloji ve de ideoloji olarak, Rahmi Koç ile Sıkı Sabancı'yı aksettirmektedir. Aracıları atıyorum, ben sadece ve sadece bu

ikisini okuyor, duyuyor ve görüyorum.

Aracılar içinse derin acı duyuyorum.

İlyas'ın derslerine devam ediyorum, yaşasaydı tanışmak isterdim ve yaşam ne kadar paradoksal, bu büyük dersleri kendisini bomba yaparak vermesi çok trajiktir. Ne yazık, dersin anlaşılmak için ölümü çağırdığı bir çağdayız. Ama ne kadar önemli, bugün, büyük bir güvenle, yapanlar da hurafe olduğunu biliyorlardı diyebiliyoruz ve bu hükümetin, eylemleri, önce yabancılara yükleme çabalarının arkasında bu mantığı görüyoruz.. Cinsiyet ve para sorunları olmayan ve hatta hapishaneleri hiç tanımamış insanların böylesine planlı ve kararlı eylemler sergilemeleri, devleti, çok zor duruma düşürmektedir; hükümetlerin böylesine hurafelerle, ölüm dolu operasyonlar uygulamaları ve ceza vermeyi, insanı yok etme düzeneklerine çevirmeleri, artık açıklanması imkansız politikalar olmaktadır.

* * *

Hegel'in belki de en büyük katkısı, düşünceye büyük bir hız takması ve sonsuz bir güç yüklemesidir. Hegel'de, düşüncenin kendisi büyüleyicidir. Marx, bu hızda, Hegel ile aynı yerededir ve düşüncenin gücüne kütle giydirmektedir.

Aydın mı, bu noktada hem Hegelyen ve hem Marksist olandır.

Aydın, düşüncenin hızına ve gücüne inanan saftır.

* * *

Hepsi şudur; bu üçüncü büyük savaşta, hapishaneden korkmayan ve ölüme koşan bir insan türü yarattık. Sadece, ölüm oruçlarında veya İslamist eylemcilerin arka arkaya bomba olmalarında değil, çocuklarımız ve pek güzel çocuklarımız, ne kadar kolaylıkla intihar ediyorlar; hiç yere birbirini öldürüyorlar, buradaki artışı görmezlikten gelemeyiz. Artık yeni bir kuşak var, ölmeyi ve öldürmeyi sevmektedir. Çünkü yaşam, bütün büyüsunü yitirmektedir.

Tekeliyet'te yaşamak, en aşağılık hal'dir.

Tekeliyet'te yaşamak, oligarklar için, geviş getirmekten ibarettir.

* * *

Hep R. Koç ve S. Sabancı'nın haykırışlarını duyuyorum, tanıdığım seslerdir, bir kapkaççı daha yakalanınca, "daha ceza, daha ceza" diye bağırırlar, bağırır, Er-Oz veya Mehmet Yakup görünüyor, ancak ben Koç ve Sabancı'nın sesini duyuyorum, tanıyorum. Duyuyorum, bağırabiliyorlar, fakat ne acı, belki de içi boş bir çanta için insanlarımızın on beş yıl hapsi göze almalarını hiç göremiyorlar; Darwin'den öğrendik ve çok tekrarlıyorum, karanlık bir mağarada uzun süre kalan gören-canlılar, sonra görmez-canlı oluyorlar ve ben görmez olduklarını biliyorum.

Tekeliyet'te, sadece oligarklar ve yalnızca karanlıkta, yaşarlar.

* * *

Edebiyat mı, bilim mi; bilmiyorum ve ben İlyas ile ders yapıyorum.

* * *

Peki bir "de-Nâzımisation" mu, hayır, ancak ihtiyacımız olduğu kesindir.

Cezaevini güzelleştirenlerin başında yer alıyor; kavram olarak, "güzel" ile zıttır. Güzel, insani'dir ve her cezaevi, gayri insani'dir.

Nâzım'ın, Kemal Tahir'in, Aziz Nesin'in yattığı Sultanahmet Mapusu'nda ben de kaldım; bazen "yetiştim" diyorum. Oralarda olmayı övmüyorum, insan gayri-insani olanı övmez ve bu yoz'ların işidir; yatmayı hiç istemedim, istemezdim, fakat, yattıktan sonra bir ayrıcalık sayıyorum. Uluların dünyasına girmektir, öyle sayıyorum. Öğrenci aktivisti olduğum zaman da Sansar-yan Han'nın ünlü kulelerine "eriştim"; Vedat Bey, Türkali, Sevim Hanım, Tarı ve Mihri'den, Belli, başka belki bilen ve hatırlayan kalmamıştır. Hiç kuşkusuz, benim, Sultanahmet zamanım, Nâzım'dan çok sonradır ve çok çok kötüydü. Nâzım ve Kemal Tahir, Boğaz'ı gördüklerinden söz ediyorlar ve biz sadece duvar görebiliyorduk.

Ben cezaevi sırrını Dostoyevski'de çözdüm; gardiyanlık insan iradesini kırma mesleğidir, diyordu. Tek kelimeyle dâhiyane; dâhi, çok hızlı görebilendir ve bu nedenle bazen görünmeyi görendir. Hapsetmenin bir tek

fonksiyonu var; bireyde istemeyi ortadan kaldırmaktır. Dün ve bugün, cezaevinin esansı budur ve bu da insanlık dışıdır.

Öyleyse, hapis, en çok “eski tüfek” imal edebilir. Yapılanların hepsini beğenen ve hiçbir iş yapmayan solcu demektir. Başka bir deyişle, iradesini kaybetmiş solcuya, “eski tüfek” diyebiliyoruz. Can Yücel’in, “eski tüfek” şiiri, söylemek istediklerimi çok iyi yansıtıyor; ordaki ironi harikadır.

* * *

O demir ranzaya bakıyorum, Sultanahmet Mapusu’ndadır ve koğuşturmuş, yerin bir buçuk metre altındaydı; çok rutubetli anlamındadır. Penceheleri, havalandırma ile hemzemindi ve ben, sadece havalandırmadaki yazgıdaşlarımın ayakkabılarını görebiliyordum, rutubete toz biniyordu. Küçüktü, çok kalabalıktık, mafya koğuşunda kavga çıkmıştı, Kürt İdris’i kendi koğumuza ve korumamıza aldık, güzel adamdı. Geç uyanırdı ve uyanır uyanmaz beni görür ve, “allahıma, allahıma, hocam ne güzel hapis yatıyor” derdi; irili-ufaklı tüm mafya, benim sekiz yıllık hükmümün kesinleşmesi için neredeyse duacıydılar, çünkü, birlikte yatmak için sıra olmuşlardı. “İyi hapis yatar” şöhretimdi ; bu sözü hep işittim.

İyi hapis yatmanın gizlerini biliyorum, ancak, yazmıyorum. Çünkü utanıyorum; iyi hapis yatmak kadar hayatımda utandığım başka pek az halim var. Çünkü, insan iyi hapis yatmamalıdır ve çünkü, hapislik insana aykırıdır. Ve ben iyi hapis yattıkça insanlığımıza ihanet ettiğimi düşünüyordum, bu düşüncemi, hâlâ koruyorum.

Bana düşen sadece bir ranza alanıdır; iki ayrıcalığım vardı, tahliye veya sevk olunca, idare sıkıştırıncaya kadar, ranzanın üstüne yeni insancık almıyorlardı ve bir de ranzadan indiğimde, bir tabure genişliğinde oturma yeri tahsis edilmişti. Bütün mobilyamız, silah olmayacak malzemedendi, kâğıt, mukavva, ve plastik, süt ya da kolonya kaplıdır. Bir de beni, “pasifist ve oportunist” Tip’li saydıkları için, rahlemin, tahtadan olmasına izin verdiler, bizi kavga etmez sayıyorlardı. Daha sonra bu doktrinden döndüler, yazmayı ihmal ediyorum ve bu nedenle de, bir tahliye gelince, beni serbest bırakmak için çağırdılar ve ellerimi arkadan kelepçeleyip, Selimiye’ye götürüp tutukladılar, aynı yere attılar. Ordu Komutanı Orgeneral Necdet Öztörün’dan

emir varmış, herhalde özgürlükle yeniden hapis arasında çok hızlı geçişle denediler, bu tür denemelerde çıldıranları biliyoruz. Ben çıldırmadım.

Şimdi o demir ranzaya bakıyorum, ne kadar çiçekli; her tarafını ve bu arada her tarafımı çiçekle donatmış olduğum anlaşılıyor. Bir tek burun deliklerimde çiçek yok; sanki duvar ve demirin cansızlığından, çiçekle intikam alıyordum. Hep çiçek istiyordum.

Herkes çiçek istiyordu.

Fakat, Dostoyevski, bir dâhidir ve hapishane, istemeye düşmandır.

Yasakladılar.

Okuyordum, resimde görülüyor, yazgıdaşlarım bana güzel ve çiçek süslü abajur da yaptılar. Fakat, belki adını bile duymadıkları, Dostoyevski'yi doğrulamak için gecikmediler, önce kitapları aldılar ve sonra elektriği kestiler. “Davalarım” adlı kitabımda, “mum kavgası” yazılıdır; “ben Türk aydınıyım, okumam lazım, paramla mum almak istiyorum”, Birinci Ordu’ya, oraya bağlı idik, dilekçe üzerine dilekçe veriyordum.

* * *

Çiçek kadar narin, çocuk kadar güzel, bomba kadar patlayıcı; böyle tarifler yapardım. “Devrim” derdim, bazen de tahrik etmek için “kadın” diyordum; ancak ne zaman “devrim” desem, “hocam, emme öbürü” derlerdi, hem utangaç ve hem de muzip olabildikleri zamandır ve cezaevlerinde kadın özlemi, devrim özleminden yüksektir. Sözü, heyecan veriyordu, kesin-dir.

Second Draft

Yirmi Birinci Şiir

Namık Kemal Hülyalı

Yazacaklarım heyecanlandırıyor, yalnız
 Yapacaklarım uyutmuyor, hep
 Dışa kapandım insan arıyorum, Ey Hayat
 Daha hızlı daha hızlı, iç gürültüm
 Orta Çağda fabrika hatası, bir-adam
 Hırslı hırslı yaşıyorum, mavera-i zaman
 Devrim devrim, her an ve halksız

* * *

Her zaman, insana aykırıydı. Şimdi, bu dönemler de geride kaldı ve çünkü, “insana aykırı” olsa da, içeri alınanlar insan sayılıyordu. Artık bu sayım bitmiştir, başından itibaren, insansızlaştırma ve diri diri gömme esastır.

* * *

Cezaevi, bize insanlık kadar eski geliyor, aslında çok yeni bir icattır, Yeni Çağlar’a ait bir kurumdur; eskiden bu kurum yerine sürgün, kürek veya idam vardı, kapalı tutmak yoktu. Eski, belki daha insanidir, tartışıyorum. Bu yeni kuruma geçiyorum, kurumda “insan” gardiyan olarak karşımıza çıkmaktadır; Nâzım’ın hapisliğinde, gardiyan ile oturuluyordu ve bizim zamanımızda, konuşuluyordu. Şimdi, düşünce dahil politik suçlarda, şiddet olsun veya olmasın, “terör” bu başlık altındadır, gardiyan görünmez adamdır. Mahkum ya da tutuklu, sadece kendisini görmekte ve belki buna bir “kendisi” daha eklenmektedir.

İyi mi, kötü mü; insansızlık mutlak kötüdür ve bu insanlıktan çıkmak, yaşadığı sürece, bitkileşmektir. Bu noktayı tartışmıyorum; başka bir nokta-

ya işaret etmek istiyorum ve burada da da çubuğu tersine bükme esastır. Zıtların birliği olmasa da, zıttına benzeme kuralı ile karşılaşırız; bizler, en çok gardiyanlarla yaşıyorduk. Gardiyan, mahkumun zıttıdır, güzel, fakat ben, biz mahkumların zamanla, zıttımıza benzediğimizi teşhis ediyordum; bunun anlamı, zamanla, gardiyan davranışına bürünmektir.

Gardiyan mesleğinin esansı ise, ikiyüzlülüktür; mahkuma dost olmak ve aynı zamanda her olanı, idareye bildirmek, esastır. Ben, bazı hasta tipler hariç, hem dostluklarında ve hem de gardiyanlıklarında, hep içten olduklarına inanıyorum, insanın iki hali veya bir insanda iki insan hali, diyebiliyoruz. Şimdi bildirme işi, televizyon veya diğer elektronik aygıtlarla yapılmaktadır; fakat bu durum, beni gardiyan tipolojisini çizmekten alıkoymamaktadır. Böylece, eski zamanlara ait de olsa, cezaevi fetişizasyonunu tersine bükme imkanını kazanıyorum. Duyma kapasitesine göre, kısa veya uzun, kim yatarsa, bu belirleyenler ölçüsünde, gardiyanına benzemekte ve sonunda, ikiyüzlü olmaktadır; dolayısıyla, “biz hepimiz ikiyüzlüyüz” demekte hiçbir sakınca görmüyorum.

Va-Nû, Nâzım'ın çocukluk arkadaşıydı, uzun hapisliğinden sonra, “biraz kurnaz olmuştu” notunu düşmektedir; Valâ Nurettin'in bu notu önemlidir. İster benim sözcüklerimle, katı bilimsel, ister Valâ'nın sevgi dolu yumuşak ifadesiyle olsun, cezaevlerini birer ikiyüzlü veya kurnaz fabrikası olarak düşünmemiz yerindedir.

Güzel, peki, Nâzım'ın iki opus magnum'unu, Bedrettin Destanı ile Kuvay-ı Milliye Destanı, kurnazlık verimleri sayabilir miyiz; sormak durumundayım. İkincisinin, kurnazlıktan öte bir pazarlık verimi olduğunu, *Tezler*'de göstermiştim. Akrabadan Ali Fuat Paşa bakandı ve böyle bir destan yazılırsa, Cumhurbaşkanı İsmet Paşa, af çıkarmaya ikna ediliyordu; ortaya çıkan Destan'ın şiir değeri çok kıt olmuştur ve bir manzum öykü, diyebiliriz. Hem iyi bir ürün ve hem de af olmamıştır. Kaydediyorum, ama önemli bir eksiklik olarak görmüyorum.

Daha sonra “Bedrettin Destanı” adını alan çalışmasıysa, tarihsel, ideolojik ve şiirsel zaafarla doludur. Bir kez, onbeşinci yüzyılın başında, Osmanlı o zaman bir Avrupa Devleti ve tebası, daha çok Hristiyan ve Yahudi idi, bunu, İslamın ve özellikle Sünni İslamın etkisinin çok az olduğu yollu anlayabiliriz. O zamanlarda insanlarımız dini inançları açısından heteredoks

ve dinler de syncretic haldedir; Bektaşî veya Kalenderilikte bunu çok açık görüyoruz.

Buradan, Bedrettin'e gelince hiçbir zaman özgün bir düşünür değildi ve düşünür olduğu da çok tartışmalıdır; ilaveten, o tarihlerdeki kıyamların hepsinde, bir eşitleyici damar vardı, bunu abartamayız. Bunu, onyedinci yüzyıl İngiliz ihtilalinde de buluyoruz, "düzleyici" diyoruz.

Bedrettin'in adına yazılan bu kıyamın en önemli adamının, Bedrettin olduğunu da tartışabiliriz; Börklüce ve Torlak Kemal ön plandadır. "Torlak" bizim eski dilimizde, "acemi" veya "çaylak" anlamlarına geliyor, fakat asıl anlamı "dönme" idi; Kemal, Samuel adında, Manisalı bir Yahudi'dir, o zamanda ve şimdi de, Manisa'da, görece olarak Yahudi nüfus yoğunu ve yoğundur, artık "kripto" sayabiliriz. Osmanlılar, Torlak Kemal'i, bir Yahudi olarak katlettiler, bir "dönme" kabul etmediler. Bunu önemli bir işaret olarak düşünmüyorum, fakat işaret edilmesi gereken bir nottur.

Nâzım bunları biliyor muydu; bilmiyorum, araştırmak gereklidir. Benim buradaki tespitim şudur; idealist olduğu için Berkeley'e en ölçüsüz biçimde saldıran Nâzım'ın, Berkeley için yazdıklarına şiir diyemeyiz, başka idealistleri yüceltmesi kabulü zor bir durumdur; çünkü, Bedrettin de, eninde-sonunda, bir sufi idi. Bütün sufilerin idealist olduğunu, bilindiğini biliyorum, yine de ekliyorum.

* * *

Eğer Yunus Emre bir yol ve Bedrettin, bir doktrin haline getirilirse, Gülen Tarikatı'na, Kabalaya ve hatta "prizma" kurslarına, kuşkusuz, sabetayizme, itirazı anlamak mümkün görünmüyor. Hepsi, aynı ağacın kollarındırlar.

Aydımızı, grotesk tutarsızlıklarından kurtarmaya çalışıyorum.

* * *

Peki, *Bilim ve Edebiyat* ne yapmak istiyor; öncelikle estetik ilkeleri savunuyor. Estetik, estetik'tir, güzeli duyabilme olarak anlayabiliriz ve bunu, ilkesel yapmak zorundayız. Nâzım Hikmet ile kavga ettiği için Peyami Safa'yı reddetmek ve Nâzım Hikmet'in koruması altında olduğunu düşündüğümüz

için Kemal Tahir'i yüksek tutmak; buna, bir estetik cinayeti demek yerindedir. Bu nedenle ben, yıllar önce, Kemal Tahir'i, mhp'ye verelim ve Peyami Safa'yı biz alalım, dedim; Peyami, büyük bir romancımızdır ve Kemal Tahir, ilkel, abartmacı ve insan-sevgisi olmayan bir yazıcıdır. Tahir, şimdi, mhp'nin resmi romancısıdır. Gizliden gizliye, B. Ecevit, İ. Cem ve H. Refig tarafından desteklenmektedir.

Kötü olanı övdükçe estetiğimizi geliştiremeyiz ve uzlaşmasız ahlakçı olmadığımız sürece, ahlak ilkelerimizi yüksek tutamayız. Necip Fazıl'ın yaşamındaki ahlaki zaafı hep çıkartıyoruz ve buna mukabil, Sabahattin'in, her türlü ve her birisi dudak boyundaki ahlaki zaafını göz ardı edebiliyoruz. En "ünlü" yazar veya bilimadamlarımızın, kendilerinin olmayan çevirilere, üstelik son derece ilkel, imza atmalarının üstünü kapatabiliyoruz. *Bilim ve Edebiyat* bunlara karşı çıkıyor ve belki de bu nedenle, bütün fincancı katırlarını ürkütüyor, ben hoşnudum.

* * *

Bir soru var, peki bunları yapmaya hakkım var mı; bilmiyorum, ama sorumluluğum var ve biliyorum.

Üzerime vazife olmayan işleri yaptığım kesindir ve bu artık kimliğimdir. Ancak boşluk kabul edemiyorum.

Bekaa Vadisi'ne gidip, A. Öcalan ile mülakat yapmanın bana düşmeyeceği konusunda herkesle hemfikirim; fakat, Türkiye'ye karşı silahlı bir hareket vardı ve Öcalan, bunun başındaydı, ne istiyor ve kimse bilmiyordu. Ben halkımın bunu bilmek hakkı olduğunu düşünüyordum, bu tanıma Kürtlerimiz de dahildir, onlar da bilmiyorlardı, kimse yapmadığına göre, bu işi "boşluk kabul etmeyen Yalçın, yapacaktır" diyordum.

Gidişim de gelişim de romandır.

Mülakatlardan beraat ettim ve yine de, Ankara'da, dalda, bir ranzadan daha küçük bir karanlık hücrede, on beş gün, taş üstünde yattım. Şikayet mi ediyorum; ne yaptıysam, "Türkiye Aydını" adına yaptım ve sorumluluktan hiç kaçamadım. Ben hiç şikayet etmedim, etmesini bilmiyorum.

Bilim ve Edebiyat, özünde, kaçınılamayan sorumlulukların özetidir.

* * *

Fakat bu kadar değil, bununla sınırlamak, haksızlık olurdu; daha olumlu yaklaşımları var. Edebiyat ürünlerini bilimde kaynak olarak kullanmak, bunlar arasındadır; ancak bunu hiçbir zaman özgün sayamayız, ciddi bilimadamlarının hepsinin başvurduğu bir yoldur.

Boccaccio'yu okumadan, ondördüncü yüzyılın ortasından itibaren ortaya çıkan ve insan ilişkilerinde bir devrim sayabileceğimiz yenilikleri anlayabilmemiz mümkün değildir; bilimadamların, tek başlarına bunu yapamadıklarını, Boccaccio'yu kaynak yapmalarından çıkarıyoruz. Balzac, burjuva insan ilişkilerinin en yüksek anlatıcısıdır; sanatçının ve sanat dilinin, zaman zaman, bilimadamlarına üstün geldiklerini kabul etmek durumundayız. Dostoyevski ve Tolstoy'u bilmeden, Rus insanının, çok sabırlı, yer yer kuzu türünden, fakat mutlaka patlamalı, eninde-sonunda kendine büyük güven besleyen, mistik dünyasına giremeyiz. Girmedikçe de, Sovyet Devrimi de dahil, bugüne kadar gelen gelişmeleri, tek başına, bilimsel çalışmalardan çıkarmamız çok zor olmaktadır.

Kuntay'ın *Üç İstanbul*'u veya Örik'in *Abdülhamit*'ini okumadan Osmanlı'nın son dönemlerini yazmanın imkansız olduğunu sanıyorum. Halide Hanım'ın *Handan*'ı, bir dönem her evde yaşıyordu ve yeni kadını, her türlü reformdan, her türlü vaazdan çok daha etkin bir şekilde yerleştiriyordu. Handan, benim için, hâlâ imrendiğim kadındır. *Çalikuşu*, ülkücülüğü ve Yakup Kadri, umutsuzluğu anlatıyorlardı; o zamanki insanlarımızın, Yakup Kadri'ninkiler de dahil, ufuklarının ne kadar geniş olduğunu edebiyatlarından çıkarıyoruz. Köy romancılarımız, çok olumlu katkılarının yanında, ufukmuzunu daralttılar ve Atilla İlhan, Eylülist dikatorya yıllarında bize yeni ufuklar açıyordu. O tarihte romanlarının popüler olmasını, buraya, bağlayabiliriz..

Şimdi kıskanıyorum.

Ama bu edebiyat sayesinde, o çağların insanlarını ve insan ilişkilerini çok iyi biliyorum. Hiç yabancılık duymuyorum.

Yazmam kolay olmaktadır.

* * *

Mahmut Makal, bize “köyümüzü” öğretti ve Fakir Baykurt, köy insanını tanıtıyordu; nasıl konuşurlar, ne ümit ederler, aşkları var mı, bunları Fakir’e, Dursun Akçam’a ve diğerlerine borçluyuz. Peki güzel, Osmanlının son dönem insanlarını, Cumhuriyet’in ilk insanlarını, gelişen kapitalizm kazasında çalkalanan köylülerimizi, hep hep biliyoruz; şimdiki insanları biliyor muyuz, önemli soru budur. L. Tekin, O. Pamuk, A. Altan’dan bunları öğrenbiliyor muyuz; edebiyat bitmiştir.

Tekeliyet, insanımızı bitirmeye, edebiyatımızı bitirerek başlamıştır.

Hiçbirisi edebiyatın içinden gelmediler, hiçbirisinin, kısmen Latife hariç, bir edebiyatçı olma eğilimi yoktu, tepeden inme tayin edildiler; bunları kırık ve şimdi bir kiremitçiyi, romancı olarak tayin etmeye kalkıyor. Bunlar, insanımızı bilmiyor ki, anlatsınlar; birisi, gizli Yahudi tarihini, diğeri animizmi ve bir öbürü, bilmediği bir tarihi yazıyor, insansızdırlar.

Hep yapılmayan işleri yapıyorum, düzene kapılanmış eleştirmenlerimizin yarattığı boşluğu doldurmaya çalışıyorum. Kırıyorsam, zamanım olmadığı içindir. Acelem var.

Bunlar hakkında, aşkları yoktur, demiştim. Ekliyorum, cinsel ilişkiyi de bilmezler ve bilmediklerini yazmak, bunların trade-mark’ı konumundadır.

Bunlar roman için değil, edebiyatı yok etmek için atandılar.

Edebiyat, toplumda, davranış bağlarını kuran düzendir.

* * *

İlk kez karşılaşmıyoruz, adına, “Edebiyat-ı Cedide” dediler, yeni edebiyat olduğunu biliyorduk; Halit Ziya’da, Fransızcadan adapte edilmiş pek çok Türkçe cümle kalıbına rastlıyoruz. Batılı davranış kalıplarının, insanımıza transplante edildiğini, böbrek nakli misali, alıp konduğunu inkar edemeyiz. Bunun büyük bir tepki yarattığını da biliyoruz, Hacı-i Evvel Ahmet Mithat Efendi, “decadence” sözcüğünü kullandı, “köksüzler” deniyordu, kökünü çıkarıyorlardı; bunda gerçek payı var, inkar edemeyiz. Bunu yapanlar, İslamcılar ve sağcılardı; güzel ve not etmiş oluyorum.

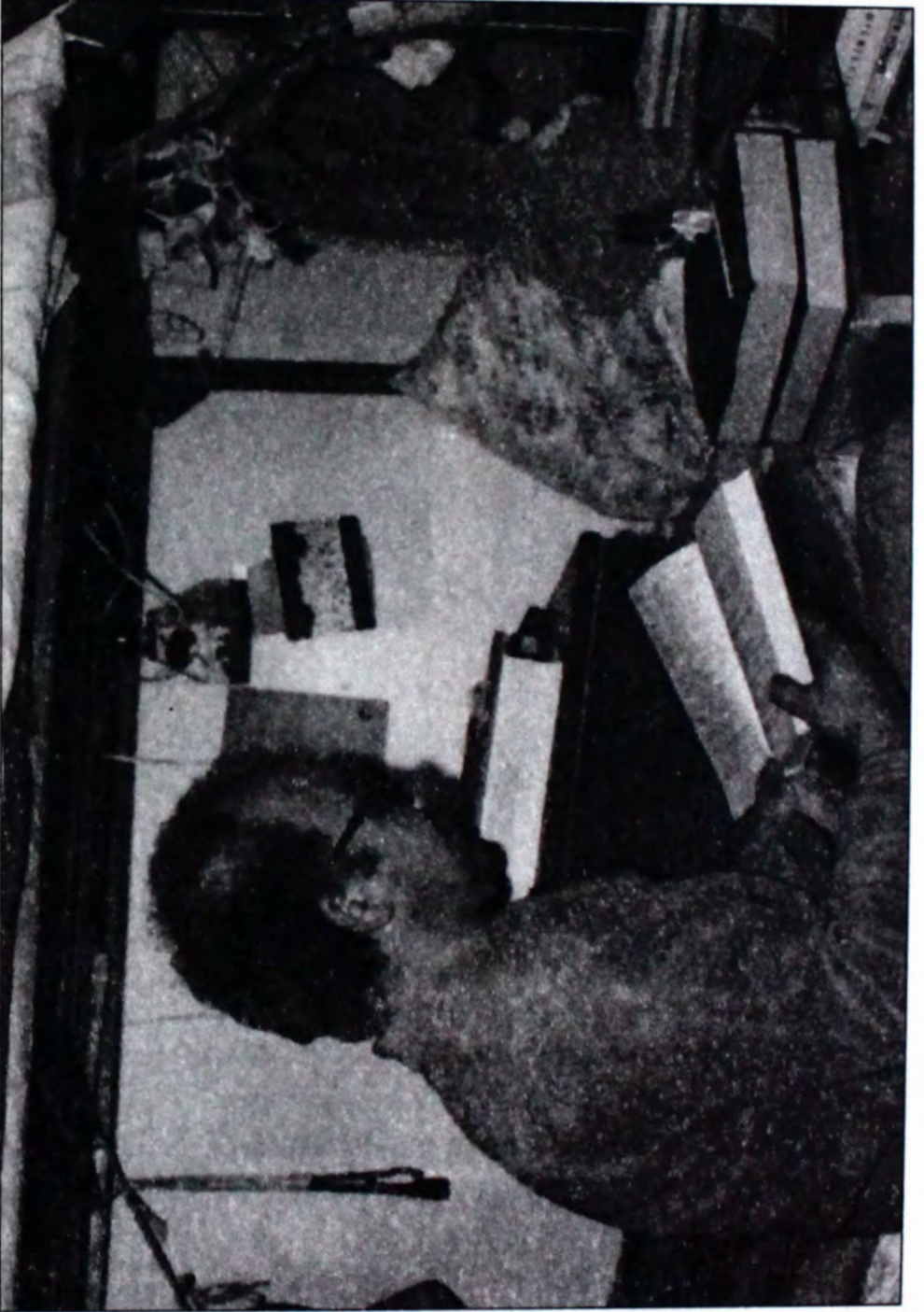
Peki ama, şimdi, bizim kökümüz olan ne kaldı; tv dizilerindeki hangi çocuk, köklüdür ve buradaki aile ilişkilerinin hepsinin ya Amerikan ya da Kürt-feodal olduğunu inkar edebilir miyiz, imkansız sayıyorum. Herkes

herkese, çocuklar dedelelerine, “kendine iyi bak” diyor ve utanmıyorlar, ilk kez duyduğumda ne yapacağımı şaşırmıştım ve çok saygın bir İslamist politikacı, ayrılırken, bana, “döneceğim” demişti, ilk kez duyuyordum, önce Mevlevi olduğunu düşündüm ve sonra bunun cedit Türkçe olduğunu anladım. *Tezler*’de “biz Türkler köksüz” dediğimde kıyamet kopmuştu, acımdan haykırıyordum ve köklü olmaya çağırıyordum ve şimdi herkes, “te-mam” diyor, bizde vurgu birinci hecededir ve artık birinci hece nerede ise telaffuz edilmiyor ve vurgulu bir “t’mam” çıkıyor, çeviridir. Bunu en çok İslamcılar yapıyorlar.

Bilim ve Edebiyat ne mi diyor; artık Türkiye’de İslamizm köksüzdür.

İlyas Kuncak, eninde-sonunda, bu çaresizliğin pençesinde yaşamıştır.

Yalçın Küçük
Ankara, Aralık 2003

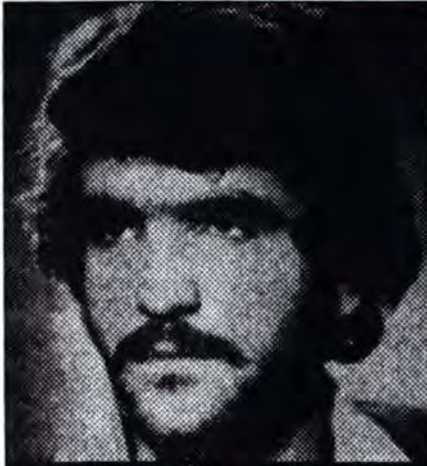
Sultanahmet Mapusu - D Blok - Yeraltı - Çalışma

HSBC saldırısı ve sorular

Yapan, sağcı mı, solcu mu?

Mimarı, K. Evren mi, F. Gülen mi?

Ilyas Kuncak, belki bir teorik yumak.

**Bombacı Ilyas Kuncak,
1980'li yıllarda solcuymuş**

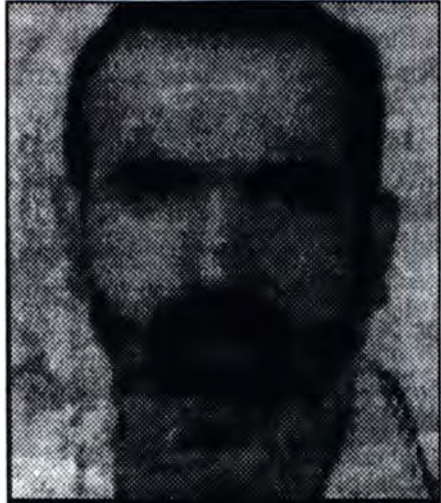
'Fethullah Hoca'yla dine yönelmiş'

■ Çarşaf giymeye evlendikten sonra mı başladınız?

— Babam 30 yaşındayken bir arkadaşının vasıtasıyla Fethullah Hoca'nın Nur Cemaati'ne girerek, İslama yönelmiş. Önceki yaşamında hatalar yapmış. Pişmanlık duyardı. Bize ders olsun diye anlatırdı. Ben de 13 yaşında türban takmaya başladım. Evlendikten sonra da, "Çarşaf giymek istiyorum" dedim. Beyim de anlayışla karşıladı. Çok kıskanç biriydi. Şurdan şuraya bile yalnız göndermezdi.

■ Babanızın terörist olduğuna artık inanıyor musunuz?

— Kardeşim inanmıyor, ama DNA kanıtladı. Babam çok iyi bir insandı. Bizi o yetiştirdi. Doğru da yapsa, yanlış da yapsa kimse babasını atmaz. Terörist de olsa babamızdır. Emniyet'le de konuştum. Cenazesini verecekler.

HSBC'yi bombalamadan önce

'Kocam ne yaptıysa doğrudur'

FULYA KARAKUŞ (İlyas Kuncak'ın kızı, Abdülkadir Karakuş'un karısı. 20 yaşında. Çocuğu yok.)

■ Kocanız Abdülkadir Karakuş'la nasıl tanıştınız?

— Benim küçük kız kardeşimle Abdülkadir'in kız kardeşi yazın aynı Kuran kursuna gidiyorlarmış. Beyimin annesi beni görmüş, beğenmiş. İnançlarımızın uyuşup uyuşmadığını konuştuk, sonra evlendik. Yani görücü usulü oldu.

■ Seviyor musunuz onu?

— Mutlaka. Evlenmeden önce bu kadar sevmiyordum, ama evlendikten sonra daha çok sevdim. Çarşafı olduğumuz için insanlar bizim aramızda bu kadar muhabbet olduğuna inanmıyorlar, ama eşim beni evde el üstünde tutar. Evliliğin aşkı öldürdüğü söylenir, ama bizde tam tersi oldu.

■ Kocanızın İstanbul'daki terör olaylarıyla, örgütle bağlantısı olduğu belirlendi. Evden ne zaman ayrılmıştı?

ŞEBEKE

Kime veya kimlere daha çok teşekkür borçluyum, sayıları pek çok, ancak “en büyük” alacaklılarım kimler; buna kolay karar veremiyorum. Süleyman Bey Demirel’e mi, yoksa Turgut Bey Özal’a mı; birisi başbakan ve diğeri müsteşar geldiler, ben ayrıldım. Halbuki planlamayı ve işimi ne çok seviyordum, orada az zamanda çok ve büyük işler yapmıştık; başbakanlıkta bir küçük daireyi, “uzun vadeli planlar” deniyordu, bir üniversiteye çevirmiştik, üniversiteler hep uykudaydılar, bu ülkede ilk “dış ticaret hadleri” veya ilk “iç ticaret hadleri” endekslerini biz çıkardık. Kollektif çalışırdık, imzaları dağıtırdık, Ülkü ile Hikmet “dış ticaret hadleri” çalışmasında benim de imzamın bulunmasında çok ısrar ettiler, ama kararı ben veriyordum, ben başlarıydım, kabul etmedim; ancak Türk vergi sisteminin istatistik analizinin üzerinde Ülkü ile benim imzam var, bu çalışmamızın üzerinde çalışmalar var. Bazı ekonometrik veya matematik teknikleri dünyada ilk önce biz kullanmışız, “haberimiz yoktu”, çünkü bizim dünyamız kendi dünyamızdı, dışıyla ilgilenmiyorduk. Artık hep biliniyor, dünyayı hep küçümsedim. Ünü hep reddettim. Ünün “gecekondu kızlarının dünyası” ol-

duğunu düşünürdüm, hâlâ orada duruyorum.

Dünyayı avucumuzun içine almayı planlıyorduk.

Dünyanın bizi avucunun içine alması düşüncesine bile tahammül edemiyorduk.

Dünya mı, aslı böyledir, bir Süryan sözcüktür; dünya ile ilişkilerimde hiç değişmedim ve değişmiyorum.

Ülkü benim en yakınımdı, ben “baba ülkü” adını koymuştum, cinsiyetine ters düşüyordu, mertti, fakat kabul gördü, Ülkü Eğeci çok iyi bir planıcıydı ve Hikmet benim hep yardımcımdı, üçümüz Fakülte’de de sınıf arkadaşlarıydık sonra “Hikmet Çetin” oldu, bunda önemli bir sakınca görmüyorduk, uygun söyleyiş ile “içimize sindiriyorduk”, ne yazık burada duramadı, şimdi Amerika’nın Afganistan’da sömürge valisidir. Onlar kaldılar.

Atina ile ilişkilerin gergin olduğu bir tarihteydik, o sıralarda büyükelçilikler beni hâlâ resepsiyonlarına çağırıyorlardı, Mustafa Kemal Dersaadet’te sefaretlerin davet listesinde hiç yoktu ve bu tarihçilerin ihmal ettikleri bir noktadır, tarihlerden Elenistan’ın bağımsızlık günüydü, Başbakan Özal’ın gelip gelmeyeceği merak ediliyordu, gergindiler, kameralar hazırды ve hepsi kapıya yönlendirilmişti; Turgut Bey hemen bana seyirtti, belki dikkati dağıtmak istiyordu, “Yalçın, Planlama’dan seni benim attığımı söylüyor-muşsun, bu doğru değil,” diyordu. Turgut Bey haklıydı, ben de “Kimden duyduunuz, Turgut Bey, nasıl olur, ben sizin müsteşar olarak geleceğinizi duyunca kaçtım, sizinle çalışmayı reddettim, bunu herkes biliyor” dedim, bir gün sonra bazı gazetelerde böyle yazılıyordu, okumuştuk. Süleyman Bey’in başbakanlığı sanki yetmiyormuş gibi bir de başımıza “Turgut Bey geliyordu”, bunu çifte felaket olarak görüyorduk , ama şimdi “ben de değiştim”, Turgut Bey’e ve Süleyman Bey’e teşekkür borcu hissediyorum. Çünkü militan bir yapım var, yaptıklarımı seviyorum; eğer her ikisi çıkıp gelmeseler, ben belki de hâlâ katsayılarla uğraşıyor, matematiksel kalkınma modelleri yapıyor olacaktım. Şu anda geldiğim yerden memnunum, Turgut Bey’e soramıyoruz, göçtü, herhalde Süleyman Bey pişmandır. Beni tarih dışına ittiler ve ben şimdi tarihi yanlış-dışına itiyorum.

* * *

Devrimden, 27 Mayıs 1960, sonra kuruldu, güçlü ve küçük bir yapı olacaktı, gerektiğinde geçici bir süre için uzman çağrılabilirdi; Ankara Komutanı Cemal Madanoğlu'ydü, Kurmay Başkanı Albay Şinasi Orel, Devlet Planlama Teşkilatı'nın ilk müsteşarıdır. Bugünkü Millet Meclisi'nin öne doğru uzayan kısımlarından ilkindeydik, Cumhuriyet Meclisi yıkıldığı zaman henüz Ulus'taydı, yeni bina boştu, altında Ankara Komutanlığı vardı, Albay Orel bir çıkıyor ve bir iniyordu, ikisini de idare ediyordu. Orel'in yabancı bir yüzü vardı ve şimdiki bilgi düzeyime göre Orel'in sabetayist olma ihtimali çok yüksektir; kardeşini, yine Ordu'dan, "orhan" olarak hatırlıyoruz ve İbrani asıllılar "şinasi" adını da taşımaktadırlar, gerçekten de geriye doğru bakıyorum, atamalar benim çıkardığım yasalara uygundur. Bu daha önemlidir, çünkü, Onomastique benim açımdan sadece bir işaret ve düşünmek için bir muharrik durumundadır, önemli olan diğer davranış parametreleridir, uygunluk buluyoruz. Geçici olarak çağrılan ve bir de yedek subaylıklarını, bu odaları maun kaplamalı prestijli binada "uzman" olarak geçirmek üzere davet edilenlerin hemen hemen hepsi, hiç kuşkusuz "istisnasız" diyemiyorum çünkü tümünü incelemiş olmaktan uzak haldeyim, hepsini bilmiyorum, sabetayist idiler. Neşter Operasyonu'nda başrol oyuncusu Edin'leri, hep kibar bulduğum Öngüt'ü o zamandan tanıyorum. Talat, Planlama'ya bazen subay giysileriyle gelirdi, New York'taki işinden gecikmekte olan yedeksubaylığa yönelmişti, demek "seçilmiş" doğmuştu ve kıta görevi yerine Planlama'ya da seçiliyordu; doğrusu Talat Halman'a denizci üniforması çok yakıştıyordu, Ordu da kalsaydı şimdi albaydı. Yapmadı, olsun, halihazırda Bilkent Üniversitesi'nde "edebiyat kolu" başkanıdır; ve bu, kaçınıcı seçilmedir ve bunu, ikinci yedeksubaylığı sayabiliriz. Hiç kıtaya çıkmamıştır.

* * *

– Arif Damar'ın Yetmiş Yaşına Armağan –

VE İŞTE GÜNEŞ DENİZ KIYISINDAN DÖNÜYOR

(Ağaçlar içinde bir ağaçtın)

Horlanmış, karanlıkta kalmış ne varsa yazmak istiyordun
Suça düğümlü,
Yazdın.

Hani kör bir arkadaşın vardı.
Seninle birlikteyken
Senin gördüğünü o da görürdü.

Ey karışımı eşit olan Şafak!
Imgeler ki şairlere verilmiştir.
Ve işte güneş deniz kıyısından dönüyor
Taş yalınlığında çoğul yüzün ne güzel

Ilhan Berk

* * *

Bu sözcüğü, “sabetayist”, “dönme” sözcüğünde küçümseyen bir ton olduğu için ileri sürüyordum, aralarında arkadaşlarım çoktur, incinmelerini istemem doğaldır. Artık işlevini yapmış ve eksikli duruma gelmiştir; dinsel yanı ağır olan bir sözcük olarak biliyoruz. Kaldı ki her kripto-yahudiyi de sabetayist sayamayız; teknik söyleyiş, “caddede Hristiyan, evde Yahudi”ydi, biz icat etmedik, Avrupanın icadı’dır, “new christian”, Osmanlı’da “nev-müslim” ve İran’da “cedid el-İslam” deniyordu, buralardaki “new” veya “nev” ya

da “cedid”, biliyoruz “yeni” demektir, görüneni tekzip anlamındadır, bütün dillerde “yeni” sözcüğüne hep bir yalanlama anlamı taşıdığını artık bilmek zorundayız ve “kripto-yahudi” de bilimseldir. Dıştan Müslüman görünüp de evde Yahudi olanlara da “kripto-yahudi” denmektedir, bunlar arasında “sabetayist” olmayanlar çok var; büyük iş adamları arasında, bunları “oligark” diye isimlendirmekle yerindedir, Kürtler içinde, sabetayist olmayan pek çok “kripto” teşhis edebiliyorum, deşifreyonunu zamana bırakıyorum. Bu nedenle artık “sabetayist” sözcüğünü sadece özel bir hal olarak kullanmayı öneriyorum; “İbrani asıllı” hem bilimsel ve hem de kibardır, tercih ediyorum.

Geriye dönüyorum, 27 Mayıs Devrimi ile kurulan Başbakanlık Devlet Planlama Teşkilatı’nda İbrani asıllılar çoktular; kurucu kadroyu anlatmak istiyorum. Süleyman Bey’le Turgut Bey’i de burada tanıdım, çağırdılar; Devrim, görevlerinden almış, Turgut Bey’inki zaten yüksek değildi, her ikisi de pek çok erteledikleri yedek subaylık görevlerini yapmak üzere başvurmuşlardı. Plancılar, 27 Mayıs’ın indirdiklerini “yedek subaylık uzman” olarak aramıza katıyordu; çıkarıyorlardı, şaşırانların olduğu kesindir. Ben daha sonra şaşırdım; bir akşam İktisadi Planlama Dairesi başkanı Atilla Karaosmanoğlu’nun evinde toplandık, iş değil dinlenme toplantısıydı, benim statüm elverişli değildi, düşüktü, nihayet uzman yardımcısıydım, 1960 yıllarının çok başındaydık fakat o zamanlar bugünkünden çok daha fazla tanınıyordum, büyük bir öğrenici mücadelesinin liderlerinden birisiydim, eninde sonunda 27 Mayıs’ı yapanlar arasında sayılıyordum, lütfedip çağırmışlardı. Sonradan anladım, önemli bir geceydi, Demirel’in planlama müsteşarlığı tartışılıyordu, Albay Orel kıtaya gidiyordu; belki bana da duyurmak istediler, ben itiraz ediyordum, Atilla en “demirelist” idi, “halk çocuğu” diyordu, ama biz solcuyduk, ve ben “jandarma, biz... sosyalistiz” şarkısını çok seviyordum, ne yazık söylenmesi çok zordur, “ver elini bana” diyorduk, bu şarkıyla jandarmaya en yakının biz olduğunu anlatıyorduk, bütün jandarmalar halk çocuklarıydılar, o kadar bilgimiz vardı ve bizim bu güzel şarkımıza hiç aldırıyorlardı. Jandarmaya olumlu etki yapamayan şarkımız beni olumsuz olarak etkilemişti; söyleye söyleye “halk çocuğu” sözcüğüne inanmamayı öğrenmişim. Daha sonra en çok işkence yapan polislerin de “halk çocukları” olduklarını öğrendim; Süleyman Bey daha sonra başbakanlık koltuğuna tırmanırken, Karaosmanoğlu kafasının yaygın olduğunu düşünmüş olmalı, daha da “halklaştı” ve “Çoban Sülü” mar-

kasını tercih etti, hep biliyoruz, biz ise “Morrison Süleyman” diyorduk.

Daha sonra ben, bu tartışmadan önce Demirel’in yeni görevini kabul ettiğini ve zamanın Devlet Başkanı Cemal Paşa’nın da razı olduğunu duydum. Demek o gece yapılan iş, hafif içki yanında, bir “bilgilendirme” toplantısıdır.

Burada dönme fiili Demirel’dedir; Planlama içinde, önceleri çok anti-Menderes’ti, bundan da dönmüştür. Bu dönmeleri birleştirdim, Doğan Avcıoğlu’na git-tim, Doğan o zaman sol-devrimci akımın reislerindendi, Yön dergisini çıkarı-yordu, bunlardan ben, Süleyman Bey’in Demokrat Parti’nin devamı olarak ku-rulan Adalet Partisi’nin başına getirileceği sonucunu çıkarmıştım; Doğan ikna olmadı ve ben ısrar ettim. Sonunda çok küçük bir not olarak Yön’de yayınladı, sanıyorum 1962 yılındadır. Böylece Süleyman Bey’i politikaya sokmuş olduk; daha sonra Süleyman Bey parti’nin başına aday olunca, Yön Hareketi, Ameri-ka’ya karşı modernist olmasa da daha yerel olduğu için S. Bilgiç’i destekledi ve destekledik. Biz Süleyman Bey’i hep Amerika ile özdeşleştirdik ve şimdi özdeş-likleri tamamlamak zorundayız ve belki de bunu yapıyorum. Yürüyoruz.

* * *

Kuşatılmıştık, polis arkada, asker kuşatmanın ilk halkasındaydı, 28 Ni-san’da İstanbul gençliği ayaklanmıştı, liderleri ile beraberdik, irtibat halindey-dik; 29 Nisan 1960 tarihindeyiz. 27 Mayıs’ın halk hareketi olmadığını iddia edenler derin yanılğı içindedirler, herhalde çok uzağındaydılar; Cebeci’nin halk-insanları bugün de gözümün önündedir, önde caddede erkekleri bizim-le bağınıyor ve arkada kadınları, eteklerinde bize taş taşıyorlardı, cephanemiz taştır. Tarzan Mete, devrimden sonra Hava Kuvvetleri Komutanı İrfan Pa-şa’nın oğlu, bizim dar çevremizden “Aptal İzci Özgen”, daha sonra *Cumhuri-yet* gazetesinde yönetici ve yakın arkadaşım Özgen Acar, en öndeydiler; gö-rünmemeye dikkat ediyordum. Bir ara sloganlarımızı tükettik, “ordu-gençlik elele” yollu bağınıyorduk, daha somut olmalıydık, hedef bulmalıydık, öyle düşünüyordum, Başbakan Menderes’in, Kara Kuvvetleri Komutanı Cemal Pa-şa’yı açığa aldığını duymuştum, o tarihte paşalar bilinmezdi, önem verilmez-di, İzmir’e gitmiş, Nasır Zeytinoglu ile kâğıt oynuyormuş, “iyi paşa” diyorlar-dı, paşa işin içine sokulabilirdi, “ya ya ya şa şa şa, cemal paşa çok yaşa” diye bağırmaya başladık. İhtilalci gençlik arasında duyulması o tarihtedir. Daha

sonra genç subayların başlarına bir “iyi paşa” aradıklarını öğrendik; belki biraz önce ya da biraz sonradır.

Demirel’i Planlama Müsteşarlığı’na kabul eden Devlet Başkanı Cemal Gürsel, işte bu Cemal Paşa’dır. “Cemal Ağa” olarak da biliniyordu, çok severdik. Ben hâlâ seviyorum.

Cemal Gürsel’in İbrani asıllı olması çok kuvvetli bir ihtimaldir. Yardımcısı, Birinci Ordu Komutanı Fahri Paşa’yı, Orgeneral Fahri Özdilek, de burada düşünmek yerindedir. Böyle düşünmekle Cemal Paşa ve Fahri Paşa’ya sevgimde bir azalma yoktur; 1967 Arap-İsrail Savaşı, bu tür analizlerde ve sadakat dönüşünde de bir milattır, tekrarlamış oluyoruz, o tarihte altmışlı yılların başındaydık.

* * *

ŞAFAK VAKTİ

Şafak vaktidir
Terket beni hatıra

Bundan böyle ben artık
dağılıp boydan boya mısralarıma
esirler açlar ve mağluplarla
hürriyet ekmek ve zafer türküsünü
gücümün yettiği kadar söyleyeceğim

Sonra bu dehşet ve sefalet içinde
mesut günler vadeden
Bir silah sesi gibi titreyeceğim

1943, İstanbul

Arif Damar

* * *

Peki, beni Planlama'ya neden aldılar; sınav vardı, kazandım, bunu söyleyemiyorum. Hem yazılı ve hem de sözlüydü; dışişlerinde de sözlü var. Eski-den sözlü sınavlara iyi gözle bakardım ve şimdi bakmıyorum. Bir eleme yeri olabilir, az kuşku duyuyorum. Herhalde beni, Siyasal Bilgiler'e asistan almadıkları için Planlama'ya kabul etmek zorunda kaldılar; kurulduğunda, Planlama, Siyasal Bilgiler'in müstemilatı olmuştur.

Bu çalışmalarımın sonra beni çok bulanlar oldu, birini anlatmak istiyorum, adını ve mesleğini, hepsini hepsini değiştiriyorum. Adına "Hayati Yelman" diyebilirim, uydurdum ancak uygundur; üniversiteyi bitireli on yıl olmuştu, "Hocam, çalışkandım, notlarım yüksekti," diyordu. Çok yağmurlu ve rüzgarlı bir günde beni bulmuştu, üzülyordu fakat Arşimed'in bulma sevincini de taşıyordu, asistan olmak istemiş, hocası çok sevinmiş, hocasının adını da söyledi, Onomastique açıdan hiç şaşırtmıyordu, o zaman Hayati Yelman artık kendisini asistan sayıyordu. Sonra olmamış ve Hayati bunu, benim kitaplarım çıkıncaya kadar hiç anlamamış, hocasının bir sorusunu da o zaman çok anlamsız bulmuş fakat üstünde durmaması doğaldır. Çünkü soruları anlamlı yapan, varsa, akıldaki teoridir.

Bu ahmak üniversite profesörü, Hayati Yelman'ı İbrani asıllı varsayıyordu, yanılma ihtimali azdır; "hayati", hayyim adına denk düşmektedir, yelman'ı da "yalman" olarak düşündüğünü anlıyoruz, ahmaklığı yine de bir ara Hayati'ye sormasındadır. Hayati, bu soruya şimdi anlam verebilmektedir. "Hayır Hocam, Yahudi değiliz, isimden benzetiyorlar,"; Hayati, soruyu ve cevabını sadece beni okuduktan sonra hatırlamaktadır. Bana, "Hocam, hem kendisi ve hem de benden sonra aldıklarının hepsi, hepsini izledim, ortaya çıkardıklarınıza tam uymaktadır," diyordu; Hayati Yelman, İbrani asıllı olmadığı için üniversiteye asistan alınmadığına kesin inanmaktadır. Bilgileri doğrulayıcı yöndedir.

Hocası'ysa Cumhurbaşkanı A. Necdet Sezer tarafından YÖK üyesi atanmıştır.

Sezer'in atamalarından bazı örnekler için *Tekeliyet* dizinini salık verebiliyorum. Yazdıklarım var ve yazmadıklarım demlenmektedir. "Dem", Farsi'de "zaman" demektir, çayın zamana bırakılması anlamına geliyor; İbranide ise

“dalet” ve “mim” karakterleri ile gösteriliyor, kan karşılığıdır. Dolayısıyla, “öz-dem” adını, dışişlerinde müsteşarlığa kadar yükselmiş bir Süleyman Özdem Sanberk var, şimdi de vakıfçılık ve televizyon spikerliği yapıyor, “ozdam” olarak yazmak da mümkündür ve “kanın gücü” olarak anlayabiliriz. Türkçe, “öz zaman” anlamsızdır; ne rastlantı, Sezer’in ilk özel kalem müdürü de, Tacan lldem idi, demli ve tuhaftır. David Ricardo ve buradan Marx bizi, hep “tuhaf” olanlara bakmaya özendiriyorlar; bilim yapmak, sapmalara yönelmektir ve burada sapmalardan çok var.

Peki, Türkiye’de bir garip işbölümü mü var; varsa, bu işbölümünde bütün soruları formüle etmek bana düşüyor, çok üzülüyorum. Herhalde bu ülkede benden başka önemli devlet kuruluşlarında çalışan yok, olsaydı özel kalem müdürünü bilirlerdi; böyle düşünmek mecburiyetindeyim, uzun boylulardan, göreceli olarak az akıllılardan seçilirler, “beyefendi şu anda meşguller, sonra arayalım” türünden basit yalanları sadece kolay söylemekle kalmazlar, bir de bunu en yüksek vatanseverlik sayarlar, kendilerine özgü fikirlerinin olmamaları esastır. Bizim Üstün, Üstün Dinçmen, pek uzun boylu değildi, fakat diğer meziyetleriyle telafi ediyordu ve bu nedenle her askeri darbede özel kalem müdürür yapılmıştır ve bir de bizim Filiz, ilk ambasadris Filiz Dinçmen ile izdivac eyleyerek bizleri şaşırtmıştır. Bu arada not edebiliriz, Filiz Dinçmen’in Katolikliğin başkenti Vatikan’a büyükelçi atanması da bir sapmadır; fakat, Osmanlı tradisyonlarına uygun olduğunu söyleyebiliyoruz.

Devlet idaresinde özel kalem müdürünün tam karşında başdanışman oturmaktadır; çok bilgili ve aynı zamanda deneyimli olması gerekiyor, fikri vardır ve fikrini söylemekle tanınmaktadır. Özel kalem müdürü telefonlara cevap vermediği zaman, özel kalemdeki sekreter kızlarla gevezelik yapan bir adamsa, başdanışman, boş zamanı olmayan oturaklı bir kişidir. Bu ikisini bir insanda birleştirmek imkansızdır ve Ahmet Necdet Beyefendi, bu imkansız ve harika işi yapmaktadır; özel kalem müdürü ki bilgisizdir ve bilgiliyse telefonlar ve randevu defteriyle uğraşması bir “milli israf” demektir. Ben asıl kamusal yönetimdeki bu bilgi ve deneyim eksikliğine şaşmaktayım.

Yalnız Sezer’in bana yönelik tek şaşırtmacası bu değil, bir de Hazine Bakanlığı’nı bir parti bürosu olarak kullandığı sıralarda istifaya zorlanan Kemal Derviş’in bu talebini reddederek bakan olarak tuttuğu zaman da şaşırmıştım; “gelir bölümünde adalet önemlidir” diyordu ve K. Derviş bölümü belli-

yordu ve yerinde tutuyordu, şaşırmam bu nedenledir, neden kendisini tekzip etmekte bu kadar cüretkar olabiliyordu, herhalde “hayret” sözcüğünü böyle zamanlarda kullanıyorlar. Kaldı ki *Şebeke*’nin birinci cildinde “Dervish-Makovski Komplosu” demiştim, Derviş’in İbrani asıllı olduğunu kaydetmiştim, itiraz edenler oldu, “siz de öylesiniz” demek zorunda kalıyordum, bugün artık “resmi tarih” gücündedir. Peki bu, böyle birisini bakanlıkta tutmaya yeterli mi; demek ki, Adamo’nun güzel şarkısıyla “her yerde sapma var” demek zorundayız.

Demek ki Cumhurbaşkanı ya beni hiç okumamaktadır ya da hiç kaale almamaktadır. Bunu, her ikisini de doğru bulmuyorum; sadece resepsiyonlarına çağırdıklarını kaale alıyorsa, bu resepsiyonlardakilere bakarak “İkinci Cumhuriyet” çoktan kurulmuştur, diyebiliyorum.

Özel kalem müdürlerinin, üstelik “baş” danışman sayıldığı bir ülkedeyiz.

Bunlar dışişleri memurlarıdır. Buna bakarak cumhurbaşkanlığının danışmanı olmadığı sonucuna varabiliyoruz, kesindir. Bu özel kalem müdürü-başdanışmanlarla, Sezer, kendisine duvar örmektedir.

Peki hepsi güzel de dışişlerine bizim Yaşar’ı neden aldılar; arkadaşım, akıllı ve güzel konuşurdu, dışişleri bakanı olunca, anladım ki “akıllı” ve “güzel” nitelikleri kaybolmuştur ve artık sadece “konuşur” olmuştur. Bu metamorfozu Yaşar’a bağlamıyorum; aptallığı da mutlaklaştırmıyorum, bunu, Aziz Nesin yapmıştı, yanlış buluyorum, bilimsel bakış hep süreçle ilgilenmektedir. Türkiye Komünist Partisi’nin son katib-i umumisi, “biz araştırmazdık, Sovyetler Birliği Komünist Partisi’nin pek çok bilim adamı vardı, pek çok enstitüsü vardı, onlara güvenir ve onlara bakardık,” demişti, çok samimi ve gerçekçi bir itiraftır. Bir süreci açıklamaktadır, doğrusu “gizli” komünist arkadaşlarımdan hepsinin zaman içinde aptallaştıklarını görüyordum, bu o kadar öyle ve yaygın bir değerlendirmemizdi ki, bizimle “tkp” arasındaki anlaşmazlığın bir nedeni de tekape’liler aptal bulmamızdı ve altmışlı yıllardan sonra solcuların aptallarına “tekape’li” demeye başladık. Çünkü akıl ya da beyin çalıştırılmadıkça, beyin olmaktan çıkmaktadır; ve ben “tkp” ile Türkiye dışişleri bakanlığını hep birbirinin simetriği olarak düşünüyordum. Sabetayist-hegemonik yapı ikisinde de görülüyor, bu ayrı, hem tekape’liler ve hem Hariciyeciler beyinlerini kullanmazlar; ilki Moskova’nın ikincisi Washington’ın beyin kullanımına bel bağlar, bunun anlamı zaman içinde hem tekape’lilerin ve

hem de Hariciyeciler'in aptallaşmasıdır. Bu bir süreçtir; etkisini göstermektedir, Üstün'ü, Filiz'i, Ömer'i Inal'ı, ne çok severdim, ne yazık, şimdi hava raporunda bile anlaşılmamızı imkansız görüyorum. Yazık ki onlar Hariciyeci oldular; herhalde artık farklı yaratıklar olarak kabul etmek durumundayız.

Selahattin Batu, çok saygın bir veteriner fakültesi profesörü ve çok değerli bir tiyatro yazarımızdı; Inal, babasının 1920 yıllarında, *Aydınlık* dergisi çevresinde önemli bir komünist olduğunu benim kitaplarımda okumuş ve sonra Profesör Rasim Adasal'dan doğrulamasını yapmış; şöyle söyleyebiliriz, Profesör Batu, komünizmin en yaratıcı olduğu bir zamanda katılmış ve belki de beynini korumak için komünizmden erken ayrılmıştır, böyle de düşünebilir, bana terstir ve başka nedenleri olmalıdır, "iyi" yaklaşmak istiyorum. İyi de, peki Inal'a yazık olmadı mı, ben Inal'ın anarşizme meyleden halini severdim, ne anarşist ve ne de komünist olabildi ama en kolayını seçti, Hariciyeci oldu, beyindeki etkileri açısından, habis bir tümöre benzetebiliriz; öldürmekte ve daha kötü yapmaktadır. Perso-Kürt söylencesindeki despot misali, beyin yemektir. Yakın bir zaman önce bir yerde karşılaşmıştık, birlikte bekleyiyorduk, çok sevindim, ama on metre uzakta bir otomobilden birisi indi; Inal bana "Bak Yalçın Küçük geliyor," dedi; ben de, "Inal, Yalçın Küçük yanında duruyor, sen o geleni Yalçın Doğan'a benzetiyorsun, karıştırıyorsun ayrıca o gelen Yalçın'a da hiç benzemez," dedim, eskiden olsa gelenin Yalçın Küçük veya Yalçın Doğan olduğunda ısrar ederdi, Hariciye ayrıca insanı uysallaştırmakta ve fikir ile ısrar damarlarını kazıyaktadır.

Hariciyeci mi, fikirsiz ve ısrarsız yaratıktır ve oligarşinin matbuatına "köşe yazarı" olmaktadır, bu sözcük, en çok ambasadör-spiker ve ambasadör-fıkıracılara uygun düşmektedir. Bir köşede ne yapabilirler; ya yazarlar ya satarlar ve bazen hem yazarlar ve hem satarlar.

Bugün Hariciyeci, hep karıştıran ve güce hep uyandır; kendisini en güçsüz ve Amerika'yı en güçlü sayandır. Ne ekleyebilirim; Sezer'in İldem ya da Atacanlı namdar özel kalemci-danışmanları, bizim Inal'ın eline su dökemezler. Nerden buluyorlar sorusu yersizdir; veriyorlar.

Yaşar'a gelince, neden aldılar; diğer kavimden olmadığını ima eden demeçlerini okuduk, yalnız ben bunları fazla önemsememek durumundayım. İma, ne de olsa ima'dır; uyarıcı olmakla birlikte kanıt sayamıyoruz. Buna karşın, Yaşar Yakış'ın İbrani asıllı olmadığını düşünmemiz için iki neden var; bi-

rincisi, İstanbul matbuatının görülmemiş saldırısıdır. *Şebeke*'nin ikinci cildinde, bilinmeyen dememekle birlikte üstü çok örtülmüş ve unutturulmuş kaynakları kullanıyorum; tam Sabetay Sevi'nin mesianismi'ni ilan ettiği tarihlerde, Nouveau Chrétien'ler, Türkiye ve Selanik yerine Amsterdam'ı yeni başkent yapıyorlardı, Amsterdam'da Yahudiliklerini ilan ediyorlardı ve Yahudiliğin bir yükselme dönemidir. Bu sırada, Hristiyanlıktan Yahudiliğe dönmeler de var, bugün Amerika'daki Yahudi- Hristiyan tarikatların yakınlaşmasını, "Neo-Con Komplosu" budur, ilk kez o tarihlerde görüyoruz, Danyal Peygamber'in kitabı her iki dinde de moda olmuştu; çok zordur, Yahudiliğe dönmeler yine de, çok sınırlı ölçüde kabul ediliyordu. Bunlara "Yeni Yahudiler" diyebiliriz, çok önemli bir doktrin tartışmasını başlattıklarını biliyoruz; bu Yahudilere, Yahudiliğe sonradan geçenlere, önemli görevlerin verilir verilmeyeceği tartışılmıştır. Otorite kullanımına imkan veren her pozisyon, sonradan Yahudi olanlara kapatılmıştır, içtihadın böyle kapatıldığını öğreniyoruz, sinagogların muhasabelerini tutmaları mümkündür, çıkabilecekleri en yüksek mevki budur. Yahudi itikadına göre "güç" ve "zor" giydiren pozisyonlar, sonradan Yahudi olanlara bile verilmemektedir; bunu tekrar ediyorum.

Neden mi söz ve tekrar ediyorum, İstanbul matbuatı ile televizyonlarının Yaşar Yakış konusundaki tutumları çizgidişiydi ve bana bu doktrin tartışmasını ve sonucunu hatırlatıyordu; Yaşar'ı dışişleri bakanlığı koltuğuna oturtmak istemediler. Utanma sınırını çok aşılar ve eskilerin söyleyişle "harama hiç uçkur çözmemiş" bu arkadaşımızı, biz öyle biliyoruz, dışişlerinde bir sekreterle cinsel ilişkiye bile soktular. Gazete ve televizyonlarında, fahişeliği meşru ve yüksek bir yaşam tarzı olarak propaganda ettiklerini hiç hesaba katmadılar. İstanbul matbuatı, bir parti disiplini ve bir Cengiz acımasızlığıyla saldırıyordu, düşündürücü oluyordu. Bu yüksek şiddette saldırı normaldişdi; normaldişi olanlar beni hep düşündürmektedir.

Yazısız anayasaya göre dışişleri bakanlığı koltuğuna İbrani asıllı birinin oturması gerekiyordu; bu yasadır ve bu gizli yasayı çıkarmıştım, T. Çiller, E. İnönü, M. Yılmaz, D. Baykal, H. Çetin, M. Karayalçın, I. Cem, Sina Gürel, gözümüzün önüne geliyorlar ve öyle midirler, araştırmakta yarar var. Yasalar bir eğilim olarak varlar ve her zaman sınanmak durumundalar. Ancak hem Fatin Rüştü Zorlu ve hem de yerine gelen Selim Sarper öyleydi ve hem Hayrettin Erkmén ve hem de İlter Türkmen'in de öyle olduğunu düşünmek yerin-

dedir. Öyleyse İstanbul oligarklarının açtıkları bu “dinler savaşı”, benim çıkardığım yasaları test ediyorlardı; savaş, bir sınav ve sınamadır.

İstanbul matbuatı, dışişleri bürokrasisiyle her zaman kaynaşmış haldedir, bu o kadar öyle ki N. Sadak ile M. Soysal dışişleri bakanı iken gazetelerde düzenli “fıkra” yazabiliyorlardı; aynı yapıdandırılar diyebiliriz. Selim Sarper Basın-Yayın Genel Müdürlüğü’nden, İ. Cem, köşe’den geldiler ve Mesut Yılmaz’ın nereden geldiği bilinmemektedir ve Mümtaz Soysal’ı da hep gazeteci saymak yerindedir. Yaşar Vakası’na dönecek olursak, bürokrasi içerden sabot ediyor, matbuat dışarıdan saldırıyordu; sanki Fransa’da dinler savaşını yaşıyorduk. Bunlara bakarak İbrani asıllı olmadığını düşünebiliriz, kesin olamayız; “yaşar” İbranilerin de çok taşıdıkları, aynı telaffuzla ve “çok dürüst” ya da “dosdoğru” anlamını veren bir isimdir; ismine kanmış olabilirler. Türkiye’de “yaşar” ad veya soyadıyla pek çok “ileri gelen”, ki buna artık “ileri çıkan” değişti daha çok uyuyor, İbrani asıllı biliyoruz.

Kaldı ki bizim Yaşar, yoksul bir aileden geliyordu, sanıldığının aksine bunlar arasında da İbrani asıllılar çoktur, elitist ya da kaymak tabakasını bilebiliyoruz, “birbirlerini biliyorlar” demek istiyorum ve yoksullar teşhis edildikçe, şarkıcı, film yıldızı ve “star” yapıyoruz. “Arabesk” yıldızları dahil pek çoğunun İbrani asıllı olduklarını teşhis edebiliyoruz; Ahmet Kaya belki değildi çünkü öldürdük. Çünkü olmayana şans tanınmamaktadır; İbrani asıllı olmayanın “otorite” kazanması, içtihadı ve eğer başka türlü söyleyecek olursam, “yazısız” anayasaya aykındır, bunu çıkarıyoruz. Yaşar Vakası’nı da burada bırakıyoruz.

Güzellik yarışmaları mı, model yarışları mı, star çıkarma kampanyaları mı; hepsi hepsi İbrani asıllı yoksullara kapı açma düzenleridir. Şimdiye kadar bütün yıldız ve “ses” yarışmalarından sadece İbrani asıllılar çıkmıştır; jürilerde sadece onlar varlar. Bunlar, Judaizmin “bene berit” faaliyetleri cümlesindedir; bir sosyal adalet fonksiyonu görüyoruz ve şimdi Kürt-Yahudilerine kadar uzatmış durumdayız; şarkıcı, sunucu, oyuncu ve hatta senarist ile şairleri de kriptoyahudi Kürtlerden seçiyoruz. Kuşkusuz “şair” derken Murathan Mungan’ı kastetmiyorum, bu Murat da artık kripto sayılmamaktadır. Yalnız bu eğlence ve şiir sanayisinde Judaik entansitenin artışını sadece sosyal-adalet kaygılarına, Sezer’in ihmal ettiği gelir bölüşümünü düzeltme vaadini realize etme heveslerine bağlamak çok doğru olmaz, daha kapsamlı ele alınması gerekir;

Kuzey Irak'taki Kürt-Yahudi siyasal organizasyonu artık oligarşinin politik parametreleri arasındadır. Demek ki yatırım, yatırımdır.

Devam ediyoruz, bir başkası, bir fabrika hatasıyla çıksa da yaşaması imkansızdır. Pratik tarih bize bunu gösteriyor, görüyoruz. Demek ki sürekli savaş halindeyiz.

Şimdi sırada tekrar Planlama var, peki beni neden Planlama'ya aldılar. Bir kez ben Planlama'yı hiç düşünmüyordum, Siyasal Bilgiler Fakültesi'nde akademik kariyer yapmak istiyordum, Planlama'ya yönlendirildim. Bu yeterli bir cevap olabilir, yalnız borçlarımı yazıyorum ve alacaklılarımı kaydediyorum, devam etmem gerekmektedir. O tarihlerde, Siyasal Bilgiler Fakültesi'ne asistan olarak İbrani asıllı olmadıkça bir kedi bile alınmadığını bilmiyordum. Herhalde normalden çok daha saftım, şimdiki nitelemeyle biraz "hiperaktif" bulunduğum için alınmadığımı sanıyordum; öyleyse Adamo'nun şarkısıyla "her yerde aptal var" diyebiliyoruz.

Çok çalıştım, bütün ülkede sadece Siyasal Bilgiler Fakültesi'ne sınavla öğrenci alınıyordu, sonuçlar tek kanal olan devlet radyosunda en önemli haber olarak veriliyordu, birinciler, birdenbire "ün" kazanıyordu ve ben birinci olarak üniversiteye girmiştım; şimdi utanıyorum, hukuk muhakemeleri usûlü dersinden bile en yüksek notu, "on", alıyordum, herhalde şimdiki "ap-tal Türkçesi" ile "süper" çalıştım. Fakülte ikinci sınıfta, nerede ise basılmamışlar dahil, bütün doktora tezlerini okumuştım, Fikir Kulübü, Ankara Üniversitesi Öğrenci Birliği ve bilumum cemiyetlerin başkanıydım, münazaralar, şiir matinelere, öykü okuma günleri düzenliyordum, bu arada polis öğrenci dövmeyle benimle başlamıştı, o zamana kadar sadece politik olanlar büyük tevkifatlarda ve özel olarak yapılmış yerlerde dövölüyordu, açıkta öğrenci dövme modasını da ben başlamıştı; yine de zamanım vardı ve *Akis*'in editörü Metin Toker sık sık hapse giriyordu ve *Akis*'i neredeyse tek başına Doğan Avcıoğlu çıkarıyordu, Ulus'a "ove" hana gidip Doğan'a yardım ediyordum. Doğan gençlik haberlerini bana yazdırıyordu; kendimi konu olan nesnel haberleri yazmayı o tarihte öğreniyordum. Mezun olunca akademik hayata girmek istiyordum.

Hocalarım beni seviyorlardı ve yetkin birisi türünden davranıyorlardı, "büyük adam muamelesi yapıyorlardı" demek istiyorum, bana mezun olunca ne yapacağımı da soruyorlardı; hoş bir duygudur, ben de şimdi anlıyorum,

saf saf “asistan olacağım” diyordum, demek başka cevap bekliyorlarmış, hepsi, sanki anlaşımlar, “aman ha, sakın ha, yapma ha” diyorlardı, sanki çok ayıp bir ses çıkarmışım gibi yanımdan birdenbire ve hızla kaçıyorlardı. Koskoca hocalarımın yanımdan hızla kaçmalarına bir anlam veremiyordum ve yine de utanıyordum.

Anayasa da çalışıyordum, İngiltere’de “yazısız” anayasa olduğunu biliyordum, yazısız anayasaların en güçlülerinden birisinin bizde olduğunu bilmiyordum. Yazısız anayasamız, o tarihte çok büyük otorite sağlayan Siyasal Bilgiler Fakültesi öğretim üyeleri arasına İbrani asıllı olmayanların giremeyeceği hükmünü yazıyordu; “yazısız” idi ve yine de yazıyordu, ama bunu bana öğretmemişlerdi. “Gizli Anayasa” veya “Gizli Tarih” bunlar artık, benim icatlarım ve uğraş alanlarımdır; “gizli tarih” vardı, yeniden öne sürmeyi planlıyorum.

İnatçı bir yanımdır, hiç vazgeçmedim; galiba 1963 yılında, çok daha yüksek maaşlı Planlama Teşkilatı’nı bırakarak yine asistan olmaya karar verdim; “aman ha, sakın ha, yapma ha” seslerini de dinlemedim, bu bir romandır. Hepsi arşivlerde vardır. Aylar değil, yıllar sürdü demek mümkündür, abartma var ve inanılmaz engelleri aşıyordum; “aman ha, sakın ha, belamısın başımıza...” türünden manzume-homurdanmaları duymuyordum, hocalarım homurdanıyor, ben bir savaş misali hedefleri belirliyordum, sonunda jüri benim kazandığımı rapor haline getirdi, en sonunda ilgili kurullardan geçti. Bitti, öyle sanıyorduk ve fakat bitmedi; dekan, atamayı yapmadı. Önüne çıktım, ne yumuşak dekandı, ancak ben oraya bir prodüksiyon hatası sonucunda İbrani asıllı olmayan birisi önüne kadar gelirse bunu yasaklamak üzere konduğunu bilmiyordum, uzun yıllar sonra öğrendim, uzun uzun bana olan sevgisinden söz etti; “Yalçın’cım, sana bazı itirazlar var,” diyordu, jüri raporu var, kurul kararı var, başka ne itiraz olabilir ve bütün bunlar arşivlerdedir ve bütün aktörler hayattadır, “bu durumda ben Danıştay’a...” diyecek oldum, bana sevgi ve hayranlık dolu olduğunu söylüyordu, yüzümün kızardığını hatırlıyorum. Hâlâ “hiperaktif” olduğumu sanıyor ve hocalarıma acıyordum; zavalılar gözümde öylesine küçüldüler ki Danıştay’a da gitmemeye karar verdim. Orada benim ne işim var; çocuk halimle bunu düşünebiliyordum.

İşletme dersini Cumhur Bey’den öğreniyorduk, çalışkandı fakat en fazla İ. Cem’in zekasına sahip olduğunu anlıyorduk, Cem sonradan çıksa da artık bir

zeka ölçüsüdür, standarttır, kullanabiliyoruz; “cem kadar zekidir”, artık bu en güvenilir ayardır, Cumhur Ferman’dan, “müzik müsbet gürültüdür” açıklamasını her dersinde dinliyor ve not ediyorduk. Sınav sorusuydu. Fabrikalarda müsbet gürültü menfi gürültüyü kovuyordu, müzik çalmanın yararını böyle öğreniyorduk; Profesör Ferman bu haliyle dekan oldu, Ankara Üniversitesi’ne rektör yapıldı, Ankara’dan İstanbul’a giderken de dekanlık hazırdı, galiba rektörlükten sonra veteriner fakültesine dekan oluyordu, artık hayvanlara işletme anlatacaktı, demek ki seçilmiş bir kimsedir, bunu anlıyoruz. Muhtemelen devlet Cumhur Ferman’ı İbrani asıllılarını kurdukları liselere ve daha sonra üniversitelere daha yakın yönetici olması için de İstanbul’a nakle diyordu. Asıl ihtisası İbrani meseleleri olmalıdır; önümde bir kalın cilt var, Fahir İpekçi, İ. Sıtkı Dilber, Lebib Mısırlı, Dr. Adnan Atam, Osman Kermen’in resimlerinin üzerinde “Işık Lisesi İdare Heyeti 1964-65 Dönemi” yazıyor ve Bülent Eczacıbaşı, Cumhur Ferman, Mustafa Elöve, Mehmet Mısırlı fotoğraflarının üzerinde de “Işık Lisesi (Feyziye Mektepleri) Vakfı 1990-1991” işareti bulunuyor, Cumhur Hocam eşkal olarak hâlâ bir Filistinliye benzemektedir.

Profesör hocam Ferman, İbrani asıllılar tarafından kurulan okullarla ilgili vakıfların hep yöneticisidir; Işık Üniversitesi’nin mütevelli heyetinde olması doğaldır. Oğlu da “beşik uleması” olup, Feyziye Mektepleri’nin “resmi” üniversitesi olarak bilinen Işık Üniversitesi’nin dekanlarından birisidir. Benim asistanlık tayinimi yapmayan da aynı Cumhur Ferman’dır; oraya beni engellemek için değil, beni severdi, İbrani asıllı olmayanların hepsine kapıları kapatmak için getiriliyordu. Kusur, profesör hocam Ferman’da değil, bendedir. Doktrinin bu olduğunu not etmiştim. O koltuklar başkasına verilmemektedir; profesör hocam Ferman, doktrine karşı çıkmamaktadır. Ve şimdi de koltuğu, Hukuk Mektebi’ni bitirdikten sonra Siyasal’a asistan olarak alınan Celal Göle tarafından tutulmaktadır.

Bu Göle, “Makovski-Dervish Komplosu” sırasında “arkadaşız” diyordu ve ben akraba olduğunu göstermiştim, karısı Derviş’lerdendir. Konspiratör Dervish’e “hoş amedi” diyenler arasındadır; Türk Ceza Kanunu’nun ünlü 169. maddesindeki, “yardım ve yataklık” halindedir. Beki Bahar’ın “Ankara Yahudileri” başlıklı ve çok değerli ipuçlarıyla dolu kitabında ise fotoğraflar da bulunmaktadır. Bir evlilik fotoğrafının altında, “Beki Bahar, ilk evlenen arkada-

şı Sevim Bozer-Turgut Göle ve arkadaşlarıyla, 1946" işaretini görüyoruz. Bu işaretlere bakınca, Göle'nin ömür boyu Siyasal Bilgiler Fakültesi dekanı olarak kalacağına hükmedebiliyoruz.

Şimdi, başta Cumhur Hocam Ferman'a ve "sakın ha, aman ha, gelme ha.." yollu homurdanan bütün hocalarıma derin teşekkür borcu duyuyorum. Beni almadılar, alsalardı belki M. Emre'nin verimli nitelemesiyle "dönmeleştirilirdim", belki dönmeleştirilmezdim, burasını o kadar önemli saymıyorum; da ha önemlisi beni "asimile" edebilirlerdi. Bunun yerine bana reddedilmeyi öğrettiler; bu ülkede "kapılar" ile "hak" ve "yetenek" birbirine düşmandılar, en büyük dersleri budur. Bu dersi hemen öğrenmişim, teorisini şimdi yapabiliyorum. Bu bir dayanıklılık aşısıdır, minnet duygularıyla dolu olduğuma inanmalarını ve teoride geciktığım için de affımı diliyorum.

* * *

Katkı 8

SEÇİLMİŞ DOĞMAK

Ankara Yahudileri kitabında evlilik resmine rastladığımız Sevim Bozer, Ankara Üniversitesi Siyasal Bilgiler Fakültesi'nin "ebedi" ve "milli" dekanı Celal Göle'nin annesi olmakla Ali Bozer'in de kardeşiydiler. O halde Ali Bozer'in özel hukuk profesörlüğünden dışişleri bakanlığı kol-tuğuna konması, çıkarmış olduğum yasalara uygundur; kızkardeşinin resmi de uygun kitaplarda yer almaktadır. Profesör Ali Bozer, İbradali olmakla "Aylin" ve "Nazlı" da İbrada'dan çıktılar, kardeşi Yüksel Bozer de Hacettepe Üniversitesi'nde Profesör ve tabii rektör olmuştu; Tıp Profesörü Yüksel Bozer'in dinler üzerine telif bir eserini biliyoruz, pro-

Judaik telakki edilmektedir.

Profesör Ali Bozer'in Profesör Celal Göle'den gayri bir yeğeni daha olmakla, adı Nilüfer Göle'dir ve profesör ünvanıyla Bogaziçi'nde durmaktadır. Nilüfer Göle'nin kocası Asaf Akat, halkımız tarafından "tele-vole profesörü" tesmiye edilmekte, genellikle İbrani asıllıların öğretim üyesi oldukları Bilgi Üniversitesi'nde rektörlük yapmıştır ve halen ders-verir görünmektedir. Demek ki bozer'ler, göle'ler ve akat'lar, birbirinden kız alıp verme yollarıyla yakınlık kurmuşlar ve profesör, dekan ve rektör olmak üzere seçilmişlerdir. Dervish Ailesi'yle de akrabalık tesis etmişlerdir; bu soyadının, "deriş", "eriş", "pekdeğer" ve sair versiyonlarını respit edebilmiştik. Demek, seçilmiş bir geniş aile ile karşı karşıya gelmiş vaziyeteyiz.

Demek ki, bütün seçimler boştur ve göstermeliktir, önemli olan seçilmiş doğmaktır.

* * *

Yine Ankara Üniversitesi'nde Eralp Özgen namdar bir ceza hukuku profesörü var ki dışışleri nazırı olamamakla beraber, İş Bankası baş hukuk müşaviri intihap edilmişti; tefecilik ile ceza arasındaki münasebeti tetkik ediyordu, bu alanda ihtisas sahibi oldukları mervidir. Buraya başka bir ceza hukuk müderrisi Faruk Erem'den sonra gelmişti, Barolar Birliği Başkanlığı'nda da Profesör Erem'i takip eylemişti. Bu arada hatırlayabiliriz, Gebze Mahpusu'nda dar imkanlarla ilk çıkardığım yasalardan birisinin, Ankara ve İstanbul Üniversiteleri'nde "ceza hukuku" kürsülerinin seçilmişlere tahsis edildiği idi, acaba bu yasayı, Barolar Birliği Başkanları'na da yaymak zorunda mıyız, tetkiki mecburidir. Çünkü aralarında başka isimler var ancak aynı olmaları ihtimali yüksektir ve boşluk bırakmamak esastır. Bütün bunlardan, hem İş Bankası baş hukuk müşavirliğinin ve hem de barolar birliği başkanlığının böyle mümtaz zevata ayrıldığı sonucunu çıkarıyoruz. Fakat tetkik her daim müfittir.

Profesör Er-alp Özgen, leisure time'larında, DGM'lere ehl-i vukuf işleri yapmaktadır; en büyük zevkinin ehl-i vukuf raporu tanzim et-

mek olduğu mütala edilmektedir, bir keresinde benim, “k....istan” sözünü telaffuzla büyük bir cinayet işlediğim ilmi itikadına ulaşmış, benim yıllarca hapse atılmamı sağlamıştı; arşivlerde mevcut olup bu lafızdan dolayı dün veya bugün mahkum olan gayri birisini bilememekteyiz ve bu ehl-i vukuf işinin İsrail’i sevindirdiğini telakki etmekte kendimi mazur hissetmekteyim.

Hukuk Fakültesi’nden Profesör Özgen’in, benzer durumdakılar misali, Hacettepe Üniversitesi Tıp Fakültesi’nde profesör rütbesiyle bir biraderi bulunmakla, “Tunçalp” tesmiye edilmiş haldedir. Ebeveyni “alp” adına temayül göstermektedir. Tabi ki ve yasalarımıza uygun olarak, Profesör Tunçalp Özgen de rektör olmuştur.

Demek ki bütün seçimler boştur ve göstermeliktir; önemli olan seçilmiş doğmaktır.

* * *

Tesal, Erem ve Dönmezer soyadları için diğer kitaplarımıza bakmak yararlıdır.

Görülecektir ki, bütün seçimler boştur ve göstermeliktir; önemli olan seçilmiş doğmaktır.

* * *

Planlama’ya dönecek olursam, sürüldüğümü ve sürüldüğümü hatırlıyorum, istifaya zorlandım, kuşkusuz “anlamamış” görünüyordum. Verimli olduğum zaman Memduh Aytür’ün müsteşarlığına denk düşüyordum; Memduh Bey kendinden öncekileri Karaosmanoğlu ve diğerlerini pek ciddiye almıyordu, Maliye Bakanlığı müsteşarlığından geliyordu, eşinin Hamidiye Kahramanı Raufun yeğeni olduğunu duyuyorduk, Memduh Aytür misyon sahibi yüksek bürokratlardan birisiydi. Başbakanlık müsteşarlığından, Türk idaresini reforme edebileceğine inanıyordu. Ben doğduğum zaman Memduh Bey Mekteb-i Mülkiye’yi bitirmişti, Cahit Bey Kayra, 38 Kuşağı anı-kitabında ar-

kadaşı Aytür için çok olumlu yazmaktadır. Ben de “Tanıdığım Güzeller” başlıklı bir kitap planlıyorum, Memduh Bey’in burada yeri var. Sık sık evinde başbaşa olurduk, bu savaşında beni komutanlarından birisi olarak görüyordu, uzun vadeli planlar dairesini canlandıran ve başına beni getiren Aytür’dür; yıllar sonra kararnameyi yazdığı zaman MIT’ten telefonla “durdurun” uyarısı aldığını söylemişti, durdurmak için “yazı” istemişti, nerede o MIT, yaptığına güvenmemek esastır. Nerede o eski ve yüksek bürokratlar, yine de bir özgüvenleri vardı.

Herhalde 1965 ekim başındaydık, zor bir problemle karşı karşıyaydı, “Yalçın, ben kime oy vereceğim,” diyordu, soruyu kendi kendisine yöneltiyordu. Türkiye İşçi Partisi büyük bir rüzgar estiriyordu, beni TIP’li biliyordu, “TIP’e vermem gerek,” diyordu; fakat birikimine uygun bulmuyordu, eskiden böyle tutarlılık peşinde olan insanlarımız çıkıyordu. Sonra hiç sormadım; seçimden hem TIP ve hem de Demirel’in başında olduğu AP, zaferle çıktılar, bu bir “iç savaş” demek oluyordu. Planlama’da kalamayacağıma karar verdiğim zamandır.

Memduh Bey, Planlama’da kalmamda ısrar ediyordu ve ben Süleyman Bey’in kendisini de burada tutmayacağını ileri sürüyordum, müsteşarlık odasında sık sık bunu görüşüyorduk. Ne kadar misyon sahibi olsa da artık bir bürokrattı ve yine de göremiyordu; başbakanın ve müsteşarın odası alt altaydı, “Sayın başbakan geldi,” dediler, müsteşarıyla konuşuyordu, heyecan çok yüksektir ve Planlama Aytür’ü istiyordu. Süleyman Bey çıkmıştı ki Satılmış Efendi kapıda görüldü, “Beyefendi sizi bekliyor,” diyordu; Memduh Bey çok mutluydu. “Yalçın çok yanıldın...” diyordu, işte şuraya oturmuştu, “Bir görseydin, gözleri yaşlandı, Memduh Bey birlikte çalışacağız,” bunları söyleyen başbakandı. Ben ise bir yandan yanlış çıktığım için seviniyor ve diğer yandan ayrılırken Memduh Bey’i kırma tehlikesi karşısında üzüliyordum, yanılmayı hep insani bulurum ve kendimde insani yan bulduğumdaysa seviniyorum. Sevincimin nedeni buradadır.

Bu duygularla odama döndüm ve ben dönerken bomba patlamıştı, Başbakan Süleyman Bey, Memduh Aytür’ü müsteşarlıktan alan yazıyı imzalamış ve göndermişti; “halk çocuğu”ydu ve beni hiç yanıltmamıştır. Bu “halk çocuğu”, yarım saat önce gözleri yaşlı “Memduh Bey birlikte çalışacağız,” diyordu, dürüst bir bürokratı tard ederken ağlıyordu; halk çocu-

ğudur ve herhalde bir dürüst yüksek memur ile çalışamayacağı için kendisine ağlamıştır.

* * *

– Türkiye'nin Arif Damar'ı için –

OZAN

Kuzey'e bakan evlerden hapisneden geldin,
 "Ben özgürüm" diyen bir hücrenin yoksulluğundan
 İç kapayan bir görünümünden, soğuktan ve depremden
 Seni ölümlere zorladı ama sesini sundu
 Şarkını söylemen için

.....

Gözlerinde ışıktan başka hiçbir şey yok
 Rüzgarın ince dokunuşuyla açılan
 Gözlerinin içinde hiçbir şey yok ama ışık var
 Rastgele bir ateşten doğan gür ışığı çağların
 Çağların ve çağların

.....

Gözlerinde ışık, hiçbir şey ama ışık, güçlü ışık
 Rüzgarın ince dokunuşuyla açılan boşluk
 Ve seni anımsamak için arıyorum
 Bakıyorum ağzını bulmak için güzel ağzını
 Şarkını, sesini, yüreğini
 Seni karanlıklarda bulmak için arıyorum
 O aydınlık geri döndüğü zaman bana haber ver

Emir El-Mesri

* * *

Eğer bu çalışmam, *Şebeke*, çerçevesinde kalacak olursak, Demirel İdare-si'nin atanmalar ve seçilmişler düzleminde bir değişiklik yapmadığını tespit edebiliyoruz. Belki de normal karşılayabiliriz; “değişmezse, değiştirmez” di-yebiliyoruz.

Ayrıntıya girmek için bir neden görmüyorum, Profesör Nevzat Yalçıntaş'ı ele almakla yetinebilirim; Trt için genel müdür ve Planlama'da daire başkanı yapıyordu, ısrarlı bir seçim ve atama sayabiliriz.

Profesör Yalçıntaş, “Aydınlar Ocağı” ileri gelenlerinden birisidir; hem Demi-rel'in ve hem de Eylülüst diktatoryanın, Kenan Evren administrasyonunun kad-ro deposu burasıydı, bunu biliyoruz. Aydınlar Ocağı “Türk-İslam Sentezi” ile tanınmaktadır, bu durum Aydınlar Ocağı'nın mensupları hakkında yanıltıcı düşüncelere yol açıyordu ve hâlâ açmaktadır. Düzeltmenin zamanı gelmiştir.

Aydınlar Ocağı'nın mensuplarının çoğu İbrani asıllıdır.

“Türk-İslam Sentezi” bir İsrail prodüksiyonu'dur.

* * *

Nevzat Yalçıntaş'ın mahdumları Murat, Şişli Terakki mezunudur.

Halil Turgut Özal'ın oğulları Efe, Şişli Terakki mezunudur. Efe'nin aslının “Efendi” olduğunu düşünme eğilimindeyim; çünkü İbrani “adon” adı “efen-di” karşılığıdır.

Sami Süleyman Demirel'in yeğenleri Murat Demirel de Şişli Terakki me-zunudur; evlendiği ailesi New York'ta yaşayan Ayşenur Esenler'in İbrani asıl-lı olma ihtimalini yüksek görüyorum.

Kuşkusuz tek başına Şişli Terakki'de okumak, Terakki'nin, Işık ile birlik-te sabetayistler tarafında kurulmuş olması önemli değildir, fazla anlam yük-lenmemesini öneriyorum. “Murat” adının da daha çok konversolar tarafından taşınmasını, tek başına, büyütmemek gerekiyor; Profesör Hocam Ferman'ın beşikten dekan, şimdi Işık'ta, oğlunun da “Murat” olması muhtemeldir, fakat yine de, a) geldikleri yerlere gelebileceklerine ihtimal verselerdi, b) bir gün benim bu kitapları yazacağımı düşünselerdi, çocuklarını Şişli Terakki'ye gön-dermeyeceklerini ve “efe” ya da “murat” çağırmayacaklarını düşünebiliyoruz.

Bir talihsizlik olmuştur; birincisi, ülke ve ikincisi kendileri için bunu da eklemek zorundayız.

* * *

Önemli olan benim söylemem değil ve önemli olan söylediklerimin her iki tarafca da tutulmasıdır; “Kemal Tahir’i MHP’ye verelim, Peyami Safa’yı biz alalım” demiştim, Tahir şimdi MHP’nin milli romancısıdır. Sol’un, Kemal Tahir’i boşadığını da düşünüyoruz.

* * *

Albay Türkeş, şamanizm propagandası ve kımız methiyesi ile çıkmıştı; İslamizme dönmesi ve Türk-İslam Sentezi’nin icadı İsrail’in büyük icadıdır, başarısı da sayabiliriz. Kemal Tahir’in, Devlet Ana romanı, İslamizm yanı da ha geride kalmakla birlikte bir “avasya” özentisiydi; “atüt” veya “asya tipi üretim tarzı” şematizmi demek daha doğrudur. Sınıf analizinden yoksun, çevresinden soyutlanmış, *sui generis*, bir “Türklük” yazılıyordu; MHP için çok uygun ve İsrail için ise mükemmeldir.

Kuşkusuz ben bu “Tahir vs Safa” takasını ortaya attığım zaman bu analizlerden çok uzaktım; beni bu doğrulara, bilgi değil yöntem götürmüştür. Her zaman önemli olan teori ve yöntemdir; tekrarlıyorum.

Fakat daha sonra *Sırlar*’da, Türkolojinin Büyük Britanya emperyalizmi tarafından ve Yahudiler eliyle kurulduğunu gösterebiliyordum; Türklere, yön olarak İç Asya’yı gösteren Erman Vambéry ve Türkçülüğün esaslarını kuran Leon Cahun, Yahudi idiler. Peki Ziya Bey Gökalt ne mi, *Tekeliyet*’in yeni dizilerinin beklenmesini önermek durumundayım.

Daha çok yakında, 28 Şubat içinde Ülker Oligarşisi İslamist renkte olduğu için inceleme ve yaptırım altına alınmıştı; sonra “avasya” yönelişini finanse etmeyi kabul ettiğini duyduk; İslamist ve faşist partileri de finanse ettiğini biliyoruz. Ülker Ailesi hakkında bilgi içinse yine *Tekeliyet* kaynaktır. Finansman şimdi “kurtuluş” sayılmaktadır.

Görüntü ile öz aynı olsaydı, bilime gerek kalmazdı; bu sentezin özünde İsrail var.

* * *

Yahudilikle İslamizm ve özellikle çeşitli tarikatlar arasındaki bağın yeni ve Cumhuriyet ile başladığını düşünmememiz gerekiyor; çalışmalarımın belki de en şaşırtıcı ve önemli açılımlarından birisi burada yatmaktadır. Tarikatların çoğunun İbrani asıllıların ve zaman zaman da kriptoyahudilerin elinde olduğunu düşünebiliriz; bunların bir bölümünü göstermiş bulunuyorum ve bir bölümü içinse *Tekeliyet*'in yeni ciltlerini beklemek gerekmektedir; *Şebeke*'nin ikinci cildindeyse ayrı açılımlar var.

Türkiye'de tarikatların çoğu, teknik sözcük kullanacak olursam, atüt'çüdürler; "Türk-İslam Sentezi" de tarikatların işi oluyordu, İsrail tarafgirliklerini ve bağlarını buradan hareketle kuruyoruz. Bir bağ daha inşa edebiliriz.

Pek sevdiğim, şimdi göçük, İlhami Soysal, pek yararlı masonlarla ilgili çalışmasında, büyük harflerle "inanılmaz gibi gelse de" ara başlığıyla uyardıktan sonra şunları yazıyor: "Osmanlı Padişahlığı döneminde mason olmuş şeyhülislam, evkaf nazırları, hacılar, hocalar, şeyhler, şihlar ve nice ulema vardır." Bu değerlendirmesini bazı isimlerle desteklemektedir: "Şeyhülislam Musa Kazım Efendi, Evkaf Nazırı ve sonra Şeyhülislam olan Ürgüplü Hayri Bey, Gümölcine Mebusu Hoca Fehmi Efendi, Mevlevi Şeyhi Ataullah Efendi, milletvekili Hoca Mahmut Esat Efendi bu meyanda sayılabilir." Bunlar değerli bilgilerdir ve bize düşen "inanılmaz gibi gelse de" bunlara inanmak gerektiğini göstermektir. Zor görünmemektedir.

Çok basit, Türkiye masonluğu, kriptoyahudiler ve sabetayistlerin elindedir; mensuplarının çok çok büyük bir çoğunluğunun bunlardan olduğuna işaret etmek yeterlidir. İsim mi, yakında vefat eden Üstad-ı Azam Talat Sahir Akev ve Süleyman Demirel'e mason olmadığına dair sahte belge veren N. Egeran, İbrani asıllı ve sabetayistler. Çetin Altan ve Abdi İpekçi'nin de mason olduklarını biliyoruz; İlhami Soysal da teyit etmektedir. Bu durumda, bu "din adamları" ile tarikat şeyhlerinin öncelikle İbrani asıllı olduklarını düşünmek zorundayız. Bu nedenle mason olmaları çok doğal ve kolay bir süreç olarak karşımıza çıkmaktadır.

* * *

Eksik kalmaması ve dolayısıyla dengesiz bir izlenim vermemek için kaydetmek istiyorum; sabetayizmin, MHP'yi kendi haline bıraktığını düşüneyiz. Burada, şimdilik not etmekle yetiniyorum; “Gazi Üniversitesi”, bir ülkücü ve MHP timarı olarak biliniyor, böylece gerçeğin çok azı bilinmiş olmaktadır. 1967 Arap-İsrail Savaşı ve Arapların hezimetini bir “milat” olarak ileri sürüyorum; İsrail'in gerçek kuruluşu ve dünyanın her yerinde bir sadakat kayması başlıyordu, böyle söylemek daha uygun görünüyor. Dünyanın her yerinde dünya Yahudiliğinin, sola karşı acımasız, içten ve dıştan, savaş açtığı dönemdir; Türkiye’de daha şiddetli ve öldürücü olması, Türkiye solunun Arap yanlısı bir tutum alması nedeniyledir. Bu, hem “Türk-İslam Sentezi” ve “atüt” akımlarına bir mahalefetti ve hem de bunları boşa çıkarıyordu; öldürücü savaş açılmıştır. Gazi, eski adıyla “aitia”, bu savaşta bir ordu idi; o zamandan beri ve bugün daha fazla İbrani asıllıların hegemonyası altındadır.

* * *

Tahir'in, kaba atüt'çü *Devlet Ana* romanının üç tutkunu, bizim Mehmet Ali Aybar, Halit Refiğ ve İsmail Cem oldular ve üçü de İbrani asıllıdırlar. TIP Genel Başkanı Aybar'ın, bazen “ceberrut” bazen de “kerim” olan devlet nazariyelerine uygun düşüyordu; İsmail Cem ise, netlikle “tahiri” sayılıyordu. Halit Refiğ'e gelince hâlâ *Devlet Ana* filmi için yanmaktadır.

İsmail Cem'in aslını ve hiç de inandırıcı olmayan sözlerle reddetmesi çok yakışıksız olmuştur; biz bir yeni bilime yol alıyoruz ve açıyoruz. Üstelik Türkiye aydın tarihinde güzel bir dönüş de tanıklık ediyoruz, Bombay, Kahire, Ekim Devrimi'nden önce Moskova ve İstanbul, Batı'da bir tartışma olmadan düşünme güç ve güvenini kendisinde bulamıyordu; genel olarak Judaizmin bu yeni biliminde ve özel olarak sabetayizmin incelenmesinde geç kalmadık ve kuyruğa düşmedik. Tam tersine bizi izliyorlar ve zaman zaman da yanlış yapıyorlar; Cem'in Judaik geçmişini sık sık kaydetmekle birlikte bilgisizlik örnekleri sergilemekten de geri kalmıyorlar, biri buradadır.

Turkey's secret sect

Mordechai Beck explores a bizarre link between the synagogue bombings in Istanbul last month and the 17th century pseudo-messiah, Shabbetai Tzvi

The day after terrorist bombs blasted through the British consulate in Istanbul, a curious announcement appeared in Hebrew translation in the Israeli newspaper "Ma'ariv."

It was a reproduction of a letter purportedly sent by the Turkish group IDBA-C – which had claimed responsibility for suicide bomb attacks against the consulate, a British bank and two synagogues in Istanbul – to the Turkish Jewish community. Headed "Shabbat Shalom, Dirty Jews," it blamed Turkey's contemporary ills – its sluggish economy, its Western orientation, corruption and prostitution – on Judaism's notorious 17th-century false messiah, Shabbetai Tzvi.

This connection is not as bizarre as it might first seem; behind it lies a history, and a community known as the Donmeh which still flourishes, albeit in the shadows of Turkish society.

According to Eli Shai – whose recent book on Shabbetai Tzvi ("Messiah of Incest," published in Hebrew last year) challenged many of the assumptions about this disturbing messianic figure – there may be tens of thousands of Donmeh followers in Turkey today.

Outwardly, these Sabbateans – who would not themselves use the term Donmeh, "heretic" in Turkish – have taken on the appearance of Muslims. Yet they retain their own prayerbook, tattoos, burial customs, as well as an affinity to the old language of Sephardi Jewry, Ladino.

Its members are also said to engage in a range of secret rituals, said by some to include orgies and wife-swapping rites meant to produce a messiah, transmigration of Shabbetai Tzvi's soul.

The group began as a core of 300 "believers" who – as Shabbetai Tzvi, himself, infamously did – converted to Islam. Two-and-a-half centuries later, by the eve of the First World War, they had grown into a group of about 15,000. In 1923, the group, most of

whom by then lived in Salonika and elsewhere in Greece, was hadü of a population-exchange agreement with Turkey, through which a million Turkish Christians were moved to Greece in return for hundreds of thousands of Greek Muslims, most of whom settled in Istanbul.

Thus, the Donmeh avoided most of the horrors of the Holocaust – a fate the Jews of Greece did not escape. In the decades since, their numbers have decreased, more through assimilation and intermarriage with the local Muslims than from persecution.

Despite their low profile, their name has occasionally

surfaced into the public arena. In September of last year, Turkey's then Foreign Minister, Ismail Cem, was rumoured to be a member of the sect – a rumour many analysts say damaged his prospects for higher office. His real name was Shmuel Alfreudi and he was associated with the pro-Western tilt of the Turkish government (a major issue at the time, as US President George W. Bush was trying to persuade the Turks to support his policy in Iraq).

The incident, in any case, suggests that a strong undercurrent of anti-Donmeh sentiment remains in Turkey, fuelled by the fact that a number of the sect's members are said to be very wealthy. A few months ago, according to Ma'ariv, the Arab television station "Al Jazeera" broadcast a report purporting to demonstrate that "tens of thousands of Donmeh, descendants of Shabbetai Tzvi, run Turkey."

For Islamists in Turkey, the original sin of the Donmeh was the group's ties to the "Young Turks" who, under Kemal Atatürk, overthrew the Ottoman Empire in 1909 and introduced secular government – the first such foray by an Islamic country.

Atatürk was surrounded by Donmeh supporters and advisers, a logical outcome of the Sabbateans' challenge to both the Islamic and Jewish establishments.

While many of the sect have apparently assimilated into broader Turkish society through marriage, a number have found their way back to Judaism. Another scholar of Sephardi Jewry, Yitzchak Kerem, has contended that many of the Donmeh may have emigrated to Israel in the 1950s with the large wave of Turkish Jewish immigrants.

Israel's government, and rabbis, have made it clear in recent years that they want nothing to do with the sect. Turkey's own small, but well-established Jewish community considers its members to be Muslim – none of which, clearly, has kept them from becoming a target of Muslim fundamentalist ire.

Turkey's former Foreign Minister Ismail Cem, who came very close to being a member of the Donmeh sect, damaged his political career

AP

Londradon
Seyirle

İsraili bilimadamları, İsmail Cem'in gerçek adını "Shmuel Alfrendi" olarak bildiriyorlar; "Şmuel" doğrudur, "duyar" ya da "duy" fiili ile bağlantılı olup, "Yşmael" veya "İsmail" olarak da söylenmektedir. Türkiye Yahudiliğinin tarihinde ise "Alfrendi" işaretine rastlamıyoruz. Buna karşın bir kaynakta, Osmanlı Ordusu'nda yarbay "Alfandari Bey" tespit etmiş durumdayım. Başka bir kaynakta ise, onaltıncı yüzyılda Selanik'te yaşayan üç "Alfandari" kaydına rastlıyoruz, bu kaynak bağlı oldukları sinagogları da göstermektedir; birisi "Yehia", diğeri "Lisbonne Hadash" ve üçüncüsü "Ets Haim", Türkçesi ile "Yaşam Ağacı" sinagoguna gidiyordu, öyleyse bu bilgilerden en az üç "Alfandari" veya ailesi olduğunu çıkarıyoruz.. Burada bir nokta var, bu tür kaynaklar arasında yazılış farkı olması doğalken bunu görmüyoruz ve dolayısıyla "Alfandari" adına güveniyoruz. İsimdeki "al", Arabi "el" olup nisbet göstermektedir; demek ki bunlar, Iberik Yarımadasında Fandar'dan gelmiş Yahudilerdir. Biz, "Yışmael Fandar" diyebiliriz, "Erbil" veya "Kavala" soyadlarından biliyoruz, usûl budur; ama "mısırlı" misali de var; bu nedenle "İsmail Fandarlı" da uygundur.

Halit Refiğ'den bir yumuşak "g" atmak yeterlidir; Türkçede böyle bir isim bulunmamaktadır. "Uluğ", "Tuğba", "Anğ" ve "Refiğ" "Ulu", "Tuba", "Arı" ve "Refi" adlarını kamufle edebilmek için "ğ" yüklenmişler; ilki çeviri yoluyla ve diğerleri doğrudan doğruya İbrani adlarını gösteriyorlar. Bunun dışında Halit Refi, ailesinin Selanik'ten geldiğini ve "ailesinin diğer kollarında Atabek'ler, Bezmen'ler" bulunduğunu anılarında açıklıkla kaydetmektedir; Atabek ve Bezmen Aileleri'nin İbrani asıllı olduklarına dair hiç itiraza rastlamıyoruz. Halit Refi'nin anılarını okuduğumuzda, Şişli Terakki Lisesi'nde okuduğunu da öğreniyoruz; Refi, "Benim okuduğum dönemde benden üst ve alt sınıflarda Şarık Tara, Bilge Karasu, diplomat Nazım Akman ve felsefe hocam İhsan Kongar'ın oğlu Emre Kongar da öğrenciydiler," yollu eklemektedir. Saydıkları isimlerin hepsinin başına devlet kuşu konduğunu biliyoruz ve tekrar, bütün seçimler boştur ve göstermeliktir, önemli olan seçilmiş doğmaktır diyebiliyoruz.

Bir de sonuç not edebiliyoruz; Kemal Tahir'in üç İbrani asıllı münnevver tarafından "guru" sayılması ve daha sonra MHP'ce "romancı" belenmesi önemlidir. Bir incelemede Tahir için "ahir zaman peygamberi ebu cehl" de demiştim; eğer "Mesih" demiş olsaydım, İsrail'e daha uygun düşecekti, şimdi düzeltiyoruz.

* * *

Roman okurduk, klasik müzik tutkunuyduk; roman okumayan ve müzik dinlemeyenin aydın olamayacağını düşünürdük. “Aydın” olmanın başlı başına bir hedef olduğu bir çağdaydık, en büyük paye sayıyorduk. Sonra eksikli edebiyatçılar türedi; edebiyat eksigini tarihle ve tarih eksigini edebiyatla doldurmaya çalışıyorlardı. Doğan Avcıoğlu’nu bilmem, gerçi biz ikimiz de kendimizi tarihçi saymıyorduk, “tarihçi” olmayı çok yüksek görürdük, yoktu ve biz boşluk dolduruyor ve görev yapıyorduk, bunu biliyorum; benim tarihe yönelmemde bir de bu “edebi-tarihçiler” olgusu var, düzeltmek zorundaydık. Kolay olmuyordu; aydınımız tembelleşmişti, Osmanlı’nın kuruluşunu, Kemal Tahir’in *Devlet Ana* romanından, Kemalizmi bir başka edebiyatçıdan, Fetret Devri’ni Nâzım Hikmet’in *Bedrettin Destanı*’ndan öğrenmeyi tercih ediyorlardı ve bana, cızbız köfteyi ağzında ezdikten sonra bebeğinin ağzına veren cahil anneleri hatırlatıyorlardı, aydınımız ağızda ezilmiş cızbız köfte kırıntılarını seviyordu.

Nâzım Hikmet’in *Şeyh Bedrettin Destanı* bir skandal’dır.

Komünizan bir “Türk-Islam Sentezi” senaryosu olarak anlayabiliriz. Burada üç büyük yanlış var; a) her ilkel dinsel-halk ayaklanmasında komünizan ve cinsel özgürlükçü damarlar bulunmaktadır. Engels, bunların bazılarını çok güzel yazmıştır, tekrar okunması yerindedir. b) Bu kıyamda Bedrettin’in rolü çok tartışmalıdır. c) Kıyamın bazınınsa Türk-Islam olduğu mevcut bilgilere hiç uymamaktadır.

* * *

Peki, bir parantezle *Şebeke*’nin Cumhuriyet Dönemi’nin en çok “satan” kitaplarından birisi olduğunu söyleyebilir miyiz, neredeyse bir tür “Kitab-ı Mukaddes” olmak üzeredir. Solculuktan, İslamcılıktan, ülkücülüğten ayrı ayrı kişilerin “korsan” yaptıkları söyleniyordu; her sergide ve her kaldırımında satıldığı doğrudur.

Çalışmalarım ilerledi, yeni bir bilimin kapısındaız, Türkiye’de değil dünyada sandıklara kilitlenip mahzenlere yerleştirilen bilgileri açabiliyoruz ve onyedinci yüzyılda bile komünizan ve cinsel özgürlükçü , ayrıca “devrimci” Hristiyan tarikatlarla karşılaşıyoruz. Danyal Peygamber’den çıkarılan “Beşin-

ci İmparatorluk” projesi bizi çok ilgilendiriyor; yalnızca şimdi Beyaz Saray’ı işgal eden “Hıristiyan Tarikatları-Yahudi Komplosu” nedeniyle değil, bizim Osmanlı dünyamıza da ışık saçabilmektedir.

Şu anda, yeni “arşiv”, belge veya istatistik değil, “teori” öndedir. Bunu hep tekrarlıyorum.

Şebeke’ye ek yapmanın doğru olmayacağına karar verdim. İkinci cildini yazıyorum ve üçüncüsü için kapıyı açık bırakıyorum.

Hazırlıklarım ileri aşamadadır, yalnız arada bir başka çalışma var, “müdahale” diyordum ve Yoldaş Mustafa, “isyan” olmasını öneriyor, düşünmeye değer buluyorum.

Bu arada geçerken not edebirim, apostasi ayrıdır ve Iberik Yarımadası sürgünlerinde, bizde Yahudilere bu ad da “sürgün”, verilmektedir, dönme ilk kez olmamaktadır ve döndükleri dini şeklen kabul ediyorlar, biliyoruz; Sabetay Sevi, Yahudilikte büyük bir reform için yola çıkmıştı. S. Sevi’yi reformatör kabul edenleri, bilimsel açıdan haksız bulamayız. Cinsel özgürlükte büyük adımlar attığı doğrudur, Yahudiler bu nedenle sabetayistleri ağır bir dille suçluyorlar, ki buraya aldığım *Jewish Chronicle*’da bu bir kez daha görülmüyor ve bu nedenle aktarmak istemiyorum; Sevi, bir tür “free-love” savunucusudur ve bunu Rabbi Derviş sürdürmüştü, konspiratör K. Derviş’in büyük-büyük dedelerinden birisi olmaktadır.

* * *

Peki neden , “dünyaca tanınmış tarihçi” oluyor, bir yabancı üniversitede hocalık bulmak çok mu önemlidir, hâlâ bu aşağılık kompleksi içindeyiz. Biz Planlama’da iken, bize gelen yabancı uzmanların aptallıkları üzerine fıkra düzmeye yetişemiyorduk, bir aptal “Türk” profesör ya da yüksek bürokratla karşılaştığımızda, sık sık karşılaşıyorduk, “he is working in an advisory capacity” diyorduk, bilgisiz ve iktidarsız, anlamındadır ve Orta Doğu Teknik Üniversitesi’nin ilk zamanlarında ise yabancı parasıyla “Türk” ya da “ecnebi” hocalarla birlikteydik, çoğunun ahmak olduğunu görüyorduk. Şimdi aptal ve ahmak “Türk” danışman ve profesörler, dünyanın her yerine yayıldılar. Kuşkusuz pek çoğu İbrani asıllıdır.

Bu ülkede “dünyaca tanınmış tarihçi” var da, isim-bilim disiplini ben mi

duyurmak zorunda kaldım; isim-bilim ve mezar taşı okuması yoksa o ülkede tarihçilikten ve “milli” tarih yazımından söz edemeyiz. a) Selçuk’un oğullarının hepsinin İbrani isimler taşıdıkları görmezlikten gelinirse, Selçuklu “Rum” Sultanlığı’nı sadece çarpıtarak yazabiliriz ve çarpık yazılmıştır. b) Mehmet’in sağ kalan ve birbiriyle saltanat savaşına tutuşan oğullarının adları, Cem ve Abayezid veya Bayezid, İslami açıdan heteredokstur ve Cem’in ve Bayezid’in babalarına, bu adlandırma nedeniyle “dini bütün” demek zor görünmektedir. c) Birinci Bayezid’in çocuklarının adları ise, İsa, Süleyman, Muhammet ve Musa ve benzerleridir, bu kadar tevratik adın yan yana gelmesi çok şaşırtıcıdır, ne yazık kafaları donmuş tarihçiler hiç şaşırmamaktadır. d) Musa’yı yazmadan onbeşinci yüzyıl eşiğinde Osmanlı tarihini anlayamayız, bir tek Sırpça yazılmıştı ve yayıncı ve hukukcu dostum M. Everdi’den rica ettim, ama ne yazık çeviri için astronomik para istediler. Bedrettin’in tek özelliği, Musa’nın yüksek bürokratu olmasıdır. e) Osman’ın adının “Otman” olması ihtimali çok önemlidir, önemli olduğu için, Profesör İncik buna rastgelse de üzerinde duramaz ve duramamaktadır. Çünkü bilim Kant’ın bize çok önceden aşıladığı üzere gerçeğe yürekle, yiğitçe bakabilme işidir, yiğitlik İncik’in mahallesine uğramamıştır, Bilkent’in muhafızları doğramacıları da geçememektedirler. Otman’ın Söğüt’te iken “Müslüman” olduğunu tartışmaya açabiliriz; Edeb Ali ile görüştüğü rivayet edilen tarihte İslama dönmüş olması ihtimalini ciddiye almak zorundayız. f) Ancak türkü, aslı “türk-i” sözcüğüdür, her bilim adamının dilinde olmalıdır, “sevdiğimin dini var, imanı yok” ve Osman Müslüman olduğu zamanda da Müslüman “olmuş mudur”, bunu da tartışmak durumundayız.

* * *

Hasluck, şunları kaydediyor: “The same charges of incest and promiscuity are brought against the Druses by Benjamin of Tudela in the twelfth century, and the latter in modern times by the Arabs against the fire-worshippers as by the ‘Old’ Turks against the Crypto-Jews of Salonica”. Bu paragrafı çevirmek istemiyorum, “Druses” Dürzü’ler, “the fire-worshippers” Yezidiler, “Old Turks” hakiki Müslüman Türkler ve “the Crypto-Jews of Salonica” Selnik’te kriptoyahudiler, daha doğrusu, “Selanikli” anlamındadır, öyle anlayabiliriz.

B. Kaygusuz da “Bedrettin’in müridlerine şarap içmek ve saz çalmak için

izin vermiş olduğu hakkında İdris-i Bitlisi'nin nakleylediği rivayeti tekzip etmeyeceğiz" demektedir. Bezmi Kaygusuz, "Simavna Kadısı" olan Bedrettin'in babasının adını da "İsrail" olarak kaydetmektedir. Nâzım Hikmet'in "Türk-İslam" kıyam manzumesi çürümek zorundadır. Hasluck'a dönecek olursam, nerede cinsiyet planında ağır ithamlar varsa, "free-love" yönünde arayışlar arayabiliriz ve bu ise yoksul halk yığınlarının dinsel tonlu kıyamlarında hep karşımıza çıkmaktadır.

Bizanslı tarihçi Dukas bu kıyamın çağdaşıydı, "sonunda tek gömlekliler, reisleri sahte peygamberleriyle beraber mağlup ve teslim oldular" yollu yazıyordu. Dukas'ın yazımında, Börklüce Mustafa ve Torlak Kemal ön plana çıkmaktadır; "torlak" sözcüğünün, acemi ve "yeni dönme" anlamına geldiğini başka bir yerde kaydetmiştim. Avram Galante, Kemal'in Manisa Yahudisi olduğunu haber veriyor; bu iki açıdan önemlidir. Abayezid'in, Iberik Yarımadası sürgünlerine kapıları açmadan önce de Anadolu'da Yahudi vardı ve çoktu; daha önemlisi 1492 tarihinden önce de İspanya'dan Yahudi ve marranos güç ediyordu. Daha da önemlisi, o tarihte de Anadolu'da din değiştirme yaygındı.

Torlak Hu Kemal din değiştirmişti; ancak iki soru var ve bunlardan birisi hangi dine geçtiğidir. Dukas, "cesedini ellerini tahtalara çiviler ile mihlanmış bir vaziyette bir deve üzerine koydular" demektedir, çarmıha gerildiğini anlıyoruz. Gerçi çarmıha gerilenin Börklüce Mustafa mı yoksa Torlak Hu Kemal mi, burada her zaman netlik bulamıyoruz. Fakat bundan, hangisi olursa olsun çarmıha gerilmekten, doğrudan doğruya Hristiyan olduğu sonucunu çıkaramayız; çünkü çarmıha germek, çarmıh daha sonra Hristiyanlığın kutsal işaret olsa da bir Yahudi idam şeklidir.

Diğer yandan Müfit Yüksel, yeni ve değerli "Şeyh Bedrettin" çalışmasında, bazı kaynaklarda "Torlak Hu Kemal" olarak bilinen bu kıyam reislerinden birisinin adının, bazı İslami kaynaklarda "Torlak Hudi Kemal" olduğunu tespit etmiş durumdadır. Ben başka bir yerde, Targum'da, "Kürt-Yahudicesi", Yehuda-i adında, "ye" hecesinin "manger" edildiğini, yendiğini ve "Hudai" adının, Yehudi yerine kullanıldığını göstermiştim, yoksul yığınların konuşma dillerinde hece yenmesine sıklıkla tanıklık ediyoruz. Dolayısıyla Yahudi olduğunu kesinlikle bildiğimiz Kemal'in adındaki "Hudi" sözcüğünü de Yehudi Menuhin'i hatırlıyoruz, "Yehudi" ile özdeş sayabiliriz.

Ben de Cantacasin'de, daha doğrusu Ch. Schefer'in eklediği notlarda, çok

değerli kayıtlara rast gelmiştim; Th. Spandouyn Cantacasin'in, *Petit Traicté de l'Origine des Tucqz* eserinin benim incelediğim nüshası 1896 Paris edisyonu idi ve hâlâ eski Fransızca ile basılmıştı. Cantacasin, "la plus gran religion de toutes les autres" dediği ve büyük bir "din" saydığı bir tarikattan söz ederken, "ce sont des hommes très mechants et de mauvaise vie", çok düzensiz ve tehlikeli olduklarını ve ayrıca kötü bir yaşam sürdürdüklerini not ediyordu; ayrıca, "ils n'ont point acoustumé de porter ny barbe ny cheveux", saç ve sakallarını kazıdıklarını da kaydediyor ki, "cavlaki" tarikatını çağrıştırmaktadır.

Burada da önemli ve açıklayıcı olan Schefer'in eklediği şerhler olmalıdır, birisini aktarmak istiyorum. "Les Torlaquis doivent leur nom à un Juif qui avait adopté l'islamisme et répondait au nom da Torlaq Houd Kemaly. Il eta-it lui-meme le partisan le plus fanatique d'un Turc, nommé Beurekludjeh Moustafa qui avait embrassé les doctrines 'd'un uléma des plus consiérées, le cheikh Bedrettin Mahmoud.."; buradan bu "din" ya da tarikata, "torlaki" denildiğini ve bunun da Yahudi asıllı Kemal'den geldiğini öğreniyoruz. Bu kaynakta, Torlak'ın adı, "Torlak Hud Kemali" olarak geçmektedir ve tarikatın başında ise Börklüce Mustafa gösterilmektedir; Bedrettin Mahmut, Börklüce'nin, Şeyh'e intisap etmesi nedeniyle anılmaktadır, Şeyh, kazaskerlik de yapmıştı. Schefer, Börklüce'nin, Şehzade Murat ve Bayezid Paşa tarafından tutsak edildiğini, çarmlıha gerilmekle bir deve üzerinde Efes'te dolaştırıldığını ve Torlak Hud Kemali'nin de Manisa'da asıldığını eklemektedir; Manisa, Iberik Yarımadası'ndan sürgün gelmeden önce de çok yoğun bir Yahudi nüfusa sahipti, bu gün de kripto-yahudiler ve sabetayistler çoklukla yaşıyorlar.

Dukas da çok önemli bir kaynaktır ve şunu da aktarmakta yarar görüyorum: "Bu tarikata mensup olanlar, uzun müddet dedelerinin ölmediğine ve hayatta bulunduğuna inanmakta devam ettiler. Hatta ben, bu vak'adan sonra evvelce adı geçmiş olan Hristiyan keşişe tesadüf ettiğim zaman, sahte peygamber hakkında ne fikir hasıl ettiğini sordum. Bu keşiş de dedenin ölmemiş olduğunu, Sisam adasına geçerek orada eskisi gibi vaktini geçirmekte bulunduğunu ve mamafih ve asla ehemmiyet vermemiş olduğunu cevap olarak bana söyledi." Demek ki bu kıyamda, "Mesih" idesi esastır.

Bedrettin'in baş eseri *Varidat*'ta, kıyam ve cinsel özgürlükle ilgili hergangi bir işarete rastlamıyoruz. Bu nedenle İslami olanlar başta pek çok kaynağı inceleyen Müfit Yüksel'in, Bedrettin ile Torlak Hu Kemal ve Börklüce Mustafa'yı birbirinden ayırması yerinde ve çok verimli olmuştur. Yüksel, Nâzım Hikmet'in tek kaynağı Diyanet İşleri eski başkanlarından Ş. Yaltkaya'yı da perişan etmekte ve tahrifçilik ile itham etmektedir; Müfit Yüksel'in çalışması, bu açıdan da ikna edici görünmektedir.

Yüksel, Osmanlı sufizmi konusunda çok borçlu olduğumuz A. Yaşar Ocak ile de polemik halindedir, Marx'ın da salık verdiği üzere benim ince polemikleri çok hoş bulduğum herhalde biliniyor olmalıdır. Ben bu önsözde, Profesör Yaşar Ocak'tan doğrudan aktarma yapmak istemiyorum. Fakat Yüksel'in, "...sayın Ocak burada, Yahudi kökenli Hristiyan dönmelemlerden söz etmektedir," diyor ki, Ocak'ın bu sözü önemlidir; Iberik sürgünleri gelmeden bu bölgede, başta Manisa, pek çok Yahudi olduğu ve dönmekte oldukları anlamındadır.

Burada durmuyoruz, Müfit Yüksel, "...sayın Ocak, bir taraftan bu çelişkileri sergilerken diğer yandan Şeyh Bedrettin'i batınlılığın bir kolu olan hurifiliğe yakın gösterme çabasındadır," da demektedir. Burada ben, bunları, *Teke-lyet*'in yeni ciltlerinde ele alacağımızı not ediyorum; bir de hurufilik, Yahudi mistisizmi demek olan Kabalaya en yakın sufizm koludur, diyebiliyoruz.

.....

Sonra, birden anladım ki yıllardır ama uzun yıllardır bu tirende yaşıyorum

—ama, bunu nasıl, neden anladığıma hâlâ şaşıyorum—
ve hep aynı büyük, aynı umutlu türküyü söyliyerek
sevdiğim şehirlerle sevdiğim kadınlardan boyuna
uzaklaşıyorum

ve hasretlerini etimin içinde işleyen bir yara gibi
taşıyorum

ve bir yerlere yaklaşıyorum, bir yerlere yaklaşıyorum.

Mart 1960, Akdeniz

Nâzım Hikmet

* * *

Bir Osmanlı Yahudisi olan Elias Canetti, sonra Londra'ya yerleşmişti ve benim çağdaş romancılar arasında en beğendiklerimin başındadır, "...romanlar, yazarlık yapan bir oyuncunun okurlarının bir bütün oluşturan kişiliklerine batırdığı kamalardı," yollu yazmıştı. Romanların oyuncu-yazarı, okuyucunun kişiliğini parçalayabiliyordu; Canetti bunu anlatmak istiyordu. Doğrudur ancak bunun için roman yazarının roman yazarı olması zorunludur; bizde kimi yeteneksizler, yazar olamamak bir yana, beni tarihçi olmaya zorladılar.

Romancı Selim Ileri, bir noktada, beklenen açıklamayı yaptı; jürideymiş, Orhan Pamuk'a ödül vermeyi hiç düşünmemişler, jüride bir kişi var. Bu, O. Pamuk'un "romancı" çıkışının ödülüdür; jüri başkasına vermek istiyor ve yine jüride Orhan Hançerlioğlu var, O. Pamuk diyor ve başka söz dinlemiyor, Ileri'nin açıklamasından öğreniyoruz. Biz, Hançerlioğlu'nu bir polis şefi olarak biliyoruz; İlhami Soysal'ın "Masonlar Tarihi" olarak andığım kitabının sonunda bir "Orhan Hançerlioğlu" resmi var ve altında, "Türkiye Büyük Mason Mahfili İlk Üstadı" okunmaktadır. Demek Orhan'a roman ödülünü sağlayan Orhan, ilk ve en büyük masondur; bunu çıkarılmış oluyoruz.

İbrani asıllı mı; ödülü *Milliyet* gazetesi veriyordu ve gazete, mason ve İbrani asıllı Abdi İpekçi'nin amgasını taşıyordu, soru gereksizdir. O. Pamuk ödül için önceden seçilmiştir; romanın adında "ışık" sözcüğü de vardı, Kabalada önemlidir ve sonra yayınlanırken romanın adının değiştirildiği kaydedilmektedir.

O. Pamuk'un *Yeni Hayat* kitabının, Kabalanın temel kitabı "Zohar" üzerine kurulu olduğunu göstermiştim. H. Avşar'ın kızının adı "zehra", zohar'ın bir başka versiyonudur. Arabi ve İbraninin konsonant diller olduğunu, bu vesileyle tekrarlıyorum.

Artık "adem" adını da biliyoruz, bütün dillerde var, İbrani karşılığı "toprak" ve "insan ile insanlık'tır; ilk insanın topraktan yaratıldığına işaret ediyor. Bu topraksa kırmızı'dır; bu nedenle hem kırmızı, hem insan anlamlarını verebiliyor; O. Pamuk'un *Benim Adım Kırmızı* başlığını hatırlıyoruz. Artık ne kötü romandır diyemiyorum; bundan daha kötü bir Yahudi tarihi ya-

zılabileceğini düşünemiyorum.

O. Pamuk, benim Yahudi tarihine yönelmemde önemli bir role sahiptir; teşekkür borcu duyuyorum. Herhalde kamalarını, bana değil kendisine isabet ettiğini takdir etmek durumundadır.

Sadece O. Pamuk'un kusuru mu, Yahudi Tarihi her dilde deforme ve amorfür. *Şebeke*'nin ikinci cildinde forme etmeye çalışıyorum.

* * *

Ve birden anladım ki "bülent" adı, aslı "buland" ve bu sözcük Farisi'den ödünç olmakla birlikte İraniler "buland" adı taşımamaktadırlar. Demek ki Bülent Arınç, adını, o adın olmadığı bir yerden ithal etmiş haldedir. Bu bana tuhaf geliyor ve her tarafı araştırıyorum.

O. Pamuk'un *Beyaz Kale* nam kitabının adının kaynağını da araştırıyordum, hiç okumadım; O. Pamuk okuma işimi tamamlamış durumdayım, kendimi "mezun" sayıyorum, "izinli" demektir. Ve birden anladım ki *Beyaz Kale* tamıtamına, Rusça "Byela Viyeja" anlamındadır ve Hazar Yahudi Devleti tarihinde önemli bir yerdedir. Bu ilk "Türk" Yahudi Devleti, Rusya tarihi için de büyük önem taşıyor Ruslar, Hazar Yahudileri'ne karşı savaşla tarih sahnesine çıkıyorlar; Hazar Yahudileri'nden önemli bir kent aldıklarında, "Byela Viyeja" adını veriyorlar, Hazar Yahudi Devleti tarihinin değerli yazarı Dunlop, *The History of the Jewish Khazars* kitabında, belleğim beni yanıltmıyorsa, "White Tower" diyordu. Rusça kaynaklarda "Byela Viyeja" yazılıdır ve O. Pamuk'un İngilizceden Türkçeye çevirdiğini düşünebiliriz.

Demek ki, O. Pamuk'un kitapları söz konu olduğunda, Adamo'nun şarkısıyla "her yerde Yahudilik var" diyebiliyoruz.

Gerçekten Hazar Türkleri, din mi değiştirdiler, bu soru gereklidir; çünkü Yahudilikte din değiştirmeyi ve özellikle Yahudiliğe geçişi özendirmeyen bir düzen var, *Şebeke*'nin ikinci cildinde bunu araştırıyorum. Bu ara her yerde "bülent" adının kaynağına bakıyorum, belki Hazarya'da bulabilirim, umut ediyorum.

* * *

“ve hep aynı büyük, aynı umutlu türküyü söyliyerek
sevdiğim şehirlerle sevdiğim kadınlardan boyuna uzaklaşıyorum
ve hasretlerini etimin içinde işleyen bir yara gibi taşıyorum
ve bir yerlere yaklaşıyorum, bir yerlere yaklaşıyorum.”

y. küçük
Ocak, Ü. Y.
Balgat

Önsöze Ek

ÜÇ SORU VE ÜÇ CEVAP

Emre Aköz:

Tekeliyet 1’de apaçık dile getirdiğiniz gibi Mustafa Kemal Paşa’yı “kripto-analiz”lerinizin dışında tutuyorsunuz. Neden? Böyle davranmanızın sebebi “Atatürk’ü koruma kanunları” mı, yoksa başka kaygılarınız mı var?

Acaba telegrafik cevaplar vermeme izin verir misiniz Bir, ben bu kapağı açtığımda zindandaydım. Washington’ın cumhurbaşkanı adayının İsmail Cem olduğunu teşhis ediyordum, ülke için Demirel’den daha olumsuz bir ihtimal olarak görüyordum, tek imkanım İbrani asıllı olduğunu çıkarmaktı. Bunu kendime yakıştıramıyordum ama güçsüz ve çaresizdim, bir önsözde de dillendirdim, ben kendimi “boşluk tanımayan yalçın” olarak görüyorum. Ülke için, başka yol bulamadığım için ve başında, kendime hiç yakıştırmadan bu yolu açtım. Bana zaman zaman “Sağol, Cem’in cumhurbaşkanlığını önledin,” diyorlar, hayır, benim gücüm buna yetmez, biliyordum. Ben önlemeye çalışanlar arasında yer aldım ve “çok şükür” önledik. Sezer, o koltuğu bize borçludur. Hakkıyla geldiğini sanmamalıdır, gerçekçi olmasını diliyorum.

İki, bunu bir rant ve bir sadakat ya da emperyalizm teorisine bağladım. Hak etmedikleri yere gelenleri deşifre ediyorum, bu ülkeye sadakati olmadığını düşündüklerimi açıklıyorum. Üç, Kemal Derviş ve İsmail Cem bu kategoridedirler. Her ikisinin de IQ’su çok düşüktür. Savaş Ay’ın, K. Derviş ile yaptığı ünlü röportajını hatırlamalısınız, Savaş gördüğü zeka yoksulluğu karşısında şaşkıındı. Murat Yetkin, çok yakında *Tezkere* adında çok yetkin bir kitap yayınladı, burada Derviş’in Ecevit’in tercihi olmadığını, Fischer’in diktası olduğunu kaydediyor. Bu çok önemli bir noktadır ve ben Bülent Bey’in bunu tekzip etmeyeceğini düşünüyorum. Bu Fischer, *Sabah*

gazetesine inanırsak, devalüasyonu da yapan adamdır ve Washington'daki İsrail Partisi'nin önemli elemanlarından birisidir. Burada hem emperyalizmi, hem ülkeye sadakatsizliği ve hem de konspirasyonu net olarak teşhis edebiliyoruz. Her aşamasında Yahudiler ve İbrani asıllılar var.

Cem'e gelince, yıllarca kolejlerde okumasına karşın doğru dürüst İngilizce bile konuşamamaktadır, hiçbir yeteneği olmadığını biliyoruz. Derviş'e "hoşamedî" diyenlerin başındadır. Cem, karakaşı ve Derviş kapanıdır. Bütün konspiratörler misali, işe, *Cumhuriyet* gazetesinde başlamıştır. *Cumhuriyet* bir konspiratör serasıdır, tekrarlıyorum.

Bu ülkede kabiliyetlere bütün kapılar kapatılmıştır ve ben rantiyelerle uğraşıyorum. Bütün kifayetsizlere ve bütün rantiyelere savaş açmış durumdayım; hepsi İbrani asıllı çıkmaktadırlar. Benimki bütün isyanların en haklısı ve en barışçıl olanıdır. Doğrusu barışçıl olmak da pek doğama uymuyor, ancak eşyanın tabiatına uygundur. Bir isyanı başlattığımı saklamıyorum.

Bir, Haldun Dormen hak etmediği hiçbir yere gelmemiştir ve İbrani asıllıdır ve ben Dormen'i, bana tiyatro sevgisini aşıl原因ların arasında ve başlarında sayıyorum. Şükran duyarım. İki, ayrıldığı eşi Betül Mardin ise bir rantiyedir ve biz iktisatçılar, piar ve benzeri işleri parazitik sayarız, "değer" yaratmazlar ve prodüktif değillerdir ve dolayısıyla Bayan Mardin, bizim bilgimize göre u-prodüktif olmaktan çok uzaktır İbrani asıllı olduğu için "dünya" piar başkanı olmuştur. Bunu "mardin" soyadına yayabiliriz; Şerif Mardin, İbrani asıllı olmasa, katip bile olamazdı. Kardeşleri de öyledir ve *Tekeliyet*'in gelecek ciltlerinde bu ailenin önemli İslamîk tarikatların şeyhleri olduğunu göstermek durumundayım. Hazırlıklarım var.

Onaltıncı yüzyılda dünya Yahudiliğinin merkezi Selanik'ti ve onyedinci yüzyılda Amsterdam'a geçiyordu; Sevi'nin apostasisi'ni, bu geçişi durdurmaya yönelik bir Osmanlı senaryosu, Vezir Köprülü'nün bir tür kumarı olarak da düşünebiliriz; bu, *Şebeke*'nin ikinci kitabındadır. Şimdi, Kudüs ve Tel-Aviv'e rağmen, Yahudiliğin "gerçek" başkenti, New York'tur, İbrani asıllı olup olmadığı yolunda her gün yeni bir endikatör bulduğum T. Erdoğan'ın, Beyaz Saray'dan önce New York'ta Yahudi madalyaları toplaması bu nedenledir. İbrani asıllı A. Ertegün ile A. Mardin, New York'ta "konso-losluk" yapıyorlar; Yahudi başkenti ile Türkiye'deki Yahudiler ve kripto-

yahudiler arasında bağları kuruyorlar. İstanbul matbuatını zaman zaman süsleyen “New York’ta başarıya imza atan Türkler” dizileri bunların icadıdır; hepsinin İbrani asıllı olduklarından kuşku duyamayız.

Bu durumda Kemal Paşa’yı bu araştırma alanına almayı kim benden bekleyebilir; paşa, geldiği yere bihakkın gelmiştir. Paşanın bu topraklara bağlılığı her türlü kuşkunun üstündedir. Paşa, paşadır. İngilizlerin güzel bir sözü var, “it is right or wrong, it is our country” diyorlar; Trotski, “it is right or wrong, it is our party” formülasyonuna dönüştürmüştü. Biz de “it’s right or wrong, it is our Pasha” diyebiliyoruz.

Hayır, hiçbir yasal engel bulunmamaktadır. Ayrıca bir kimsede İbrani köken bulunması başlı başına kötü değildir, kötü olan bütün su başlarını tutmak, kendilerinden olmayanlara hiçbir şans tanımamak ve sadece İsrail ve Amerika için yaşamaktır. Ben bunu ortaya çıkarıyorum ve Türkiye’de İbrani asıllıların 1967 yılına kadar bu topraklara sadık olduklarını ileri sürüyorum ve bağırma basıyorum.

Fakat şimdi rahatsızlar ve benim çalışmalarımın, tam bir hazırlığa denk geldiğini tespit edebiliyoruz. İsrail ve Türkiye’deki İbrani asıllılar, Kemal Paşa ile ilgili bazı deklarasyonlara hazırlanıyorlardı; benim açıklamalarım tereddüte düşürmüştür.

Kemal Paşa, sık sık “makine başındayım” derdi, bu telgrafhenedeyim, anlamındadır ve ne yazık benim telgrafım da biraz uzuyor, özür diliyorum.

Bir, Hillel Halkin’den söz edebilirim, “h” harfi düşerse ki düşer, “alkin” kalıyor ve biz, Erdoğan Alkin’i hatırlıyoruz. “H” bütün dillerde “müet” bir karakterdir, “Ahmet” demiyoruz, “a’met” diyoruz, Profesör Alkin de İbrani asıllıdır; İbrani asıllı oldukları için neredeyse ikiz yavrucukları “beşik uleması” oldular, doğdukları gün üniversitede asistanlık bulmaları bu ülkede ancak İbrani asıllıların bir ayrıcalığıdır. Birisi, yine İbrani asıllı H. Özkan’ın kızıyla evlenmişti, siz Emre Bey, hangi kabiliyet bu H. Özkan’ı başbakan yardımcısı yaptı, lütfen bunu analiz etmelisiniz. En yüksek rütbeli dört orgeneralimizin, en önemli yerlerde idiler, bu Özkan’ı Ecevit’in yerine getirmek için çalıştıklarını da eklemelisiniz. Ben, bu hem kifayetsiz ve hem de kapitalist olanlara karşı bir isyan çılgılığı yükseltiyorum.

İki, bu Halkin veya Alkin, “in search of a lost tribe of İsrail” alanında uzmandır, kitapları bende var, kayıp kabilelerin peşine düşmüştür. Üç, For-

ward dergisi yazarları arasındadır; bu Halkın ya da Alkin, Kemal Paşa üzerine de yayın yapıyor. Sayısını vermiyorum, “forward” yeterlidir, bakabilirsiniz. İsrail, şu anda Kemal Paşa’nın adına muhtaç görünmektedir.

Dört, İsrail’in işini yapmak benim işim değildir. Ben şimdi bunun tam tersini yapıyorum.

Bu kadar mı; hayır, Terakki Vakfı, *Selanik’ten İstanbul’a* cildini yayınladı, şu anda sabetayizmin “resmi” tarihi diyebiliriz. Burada, İpekçi, Derviş, Kapani veya Kapanlı Aileleleri’nin, başkaları da var, İbrani asıllı oldukları açıklanıyor, artık bu aşamadayız. Türkiye’de kripto-yahudizm de, bu da bilimsel bir söyleyiştir, bir deklarasyon başlatmış haledir.

“Bazen Selanikli olmak dönme olarak görülüp suçlanmak için yeterlidir. Dönme veya Yahudi olmak da mason olarak nitelenmek/ suçlanmak için yeterli görülmüştür. O kadar ki hem İslam hem de Yahudi radikalleri Atatürk’ü dönme olarak görürler, ama bir farkla, İslami radikaller bunu bir küçümseme, bir suçlama olarak yöneltirler. Yahudi radikaller ise kendilerine bir övgü payı çıkarmak için.”

Bunu işte bu resmi yayından alıyorum, Terakki Vakfı’na göre, Yahudi radikalleri, bir görüş içindedirler. Bu yetmiyor mu? Gerçi bu deklarasyonu “...ama açıktır ki bir tarihsel kişilik olarak Atatürk’ün dönme olmadığı bilinmektedir” yollu anlaşılması zor ve müphem bir cümle izliyor ve burada sadece Abdurrahman Küçük’e atıf yapılmaktadır: MHP yöneticisi ve milletvekilliği yapmış olan, ilahiyatçı Dr. Küçük, ne bu tür bir iddia ve ne de bunun tekzibi için bir “otorite” olmaktan çok uzaktır. Öyleyse bir deklarasyon var fakat tekzibine rastlamıyoruz.

İmalar vardı, *Encyclopedia Judaica*’da var, Rifat Bali’nin çalışmalarında var, “hayır” izlenimi içinde “evet” yazıyorlar, ancak bu imadan ötedir. İbrani asıllı olduklarını gösterdiğim Nilüfer Göle ve tayfasının, Derviş konspirasyonunda “arkadaş” dediler ve ben “akraba” olduklarını kanıtladım, “Kemalizm yoktur, Atatürk var” safsatası da bu yöndedir.

Necmettin Hoca’nın başbakan olduğu zaman sarfettiği “Atatürk yaşasaydı, refahçı olurdu” sözü hamdır; fakat bugünkü kripto-yahudilerin, sabetayistlerin, sabetayist Kemalistlerin, neo-kemalistlerin çok çok büyük bir çoğunluğunun, İslamist, tayyipist, Arjantin’de Yahudilerin “tayep” veya “tayip” adını taşıdıklarını tespit etmiş durumdayım nakşibendi ve tarikatçı

oldukları ise doğrudur. Bunların karşılarında ise “iki kemal” denilen, Kemal Gürüz ile Kemal Alemdaroğlu kalıyor, bunlardan birisinin İbrani asıllı olduğu kesindir ve diğeri çok büyük ihtimaldir; “fossil” sözcüğünden türeterek bunlarınkine de “fos-kemalizm” diyebiliriz. Demek ki şimdi sahne-
de, aşırı İslamist “neo-kemalizm” ile “fos-kemalizm” kavgası var ve öyleyse Kemal Paşa’yı yine yüksek tutmak bize, Türkiye aydınına ve soluna kalmaktadır. Aydın ve sol olmak, tarihin bütün değerlerine sahip çıkmak demektir.

Telgrafımızdaki son paragraf şudur; *Tekeliyet*’te, sanıyorum birinci ciltte, 1926 yılında Ankara’da asılan Maliye Nazırı Cavit ile Doktor Nazım’ın karakaşısı ve karşı tarafın da kapancı olduğunu kaydetmiştim. Buna şu ekleme yerindedir; diğerlerini bırakıyorum, Naili’nin dedesi Naili ile Filipeli Hilmi’yi bırakıyorum, Cavit ve Doktor Nazım Siyonistler ve Kemal Paşa, hem Yahudiler ve hem de kriptoyahudiler arasında çok güçlü olan Siyonizm ile mücadele etmiştir. Asılanların Siyonist oluşları ve bu çok önemli, aynı zamanda şimdiye kadar ihmal edilmiş konunun analizi için *Şebeke*’nin ikinci cildini beklemek gerekiyor.

Tarihimize yeni ışıklar saçtığımız kesindir.

Peki? “So what?” Bir, kriptoyahudilik ve sabetayizm arşivlerinin 1917 Selanik Yangını’nda ortadan kaybolduğu iddiasının doğru olmadığını öğrenmiş bulunuyoruz. İki, Tel-Aviv’de ve muhtemelen Ben-Zvi Enstitüsü’ndedir “zvi” Sevi’nin bir başka yazılışdır. Üç, yoksullar yoksuldurlar; arşivler ise varlıklılar içindir; Mustafa Kemal yoksul bir aileden geliyordu ve bu nedenle hakkındaki bilgilerimiz az, bilgi sandıklarımızın çoğu da sonraki uydurmalarıdır. Dört, buradan bir sonuç alınacağını sanmıyorum. Beş, tek yol benim geliştirdiğim bilimsel ve testler düzenegidir. Altı, benim ise Kemal Paşa’yı incelemek için bir planım bulunmamaktadır. Yedi, makine başından ayrılıyorum.

Yonca Poyraz Doğan:

Yalçın Küçük kamuoyu önündeki pek çok kişinin kim olduğu, nereden geldiği ve nereye gittiği yolundaki yorum ve bulgularıyla bizi her zaman şaşırtmakta, düşündürmekte. Acaba Yalçın Küçük kimdir? Annesi, babası, büyükbabası, daha ötesi? Benim gibi meraklı okuyucularına kendisini

anlatmasını rica etsem... Bir başka merak ettiğim konu, acaba ABD'de hiç bulundu mu ? Bulunduysa ne zaman ve ne amaçla ? Bulunmadıysa, gitmek ister mi?

Herkesin bir uzmanlık alanı var, ben kendimi kaçma ustası sayıyorum; Planlama'yı çok severdim, "birinci plancılar" arasında adım geçmektedir, Süleyman Bey başbakan oldu, doğrudan doğruya başbakana bağlıydık, kaçtım ve bir de Turgut Bey'i, Özal'ı, müsteşar yapacaktı, duramadım. Benim her ikisini de bozmam mümkün değildi, yeteri ölçüde bozulmuşlardı, ben tanıdığımda bozulmanın en yüksek aşamasındaydılar, "highest stage" diyorlar, bulaşır korkusuyla kaçtım. *Cumhuriyet* gazetesinde gerçekten harikalar yaratıyorduk, kaçtım ; *Cumhuriyet*, soldan adam alıp sağa veren bir devr-i daim makinesidir, kaçtım, kalsaydım bir Hasan Cemal olacaktım, bu ailemizin başına gelebilecek en büyük felakettir, annemin beni reddetmesinden korktum. "Oğlum, düştük, yoksullaştık, ama onurlu yaşıyorduk, bu ayıbı evimize nasıl getirirsin," demesi mümkündü, kaçtım. Büyük devrim-cimiz Doğan Avcıoğlu'nun yazı işleri müdürüydü, devrim yapacaktı, "yapmayın" diyenleri beğenmiyordu, şimdi sadece Tayyip Bey'i beğeniyor, kendisini bir takoz yapmış, devrimin önüne atıyor; Siyonizm şimdi ülkesini seven bir orduya karşıdır. Hasan Cemal olma tehlikesi vardı, kaçtım; *Cumhuriyet* gazetesi beni bozamadı ve bu nedenle kin duyuyorlar.

Demirel'in cumhurbaşkanlığı yetmedi bir de Madam Çiller başbakan oldu, saygın bir üniversite profesörüydüm, bunu aydın onurum ile bağdaştıramadım, kaçtım. Aslında dağa çıkmam gerekiyordu, yürekli davranmadım, Paris'e kaçtım. Parisli olmak üzereydim, korktum, Türkiye'ye hapse kaçtım; yaşamla şakayı seviyorum, bir Cumhuriyet Bayramı'nda Edirne Cezaevi'ne girdim. Eski bir kışlaymış, çok güzeldi, bayıldım ve neden üniversite yapmıyorlar, şaştım. Amerika'da Yale'de Graduate Study yapıyordum, çok parlaktım, öğrenciler için açılan mülakatı kazandım ve Dünya Bankası'nda staj gördüm. Boguluyordum, Amerika bir kazandır, beni de kendisine benzetme ihtimalini sezdim, derhal kaçtım. İktisat okuyordum, Yale'de çok iyi okutuyorlardı ve ben çok iyi okuyordum; çok iyi okuduğum için iktisat mesleğinin geri zekalılaştıran bir eğitim olduğunu hemen anladım ve bunu, Kemal Derviş ile Asaf Savaş'a bıraktım, kaçtım. Amerika'dan şim-

disadece New England'ın renkli, kırmızı çamlarını özlüyorum. Harikadır.

Çok eleştirildim normal sayıyorum. Beni çıkartınız, son kırk yılda Türkiye'de hiçbir ciddi tartışma kalmaz; bunu söyleyebiliyorum. Ütopya ve ret damarları neredeyse yok bir toplumda, karşılaştığım olumsuzlukları çok sayamıyorum. Hakkımda söylenen olumlu sözler arasında, Cemil Meriç'in ölümünden sonraki dosyaları arasında bulunup yayınlanan, herhalde on yıldan uzun oldu, "Yalçın Küçük çağımızın Namık Kemal'idir" sözüne inanmasam da hoşuma gidiyor. Cemal Süreya'nın benim hakkımda "gizli şairdir" yazıysa yeni bir kavramdır; şairi, içini hiç utanmadan ve sıkılmadan açabilen olarak tarif edersek bunu kabul edebiliyorum. İçten olamıyorlar ve şair olamıyorlar, azdırlar ve ben, şiir yazmıyorum.

Kırk bin askerdiler, bir adada savaşıyorlardı, bana "kabadayı profesör asteğmen" adını taktılar, gerçekten öyle olmak isterdim. Savaş, bir sınıf savaşıdır ve bir liderlik sınavıdır, "sınıf" ve "liderlik" kavramlarıyla en çok savaşta karşılaştım ; Yeşil Hattaydım, geceleri cipe atlardım, belki on ve belki yirmi nöbet vardır, hepsine ayrı parola gereklidir, "duuur!.. yaklaaaaaşşş ! kimdir o ?" yaklaşmak ve fısıltı halinde parolaları söylemek zorunludur, bilemezse nöbetçi vurmaya mecburdur. Subayları da vururlar; *They shoot horses, don't they* filmi, bana göre Amerika'yı en çok anlatandır. Beni vurmazlardı ama ben hiç bilmezdim, bana hepsi açılırdı; Kabataş Lisesi'nden yatılı arkadaşım Örsan, Lefkoşa'de, Saray Oteli'nde içki içerdi, bir gazeteci bir savaşçı buluşurduk. Örsan'la buluşmak için her gece belki yirmi vurulma tehlikesiyle yüzleşmeyi seviyordum. Beni vurmuyorlardı ve bazen Girne'ye giderdim, henüz MHP "Türk" diye kırk bin mafya artığını Kıbrıs'a yerleştirmemişti, Girne'de mezeler kabul edilebilir derecedeydi ve geceler güzeldi.

Savaş, tıpkı sevgiliyle yalnız ve insanın insanlığı ile cırlıçıplak kaldığı yerdir; o askerlerimi özlüyorum. Belki artık insanlığımızı bulacağımız tek yer savaş alanıdır; özlüyorum. İnsanın peşinde savaşı özlemek acıdır, biliyorum.

Merak'ta belki önümde Balzac ve da Vinci var, bunların dışında benden daha meraklı bir insan olabileceğini düşünemiyorum. Ayrıca hep hedef koyuyorum, yetişip aşmaya çalışıyorum, Lenin bize "dognat" i peregnat" sözcüklerini öğretmişti, Rusça "yetişmek ve geçmek" anlamındadır; şimdi

önümde bir Namık Kemal ve bir de Enver kaldılar. Kemal Bey bir büyük öncüdür, ilk romanı, ilk tiyatroyu ve ilk politik sürgünü Kemal'e borçluyuz; ben de Kemal Bey misali korkağım, Kemal Bey kaçarken korkuyormuş, "korkma, sonunda bir ölüm var" demişler. Beni savaşa gönderiyorlardı ve ağlıyordum. Kemal, sürgün için Boğaz'ı geçerken ağlıyormuş, kendime değil, ben ölürsem efkârı umumiye de biter, buna ağlıyorum; cevabı budur. Kemal Bey tek başına bugünkü ve çok yanlış söyleyişle, "kamuoyu" idi. Ben henüz tek başıma seksen üniversite olamadım; aslında seksen sıfırın toplamı da sıfırdır fakat yine de tek başıma seksen üniversite olmak istiyorum.

Enver Paşa benim için yenilgiyi bilmeyen adamdır. Annem de öyleydi.

Annem ihtilalci bir ailedendir. Babam zengin, güçlü, işbirlikçi bir aileden geliyordu; iflas etmesini bildi. Bu iyi olmuştur, çöküşü yaşadım; ancak devrim kaba Marksistlerin inandıkları türden hep çöküşte ve hep yoksullarda değildir, yükselişi de bilmek ve istemek gereklidir ve ben bu nedenle halkımı ve aydınımızı hep yükseklerden de uçurmayı deniyorum. Yüksek tepeleri zaptetmek ve bunun için de tanımak zorundayız. Bir de güvenmek gereklidir.

Bir Fransız sömürgesinde dünyaya geldim. Zengin, işbirlikçi babam, bütün sömürge zenginleri misali, bizi sömürgeci ülke terbiyesi ile yetiştirmeye zorladı. Bende Fransız formalizmi oradan gelmektedir.

herhallim savaş halidir. Ne yapsam, çok eleştirdiğim ve ancak her zaman bir parçası olmaktan kıvanç ve onur duyduğum Türk aydını için yapıyorum. Osmanlı alçakgönüllülüğünü sahtecilik sayarım, "Türkiye aydını adına yapıyorum" demek istiyorum.

Benden meraklısı var mı, annem ve babam ben sürgündeyken göçtüler, beni büyük bir bilimsel dürüstlikle yetiştirdikleri için, her gün Yüce Gök'e şükranlarımı sunuyorum. Şimdi kendi ailemde de İbrani asıllılar teşhis edebiliyorum. Yerim olmadığı için yazamıyorum. İzzet Eniştem, Şaziye Teyzem ile evliydi, yazları Adana'da bağlarında geçirmek için can atardım, org çalar ve akordiyonu elinden bırakmazdı, soyadı "erozan" dı; Berrin Nadi'nin babasının soyadıdır. En küçük teyzem, adı "çimen", evlilik soyadı "İlyasoglu", böyle bir müzik eleştirmeni var ve bütün bilgiler uymaktadır.

Kant bize aklın bütünlük ve mutlak peşinde koştuğunu öğretti. Bütün-

lük peşinde koşmayan, Kant'a göre insan değildir ve ben araştırmalarımı sürdürüyorum. Sırada Teşkilat-ı Mahsusa'dan ihtilalci dedem var; ve bunlar beni hiç rahatsız etmemektedir.

İlhan Oytun Özyakalı:

Tekeliyet kitabınızda savunduğunuz “Orta Çağa dönüş ve oligarşik tekelokrasi” tezleri ile yazar Alev Alatlı’nın Schrödinger’in Kedisi isimli kitabında savunduğu “Ölüsevicilik nekrofilia eğilimlerinin dünya toplumunda artması ve yeni dünya düzeni hegemonyası” tezleri arasında bir paralellik kurulabilir mi? İkinci soru olarak da Prof. Oktay Sinanoğlu Hoca ile ilgili fikirleriniz nelerdir?

Alev Alatlı ile aramızda bir yakınlık olduğunu hiç sanmıyorum. Alev Hanım, herhalde, ölü-seviciliğini toplumun başına gelebilecek bir hastalık olarak düşünüyor ve belki de sola bağlıyor; bende bu yoktur. Feodalite ve tekeliyet, korku üzerine kuruludur ve insansızdır; insanı öldürmeye mecburdur ve sürüler yaratmak zorundadır. Hem çok öldürdüğü için ve hem de sürü dışında kalabilenlerin bir “yaşam” türü olarak ölüm ortaya çıkmaktadır. *Tekeliyet*’te, sürü olmayanlar için ancak “ölüm” yaşama biçimi olabilmektedir. Alev Hanım’ın bunu düşündüğünü sanmıyorum.

Televizyona çıkmıyorum, bir kez bir yapımcıyı üzmuştum, gazeteciydi, şimdi göçtü, çok özür diledim ama borçlanmıştım, istedi, kıramadım ve Alev Hanım ile bir tartışma programında birlikte olduk, hâlâ sözü edilmektedir. Komşularımızdan parlak bir lise son sınıf öğrencisi, şimdi üniversitede, Alev Hanım’ın “despot aydın Yalçın Küçük” başlıklı bir kitabı olduğunu ve liselerde, derslerde, okutulduğunu bana söylemişti; Alev Alatlı’nın da bana benzemek isteyeceğini sanmıyorum.

Oktay Sinanoğlu’nu Yale’den tanıyorum; doğa bilimlerinde çok ileriydi; yalnız doğa bilimcilerinin toplumsal dünyanın da yasaları olduğunu kabul etmemeleri genel eksiklikleridir. Oktay, Türkiye’ye bir kalp cerrahı ya da estetik operatörü misali yaklaşıyor, transplantasyon yoluyla düzenlemeden yana görünüyor ve ben ise bilimsel ve konstrüktif bir üslup sahibiyim. Ayırınız.

Ancak Türkiye’nin sömürgeleştiği ve dilimizin sürekli katliama tabi

tutulduğu konularında ve benzer pek çok alanda Oktay ile aynı hassasiyeti taşıyoruz. Bu ise çok güzeldir.

Emre Aköz, *Sabah* gazetesi yazarıdır; Yonca Poyraz Doğan, Washington'da *Voice of America*'da çalışmakta ve *Yeni Harman*'da yazmaktadır. İlhan Oytun Özyakalı öğrencidir.

Sorular, *Yeni Harman* aracılığıyla gelmektedir ve cevaplar *Yeni Harman*'da da yayınlanmaktadır.

TEKELİSTAN

Bilimde, kuruluş, çok zaman üst kattan başlar; binalarda çöküş ise hep alt kattandır. Binalarda çok somut olduğunu biliyoruz, çünkü çöküşü görebiliyoruz. Buna karşın bir devletin, bir düzenin, bir politikanın çöküşünü, hissetmekle birlikte, görmek her zaman mümkün ve kolay olmuyor, çünkü enkazı teşhis etmekte güçlük çekiyoruz; kaldı ki, devlet, düzen ya da politika çöküşü kabul etmemek eğilimindedir. İlâveten bir de şu çıktı, Sovyet Düzeni'nin yıkılmasından sonra çöküş'e "devrim" demek âdet olmuş haldedir, çünkü artık "devrim" sözcüğü "provokatör" olmaktan çıkmıştır, oligarşik asimilasyona uğradığını görüyoruz ve bu nedenle olabilir, bugün Türkiye'de oligarşi her gün bir devrim yapmaktadır, "ötekiler" diyebiliriz ve o halde oligarşik medyakratlar "devrim" sözcüğünü de işportaya düşürdüler. Öte yandan, devletin, düzenin veya politikanın kendisine en karşı devlet, düzen ya da politika tarafından işgal edilmesi de mümkündür, buna da "kurtuluş" ya da "yenileşme" dendiğini, yaşayarak teşhis etmek durumundayız. Demek ki, kavramak zor'dur.

Peki "çöküş" nedir, madde'si saf değil, elle tutulamamaktadır, gösterilen

karışık olunca gösterge açık olamamakta ve bu nedenle, çok zaman zorluğu çevirebilmek üzere ve büyük bir haksızlıkla, “iflas” sözcüğü kullanılmaktadır, anlaşılıyor, ekonomizm, etkisini en çok dilde göstermektedir. İngilizce “bankrupt” veya Fransızca, “banqueroute” köklerinden geliyor ve buradaki “banque” veya “bank” sözcükleri ise, ilk bakışta sanıldığının aksine, çıkışı itibariyle, banka ile ilgili değil, nehir kenarına da “bank” diyoruz. Buradan esinlenerek parklarda, su kenarlarında oturmaya elverişli setlere de “bank” adını veriyoruz; masa olabilir veya bankalardaki çalışanlarla mevduat sahipleri arasındaki tezgahlar da buradan geliyorlar, yüksek olmaları şarttır. İflas işte bu bankaların, masa ya da tezgahların kırılmasıdır; ödeyemez hale gelmek anlamındadır ve arkasından sel kaçınılmaz olmaktadır. Bütün çöküşlerde ve bir aşamadan sonra sel yaşanıyor.

O halde biz yine de çöküş’e bakmak zorundayız; buna “düşüş” de demektediriz. Ancak ister “düşüş” ve isterse “çöküş” olsun, alt kata veya Marksizmin yaydığı formülasyonla alt yapıya işaret etmektedir. Güzel ve doğru, yalnız bu işareti, kaba Marksizm ya da Rusya Marksizmi, gözleri üst yapıya kapamak şeklinde de vaaz edebilmiştir; bu ise, altta enkazın çok karışık olduğu hallerde görememek anlamına da geliyordu. Halbuki alt yapıda görülmesi zor olan çöküş veya düşüş, üst yapı ya da üst katta çok aşık olabilir, kaba Marksizm bakmamayı öğretiyordu; üst katta ahlak var ve düşüş, önce üst kattakilerin ahlaklarında ortaya çıkmaktadır.

Demek ki körlük, oligarşide organik ve strüktürel, buna karşın, kaba Marksistlerde ise entelektüel kaynaklıdır. Öyleyse, oligarşinin ve kaba Marksizmin karşılıklı konuşlanmış halde hegemonya kurduğu bir toplumun toptan kör olduğunu söyleyebiliyoruz. O halde geçerken not edebiliyoruz, kaba Marksizm bir bakış-yasakları dizgesi halidir.

Doğrusu, hepsi olmasa da oligarşinin en az bir devrimini kabul ediyoruz ve buna “fahişelik devrimi” adını veriyorum. Bu düzen, 12 Mart 1971 ve 12 Eylül 1980 darbelerinden geçerek, benim “4 Kasım Tezleri” ile, Kasım 2002 Seçimleri’nden bir gün sonra formüle edilmişti, yüksek bürokrasinin son otuz beş yılda en çok aradığı hükümet ilan ettiğim, “ak diktatorya” zamanında, gerçekten fahişeliği ortadan kaldırmıştır. Artık “ünlü” mankenler veya şarkıcılar, bir günlüğüne “aşık” ya da “birlikte” olabiliyorlar, son “fahişelik devrimi” ile bunlar fuhuş sayılmamaktadır, “büyük” medya,

günlük gazetelerin ikinci sayfasında, eskiden bu sayfalara “düşünenlerin düşüncesi” adı veriliyordu ve burada “fikir adamları” memleket meselelerini yazıyorlardı, kimin son geceyi hangi tekstilci ya da inşaatçı ya da turizmci ile geçirdiğini yazmaktadır. Demek ki artık düzen, düşünenler mahalline yerleşmiş haldedir ve bunu daha yüksek bir aşama saymak yerindedir.

Demek ki, fahişelik devrimini, “tit” düzenine borçluyuz.

Turizm, inşaat ve tekstil’den oluşan bu sektörü ve darbesini yıllardır yazıyorum. Turizm, yatak, inşaat dikmek ve tekstil de giydirmek ya da aynı anlama gelmek üzere soymak demektir; ve benim “tit” diktatoryası analizim, “kir teorisi” ile birlikte gitmektedir. Her üç sektör, aynı zamanda, hiçbir birikim ya da kalifikasyon gerektirmemektedir; ilkesizdirler ve kirlenme ile kir üretmeye yatkındırlar.

Öyleyse, yatak, dikme ve soyma ya da aynı anlama gelmek üzere, giydirmeye girdileri varsa, “fahişelik devrimi” kaçınılmaz ve çok kolay görünmektedir. Hammadde ya da elemanlar ortadadır, sonucu kendiliğinden çıkabilmektedir.

Marksizmin yansıma kuramı, asıl burada hükmünü sürdürmekte; yaratıcılık, gerçekliğin yansımasını bozabilmektedir ve yerindedir, yaratıcılığı burada görebiliyoruz, gerçekliğin bozularak tamamlanması olarak düşünebiliriz. Demek ki, yaratıcılık alanında bozma var, ideolojik ve hegemonik alanda ise bozma söz konusu değildir, düşünemiyoruz; bu nedenle, “tit” darbesinin ideolog ve yayıncıları sadece ve sadece köle olmak zorundadırlar.

Öyleyse şimdi en köle olanlar, genel yayın yönetmenleri, tv müdürleri ve çok zaman da rektörlerdir; bunları köle olarak görmek durumundayız ve kölelerin sadece bu türüne acıyamıyoruz. Çünkü, tiksinti, acımayı önlemektedir. Bunu bir yerde netlikle tespit edebiliyoruz; büyük gazeteciler, artık röntgencilerden çıkmaktadır ve röntgencilere acımanın imkansızlığını biliyoruz. Bir tespittir, bir sonucu var, büyük patronlar, oligarklar, fuhuş vakanivüsü durumuna gelmiş olmaktan utanmamaktadırlar; gerçi utanmaları için bir nedenin kalmadığını da düşünebiliriz, 12 Mart ve 12 Eylül Darbeleri ile temelleri atılan ve sonra ANAP-AKP ile gerçekleştirilen “fahişelik devrimi” sonucunda, fuhuş ortadan kalkmış haldedir.

Yaygınlaştıkça ve Kara Kuvvetleri Komutanlığı’nın son emirnamesi ile

fişleme kapsamına alınan “yüksek” sosyete mal oldukça, fahişelik lağvedilmektedir, ben buna “fahişelik devrimi” adını veriyorum. Artık matbuat patronları, A. Doğan, T. Ciner, bir zamanlar Uzan, sahibi oldukları gazetelerin, eşleri, kızları veya torunları tarafından okunmaları halinde ahlaklarının bozulacağından kaygılanmamaktadırlar; çünkü oligarşinin darbeleri ile “fahişelik devrimi” gerçekleştirilmiş ve fahişelik lağvedilmiştir, itikatları budur ve bu da başlı başına bir “ahlak devrimi” değerindedir. Güvenle ve iftiharla söyleyebiliyoruz, artık ülkemizde, “pahalı” fahişe kalmamıştır; “çok şükür” diyebiliyoruz. Demek ki, fahişelik, yayıldıkça ve elit tabakalarda bir yaşam biçimi oldukça, ortadan kalkmaktadır. Buna “pahalı fahişelerin fahişeliği kovma yasası” adını da verebiliyoruz; fahişelerin fiyatları arttıkça, fahişelik ikinci sayfaya yerleştikçe, fahişelik çözülmekte ve bitmektedir.

* * *

Hep dış turizme karşı oldum, Başbakanlık-Devlet Planlama Teşkilatı’nda çalışırken de bunu ileri sürdüm, “turizm sektörü ile fahişlik sektörü birlikte gelişir” diyordum, doğrusu ben, bir iktisatçı ve plancı olarak, yabancı para geleceği iddiası ile bir ülkenin en güzel sahil ve koylarını o ülkenin halkına kapatıp sadece yabancılara tahsis etmeyi de hainane buluyordum ve buluyorum. Şimdi Türkiye’nin ihracatı, turizme, tekstile ve dışarda alınan taahhüt işlerine dayanmaktadır ve ihracat arttıkça, görüyoruz; fahişelik hem artmakta ve hem de ortadan kalkmaktadır. Mankenler, tekstil sektörünün türevidir; geceleri, tekstilcilerle “birlikte” oluyorlar veya turistik yerlerdeki barcılara aşık olup boş zamanlarda inşaatçılara “ekstra” yapıyorlar; böylece ve “birlikte olmalar” ile fahişeliğin kökü kazınmaktadır. Demek ki “fahişelik devrimi”, eninde-sonunda bir tarif meselesidir, bir demir-perde işidir ve bir ahlaki karşı-devrimdir.

Bu sektör, “tit” darbesi, ancak esaret ücreti düzeniyle kendisini sürdürülebilmektedir. Ülkede iş hukuku ile işçi haklarının Osmanlı’nın son zamanlarının da gerisine düşmesinin nedenini burada aramak durumundayız. Ozal’ın anap’ı kanalıyla Eylülist diktatoryanın ürünü ve devamı olan akp azınlık rejiminin ilk olarak daha önceki dönemde çıkartılan iş güvenliği yasasını geri çevirmesi bu nedenledir.

Türkiye'nin bir demir-perde ülkesi oluşunun kavramsal ve pratik analizini, *Tekeliyet*'in daha sonraki cildlerinde ele alıyorum. Burada kısaca haberi var ve yetinmek durumundayım.

Devamla, şimdi bu düzen, iki boynuzlu bir öküzün üzerine binmiş durumdadır; birisi, esaret ücreti ve diğeri ağır hapis cezalarıdır. Fahişelik devrimi, bu iki boynuzun marifetidir.

* * *

Almanya'da bir Alamancı kız, adı "Sibel", oynadığı film nedeniyle ödül alıyordu ve daha sonra Almanya'nın büyük gazeteleri, bu Sibel'in porno film çevirdiğini ortaya çıkardılar; bu, para karşılığı cinsel ilişkiye girmek ve daha çok "orgy" türü ilişkileri filme almak demektir. Fahişelik, para karşılığı vücudunu satmaksa, bu fahişeliktir; kızın babası, o da Alamancı, utançını dile getirdi ve Sibel'i reddetti. Fakat Türkiye, başta, İslamist hükümetin kültür bakanı ve tüm A. D. gazete ve televizyonları, pornocu Sibel'i savunma kampanyası başlattı; Sibel de A. D. kızlarından birisine "kredi kartı borcum vardı, porno film çektim" deyiverdi ve bu önemli açıklama üzerine, zavallı Alamancı kızın "gurbette ne kadar büyük zorluklarla karşılaştığı" ve sonunda yıkılmadan ayakta kalabildiği, ödül ile türklüğün adını dünyaya duyurarak hem kendisini ve hem de milletimizi yükselttiği hızla takdir edildi. Bu sırada üstün devlet hizmet ödülü, Sami Türk ile birlikte, F Tipi sistemini yaratan, uygulamasında pek çok insanımız ölmüştü, ceza evleri genel müdürü Öztosun'a tahsis edildiği için, Pornocu Sibel'e verilemedi. Kaçırıldı ise de telafi imkanlarının bulunduğu kesindir, A. D. matbuatında, dünyada büyük yıldızların hemen hepsinin önce pornoculuk yaptıklarını yazanlar da çıktı, böylece pornoculuk mesleği yüceltildi, Sibel'e olmasa bile Sibel'in şahsında tüm pornoculara hizmet ödülü verilmiş oldu, Sibel de teskin edildi, üzülen babanın bir "töre cinayeti" işlememesi için uyarılması da ihmal edilmiyordu. Bu minval üzere, Pornocu Sibel, İstanbul havaalanında bir kraliçe olarak karşılandı, herhalde eski ülkücü ve şimdi aşırı Müslüman, karısı "İşıl", oğlu Mehmet Ali ve Furkan, kültür ve turizm bakanı da hazırды; demek ki fahişelik lagvedilmiş haldedir ve ahlakta bir "devrim" ile karşı karşıyayız.

Annesinin kumar ve benzeri zaafları günlük ve değişmez haber malzemesidir, hep biliyoruz ve kızı veya kız kardeşi ise¹ bir iş sahibi olmamakla birlikte sık sık tekstilci veya inşaatçılar ile “birlikte” olmaktadır, hızla değiştirdiğini hep okuyoruz, yorulmamaktadır. Kocasını için “usturuplu zina” doktrinini ileri süren odur, bu da bir marifet olmalıdır, K. Ç. en çok evlilik-dışı ilişkileri nedeniyle haber yapılmaktadır. Bunlardan birisinde karakola düşmüştü, polisler çarşaplardan spermler topladılar; ancak Koç Matbuatı’nın “zorlama yok” yayınının yargı üzerinde etkili olduğu anlaşılmaktadır ve H. Ç. bu tür skandallardan sonra “Zehra olmasa hemen boşarım” demekle birlikte, kurulu düzenin selameti için, boşanması istenmemektedir, H. Ç. evli ve K. Ç. koca kalmıştır. İşte bu H. Ç., bu ak diktatorya hükümetinin sağlık bakanının başlattığı “aileyi destekleme” kampanyasının yıldızı ve sembolü olabilmektedir. İkiyüzlülüğün bu kadarı, herhalde hiçbir kavme nasip olmamıştır; bazı İslami tarikatlarda ve kripto-yahudilikte yaygın tavır olan ikiyüzlülük ahlaksızlığa açılmış bir kapı durumundadır.

Bu kadar değil, bu kadar olsaydı, belki yine “güzel” diyebilirdik; bu profesör sağlık bakanının eşinin siyah çarşafı fotoğrafı gazetelerde yayınlanmıştı, tarikatçı olduğu ileri sürülmektedir. Kendi ailesini siyah çarşafı tutan bir ak diktatorya bakanının, aileyi destekleme kampanyasında, böyle birisini yıldız ve dolayısıyla aile sembolü seçmesini açıklamak çok zor görünüyor; fakat yine de denemek yararlıdır.

* * *

1) Şaşırtıcı bilgiler içeren bir etimolojik sözlükte şu girişe rastlıyoruz:

“Helin. HLYN, patr. of proper n. Hel, Hill, short for Hellel, cf. Hillel..” Burada İbrani yazım var ve ben bunun yerine karakterlerin Latin karşılığını aktarmış bulunuyorum, tam telaffuzu “helin” olmaktadır. “Hel” adının patronymic’i olabilir ki, bunu “Gül’lü” misali “Hel’li” olarak da söyleyebiliriz. Bir de Hillel adının küçültülmüşü olarak kullanılıyor; Hillel adı ise Tevrat’ta var. Aynı sözlükte “avisar”, avisay, “avinur”, girişlerini de buluyoruz, sırasıyla, şarkı, şar, babamızdır, veya say, hediye, babamızdır, babamız hediye’dir veya babamız ışık’tır, anlamlarını veriyorlar, isim olarak taşıyorlar.

Bu sözlük çok güven veriyor ve bu açıdan da şaşırtıcıdır; çünkü, dünyada Yahudilerin taşıdıkları isimler arasında “benderli” de tespit edilmektedir, biz politikada yükselmiş Atıf Benderli’nin İbrani asıllı olduğunu kaydetmiştik, burada bulmak, bulgularımızı desteklemektedir ve yötemimize güvenimizi artırmaktadır.

Bu ve üstelik pek pahalı sözlüğü bulabilmek kolay olmadı; Londra’da I. Tekin ve S. Çarmıklı arkadaşların aylarca peşini kovaladılar, bulup bana gönderdikleri için teşekkür ediyorum. H. W. & E. H. Guggenheimer, *Jewish family Names & Their Origins – An Etymological Dictionary*, Ktav Publishinh House, 1992, p. 334 and others.

Benim, İslamizmin bitmekte olduğu tespitim, bir ölçüde de bu verilere dayanıyordu; ahlak, bir hareket emirleri dizgesidir ve ahlakın kurallarını rasyonalite ile açıklamak zor veya beyhudedir. Pornocu Sibel'i akıl düzeyinde kalarak takbih etmek veya "usturuplu zina" doktrininin yeni peygamberini kınamak imkansızdır, bu ayrımı Kant'tan beri ezbere söyleyebiliyoruz. Ancak ahlak'tan önce dinler vardı ve din, eninde sonunda, bir yasaklar manzumesidir; şimdi İslamın bir yasak dizgesinin kalmadığını görüyoruz.

Ritüel mi, bu en çok paganlarda ve bizde ise şamanlarda var; eğer belli bir hareket etme veya etmeme düzeni yoksa, türban takmayı veya günde beş kez belli yerlerde namaz kılmayı, bir din sayamayız. Şamanizmde, her sabah ve önemli günlerde, doğmakta olan güneşin önünde eğilme ya da secde yapma var; ama şamanlar, dindar değil pagandırılar. Her türlü paganizmde, her türlü dinden daha zor ve fedakarlık isteyen bir tapınma olduğunu biliyoruz; ama yine de paganları, modern zamanlarda bazı türlerine "hoşgörü" de denilen, vurdumduymazlar kabul edebiliyoruz. Din ise, öncelikle bir doktrin ve entelektüel duruştur, ayrımı burada görüyoruz. Ak diktatör-ya'da Müslümanlık, ahlakını kaybetmektedir.

İster Hristiyan, isterse Yahudi veya Müslüman olsun, dindar, yabancıya kuşkulu ve dışa kapalıdır; muhafazakar, denilen de budur. Türkiye'de Müslümanlık ve muhafazakarlık, bu nedenle, Tevfik Fikret'i en çok "Haluk'un Vedai" şiirinden dolayı kınıyordu; Fikret, oğlunu dışarıya gönderiyor ve "ne bulursan getir" diyordu. Türkiye tarihinde Fikret'in, Müslüman ve aynı anlamda muhafazakarlar tarafından "zındık" ilan edilmesi bu nedenledir. Ancak şimdi bu ülkede, bir gazetede fıkra yazan ve "en Müslüman" iddialı bir gazeteci, imam-hatip mezunu kızını ilahiyat tahsili için Viyana'ya gönderebilmektedir; Viyana, hâlâ eğitim kurumlarında Yahudiliğin en etkin olduğu Avrupa başkentlerinden birisidir ve Türk Müslümanları artık ilahi olanı öğrenmek için de dışa açılmakta ve her yerlerini açmaktadırlar. Şimdi ahlaksızlık, göklerde dir.

*Fikret***HALUK'UN VEDAI**

Bu geçit işte böyle dar, muavveç;
Ey şetaretli yolcu, sen yürü, geç.
Sen bu menhelde kalma, sıçra, atıl.
Bir ziya karbanı bul ve katıl.
Gez, dolaş kainat-ı efkarı,
Daima önde, daima yukarı!
Pür-tehalük, hayat-ü kuvvetten
Ne bulursan bırakma: sanat, fen.
İtimat, itina, cesaret, ümit,
Hepsi lazım bu yurda, hepsi müfit.

Bize bol bol ziya kucakla getir;
Düşmek, etrafı görmemektendir.

Tişört ve Tüban

Bakan eşinin ABD bayraklı tişörtü

■ Maliye Bakanı Kemal Unakıtan'ın eşi Ahsen Unakıtan, eşinin Tekirdağ'daki seçim gezisi sırasında ceketinin içine giydiği ABD bayrağı baskılı tişörtüyle dikkat çekti. Ahsen Unakıtan, sürekli spor giymeyi sevdiğini ve tişörtünün üzerindeki ABD bayrağını fark etmediğini söyledi.

■ ÖZKAN
DİKMEN, (DHA)

Hürriyet, 18 Mart 2004

Düşüş, Fikret'in işaret ettiği üzere, etrafı görmemekten olmasa da düşenlerin etrafı görmedikleri kesindir; bu o kadar öyle ki, bu gün düşüşe, yönetenlerin ve oligarşinin körlüğünü görerek de hükmedebiliyoruz. Dindarlar ve zenginlerde yerel hiçbir yükseklik ve hiçbir halk gerçekliği ve değeri kalmamıştır, kör gözleri sadece dışa açılmaktadır. Bütün zenginlerin ve tüm mufazakarların çocukları dışardadır ve dışarda "okuyorlar"; palazlanmış Müslümanlar, çocuklarının kulaklarına, "hepsi lazım bu yurda, hepsi müfid/bize bol bol ziya kucakla getir," dizelerini yolluk olarak veriyorlar, ve şimdi muhafazakarların, Fikret'i Mehmet Akif'ten daha yüksek görmeleri de mümkündür.

Gerçekten de ekonomi, ordular türünden, hareket halinde bir zor'dur; dinin, paganizme dönüşüne tanıklık ediyoruz. Silahlı güç ve ekonomi, insanlı-

ğın hep bildiği iki zor'dur ve bazen zor'larını üst üste koyuyorlar. Bazen, düşünce, "ide", bir laser ışını türünden iki zor'u da deliyor, bu Hegelyen teoremdir ve Marx, daha çok jakoben manastırları deneyimini göz önünde tutarak, düşüncenin kütle giyimi, diyordu, yerindedir. Şimdi, bu ülkede, İslamizm, bir düşünce olmaktan çıkmaktadır.

* * *

Çöküş varsa, soru var, diyebiliriz. Bolşevik Devrimi'nin Hegel'e yeni bir okuyucu getirdiğini tespit edebiliyorduk; Sovyet Düzeni'nin yıkılması ise, Marx ve hatta Lenin üzerine yeni sorular çıkartıyordu, bunu da normal kabul etmek durumundayız. Kaçış ise, bir soru-cevap hali idi; geride kalmak üzere olduğunu gözleyebiliyoruz.

“EBRU” SORULAR

Soramayan toplum cansızdır. Bunu İbn Haldun'un "asabiye" kuramı ile de tekrarlayabiliriz; soru yoksa, klan hırsı da bitmiş, anlamındadır. Sormak, çöküşten çıkış aramaktır ve borazandan bir "ti" işareti de sayabiliriz.

Neden "erdal" adını sormuyoruz, Türkçede daha garip bir konstrüksiyon olabilir mi, Türkçe, İngilizce misali, belirleyenin önce geldiği bir dildir, "yeşil kitap" veya "green book" diyoruz; Fransızcada tam tersi olduğunu biliyoruz. Önce "er" var, "dal" ile neden ve nasıl yan yana gelebiliyorlar, dal'ın er'i ne demek ve bunun bir anlamı varsa, neden "dişidal" bir isim olmamaktadır. Birinci soruyu formüle etmiş durumdayız.

Bir parantez açabilir miyim, bu çalışmam, *Tekelistan*, bir bilim dalı başlattı, büyük bir ilgi yarattı, önemli tartışmalara yol açtı, bilim halk'a akıyor ve kakılıyordu; böyle bir yeri var, bu nedenle, olduğu halde bırakmayı seçtim. Yeni eklemeler yapmaya gönlüm elvermedi, ancak, yeni okuyucu karşısına da

Hürriyet	AGA 8/19° AFYON 8/17° AĞI 7/16° ANKARA 17/10° ANTAKYA 17/17° BURSA 17/17° DİYARBAKIR 17/16° ELAZIĞ 17/16° ERZURUM 17/16° GAZİANTEP 17/16° İZMİR 17/16° KONYA 17/16°	HAVA DURUMU	ANKARA 17° BURSA 17° DİYARBAKIR 17° ELAZIĞ 17° ERZURUM 17° GAZİANTEP 17° İZMİR 17° KONYA 17° SAMSUN 17°	7 EKİM 2003 PAZAR RUHA : 34.7 mm 1419 HİCB : 13.3 mm 1424 ANKARA VAKI VAKI VAKI
	İSTANBUL: (0-212) 677 00 00 HABER HATTI: 677 03 44 - 677 03 45 Faks: 677 03 40 OKUR DANIŞMA HATTI: (0-212) 478 00 78	TELEFON		

İşık (solda) ve Ebru Balkan kardeşler, 2.5 yıl önce evlerinde öldürülmüşlerdi.

Bu işin peşini asla bırakmam

**KIZLARININ
MEZARI BAŞINDA
İSYAN ETTİ**

Geçtiğimiz gün mahkemenin sonuçlanmasından sonra eşi Yagar Balkan ile Sırtaklı'da dinlen ve evrendi önce mezarlığı giden Anis Balkan, kızlarının mezarına ilk bakış çıkıp bıraktı. Açık anı, önce dedi, sonra mahkemelerin işlerini düzeltmeyeyle ilgili verdiği kararın yüksek sesle okundu. Anis Balkan, mezar başında "Yarınlar, siz katillerin tüm okuduğu bilyonları, ben de bilyonum. Anis mezarları her katiller bariyer altında, suçu katillerin hüküm gücü Adaleti yordak bulmuş. Gerekli katiller mahkum olara katil mezarlarını sürüleceğim" diyerek ağladı.

Zanlı 'sevgili'ye beraat

İstanbul polisi, Ebru Balkan'ın sevgilisi Fikret Aydın'ı ve adamlarını uzun süre katli zanlısı olarak aradı. Cinayetten aylar sonra teslim olan Aydın ve 4 kişi, tutuklandı. Kadıköy 2'nci Ağır Ceza Da' yargılamaya devam ederken, Aydın'a aynı konuşt'a gaspın tutuklu Seylan Çordük ve Saccetin Yıldız, cinayetleri kâdilerinin işlediğini söylediler. Yargılamının seyni değışti. Aydın ve dört arkadaş'ı tutuksuz

yargılanmak üzere serbest bırakıldı. Ancak bu kez Çördük ve Yıldız, duruşmalarında cezaevinde ölümle tehdit edildikleri için suçu kabullenmek zorunda kaldıklarını söylediler. Mahkeme, Çördük ve Yıldız'ı, bir yılı gece ve gündüz hücrede kalmak üzere, diğer kez ömür boyu hapis cezasına çarptırırken, aralarında Fikret Aydın'da bulunduğu beş kişi hakkında beraat kararı verdi.

Hürriyet, 7 Aralık 2003

İsim-Bilim: Ebru ve Onar*

Kumarbaz sevgili, bankacı kızın 630 milyarını kaptı

Bir bankanın Tebank şubesinde portöy yöneticisi olarak çalışan 33 yaşındaki Behiye Ebru Onar'ı kumarbaz sevgilisi yaktı. Onar, bir masanın 470 bin dolarını sevgilisinin hesabına aktardı. Ebru Onar hapiste, sevgilisi ise arıyor.

CALISTIĞI bankadaki bir müşterinin hesabından geçtiği zamanlarda toplam 470 bin dolar (yaklaşık 630 milyar TL) sevgilisi Cüneyt Aktürkler'in hesabına havale ettiği öne sürülen bankacı Behiye Ebru Onar cezaevine gönderilirken kumarbaz sevgili hakkında gıyabi tutuklama kararı çıktı. Cüneyt Aktürkler'in bankacı sevgilisi Ebru'ya 'Sen benim evleneceğim kadınsın, biz bir daldan elma çaldık, artık bunun döngüsü yok diyerek zimmene devam ettirdiği de ortaya çıktı.

EVLENECEĞİM KADINSIN

Hakkında 12 yıl ağır hapis ve suçla konuları paraları 3 katı para cezasına çarptırılması istemiyle dava açılan Ebru Onar, Cüneyt Aktürkler ile tatil için gittiği Kıbrıs'ta tanıştığını söyledi. Onar, 'Önce benden küçük borçlar alıyordu. Bir gün yeni bir iş kurduğum, teminat yatırması gerektiğini söyleyerek yüklü miktarda borç istedi' dedi.

Portföyünü yürüttüğü bir müşterinin hesabından 195 bin dolar sevgilisine Esetrepe şubesindeki hesabına havale ettiğini beliren Onar, 'Parayı çekti, iki hafta sonra ödeyeceğini söyledi. Süre dolunca 'Para ne oluyor' di-

ye sordum, bana 'Sen benim evleneceğin kadınsın, biz bir daldan bir elma çaldık, artık bunun döngüsü yok, bunu bu şekilde sürdürmek zorundayız' dedi ve benden yeni para istedi. Bu kez Etiler şubesindeki bir başka hesaba 80 bin doları havale ettim' diye konuştu.

BENİ TEHDİT EDİYORDU

Onar, sevgilisinin havale ettiği paraları Kıbrıs'ta kumar oynadığını, ismi çok yapıtlarını da imzalayıp bu işiye verdiğini belirtti. Daha sonra aynı müşteri hesabından 195 bin doları daha bu kez İ Bankası'nın Girne şubesine havale ettiğini kaydeden Onar, 'Beni bankama şikayet edeceğini söylüyor, tehdit ve baskıyı artırıyor. Kıbrıs'a gittim ve onu tekrar kumar oynarken buldum. Beni kötü şekilde dövdü' dedi.

■ Aİ DAĞLAR-ÖMER ÇAĞLAĞ-İSTANBUL

HÜRRIYET
ÖZEL
H

Ebru Onar kumarbaz sevgilisinin vaatlerine kanarak çalıştığı bankanın 470 bin dolarını başka hesaba aktardı.

1 milyon dolarlık voli vurma teklifi

Cüneyt Aktürkler'in Kıbrıs'ta kendisini dövdükten hemen sonra otel odasına dönüp 'Seni çok seviyorum. 1 milyon dolarlık bir voli daha vurup yurduña kaçalım' dediğini öne sürer Onar, şunları söyledi:

'Ben bunu kabul etmedim. Bu arada beni de dışarı çıkartmadı. 1 hafta daha beraber kaldık. Bu süre içinde benim senetlerimi kullanmaya devam etti, bir ara Magosa'ya gideceğini söyleyince ben de derhal çantamı alıp havaalanına gittim ve İstanbul'a geldim.'

Onar, daha sonra banka görevlileri eşliğinde polise gidip teslim olduğunu belirtti.

Hürriyet, 12 Nisan 2004

* Onar, İstanbul Üniversitesi Rektörü S. Sami'nin de soyadı idi ve İbrani asıllı olduğunu biliyoruz.

Ebru'nun evliliği 3.5 ay sürdü

■ Şarjı Ebru Gündeş ile 3.5 ay önce nikâh masasına oturduğu evliktir sevgilisi Ömer Durak, dün sessiz sedasız boşandılar. Şiddetli geçimsizlik gerekçesiyle tek celsede alınan boşanma kararının ardından Ebru Gündeş "Yürüttüm" diye açıklama yaptı. Tərəflər nəfəsi

Can Ateş, Ebru Akel

Hürriyet, 11 Nisan 2003

Posta, 3 Şubat 2004

Ebru'nun kitap davası

MANKEN ve şarkıcı Ebru Şimşek, kendisi hakkında yazılar ve fotoğraflardan oluşan bir kitapçık hazırlayan avukat Şevket Can Özbay hakkında açtığı 100 milyar liralık tazminat davası duruşmasına, ailesi ve eşi Gökhan Adlı ile geldi. Sanıyer 2'nci Asliye Hukuk Mahkemesi'nde görülen duruşmada Avukat Özbay'ı, Adnan Hocacılar'ın piyonu olmakla suçlayan Şimşek, "Beni kendileri yıldıramayınca Özbay'la yıldırımaya çalışıyorlar. Kişiliğimi ve meslek hayatımı mahvetmek istiyorlar" dedi. Şimşek lehine ifade veren rejisör Ünal Küpeli ise kitapçığın Şimşek'in ticari geleceğini olumsuz yönde etkilediğini ve zaten bu amaçla dağıtıldığını iddia etti. "Kitapçıklar bize posta yoluyla geldi. Yapılanlar tamamen Ebru'yu karalamaya yönelik" diye konuştu. Duruşma, dosyadaki eksikliklerin giderilmesi için ertelendi.

■ İSTANBUL

Hürriyet, 5 Ekim 2001

Ebru Destan ve vesaire

İki hatla birliktir Ebru Şimşek

İki hatla birliktir Ebru Şimşek. Ebru Şimşek, Ebru Destan, Ebru Fikri ve Petek Dinçözün ortak olarak yayımlanan 'İki Hatla Birlikte' adlı kitabın tanıtımını yapıyor. Kitabın girişinde Ebru Şimşek'in 'İki Hatla Birlikte' adlı kitabı...

İki Hatla Birlikte adlı kitabı... Ebru Şimşek'in 'İki Hatla Birlikte' adlı kitabı... Ebru Şimşek'in 'İki Hatla Birlikte' adlı kitabı...

Posta, 1 Ekim 2001

EBRU ŞALLI'NIN 24 METRELİK GELİNLİĞİ

Harun dudağımdan ilk kez öptü

MANKEN Ebru Şallı, üç yıldır birlikte olduğu Harun Tan'la dün akşam Swire oteli'nde düzenlenen bir düğünle evlendi. Basının alınmadığı düğün süreci öncesi objektiflere poz verereklerini açıklayan Ebru Şallı ile Harun Tan, gazetecileri dört saat bekledi. Gecikmesinin nedenini açıklamaya çalışan Harun Tan, "Biz basını saat 17.00'de çağırmıştık. Ama Cemil İpekcioğlu gelinliği saat 17.00'de getirdi. Kusura bakmayın" dedi.

Cemil İpekcioğlu'nun gelinlik için ücret almadığını sadece kumaşının bedelini ödediklerini söyleyen Şallı, iki gelinliğin oldu dedi. Gelinliğin duvak ve kuyruğuyla 24 metre olduğunu belirten Şallı, 22.00'den itibaren gelinliğin erge ve dövüşüne de jüriye bir başka gelinlik giyeceğini söyledi. Gelinliği ilk kez giyeceğini belirten Tan, "Güzelliği karşısında şoke oldum" dedi. Çift, objektifler önünde dudaklı dudaklı öptükten Ebru Şallı'nın, "Harun beni ilk kez dudaklarından öptü" sözleri herkesi güldürdü.

Çift, balayını Maltiv adalarında geçireceklerini açıkladı. Ebru Şallı'nın nikah şahitliğini Seren Serengil yaparken, Harun Tan'ın şahidi çocukluk arkadaşları İlhan Almaz oldu.

■ **DİNEK DALLIĞ / MAGAZİN SERVİSİ**

Hürriyet, 24 Ağustos 2002

Ebru & Berna & Tuğba

Ruhun kadını erkeği olmaz

Hava Kuvvetleri Komutanlığı'nın üç kadın savaş pilotu, Modern Bakış Dergisi'ne konuştu.

F-16 pilotu Üsteğmen Berna Benzer: "Askeri kadın pilot eline bir kavanoz ve ayırılmaz. Bu kesimdeki ruhla ilgili bir şey. Benim açımdan ruhun da cinsiyeti yok."

F-5 pilotu Üsteğmen Tuğba Yavuz ve Üsteğmen Ebru Sezginer: "Tom Cruise'un gıpta rekorları kıran Top Gun filmi hiç gerçeğe değildi. Komedi niyetine izledik" ■ 20.

Hürriyet, 7 Ocak 2004

Ebru & Mehmet Türel

AKP, yıllardan ber Antalya, Gaziantep liberal adaylarla fa

Antalya: Menderes Türel

AKP Antalya'da Ticaret Odası'nın genç başkanı Menderes Türel'i aday gösterdi. 14 adayın arasından seçimlerdeki Menderes Türel, genç ve modern eşyle yeni başkan arayışındaki Antalyalı seçmene sıcak geldi.

Gaziantep: Asil Güzelbey

Gaziantep'te kazanan Dr. Asim Güzelbey bir ortopedi uzmanı. Daha önce ANAP il başkanlığı yaptı. Her yönden sosyal bir insan olduğunu söyleyen Güzelbey, evli ve iki çocuk babası.

Eşlerinin başı açık

AKP'nin Hatay adayı Mehmet Yelöğlu ile Tekirdağ adayı Ahmet Aygün de liberal kışkırtılarla Onlar da, yıllardan sosyal demokratlarda olan Hatay ve Tekirdağ'da kazandı. Bu dört adayın eşlerinin başı açık. ■ 20. sayfa

Hürriyet, 7 Ocak 2004

hiçbir hazırlık yapmadan çıkmak istemedim; bu “önsöz” yeni okuyucuna saygı ve şükran ifadesidir, öyle kabul edilmesini diliyorum. Kütüphanelerinde *Tekelistan* olanlar, saygı ve şükran sayfalarının kopyesini alabilirler, zor olmayacağını sanıyorum.

Bir tekrara izin var mı, “Onomastique” denilen isim-bilim yoksa ve mezar taşları okunmuyorsa, bir ülkede tarihçiliğin gelişmiş olduğunu söyleyemeyiz. *Tekelistan*’ı, bir mapusta, kapalı halde yazdım, mezar taşlarını okuma özgürlüğüm yoktu ve ölüm ilanlarını, “modern mezar taşları” adıyla değerlendiriyordum, yavaş yavaş bir noktaya geliyorduk. Belki de mapusluk, yırtmayı zorlamaktadır; belki en kolay çarşafdır. Çarşaf mı, emniyette intihara ve hapse ip yapıp pencereden kaçmaya yaramaktadır. Ben ikisini de yapmadım, yırttım, şimdi, “bir çarşaf yırtılmıştır ve bir daha örtülmesi imkansızdır” diyebiliyorum. Ve ne güzel, hep birlikte; “bir perde yırtılmıştır, tekrar çekilmesi imkansızdır”, diyebiliriz.

İlk işaretlerini, daha önce, Haymana Zindanı’ndan vermeye başladım; yalnız, yanlış anlaşılmak istemem, bu yolu ben açmadım. Kapalı’dan yarı-açık ceza evi koşullarına geçtiğimde görebildim, benden önce çok değerli çalışmalar vardı; Yesevîzade ile Mahmut Çetin’i öncelikle kaydetmek gerekmektedir. Buraya Harun Yahya’nın yayınlarını da eklememiz bilimsel dürüstlüğe uygun düşer; bununla birlikte, Harun Yahya’nın kitaplarında o kadar şaşırtıcı bilgi ve iddialar var ki, ne kadarının bilimsel olduğuna karar veremiyorum, kaynak olarak göstermemem buradan kaynaklanıyor. Güvenilir kaynaklar bulunca analiz ediyorum ve bu kaynaklara işaret ediyorum.

Hiç kuşkusuz İlga Zorlu bu alanda bir öncüdür, sabetayizm ile İbrani asıllıların tartışılmasını ve soğukkanlılıkla ele alınmasını dostum İlga’ya borçluyuz. İlga Zorlu, açığa çıkmayı ve Musevi dinine dönüşü savunuyor, biz sabetayistleri, İbrani asıllı ancak Musevi dininden ayrılmış kabul ediyoruz, İlga Zorlu’nun kabûlü de bu yöndedir. İlga, Mehmet Şevki Eygi fıkralarını ve Abdullah Muratoğlu, Ahmet Almaz’ın kitaplarını etkilemiş olmalıdır, en azından özendirdiğini söyleyebiliriz. Almaz, Bülbülderesi’ndeki mezar taşlarının bir bölümünü okuyup yayınlarak ayrıca çok değerli ve yine öncü bir çalışma yapmıştır, bunlardan beslendiğimiz kesindir.

İki yürekli hanımdan söz etmeden açılmakta olan bu yeni gerçeklik

dünyamızın kapılarını bilmemiz imkansızdır; bunlardan birisi, Fatma Arığ, sanıyorum Ŗu anda göçmüŖtür ve diğeri de Esin Eden'dirler. Fatma Arığ'ın Leyla Neyzi aracılığıyla yaptığı açıklamalar ve Esin Eden'in, Stavro-
ulakis ile birlikte yazdıkları "Salonika-A Family Cookbook" kitabındaki gi-
riŖ sayfaları çığır ve kapı açıcıdır; bunu "Les Derniers Donmehs" dokü-
manter filminde sürdürdüler, her ikisine de borcumuz büyüktür, kaydet-
miŖ oluyorum.

Istanbul Sevi imzasıyla, internet yayınları yapan araŖtırıcıdan da söz et-
mek gerekmektedir; bir internet tartiŖmasında söyledikleri kayda deĖerdir.¹
Bu büyük bilimsel tartiŖmaya katılanlar içinde, sabetayist düşmanını teŖhis
etmek zordur ve üstelik Yahudi düşmanları yok denecek kadar az çıkmak-
tadır. Çalışmaya güç verenlerin hemen hemen hepsi, çok büyük haksızlığa,
Ŗebeke'ye ve ülkeye sadakatsizliğe karŖı çıkıyorlar; benimki, bütün pınar
başlarının kabiliyetsizler tarafından tutulmasına ve bütün yeteneklere her
türü kapının kapatılmasına bir isyandır. *Ŗebeke*, su başındadır ve isyan var.

Istanbul Sevi

Sabetayist AraŖtırmacı

- 1- Ben Amerikancı ve İsrailci olmak zorunda değilim.
- 2- Ben sol görüşlü birisiyim.
- 3- Ben bir sabetaycıyım.
- 4- Ben Yahudiyim ama Siyonist değilim.
- 5- Ben tanrıya inanan ve O'ndan korkan biriyim.
- 6- Davranışlarımda günahıtan sakınan biriyim.

Bu isimle, “İstanbul Sevi”, yazan bu değerli ve genç araştırmacının, Boğaziçi Üniversitesi mezunu olduğunu ve kökünü de bu tartışmaların içinde keşfettiğini düşünebiliriz. Sevi’nin yazılarından yararlandığımı sık sık dile getirdim; aynı şekilde Gök Yüzü de benim için önemli bir kaynaktır; bir üniversitemizden mezun bir mühendis olduğunu çıkarabiliyoruz. Yıllardır geliştirdiği zengin bir arşivi olmasının yanında, bunları yüksek bir teknik donanım ile işlemesi bana güven veriyordu; bulgularımın çoğunu, Sevi ve özellikle Gök Yüzü ile kontrol ediyordum ve etmeyi sürdürüyorum. Gök Yüzü’nün de solcu olduğu belli olmaktadır, muhtemelen Devrimci Yol kökenlidir ve aynı yerde olduğunu Eygi üstadımıza yönelttiği sert eleştirilerden de anlıyoruz. Gerçi bugün İslamcı kesimde sol karşıtlığı erimiş görünmektedir, açıklamalar bu yönde ve bunu, doğru yönde bir yöneliş sayıyorum; ancak Gök Yüzü, Eygi’nin bu kanalda yazmasını bile henüz kabul etmemektedir.

Mehmet Emre Güreli, sabetayizmin içinden desteklenen bilgilerle, az yazmakla birlikte çok önemli katkılar yapmaktadır; bu alanda bir sistemleştirme çalışmasını çok önemli buluyorum ve mutlaka okunması gerektiğini düşünüyorum. Emre Güreli’nin, “dönmeleştirilmiş” kavramını ve özellikle bürokrasi ve üniversitelerde kendilerinden olmayan veya asimilasyonu kabul etmeyenlere karşı en acımasız savaş açtıkları yollu tespitini mutlaka not etmek zorundayız. Buna ek olarak ibda-c adresine yakın yerlerde yazan Aliye Sarah Rana’nın, yer yer beni yerle bir eden paragraflarla süslü, incelemelerini de yararlanarak izliyorum. Önemli olan bilimdir ve bilim, her zaman, devrim kapısı’dır; bunu biliyoruz.

Başkaları da var, fakat çoğu müstear isimle yazıyorlar, içlerinde her ciddi araştırmada gerekli olan vezini tutturabilenler istisnai olmaktan uzaktır, bu yeni bilim kolunda bunların katkıları sanıldığından fazladır ve artık dolaylı ürünlerini de çıkarmaktadır. Bir meşru ve önemli araştırma kolu doğmuştur, artık buraya enformasyon ya da mezenformasyon amacıyla girmekten başka çare kalmamaktadır; Türkiye Yahudi Cemaati’nin çok yakında yayınladığı “The Sephardic Onomasticon”da bunlar arasında yer almaktadır;¹ bu sözlük, judaïque bilime özgü tüm zaaf ve yararları barındırmaktadır, bu açıdan tem-

1) Baruh B. Pinto, *The Sephardic Onomasticon – An Etymological Research on Sephardic Family Names of the Jews Living in Turkey*, Gözlem yayınları, Ocak 2004.

Onomasticon’un çıkışını, bana, Pınar Yayınları’ndan Ali İhsan Kartal dostumuz haber verdi ve az basılmış olabilir ve hemen buldu, lütfetti. İçerdiği bilgileri ve değerlendirmesini bu önsöze yetiştirebilmeyi Ali İhsan Kartal’a borçluyum ve teşekkür ediyorum.

sili olduğunu söyleyebiliyoruz. Nedir, judaïque bilim, bazı bilgileri saklama ve bazılarını da abartma eğilimindedir, her zaman politika yüklüdür, falsifikasyon tonu güçlüdür; fakat yine de çok sırlı bir alana ilk kez ve otorite ile açıklık getirmektedir. Dolayısıyla, “The Sephardic Onomasticon”ın çıkışını çok büyük hoşnutlukla karşılamak durumundayız, öyle karşılıyorum.

Bir kez, cemaat arşivlerine dayanmaktadır, bu nedenle, bu eseri, Türkiye’de yaşayan Yahudilerin taşıdıkları isimlerin listesi olarak düşünmemiz yerindedir. Yalnız sözlükte “derviş” ya da “ipekçi” türünden girişler olmadığını tespit ediyoruz; ilk planda şaşırtıcı görünse de bu tür eksiklikler sözlüğün kapsamını net hale getirmektedir. Bu sözlüğü, Türkiye’deki sinagoglara düzenli olarak giden ve kayıtlı Yahudiler olarak düşünmemiz gereklidir; sabeta-yistlerimiz ise artık sinagoglara gitmedikleri için sözlük dışında kalıyorlar. Biliniyor, çalışmalarımızda sabeta-yistleri, İbrani kavminden fakat Musevi dininden olmayanlar biçiminde tarif ediyoruz ve bu bugün Yahudiliğin kabullerine de uymaktadır. Bilim, gerçeklik üzerinedir ve bunları çıkarmaya çalışıyoruz.

Bu sözlüğün içerdikleri ve dışında tuttukları üzerinde durmanın çok verimli olacağını düşünüyorum. Ayrıca Onomasticon’dan bir veya iki seçki sunmayı planlıyorum. Çalışmalarımızı zenginleştirme ve doğrulama değeri taşımaktadır.

Sadece Türkiye’de değil, Türkiye’de başlayan tartışma, İsrail ve dünyanın başka yerlerine de yansımış görünüyor; çok değerli çalışmalar çıkmaktadır. Bu arada bizim çalışmalarımızın çok yakından izlendiği anlaşıyor; zaman zaman eksikliklerimi veya kapalı dillendirmelerimi yanlışlık olarak sunabiliyorlar, özgün görünme çabasındandır, bunun ise beni hiç rahatsız etmediğinin artık bilindiğini sanıyorum. Eskiden ve şimdi bizimkiler, üniversite müderrislerimiz, yabancılar “plagiarize” ederlerdi, ediyorlar; bir tür bilimsel korsanlık diyebiliriz, bir intikam var, kim kimden alıyor ve belki de biz alıyoruz. Biraz hoşlandığım ve güldüğüm kesindir ve temel bilimde özel mülkiyetin olmadığı yollu eski önermeyi hatırlayabiliyorum. Bir alanda temel bilim yapıyoruz, önemli olan bilginin ve özellikle doğru bilginin yayılmasıdır ve yayıldığını sevinerek görüyoruz.

* * *

Bir yöntem açıklığına ihtiyacımız var, isim-bilim de adı üzerinde bir bilimdir, yalnız bu özellik, kendi içindedir; isimlerin oluşumu ve taşınma kurallarını bilimsel yollarla ele almaktadır. Fakat ben burada yalnızca Türkiye’de

Onomastique disiplininin temellerini açmıyorum, bu var, ayrıca ve daha çok, isim-bilim bulgularını bir başka araştırma çerçevesinde kullanıyorum, dolaşısıyla, bir şebeke'yi teşhis ederken Onomastique verimlerden yararlanmamız, doğrudan doğruya yaptığımızın bilimsel olduğu anlamına gelmemektedir. Kaldık ki isimler hiçbir zaman mutlak işaret değildir; bu nedenle isimleri mutlak endikatörler ve hatta ispatlar olarak ele almaya karşı sürekli uyarmak durumundayız. Onomastique işaretleri, bir tür araştırma provokatörü¹ olarak değerlendirebiliriz; bizi araştırmaya tahrik etmektedirler.

Nuriye & Işık & Ebru & Yaşar

Annenin İSYANI

Balkan kardeşler cinayetinde karar çıkmaması üzerine anne Nuriye Balkan, "Kimse suçu değilse sorumlusu polistir" diye tepki gösterdi.

Hürriyet, 24 Ekim 2003

1) Tam bir cahiliye devrindeyiz, "eylemci provokatör çıktı" diyorlar, bütün medya cahilleşti ve yıkılan solun jargonunu da miras olarak alıyorlar, bilmedikleri açıktır. Eylemci provokatör olamaz, provokatör, eylemi tahrik edendir ve kendisi eylemde bulunmamaktadır.

Bilim, bir dizge ve düzenlilik. Şu dört isim, bir sistem ve tutarlılık sergiliyor; bunlardan “nuriye”, ki nur’un türevidirler ve “yaşar” üzerinde daha önce durmuştum; her ikisi de, “yaşar” ve “nur” veya “nuriye” aynı telaffuzda İbraniler tarafından da taşınmaktadır. Burada bir tekrara başvuruyorum, diasporada, aynı ya da olmazsa çok yakın fonetik değerde isimleri seçmek esastır ve bu başka yerlerde de yaygınlıkla yapılmaktadır. İç Asya tarihini, bir dedektifler heyetine inceleterek bir “bartu” veya “beki” bulmak mümkündür, bu isimlerin oradan alındığına inanabiliriz, dolayısıyla bazı isimlerin aynı telaffuzla İbrani isimler sözlüğünde olması da başlı başına bir ispat değildir; fakat, bartu’nun, “can” ile birlikte gitmesi, tamıtamına “haim” karşılığıdır, Türkist kaynak iddiasına biraz daha kuşkulu bakmamızı sağlamaktadır. Aynı şekilde “beki” de aşırı Türkist olabilir; fakat, irecep irdoğan ile abdi gül’e, İbrani peygamberlerini yakıştırması çok şaşırtıcıdır.¹ Hurufi tekniklerden hareket ediyor; Türkist bağlantı zayıflamaktadır; “zayıflamak” sözcüğünü seçerek yazıyorum, bizim kanıtlarımızın kuvvetlendirmesi gerekmektedir.

Bu dört isimden “ışık” üzerinde yeteri kadar durmuştum, ebru’yu ise burada ele almak üzereyiz. “Balkan” soyadına da daha önce ve başka yerlerde değinmiştim, Balkanlar’da ve Bulgaristan’da “dağ” anlamındadır. *Guggenheimer & Guggenheimer* sözlüğü bunu da doğruluyor, Bulgar karakterlerle “balkan” kaydını yaptıktan sonra, “‘mountain’ (Bulg.), cf. Berg, der. Balkany (US)” demektedir.² Bu değerli sözlük, Türkiye Üniversiteleri’nde kürsü başı olan ve ölümleri “milli yas” ile karşılanan bazı profesörlerce taşınan soyadlarını, “barkan”, “barda” veya “bar-ka”, doğrudan doğruya İbrani adları olarak kaydediyor ki bunu *en passant* aktarmış oluyorum; “balkan” adının, Rusya’da “balka” ve Amerika’da “balkany”, balkani okumak gerekiyor, olarak taşındığını da buradan öğreniyoruz. *Guggenheimer*’ler, buradan, “berg” girişine bakmamızı tavsiye ediyorlar; verimlidir.

Bu isim de, dünyanın her yerinde Yahudiler tarafından sıklıkla taşınıyor, biz bazen “berk” ve bazen de “berkay” veya “berker” ya da “berktay” yapıyoruz; ben, bar-ar-er zinciri ile er’in de “dağ” karşılığı olduğunu düşünüyor ve hep ileri

1) Çok da bilgisiz görünüyor, Abdullah, tanrının kulu, İbrani “obadiah” ile aynıdır ve bu sonuncu da tanrının kulu demektir. Abdi’nin obadiah’ın ve abdullah’ın küçültülmüşü olarak İbrani asıllar tarafından taşınması ihtimal dahilindedir. Buna ek olarak, “gül” ya da “güler” isimleri serisinin İsak karşılığı olabildiklerini, *Tekeliyet* dizisi içindeki sözlüklerde göstermiştim. Türkçe’nin kuruluşuna ters, “gülben” veya “bengül” adlarını, İbrani “ben”, oğlu demektir, ile İsak karşılığı olan gül’ün birleştirilmesi olarak anlamak yerindedir, “Gül’lü” veya “İsak’lu” anlamındadır, “İsaksoy” da diyebiliriz.

2) *Guggenheimer & Guggenheimer*., ibid., p. 56.

sürüyorum, bir de “uyanık” anlamı var.¹ Bizim “somer” yaptığımız “şomer” de, bekçi ve uyanık anlamındadır; Rusya Yahudileri, “berg” karşılığında “Gora” adını da taşıyorlar, Rusca “dağ” demektir; Polonya Yahudileri “Gura” ve Çek Yahudileri de “Hura” çağırıyorlar. Çok yaygındır, Zion’u da çağırıştırıyor ve Kafkasya’da Türkik kökenlilerin, “berg” karşılığı olarak “Dağ” veya “Dağlı” dediklerini tespit etmiştim,² “berktay” da bu anlamdadır. Bir özet yaparsak, Batı periferiden gelenler “balkan” ve doğu periferiden gelenler ise “dağ” ya da “dağlı” çağırabiliyorlar; zaman zaman birbirlerini bulduklarını görüyoruz. Aynı tepelerden gelen “balkan” ve “dağlı”, bu mümbit ve vaadkar toprakta, bir bakılıyor, aynı yatakta birleşiyorlar; ne yazık, bazen yatak kavgası da çıkmaktadır, ama bütün kavgaların bilimsel kaynak olduklarını tekrarlayabiliyorum.

Öyleyse dört isim ile bir soyadından, toplam beş, üçünün aynı telaffuz ile ve dünyanın her yanında İbranilerce taşındığını göstermiş bulunuyoruz. “Işık”, “Işıl” veya “Işın”, İbrani “or” karşılığı olup ülkemizde İbrani asıllılar tarafından sıklıkla isim yapılmaktadır; Ebru’ya gelince, İbrani, Arabi türünden konsonant dillerdendir, sadece sessiz harflerin yazılması esastır; burada da “br” önemlidir ki, “eber” veya “ibr” ya da “ivr” sözcükleri için yeterli haldedir. Ele almak üzereyim, ama Abram veya İbran sözcükleri ile “br” bağlantısını hemen kurabiliyoruz.

Tesadüf mü, “dizge” veya “tutarlılık” bilimselliğin tonlarıdır; burada tesadüf ihtimali çok azalmaktadır. Ancak yine de ben bir an için “tesadüf” partisini tutmak istiyorum; çünkü kurulmakta olan bilimi “teorik” yapmak istiyoruz, bu, bir aşamadan sonra başlangıcın teorik olması anlamındadır. Şöyle

- 1) Yılmaz Demir, Goldberg=Har-Paz, Schlossberg=Har-Segor, Steinberg=Har-Even, Rosenstein=Even-Shushan, Herbst=Stavi, Bergman-Har-Ish, Harari (harar=mountain dweller) bilgisini veriyor, İbrani “Har-Paz” adı, diasporada, “Goldberg”, altındağ, olmaktadır. Bu özdeşliğin her iki tarafında “har” ve “berg”, “dağ” karşılığıdır.

<http://pub22.bravenet.com>

Bunlara benim ekleyeceğim iki nokta var, “steinber” ve “har-even”, taş-dağ anlamına geliyor; yalnız “even”, konsonlar itibariyle “vn”, bizde “avni” olarak taşınabiliyor, “avni” adının bu şekliyle İbraniler tarafından taşındığını da biliyoruz. Bu da, mhp’li ya da destekçisi olarak tanıdığımız bazı avni’leri hatırlatmaktadır.

Diğer nokta, Yılmaz Demir’in, “harar=mountain dweller” işareti ayrıca önemlidir, demek ki, “harar” da, “dağlı” anlamına gelmektedir. Güzel, yalnız benim h’lerin düşmesi tespiti uygulayacak olursak, “arar” ile karşılaşırız ve buradan da 12 Mart Diktatoryası’nın acımasız Adalet Bakanı İsmail Arar’ı hatırlıyoruz. Arar’ın ailesinin İbrani asıllı olduklarını çıkarabiliyorduk ve buradan soyadının uygunluğuna ulaşmış oluyoruz. 12 Mart Diktatoryası’nda, üç başbakan, Erim, Melen ve Talu İbrani asıllı idiler, bakanların çoğu için de ihtimal çok yüksektir.

Üç nokta daha var, “dağlı”, bazı iklimlerde “Yahudi” yerine kullanılmaktadır. İkincisi, 12 Mart Diktatoryası’nda, İsrail’in Türk aydını ve solundan intikam politikasının etkisini ihmal edemeyiz. Üçüncüsü, Irak İşgali’nde Bush’un, F-Tipi Ceza evi uygulamasında Adalet bakanı Sami Türk’ün gerekçeleri iflas etmiş durumdadır; her ikisine de İsrail açısından bakma zamanı gelmek üzeredir.

- 2) Tayinli şöhret T. Karadağlı’nın eşi A. Balkan olarak biliniyor, mükemmel bir uyumla karşılaşılıyor.

de söyleyebiliriz; araştırmaya “haksız yer” ile başlıyoruz. Daha başka bir ifade ile bir kimsenin İbrani aslını, taşıdığı isimden hareketle değil, haksız bir yerde olup olmamasını teşhis ile başlatabiliyoruz.

Bu, hem teorik bir arayıştır ve hem de çok büyük bir bozulmanın teşhisi-ne çok büyük ve belki de sihirli bir adımdır. a-) Şimdi artık fıkra yazarları bile tayinle göreve gelmektedir. İşe yaramaz bir reklamcı, bunalmış ve psikiyatrik sorunlar yaşayabilir, üç-dört zaman “jüri” kisvesi altında görüntüledikten sonra birdenbire fıkra yazarı tayin edilebilmektedir. Peki, tayin edilmekle birlikte eğer yazamıyorsa ne olacak; bu sorunun cevabı, Türkiye’de sahte fıkra yazarlığının çok yaygın bir meslek olduğudur. Şimdilerde çok para verilen “köşe” yazarlarının fıkрасını, işsiz kalmış, esir düşmüş ve bu nedenle, asgari ücretten yazan, dublör ya da süflör köşeciler düşünebiliyoruz; bu da büyük bir “devrim” olmalıdır, medyada en büyük yenilik, diyebiliriz ve bu nedenle her gün bir başka ülkede olan tiviciler her gün yarım sayfa veya her gün bir mankene “dayı” olan, bir lolita keşfeden ve her daim maç izleyen, izlemediği zaman da tivicilik yapan zevatın da her gün tam sayfa “fıkra” yazabilmesinin sırrını burada aramak yerindedir. Demek ki, rantıye fıkra yazarları var, sahtedirler, kendi markalarıyla basılan “fıkraları” okumadıklarını da düşünebiliriz, okumaktan nefret ettikleri kesindir ; ben araştırmamı isimle değil, rantıye niteliği ile başlatabiliyorum.

Ancak rantıye varsa, köle de vardır. Birbirinden ayrılmamaktadır; üretim ile tüketim, rantıye ile köle, zıtların birliğini oluşturmaktadırlar. Şimdi Türkiye’de “üniversite” ile “öğrenci” de bir zıtların birliğini sergilemektedir, cehalette birleşiyorlar.

Emekli büyükelçilerin kolaylıkla fıkra yazarı yapılması da buna eklenmektedir; burada bir kolaylığı önceden tespit etmiş haldeyiz, Dışışleri, esas olarak İbrani asıllı bir kariyer zeminidir. Bizim Yalım’ın, hem tivicisi ve hem de fıkracı olmasına, ben dahil bütün okul arkadaşları şaşırıyorlar; fakat “Işık Lisesi” yıllığından bazı tablolar yayınladığımda bu şaşkınlığın sona ereceğini biliyorum, amcaları Profesör Vehbi Eralp oradadır. Yalım şimdi Mehmet Ali Birand’ın muavinidir ve bizim Yalım, “olacak oğlak b....undan belli olur” atasözünün vucut kazanmış, incarné, tektibidir. b-) Çok şarkıcı var, fakat bunlar içinde daha mikrofonsuz şarkı söyleyenine rastlanmamaktadır; demek ki, şarkı söyleyebilen şarkıcı kalmamıştır, diyebiliyoruz. Burada daha da önemli bir nokta şudur;

bu “ünlü” ve içlerinde “dünyaca ünlü” olanları sayısızdır, şarkıcıların, açık hava ve kapalı salon konserlerini hep “playback” yaptıkları da ortaya çıkmıştır. Bunun anlamı, bunların şarkıları, stüdyoda ve yüksek teknoloji ile üretilmektedir; seslerinin makine ile çıkartıldığını söylemek zorundayız.

Her yerde sahtekar var.

Rantiye, şimdi artık “sahtekar” olmak zorundadır. Orta Çağda korsan ile tüccarı ve buradan da “hayırsever” olanı birbirinden ayırmak zordu, korsan zapettiği emtiayı satarken tüccar oluyor ve daha sonra da kilise yaptırarak, “hayırsever” şöhretini kazanıyordu. Şimdi “rantiye” önce “ünlü” olmak durumundadır, bunların çoğuna Osmanlı jargonunda “kazip şöhret” deniliyordu, şimdi “sahte ünlü” ya da kısaca “sahtekar” diyoruz.

Eğer bu varsa tekel var demektir; herkesin bir ünlü-ses üretmesi önlenemezse, buradan rant sağlamak imkansızdır, Ricardo’nun temellerini attığı ve Marx’ın geliştirdiği rant teorisi budur, tekel yoksa rant da yoktur, işte tekel teorisi ve tekeller ile medyanın amalgamasyonu bu açıdan önemlidir. Rant varsa, sahtecilik yaygın olmak zorundadır; demek ki, iktisat teorisini ahlak teorisni götürebiliyoruz. Bu başa dönmek demektir, çünkü, Adam Smith önce ahlak dersleri veriyordu; ahlaktan iktisata geçmiştir, not etmenin zamanıdır.

Hiçbir demir perde bizimki kadar demir olmamıştır, bu, *Tekeliyet* dizisinin gelecek ciltlerinde ele alınıyor ve bugün “bir tv ve bir gazete” aşamasındayız; ülkede bu nedenle sadece bir tv yayın yapmakta ve bir gazete çıkmaktadır. Ayrılık, program ve sayfa farklılaştırmasından doğan bir yanılsamadır, tekel pazarlama teorisi yanılsama üzerinedir, buna iktisatta “discrimination” da deniyor, “farklılaştırma” anlamına gelmektedir ve devlet-tv, mümkün olan en sol ve en özgürlükçü program halindedir.

Üçüncü nokta, c-) artık ön seçim kalkmıştır. Türkiye’de bütün adayları, halk bir yana parti örgütlerinin bile belirleyemediği bir durum ortaya çıkmıştır, fakat, ülke her gün demokrasiye biraz daha yaklaşmakta, bazı değerli gazetecilerin tespitiyle, Genelkurmay Başkanı’nın da hayırhah tutumuyla dünya birinci ligine hızla girilmektedir ve yüzde otuz dört oy alan bir ekibe hükümet masasına ek olarak anayasa değiştirme hakkı bile verilmektedir, böyle hem demokrasi ilerlemekte ve hem de ülke demokrasiye ilerlemektedir. Yakın zamanda İspanya’da yüzde kırk üç oy alan bir parti koalisyon ortağı aramak zorunda kaldığı için demokrasiye ilerleyememektedir; yetmişli yıllar-

da Türkiye de aynı durumda idi, şimdi demokratik ilerleme kat edilmiş haldedir. Dünyada görülmeyen yüzde on baraj ve hiçbir belediye başkan adayının parti üyeleri tarafından belirlenememesi, hiçbir önemli kentte belediye başkanının İbrani asıllılardan çıkmaması ihtimalini bertaraf edebilmek içindir; burada önemli olan nokta, parti merkez komitelerinin belediye başkanlarını atamaları düzenine, hiçbir partinin, hiçbir üniversitenin ve hiç kuşkusuz tek tv ve tek gazetenin itiraz etmemesidir, itiraz mı, tekele düşmanlık ve ranta sabotajdır. Önemli olan belediye başkanını seçmek değil, seçilmiş kavim'den çıkarmaktır, bunu sağlıyoruz.

Buradan maktule Işık ve Ebru Kardeşler'e dönebiliyoruz; benim ilgimi çeken ve araştırma için tahrik edici olan bu zavallı kızların davaları idi. Ne yazık şimdilerde ölümler en büyük açıklayıcı oluyorlar ve ne yazık açıklık utanç vermektedir. Burada dikkatimizi çeken bir tek aydının davasına sayfa marjında üç satırı çok gören, birçok siyasi gencin davasını hiç görmeyen gazeteler, "gazete" demek istiyorum, maktule bu iki güzel kızın davasının her celsesini parlatmaktan geri kalmıyordu, daha önce son derece açık ve daha sonra son derece örtük anne Nuriye'nin her cıglığı bir sayfa oluyordu; rantı burada teşhis ettim ve inceleme bu şekilde başlamış oldu. Çok ilginç, anne Nuriye, "asıl katil kızımın sevgilisi" diyordu, kızlardan birisi öldürülmeden önce, "ama mafya olduklarını öğrendik" yollu fısıldıyordu; maktule kızlar, mafya ile yatak ve iş arkadaşlığı yapmışlardı, bu nettir. İçi yanık annenin güzel kızının mafyaya metres gittiğini başından bildiğinden kuşku duyamayız, kızları katledilene kadar bir itirazı olmadığı anlaşılmaktadır; bu büyük kirlenme içinde şarkıcı Ural, İbrani asıllıların lisesinden mezun gencecik kızı Aslı'yı mafya babası A. Çakıcı'ya metres verdiğinde, kimin itirazı oldu ki, itiraz tekeliyette yoktur. Şimdi Nuriye, "uyuşturucu kuryesi olmadı da, öldürüldü" diyor, tesselli arıyor; *Hürriyet*, buna herkesin inanması için çalışıyor. Susurluk'taki çatışmada mafyaya metres Gonca adlı bir dilber hayatını kaybetmişti, Susurluklu bu güzel kızlar da mafya ile lüks yaşamın bedelini en acı bir şekilde ödemişlerdi; "gazete", ya da *Hürriyet*, böyle diyemiyordu ve anlaşılması zor bir adalet anlayışı içinde sonu gelmez bir fotoroman yazıyordu, yargıyı inandıracığından emin görünüyor, teşnedir. Benim bu ailenin İbrani kökenli oldukları hipotezini kurmamın asıl nedeni işte budur; Onomastique, araştırmanın başlangıcı değil elemanlarından birisidir.

İnsan aklıyla görüyor veya teori, bakılacak yeri belirliyor; ben artık *Hürriyet*'in sadece ikinci ve üçüncü sayfalarıyla mezar taşlarını görüyorum. İkinci sayfası, magazindir ve daha çok, bir-iki gece önce kimlerin kimin ya-
tağına girdiğinin haberlerini buluyoruz. Bu, şu önermeler karşısında çok de-
ğerli bir veri kaynağı olmaktadır, Sabetay Sevi'nin Musevi dinini yumuşatma-
ya çalıştığı doğrudur, bunlardan birisi, zina ile ilgili Yahudilikteki sert kural-
da ortaya çıkmaktadır, "usturuplu zina" nazariyesi esasında Sevi'ye ait idi. Se-
vi'nin bunu neden vaaz ettiği noktası tartışmalı görünüyor, fakat, bir açıkla-
ma için Kabalaya bakma hepsinde var; Luria, acının yayılmasından kurtulu-
şun geleceğini vaz ediyordu, Safedli Luria Kabalası, Iberik Yarım Adası'ndan
kovulmanın kurtuluşu sağlayacağı üzerinedir. Marranos bir ailenin çocuğu ve
Luria'nın öğrencisi Sevi'nin fenalığın yayılmasının mutlaka kurtuluşu doğu-
racağı inancına kapılması mümkündür; Luria'nın vaazının uzatılması ile kar-
şı karşıyayız, zina budur.

"Ak" Parti'nin Geç-Kalan Akları: Kalsın & Hotar

AKP İl Kadın Kolları Başkanı Kalsın:

Ben de çok değiştim!

Kalsın, "Kadının namusu ve erkeğin namusu eşittir. Oğlum yapar, kızım yapamaz diye düşünen insanlar yanılıyorlar" dedi

ELİF KORAP İstanbul

AKP'nin İstanbul 2. Bol-
geden aday olan
AKP İstanbul İl Kadın
Kolları Başkanı Canan Kalsın,
"AKP'ye girdiğimi duyunca
cevremdekiler, orada ne işin
var, diyerek tepki gösterdiler-
diyor Kalsın, 35 yaşında yalı-
nız yaşayan modern bir işka-
dın. Aile şirketlerinden Ar-
tek Elektronik Sanayi ve Ti-
icaret A.Ş.'nin Genel Müdür
Yardımcısı olan Kalsın, İngi-
lizce, Farsça, Osmanlıca ve
Azerice biliyor, ata biniyor,
dalıyor, piyano çalıyor. Kal-
sın, AKP'ye kılma nedenle-
rini anlatı. Yanlışlık olmasın
diye del tüm söyledikleri bir de
kendisi kaydetti.

■ **Erdoğan'ın önceki söy-
lemleri için ne düşünüyorsunuz?**

Daha önceki söylemleriyle
değil, yaptığı işlerin sonuçla-
rıyla değerlendiriyorum ken-
disini. Ben de 10 yıl önceki
kızı değilim.

■ **Nil Demirkazık ve Ni-
han Konuralp'in AKP'den**

adaylıkları ve mini etekleri
çok ilgi çekti.

AKP herkesin partisi, mini
etekli de gelir, türbanlı da.
Örneğin ben gece hayatını
sevmem. Ama yapayını da
yargılamam.

■ **Bir eşcinsel partiziden
aday olmak istese?**

Bir eşcinsel zaten gelip
AKP'ye üye olmaz.

■ **Bekâret konusunda ne
düşünüyorsunuz?**

Kadının namusu ve erkeğin
namusu eşittir. Oğlum yapar,
kızım yapamaz diye düşünen
insanlar yanılıyorlar. İnsansa,
bu bir hataya sırf kadının
cezalandırılması doğru değil.
Bekâret nedeniyle cinayet-
lerin işlenmesi çok üzücü.

■ **Bekârsınız. Erkek ar-
kadasıyla dışarı çıkar,
görüntülenirsen şırası
kariyerim olumsuz etilenir
gibi hayalleriniz var mı?**

Boyle bir kaygım yok.
Benim hayatım. Daha önce
ne varsa, şimdi de o var.

Canan Kalsın İngilizce,
Farsça, Osmanlıca ve
Azerice biliyor, ata biniyor,
dalıyor, piyano çalıyor.
Fotoğraf: Yurttaş Tümer

AKP'de mini etek kavgası

AKP'ye adaylık için başvurulan sırasında mini etek giyen antikacı Nil Demirkazık ile onu eleştiren şarkıcı Sevdâ Demirel arasında mini etek tartışması çıktı.

Yeni Katılımlar

Dokuz Eylül
Üniversitesi İktisat
Fakültesi eski
öğretim üyesi Prof.
Dr. Nüket Hotar
(yanda) ile eski
Ankara Üniversitesi
İlahiyat Fakültesi
Dekani Prof. Dr.
Mustafa Sait
Yazıcıoğlu AKP'ye
katıldı.

SELMAN EKİCİ Ankara

Ünlü antikacı Nil
Demirkazık, AKP'ye mil-
letvekili adaylığı için
başvurusu sırasında gövdiği
kizaleti eleştiren ve "Mini etekle
gitmek partiye saygısızlık"
diyen şarkıcı Sevdâ Demirel'e
sert çıktı. Demirkazık, "Demirel
partieye gitseydi özel türban mı
takacaktı? Ben dışarda nasıl
giyiniyorsam partiye de o
ekilde giderim" dedi.
Demirel'in, gündeme
gelebilmek için ismini kul-
landığını öne süren
Demirkazık, milletvekili olduğu
takdirde Meclis'e girenken,

ıktıracağın öngördüğün şekilde
giyineceğini belirmi. AKP'nin
caydaş bir parti olduğunu, bu
nedenle rahatlıkla mini etek
giyebileceğini kaydeden
Demirkazık şöyle konuştu:
"Ben partiye saygısızlık yap-
madım. Eğer böyle b ir
saygısızlık olsaydı, partililer
bunu bana iletirdi. Mini etekle
partieye gitmemin saygısızlık
olup olmadığını Demirel
değerlendiremez. Ayrıca partiye
başvuru yapmam istediğimde,
partililer bana 'Şeref veritiniz'
dediler."

Katkı 9

FAS VE ALMANYA'DA HE'LI İSİMLER

Haddad: smith, in arabic

Halimi: of Ksar Hlim, Oued Ziz, Morocco

Hamou: father-in-law, in arabic

Hamou: Ait Hamou, in Berber

Harroche: bitter, in arabic

Hartman; hard man, in german

Hassan: benefactor, in arabic

Haufmann: trader, in german

Haupt: leader, in german

Hayate¹: dressmaker, in hebrew

Hazzan: treasurer of the community, bard in araméen and hebrew

Heim: house, in german

Hertz: heart, in german

Himmel: sky, in german

Hirsch: deer, in german

Holts: wood, in german

Hopt: leader, in german

TÜRKİYE'DE HE'LI İSİMLER

Avram Habib

Verda Habib

Yakup Habib

Samuel Haim

Alber Hakko
 Cem Hakko
 Ketty Hakko
 Vitali Hakko
 Eliyau Halevi
 Yasef Haslevi
 Aaron Hamon
 Jozef Hamon
 Mose Hamon
 Yasef Hamon
 Bulan Han²
 Albert Haskiya
 Esti Hatem
 Sara Hatem
 Eliyau Ben Hayim
 Samuel Hayim
 Bubi Hayon
 Aaron de Yosef (Hoca) Hazan
 Aron de Yosef hazan
 Fani Hodara
 S. Selim Hubes
 Yavuz Hubes
 Hoter³: branch in hebrew
 Hoter-Yisai⁴: branch of Isai, name of the Messiah

Y. Demir derlemesi, <http://pub.22.bravenet.com>

Eklemeler bana ait ve sırasıyla,

- 1) "Hayati" olarak okunmalıdır, Kürtçe'de ve İbranide terzi anlamındadır; bu anlamda isim olarak taşınabiliyor. Fakat "hayim", hayat demek olup, "hayati", can türünden "hayim" yerine de taşınmaktadır. Hayati, İtalya'da "Vitali" çağrılmaktadır.
- 2) "Buland" ya da "Bülent" İran'dan alınmıştır, yalnız Farişi'de bu sözcük olmakla birlikte böyle bir isim yoktur. Dolayısıyla Bülent'in, Bulan'dan gelmesi mümkündür; Şebeke'nin ikinci cildinde ele alıyorum.
- 3) Dal veya kol demektir. "Hotar" olarak da yazılması mümkündür.
- 4) Isai kolu, ancak "Mesih" anlamı var. Belki de, irecep irdogan, bu büyük transferi "Mesih" çağrışımı nedeniyle yapmıştır, bir türlü izah edemiyorduk, bilim yararlıdır ve tekrarlıyorum.

Sabetay Sevi'nin bu reformist açılımlarının yanında bir de önemli daraltması var; Müslümanlarla cinsel ilişkiyi yasaklamış durumdadır.¹ Bu nedenle Yahudilerden ayrı olarak sabetayistler, bir Müslüman çoğunluk içinde yaşadıkları zaman, evlilik bir yana cinsel ilişki alanında çok büyük sıkıntılarla karşılaşılıyorlar; bu da gösteriyor ki, İlber Ortaylı dostumuzun yazılı olarak öne sürdüğünün aksine sabetayistler hiç laik değiller, bu kuralı çok ortodoks olarak uyguluyorlar. Din kurallarına ortodoks olarak bağlı olmak, akli reddetmektir ve laikliği aklın egemenliği olarak tanımlıyoruz.² Bu, dinsel-cemaatin dar ve dışa açılmasının imkansız olduğu zamanlarda büyük dramlara ve ahlaki bozulmalara da neden olmaktadır. “Kızı kadar kızla birlikte..” veya “beni arkadaşımın aldattı ” ya da bir iş adamanın kızının iş ortağı tarafından öldürüldüğü suçlamalarını, “karısından ayrılıp kızıyla evlenecekti..” türünden iddialarla desteklemesini bu darlıkla da açıklayabiliriz ve “peki başka ne yapabilirler ki” yollu cevap verebiliriz.

Darlıkta kalıyorlar; rantieye oldukları için para bolluğunda yaşıyorlar. Benim “kir teorisi” bu analizlerin öncesinde formüle edilmişti ve şimdi yerini bulmaktadır.

Bu teori ile, *Tekelistan*'ın bir yeni baskısını hazırladığım sırada Mehmet Ali Erbil adındaki sunucunun ansızın evlendiği haberini okumuş ve “boşanır” notunu da eklemiştim, rantieye yaşamında darlık çektiği teşhisini çoktan yapıyordum. Doğru çıktığım bilinmektedir. Benim “boşanır” değerlendirmem tümüyle teorik idi ve “boşanır” notunu yazarken kendimi değil eldeki teoriyi sınırıyordum. Çok sağlam olduğunu görüyoruz.

Devamla, Sevi'nin bu Türk-Müslümanlar ile cinsel ilişkiyi yasaklaması komünütelerde cinsel sorunlar yaratmaktadır; Dışışleri, eski komünistler ve “yüksek sosyete” denilen mahfilde boşananların birbirleriyle evlenmelerini de bu yasakta ve yaratılan kıtlıkta aramak zorundayız. Bir tür “kara-borsa” koşulla-

1) Bunu Türk-Müslüman olarak da düşünmek mümkündür; çünkü, sabetayistlerde Kürtler ile ilgili bir cinsel yasaklama göremiyoruz. Ancak cinsel-yasaklama dışı tutulan Kürtlerin kriptoyahudi olmaları ve bunun teşhis edilmesi de ihtimal dahilindedir.

2) Dar anlamda laikliğe gelince, artık sabetayistlerin çok büyük bölümünün tarikatçı olduklarını gösterebiliyoruz; hem ileri gelenleri önemli tarikat şeyhi veya efendisi ve hem de artık dinsel parti yöneticisidir, bunları burada ve diğer çalışmalarında gösterebiliyorum. Otuzlu yılların ortalarında bedrettini veya yunusi ya da mevlevi olarak uç veren dönüş, şimdi açıkca nakşibendi, nursi veya arusi olarak çıkmaktadır. 1967 Arap-İsrail Savaşı ve Arapların hezimetinden sonra sabetayizmin ve kriptojudaizmin bazı tarikatlardaki konumu masonizmdeki düzeye ulaşmış haldedir. Türk solunun altmışlı yıllardaki masonluk kampanyaları, masonizmin, sabetayist hegemonya altında olduğu gösterilmedikçe eksik kalıyordu, tamamlamış bulunuyoruz. Bu arada arkadaşım ve değerli bilim adamımız İlber Ortaylı, sabetayizmin laik olduğu görüşünde artık ısrar etmemektedir.

rı var; o halde bir ülkede kara borsayı yönetenlerin en cismani dünyalarında karaborsanın mengenesinde sıkışmaları çok acıdır, acıyla kaydediyorum.

Bir darlık ve sorun var; benim “aşkları yoktur” tespitim de arkasında bunu arıyoruz. Beşik kertmeleri, Türk-Müslüman taliplilerin önünü kesmek içindir ve diğerleri daha çok aile kararlarıyla olmaktadır; sürdürmeye mahkumlar. Çaresiz genç kızlara zaman zaman aileden amca düzeyinde birisine veya babanın iş ortağına aşık olmak da düşmektedir; intiharlara tanıklık ediyoruz. Yasak, yasak ilişkiler doğurmaktadır; bunun ise yasak düzenlerin doğasına uygun olduğunu biliyoruz.

Olumlu yanlarını da görebiliyoruz; K. Derviş gelmişti, Derviş’in konspirasyonunda en büyük desteği içerde Z. Göğüş’ten ve dışarda İlhan Nebioğlu’ndan alıyordu. Londra’ya gittiğinde Nebioğlu’nda kalıyor ve Türkiye’ye geldiğinde Zeynep Göğüş basın sekreterliğini üstleniyordu. Doğrusu Derviş Konspirasyonu ile bu Z. Göğüş’ün yıldızı da parlamıştı; Derviş’in seçtiği listeden chp sayılabilecek aday oluyor, *Hürriyet*’in her sayfasında yazıyor ve bu arada trt program yapıyordu, bir yıldızdır. Peki, aradaki bağ nedir; evlilik zincirinden en az bir bağ çıkarabiliyoruz; Londra’daki Derviş Partisi’nden bu İlhan Nebioğlu’nun eşi Rüya’dır ve Rüya, Yazko’nun da kurucusu Mustafa Kemal Ağaoglu arkadaşımızın eşi idi. Şimdi göçük Ağaoglu, Rüya’dan ayrıldı ve Zeynep ile evlendi; Ağaoglu göçtü, ancak Rüya ile Zeynep Derviş’te birleştiler.

Bir nokta daha var, Mustafa Kemal arkadaşımız, şimdi göçük, Menderes Dönemi bakanlarından Samet Ağaoglu’nun oğlu, Cumhuriyet’in kuruluşunda önde gelenlerden Ahmet Agayev’in ise torunudur. Bu da güzel, yalnız *Guggenheimer & Guggenheimer*, “agayev” veya “agayoff” adının İbraniler tarafından taşındığını kaydediyor; ayrıca “hagai” ile bağlantılı olduğunu not etmektedir. Ben de Türkçelerinde h’lerin düşebildiğine işaretlerle, “agai” adının Türkiye’de “ege” olarak taşındığını da ileri sürüyordum. *Hürriyet*’in yazmayı bilmeyen ve Tuncay Özilhan’ın holdinginde çalıştığını bildiğimiz bir Ege Cansen’i var, biliyoruz ve Washington’un Büyük Orta Doğu projesini desteklemektedir, bunlara eski “bop-stil” sözcüğünden diminitif yapılarak “bop’çu” denmektedir ve “pop’çu” ile yakın anlamda olup, her gördükleri ya da dokunduklarını satma manya’ları vardır. Bunların tümünün bilimsel bir şoka ihtiyaçları olduğu kesindir ve demek ki, *Guggenheimer & Guggenheimer* ve he’siz isimler, düğüm çözmede işe yarıyorlar; bilim, her zaman yararlıdır. Buradan devam edebiliyoruz.

Kıtlık & Cinsel Patlama

Arkadaş Aşkı

2 CUMA, 18 Temmuz 2003

Hürriyet

TUGBA ALTINTOP EŞİ RAFET EL
ROMAN'A ATEŞ PÜSKÜRDÜArkadaşım
birlikte oldu

Bosamak üzere olduğu eşi Rafet El Roman'ın öncülüğünde Hürriyet'e yaptığı "Geçen yıl Bodrum tatilinde Tugba, hayatında bir boşanma olduğunu itiraf etmişti. Şimdi de yine tavir etmediğini söylediği bir hayati yapıyor. Bunu ona yakıştırmadım" şeklindeki açıklaması, Tugba Altıntop'ın çileden çıkardı.

Altıntop, Rafet El Roman'ın kendisi açıklama kapısına çıkmakla suçladı: "Kendi yapıtlarını benim üzerime yansıtmaya çalışıyor. Allah onun ozağını versin. İki yaka bir araya gelmesin. İddia ettiği gibi geçen yıl Bodrum'da kendisine bir notanın boylandığını iddia etmedi. Hangi kadın böyle bir şey yapar sonra da eşiyle söyler. Kadın bilmez yapar. Ben ka-

ralamaya çalışıyor. Ben geçen yıl Bodrum'a geldim. Kadınlar ve bir kız arkadaşla birlikte gittim. Kendisi turne ediyordu, bir süre yanıma geldi. Sonra kız arkadaşına ilgisiz olduğunu fark ettim. Daha doğrusu ilgisizim arasında bir şeyler olduğunu anladım. Ayrılmaya karar verdim. Çünkü beni o kadar çok sevdiğini, artık dayanılmazıyordum. Ona birçok kez mankenlik yapmadım, emedim, bence para göndermesini söyledim. Verdiği cevap, "Benim sana verecek param yok" oldu. Eğer adam gibi adam olsaydı, çocukların annesini maddi olarak içinde bırakmazdı. Şimdi çekim halinde konuşuyor. Seyahatleri umurunda bile değil. Yaşamı seyyan görünüyor."

Sema DEMİR/MAGAZİN SERVİSİ

Hürriyet, 18 Temmuz 2003

Amca Aşkı

İntihar mı yoksa
zehirlenme mi

Verda Penso hastaneye kaldırıldı

Üniversite öğrencisi Verda Penso, 19 yaşında, 1.60 m. boyunda, 55 kg. ağırlığında, sarı saçlı ve koyu gözleri olan bir kadındır.

Levent Penso'nun kızı Verda Penso, 19 yaşında, 1.60 m. boyunda, 55 kg. ağırlığında, sarı saçlı ve koyu gözleri olan bir kadındır.

AİLESİNE DİRENDİ

Baba Levent Penso, kızının ilköğrenim engelini için aileye gelmişken her türlü yola başvurdu. Çocuk Verda'yı Ulaştırma Bakanlığı'na, sonra ortığı olduğu Home Store'daki görevine son vererek çevresinden itirmeye çalıştı. Ama ev bapri ve yasa dışı bile ilköğrenim bursu için yeterli olmadı.

Sosyetinin güdüsüne teslim olan Levent-Göle Penso'nun kızı Verda Penso, dün Amerikan Hastanesi'ne kaldırıldı. Polis kayıtlarına istihbarat teğmenliği olarak geçen olay için Penso'nun yolsuzlukları tarafından "zaharlenme" açıklaması yapıldı. Penso'nun bey yolları birlikte olduğu kadını Nurettin Haman'ın silâsına bir baskıya: "Müdesine ulak bir problem vardı, o yüzden hastaneye kaldırıldı." Verda Penso, hastanenin yığın baskını bölünmüş tedavi görürken, yapılan çelişik açıklamalar nedeniyle istihbarat teğmenliği edilemiyor. Bu olayın gündeme alınması da, genç kızın bey yolları isten, kendisinin 19 yaş büyük kadını Nurettin Haman ile olan ilişkisi. Daha doğrusu bu ilişkiyi baba içine sindiremeyen ailesinden görüldüğü iddia edilen baskılar. Verda Penso ile Nurettin Haman'ın beraberliği bundan beş yıl önce magazin başında bomba etkisi yaratmıştı. Hem arada çok büyük bir yaş farkı vardı, hem de Nurettin Haman, sevgilisinin baba Levent Penso'nun çok yakın arkadaşlığı. Bu arkadaşlığı çevresinde varlığını ailesinin kaçık kuzunu Egi Göle Onursal'dan beşerlen Haman, Verda Penso ile birliktir baskını yapmaya başladı.

Hürriyet, 8 Kasım 2002

Kardeş Aşkı

2 ÇARŞAMBA, 16 Temmuz 2003

Hürriyet

Sedef benim kardeşim

Seda Sayan ve Gökhan Şukur'un birlikte olduğu, Mehmet Ali Erbil'den yeni başkanı Sedef Altıntop'ı da yanında götürme Seda Sayan, kardeşimle çıkan aşk söylentilerine sert tepki gösterdi. Pips, "Böyle bir iddia ile başlamak olamazdı. Sedef benim kardeşim" dedi...

Seda Sayan, geçtiğimiz hafta yakın dostları Gökhan Şukur ve Sedef Altıntop ile birlikte tatil yapmak üzere Atina'ya gitti. Bu seyahatte, yakın dostu Mehmet Ali Erbil'in yeni hoşlandığı eşi Sedef Altıntop da yanındaydı. Ancak havalanın birliktir görülmesi, yeni bir aşk söylentisinin yayılmasına neden oldu. Sedef Altıntop'ın hem menajerliğini yaptığı Erbil ile evliliği döneminde, hem de hoşlandığı sonra yalnız bırakmayan Pips, söylentilere sert tepki gösterdi. Çünkü, kızı kardeş gibi gördüğünü belirten ünlü menajer, aşk haberlerini çıkarılan akla bulaşıcı suçladı.

"Değişiklik olsun diye Sedef'in Atina'ya gelmesini hem M. Ali, hem ben, hem de Seda Hanım istedik. Bu işle çıkması karar verince M. Ali, Sedef'i de yanına aldı. Yalnız kalmasını dedi. Yanımızda Seda Sayan'ın erkek arkadaşlığı Oğlu Oğulcan, erkek kardeşi Seda ve onun eşi de vardı. Böyle saçma sapan şeylerin iddia edilmesi çok ayyıp. Bunun şakası bile olmaz. Sedef benim kız kardeşimdir. Başka türlü düşünmek vcdenazlıktır. M. Ali Erbil, benim ki dedim bir. Benim birliktir olduğum kadımlar tüm Türkiye biliyor."

Sema DEMİR / MAGAZİN SERVİSİ

Hürriyet, 16 Temmuz 2003

Üçgen Aşk: İki Kız Bir Erkek

Hürriyet, 21 Ekim 2003

Üçgen Aşk: İki Erkek Bir Kız

Filmin çekimlerine başlanmadan önce Yılmaz Erdoğan, Tuba Ünsal ve Aksel Goldberg sık sık biraraya gelirdi. Şimdi Goldberg ortalarda yok.

Sabah, 7 Şubat 2004

Artık bir karar ver Tuba

Vizontele Tuuba'nın başrol oyuncuların Tuba Ünsal ile Yılmaz Erdoğan'ın aşk yaşadığı uzun zamandır konuşuluyor. Tuba'nın sevgilisi Aksel Goldberg'ten de bu yüzden ayrıldığı dillerde. Nitekim ben de, Tuba ile Yılmaz Erdoğan'ı Londra'dan dönerlerken İstanbul Atatürk Havalimanı'nda 24 Şubat gecesi görüntülemiştim. Bu fotoğraf POSTA'da çıkmıştı. Tuba'ya geçtiğimiz pazar gecesi de Etiler'deki Mayadrom Up Town'da Aksel Goldberg ile gezerken rastladım. Görünen o ki, Tuba'nın gönül trafiği bu anılar çok karışık!!!

Posta, 2 Mart 2004

HE'SİZLER VE "BOP-STİL" PROJE

Türkiye'de İsim	İsrail'de İsim	İbrani Anlamı
İlhan	İlan	İlan-Ağaç
Karahan ¹	Kara	Oku-Karaan-Karan
Orhan	Oran	Or-Işık
Oğuzhan ²	Ozan	Oz-Kudret
Uğuzhan	Uzan	Uz-Kudret

- 1) Ak Parti veya ak kabile tarafından sayıav atanan Zeynep Karahan'ın bir de "armağan" adı olduğunu öğreniyoruz. Uygundur, "arman" da çağırabiliyoruz.
- 2) Oğuz'un "oz" oluşunu *Tekeliyet*'te göstermiştim. Or ve Oz, İbranide vav ile yazılıyor ve biz "o" veya "u" olarak alabiliyoruz.

Aşıyan'da Bir Göğüş

ACI KAYBIMIZ

Merhum Mustafa Göğüş ve merhume Münevver Göğüş ile merhum Cavit Borçbakan ve merhume Gaye Borçbakan'ın torunları; Vural - Şükran Göğüş, Kırıl - Ayla Göğüş, Seval ve merhum Ömer Küpeli, Zeynep ve Ünal Özhan ile Cüneyt - Zeynep Borçbakan'ın yeğenleri; Mustafa - Zeynep Borçbakan, Zeynep Borçbakan, Mustafa - Sueann Göğüş, Çağrı - Duygu Göğüş, Kaan Göğüş, Münevver Göğüş, Ökkeş, Cemil, Şahika Küpeli ve Bigen Özhan'ın kuzenleri; Can ve eşi Susan Göğüş'ün sevgili kardeşleri; Ceyda ve Ünal Göğüş'ün biricik kızları

CEYLAN GÖĞÜŞ'ü

kaybettik. Hepimizin başı sağolsun.

Cenazesi 1 Mayıs 2002 günü Bebek Camii'nde kılınacak öğle namazını müteakip Aşıyan Mezarlığı'nda toprağa verilecektir. Allah rahmet eylesin.

Hürriyet, 1 Mayıs 2002

Işık Ailesi'nde Bir Göğüş

ACI KAYBIMIZ

Çok değerli dostlarımız
Ceyda ve Ünal Göğüş'ün sevgili kızı,
kardeşimiz

CEYLAN GÖĞÜŞ'ü

kaybettik. Hepimizin başı sağolsun.

Işık Ailesi

Hürriyet, 1 Mayıs 2002

**Harika Bir Göğüş:
Gazeteci & Sunucu & Politikacı**

Avrupa ve Türkiye'nin geleceği

TRT 2'de bu akşam deneyimli gazeteci Zeynep Göğüş'ün sunuculuğunu üstlendiği, Türkiye ile Avrupa Birliği arasındaki ilişkilerin mercek altına alınacağı "Avrupa" adlı yepyeni bir haber programı başlıyor. Programın ilk konugu Dışişleri Bakanı İsmail Cem olacak. Cem, Avrupa Birliği'ne üye olma sürecinde Türkiye'yi bekleyen değişiklikler, çıkarlarımızı nasıl savunacağınız ve Avrupa'nın geleceği gibi önemli konularda, eski dışişleri bakanları, İltir Türkmen, Coşkun Kırca ve Ali Bozer'in sorularını yanıtlayacak. **22.05 TRT 2**

Hürriyet, 16 Mayıs 2002

Hamam İşleten Bir Göğüş

Eski bakanlar Cem'i terletti

DİŞİŞLERİ Bakanı İsmail Cem, TRT 2'de yayınlanan, gazeteci-yazar Zeynep Göğüş'ün hazırlayıp sunduğu Avrupa adlı belgesel-haber programında, eski dışişleri bakanları Coşkun Kırca, İltir Türkmen ve Ali Bozer'in AB konusundaki sorularını yanıtladı.

Cem, İltir Türkmen'in "Güney Kıbrıs tek başına AB'ye alınırsa ne olacak?" sorusuna, "Böyle bir durumda, Türkiye'nin 'ne yapalım o zaman kaderimize rıza gösterelim' demek lüksü yok. Umarım bu

noktaya gelmeyiz" yanıtını verdi.

Coşkun Kırca'nın "Türkiye Dışişleri ve savunmada egemenliği devretmeye hazır mı" sorusuna "AB'nin geleceğinde kimliğin kaybolmasını değil, kimliklerin güçlenmesini görüyorum" diyen Cem, Ali Bozer'in "AB'nin geleceğini nasıl görüyorsunuz?" sorusuna şu yanıtı verdi:

"Ben yönetimlere çok fazla sağ-sol meselelerinin yansıdığını görmüyorum. AB'de son dönemin sol iktidarlarının eksiklikleri oldu."

Hürriyet, 16 Mayıs 2002

Bu yasak konusunda bir düzeltmeye ihtiyacımız var, sabetayizmin üç kolu bu yasağın uygulamasında da birbirinden ayrılık gösteriyorlar, karakaşiler en ortodoks olanlarıdır. Kapancılar, bütün kuralların uygulanmasında daha liberal davranabiliyorlar ve yakubilere gelince Türk ve Müslümanlarla cinsel ilişki yasağı türünden diğer kuralları da ihmal edebiliyorlar. Bunu liselerde de görüyoruz, Işık Lisesi karakaşileri, Şişli Terakki kapancıları temsil etmektedir; yakubilere ait ünlü Boğaziçi Lisesi, çoktan kapanmıştır, buna karşın Işık, bir üniversite kurmuş halde-dir. Arada geçişler var, fakat karakaşilerin her bakımdan daha ortodoks ve disiplinli olduklarından kuşku duyamayız. Nitekim, Ercan Karakaş¹ ve Eser Karakaş, soyadlarında deklarasyon olduğu için söz ediyorum, bütün Derviş aşklarına karşın, kapancı-karakaşi ayrılığında K. Derviş'le birlikte chp'ye gidemediler ve karakaşi İpekçi'de kaldılar. Bu ayrılığı, literatürde "izmirim" de denen kapancılar ve Ezcacıbaşı yönetiyordu, günü gününe B. Ezcacıbaşı direktif veriyordu; kapancılar, karakaşilerin başkanlık iddialarını hiçbir zaman hoş karşılamadılar.² Şimdi bu noktadalar.

Cinsel ilişki yasağına döndüğümüzde, Yılmaz Erdoğan'ın, "bakire anyorum" açıklamasına, demek ki, "usturuplu zina" türünden daha ortodoks bir anlam yükleyebiliriz. Gerçekten Kürt ise böyle bir sorunu olmaması gerekir; amma bir kripto ise işinin kolay olmadığını haber verebiliriz.

* * *

Eğer bir bilim kurulacaksa, teorik olmak zorundadır; hem tutarlı önermeler dizgesini amaç edinmek ve hem de teorik bulguları yeni buluşlar için başlangıç saymak anlamındadır. Tutarlılık, görüngülerin ya da görünenlerin çok altındadır, dolayısıyla, "teorik" olan, derine inendir. Bu nedenle, teorik bakış hep görünen ile öz arasında bir uyumsuzluğu varsaymaktadır; görünenlerin mantığı ile ya da sadece görünenler arasındaki yani yüzeydeki ilişkilerle yetinmeyi bilim-dışı kabul etmektedir. Dolayısıyla, her bilim adamı, pozitivizmi reddeder ve en iddialı alanı olan sosyolojiyi de, "loji" bileşeni olmasına karşın, bilim-dışı kabul eder; biz de oradayız.

1) Müjde Ar'ın, sinema öncesi adı Kamile Suat Ebremler idi, ve son zamanlarında Ercan Karakaş ile haber olmaktadır; sabetayistlerin kollar arasında evlilik yapmadıkları bilgisi burada değerlidir. Eğer Ortodoks ise daha önceki evliliklerini veya kohabitsyon'larını "karakaşi" teşhis etmek zorundayız.

2) 1926 yılında idam edilen Cavit ve Doktor Nazım karakaşi idiler ve 1961 yılındaki idamlarda da, karakaşilerin kapancıları dinlememelerinin etkisini araştırmak verimlidir.

Teorik olan zengindir, pozitivist olan yoksuldur; araştırmamızda bunu sıklıkla teşhis edebiliyoruz. Nasıl, bir-iki işaret ile yetinmek istiyorum, bir, bazı bankalar ile bazı “büyük” holdinglerin, kadro olarak, sadece İbrani asıllıları aldıklarını tespit edebilmiş durumdayız. Bu ise, burada her kim ön plana çıkarsa, bunların da İbrani asıllı oldukları bilgisini de içermektedir. Dolayısıyla, sonuçlara yalnızca Onomastique ya da mezar taşı okumalarından hareketle ulaşmıyoruz; daha ileri bir noktadayız. Demek ki teorik bakış, kategoriktir ve ampirisizmden ilk ve en önemli ayrılığı buradadır.

Bu büyük banka veya holdinglerin henüz adlarını vermek istemiyorum; ancak, bu teorik yaklaşım nedeniyle, sinagog ve banka baskınlarında yaşamalarını yitiren İbranilerin görünenden çok daha fazla olduğunu görebiliyorum. Demek ki, teori, görünenin ötesini görmemize katkıda bulunmaktadır.

Teori, ayrı bir göz'dür.

Ben Leyla Umar'a, başka türlü bakıyorum, bir tür araştırma-asistanım sayıyordum. Büyük bir röportajcımız idi; ancak nerede ise sadece sabetayistlerle röportaj yaptığı sonucuna ulaşmıştım, yazılarında adı geçenleri bir “bulgu” olarak değerlendiriyordum. Sanki Leyla Hanım, benim için çalışıyordu ve arayıp çıkarıyordu; bana not etmek ve hiç kuşkusuz yinede ek sağlamalar yapmak düşüyordu. Ne yazık ki röportajları azalmıştır, bir asistanımı kaybettigiime üzülüyorum.

Bir başkası çıkmıştır; *Hürriyet*'in yeni parlayan röportajcısı Yener Süsoy benim en son ve baş araştırma asistanım olmuştur, artık güvenimin artmakta olduğunu ifade etmem yerindedir. Çok çalışıyor, iyi araştırıyor ve sabetayist olmayanlarla, ilke olarak, röportaj yapmamaktadır; çok yararlanıyorum. Teşekkürlerimi not ediyorum ve borçlu kalmamak için soyadını yanlış yazdığını ve “susoy”¹ yazması gerektiğini ekliyorum.

* * *

İlk soruya dönebilirim. Çok ilginç, Pinto'nun “Sephardic Onomasticon” çalışması, “erdal” girişini kaydetmiyor; buna mukabil hem “er” ve hem de “dal” bi-

1) Bu arada, benim , “moşe” ile “suda” ya da “sudan” veya “suden” arasında kurduğum özdeşlik, “The Sephardic Onomasticon” tarafından da teyit edilmektedir. Burada, İbrani karakterlerle yazılan, “moşe” için, İngilizce, “drawn from water”, Fransızca “tiré de l'eau” ve Türkçe, “sudan çıkarılmış” karşılıkları verilmektedir. Demek ki, “moşe” ya da “moiz” her zaman “su” ile başlamaktadır. Baruh Pinto, The Sephardic Onomasticon, op. cit., s. 209.

Öte yandan geliştirmeye çalıştığım, Türkiye'de İbrani kökenliler isim-biliminde, “kök” ve “soy” zengindirler; “ulusoy” veya “yücesoy” buraya girebilmektedir.

Araştırma Asistanı Y. Susoy işbaşında

Ebru & Mehmet Turel & S. Neşe Turel

Dünyaca ünlü üniversiteler Antalya'da da kurulacak

Hürriyet, 12 Nisan 2004

Ak-Türklerden Cem

Hürriyet, 15 Şubat 2000

Buse & Oğuz Çetin & Melike & Bartu

Hürriyet, 11 Nisan 2003

leşenlerinin İbrani isim ve sözcüklerde olduğunu tespit etmiştim. Bunun dışında İsrail’de bu adı taşıyanlara rastlıyoruz; Türkiye’den gitmiş olmaları, düşük de olsa, ihtimal dahilindedir. Ayrıca, “Er” Türkçede soyadı olarak kullanılıyor, “Ahmet Er” biliniyor ve bunun yanında, 12 Eylül Darbesi’nin anayasa komisyonunda Kemal Dal adlı bir profesör vardı ki, sabetayist olma ihtimali çok yüksektir. Bu arada, Eylülist anayasa mimarlarının çok büyük bir bölümünün İbrani asıllı olduklarını ileri sürebiliyoruz. Eğer tamamı diyemiyorsak, bu, bu tür bilimsel araştırmalardaki probabilitate marjından kaynaklanıyor; Gök Yüzü ve diğer uzmanlar komisyon başkanının da sabetayist olduğunda hemfikirdirler.

Devam etmeden önce bir teoremi daha kaydedebilirim: 1967 yılından sonra, Türkiye aydını ve soluna karşı bütün tertip ve politikalarda İsrail politikası ve rolünü teşhis etmek durumundayız. Şu anda bu formülasyon ile yetinebiliyorum ve teoremi daha ilerde ve çalışmalarımızda çok daha kapsamlı bir biçimde geliştirebileceğiz, aydınlanma budur.

Devamla, benim tanıdığım erdal’ların bazıları, “atabek” ya da “talı” veya benzeri soyadları taşıyorlar; bu soyadlarının sabetayistler tarafından ve yüksek frekansla kullanıldığını, *Tekeliyet* dizisi içinde tespit etmiştim. Yalnız bu tespitlerin yeterli olmadığını eklememiz isabetlidir.

Katkı 10

“ER” İSİMLERİ ÜZERİNE AYKIRI HİPOTEZLER

<u>isim</u>	<u>ek</u>	<u>İbrani</u>	<u>aykırı anlamlar</u>
erdal	dal	yoksul-kıt	yoksulülke- ender dağ
erkal ¹	kal-kahal	cemaat	cemaatin ülkesi-dağı
erkan	kan-kohen	din adamı	ülkenin imamı
ercan	can-hayim	can-hayat	dağın hayim’i-isak’ı
ergül	gül-isak	isak	isak’ın memleketi
ergün	gun-or	or-ışık	aydınlık memleket

Er'in harar'dan, "arar" ile dağ ve buradan da "ülke" anlamına geldiğini not etmiştim. İbrani Onomastique, uzun yüzyıllar gizli ve baskı altında yaşamış olmasından kaynaklanabilir, çağrışımlı ve eğretilmeli isimler açısından zengin görünmektedir. İkame adlar var.

Kuşkusuz çağrışımların hepsi Tevrat'a dayanıyor, Tevrat'ta bir yerde Abraham için, "doğu'dan kalktı" ifadesi yer almaktadır. Doğu, İbranide "mizrah" ve Doğulu ise "mizrahi" olarak söyleniyor; buradan hareket edebiliyoruz ve "doğu", mizrah ile "doğulu", mizrahi ad ve soyadlarını, Abraham yerine taşıyabiliyoruz. Şu anlamdadır, "doğu" veya "doğulu" adını bir İbrani "abraham" kabul edebilmektedir. Başka bir yolla "halil" de, Abraham sayılmaktadır; ancak bir baba oğluna, "halil turgut ozal" adını koyarken bunu biliyor muydu, ben bilemiyorum.

Tevrat'tan öğreniyoruz, "isak" çok uzun yaşamıştır, İbrani "hayim" veya Türkçe, "hayat" ya da "can" ile İspanya'da, seferad, "duran" da Isak adını çağrıştırmaktadır. Şöyle de söyleyebiliyoruz, bir İbrani "hayim" adını, Fransa'da "vidal", Türkiye'de "can" ile "hayat" ya da "haya-ti" adlarını, "duran" ad veya soyadını, "isak" olarak anlayabilmektedir.

Peki her "duran" öylemidir; bu soru "elif" adını akla getirmektedir. Şöyle bir formülasyonu önerebiliyorum; köy doğumlu "elif", bu klasikasyonun dışında kalmaktadır. Buna mukabil, Teşvikiye doğumlu bir Elif'i ve hasta New York'ta yükselmiş "elif"leri bu tasnif içine alabiliyoruz. "Duran" için de benzer bir analiz yerindedir; Büyük Kulüp Başkanı bir "duran" veya üniversitede yükselmiş bir başka "duran" bu tasnifin içine duhul edebilmektedir.

Türkçe "kurt", Yakup, ya da Yaacob, ve "rot" ya da kırmızı adları ise Reuben aşiretine işaret edebilmektedir. Demek ki kripto yaşam sırlı isimler doğurabilmiştir.

İbrani isim-bilimde ikame adlar çoktur ve bir bölümünü tespit etmiş durumdayız.

1) Bir tv kanalında spiker Ebru Erkal, Cem Karaca'nın son eşi ve Cem'e, Karacaahmet'te bir tarikat cenazesi sağlayan İlkin Erkal, mhp sempatisi olarak tanınan popçu İbrahim Erkal, erkal'ı soyadı olarak taşıyorlar. Ancak bu üç Erkal'ın da bu isim-bilimden haberdar olduklarını düşünemeyiz. Bu soyadlarını babalarının ve böyle aykırı anlamlar taşıyabileceklerini bilemeden aldıklarını tahmin edebiliriz.

İsimoloji: Erdal & Özden & Ögelman & Kepenek ve Gökçe

VEFAT

Merhum Süleyman Sami Kepenek ve merhume Müzeyyen Kepenek'in, merhum Hakkı Bey ve merhume Sabiha Hanım'ın torunu, merhum Hayri Ögelman ve merhume Fahrünnisa Ögelman'ın kızı, merhum İsmet İnönü ve merhume Mevhibe İnönü'nün gelini, merhum Fuat Kepenek, Dr. Nezahat Kepenek ve merhum Müfit Kepenek, Jale Atanan ve merhum İbrahim Atanan'ın yeğeni, Erdal - Sevinç İnönü, Özden Toker ve merhum Metin Toker'in yengesi, Gülsün - Mustafa Bilgehan, Nurperi - Sinan Özlen, Güçlü Chi Toker'in yengesi, Hülya - Selim San, Süleyman - Canan Kepenek'in kuzeni, merhume Gülören Teberikler, Nefise Özkan, Yüksel Teberik ve Havva Malkoç'un yakını, Mutlu İlmen ve merhum Erdem İlmen'in, Ece - Dr. Kut Sarpyener'in kuzeni, Leyla - Gültekin Kadirbeyoğlu, Filiz - Necmettin Gökçe'nin dönürü, Hayri - Aysegül Ögelman, Hamra - Hakan Bakircioğlu'nun halası, Hakkı ve Melike Ögelman'ın ablası, İsmet, Ömer, Mehmet, Murat ve Münci'nin babaannesi, Hayri ve Nazlı İnönü, Eren ve Şirin İnönü'nün annesi, Ömer İnönü'nün sevgili eşi

ENGİN İNÖNÜ

1 Ocak 2004 tarihinde vefat etmiştir. Cenazesi 3 Ocak 2004 Cumartesi günü öğle namazından sonra Teşvikiye Camii'nden kaldırılarak Zincirlikuyu aile mezarlığına defnedilecektir.

AİLESİ

Hürriyet, 3 Ocak 2004

Ömer İnönü, kendisine başsağlığı dileyen yakın dostu, İsmet İnönü'nün oğlu Ömer İnönü'nün (73) cenazesi, dün Teşvikiye Camii'nde öğle namazının ardından Zincirlikuyu Mezarlığı'nda toprağa verildi. Ömer İnönü ile 1952'de evlenerek İnönü Ailesi'nin ilk gelini olan Engin İnönü'nün cenaze töreninde başsağlığı dileklerini Ömer İnönü, kardeşleri Erdal İnönü ve Özden Toker, yengesi Sevinç İnönü, oğulları Hayri ve Eren ile torunları İsmet, Ömer, Mehmet, Murat ve Münci ile birlikte kabul etti.

Engin İnönü'yü uğurladılar

TÜRKİYE'nin 2'nci Cumhurbaşkanı İsmet İnönü'nün oğlu Ömer İnönü'nün eşi Engin İnönü'nün (73) cenazesi, dün Teşvikiye Camii'nde öğle namazının ardından Zincirlikuyu Mezarlığı'nda toprağa verildi. Ömer İnönü ile 1952'de evlenerek İnönü Ailesi'nin ilk gelini olan Engin İnönü'nün cenaze töreninde başsağlığı dileklerini Ömer İnönü, kardeşleri Erdal İnönü ve Özden Toker, yengesi Sevinç İnönü, oğulları Hayri ve Eren ile torunları İsmet, Ömer, Mehmet, Murat ve Münci ile birlikte kabul etti.

Hürriyet, 4 Ocak 2004

VEFAT

2. Cumhurbaşkanı merhum İsmet İnönü ve merhume Mevhibe İnönü'nün oğlu, merhum Hayri Ögelman ve merhume Fahrünnisa Ögelman'ın damadı, Hakkı - Melike Ögelman, Hayri - Aysegül Ögelman, Hamra - Hakan Bakircioğlu'nun eniştesi, Unay - Ayda Temelli, Mutlu İlmen ve merhum Erdem İlmen, Dr. Kut - Ece Sarpyener, Fidan Türkent'in kuzeni, Leyla - Gültekin Kadirbeyoğlu, Filiz - Necmettin Gökçe'nin dönürü, Erdal - Sevinç İnönü, Özden Toker ve merhum Metin Toker'in ağabeyi, Gülsün - Mustafa Bilgehan, Nurperi - Sinan Özlen, Güçlü - Chi Toker'in dayısı, Zeynep - Ece - Can Bilgehan, Sedef - Pınar Özlen, Ozan Toker'in büyük dayısı, İsmet, Ömer, Mehmet, Murat ve Münci İnönü'nün büyükbabası, Hayri ve Nazlı İnönü, Eren ve Şirin İnönü'nün babası, merhume Engin İnönü'nün sevgili eşi

ÖMER İNÖNÜ

2 Mart 2004 tarihinde vefat etmiştir. Cenazesi 4 Mart 2004 Perşembe günü öğle namazından sonra Teşvikiye Camii'nden kaldırılarak Zincirlikuyu aile mezarlığına defnedilecektir.

AİLESİ

Hürriyet, 4 Mart 2004

Engin Ögelman'ın İnönü'nün çocuklarına "Hayri" ve "Eren" ve Özden İnönü Toker'in de "Gülsün", "Nurperi" ve "Güçlü" adlarını vermeleri, bilimsel açıdan son derece isabetlidir. "Hayri", Hayri Ögelman'dan gelmekte olup, bir açıdan "aşer" ve diğer açıdan "baruh" ile çağrışımlar taşımaktadır.¹ Eren ise açıklama gerektirmemektedir; kaldı ki Eren İnönü'yü, babasının göçmesinden hemen sonra, akp tarafından İstanbul Belediye başkanlığına aday gösterilen zatı desteklemek üzere yapılan iş adamları toplantısında yerini almış olarak buluyoruz. Bu destek toplantısının İbrani yoğunluğu yüksek idi; kaldı ki Türkiye Yahudi cemaatinin yayın organı Şalom gazetesinin cemaat mensupları arasında yapmış olduğu ankette en yüksek oyun, yarıya yakın, ak diktatoryaya verildiği de haber olmuştu. Bunun ötesinde, Ankara'da milli savunma bakanlığı lojmanlarında kalanların da en çok akp için oy kullanması, bizim ileri sürdüklerimiz açısından şaşırtıcı olmasa bile, bir talihsizlik olmuştur. Bu nedenlerle, Engin Ögelman'ın oğluna "eren" adını seçmesi de, kurmakta olduğumuz disiplin açısından şaşırtıcı olmamaktadır, not ediyoruz.

Bu bir sonuç olsa da bir soru var; peki, İsmet İnönü'nün İbrani asıllı olmadığına kanat ettiğimize göre, burada evlilik yaşının bir tarafa bırakıldığını söyleyebiliyor muyuz, soru budur. Bu soru, Osmanlı İbrani halkının ne zaman ve ne ölçüde kripto-yahudi, teknik ve Osmanist sözcükle, "nev-müslim", İran'da "cedid el-Islam" olmayı seçtikleri sorusuyla da ilgilidir; burada bir cevaptan ziyade bir büyük araştırma önermek durumundayım.

Osmanlı topraklarına İbrani asıllıların çoğunun "Yahudi" kimlikleriyle değil, marranos olarak geldiklerini biliyoruz. Sabetay Sevi'nin ailesi de maran idi; Grasya Nasi, Kıbrıs'ı hatırı için aldığımız Yasef Nasi, Sokollu'nun elçisi Eşkenaz, hep hep Osmanlı mülkünde Yahudiliğe geçtiler ve sonra ne oldu da "nev-müslim" oldular; bu henüz araştırılmak bir yana soru olarak da formüle edilmemiş aşamadır.

Nev-müslim, "new christian" karşılığıdır; sokakta Müslüman evde Musevi anlamındadır. Evde öyle oldukları için netlikle bilemiyoruz, bazı işaretlere göre tahmin yapmak zorundayız; Sabetay Sevi'yi apostasiye zorlayan komitede bulunan Hayatizade, Sabetay ile İbrani konuşuyordu, Mesih Sevi,

1) Baruh'u, "baruk" olarak da okuyabiliriz, böyle olursa, "burak" için bir ikame olabilmektedir; fakat "baruh", "hayri" ve daha doğrusu "hayırlı" karşılığıdır ki, Sabani'lerde, "sabancı" özdeşi olarak kaydediyorum, bir "hayırlı" adına rastlıyoruz.

Türk dilinde kelam edemiyordu. Hayatı'nın hâlâ İbrani konuşması ve daha o zaman da "isak" ikamesi ve "hayim" karşılığı bir adda ısrar etmesi, "nev-müslim" olma ihtimalinin yüksekliğine bir işarettir. Kaldı ki, Köprülü Fazıl Ahmet'in perde arkasında olduğu bu zorlama seanslarında sorgucular komitesi başkanı Vani Mehmet idi ki, bazı kaynaklar ve bu arada Gök Yüzü, Vani'nin İbrani olduğu iddiasındadırlar. Vaniköy'e adını veren bu Vani Mehmet, Vanlı olup Van'da bugün dahi İbrani asıllılar mevcut ve yoğundur. Diğer yandan, Sadrazam Köprülü baba ve kardeşlerin Türk kökenli olmadıklarına da kesin gözüyle bakabiliriz;¹ demek ki bir sorudan çok araştırma alanı var.

Ne zaman ve neden, "nev-müslim" oldular; ne kadar idiler, bütün bunlara cevaplar bulmaktan çok uzagız. Tahminim, ondokuzuncu yüzyılda önemli olduklarıdır; o dönem münevveri ve yöneticileri içinde nev-müslimleri teşhis etmeye başlıyoruz. Fakat henüz bilimsel bulgulara sahip değiliz; bu nedenle isimlendirmek yanlışdır ve yapmıyoruz.

Kripto düzeni seçmenin yönetimde etkili olmak ve hatta rezerv devlet projesiyle bir bağlantısını kurabiliriz. Eğer bu mümkünse, evlenme yasağının zaman zaman bozulmasını da düşünebiliyoruz; bu daha çok bireysel olmaktan ziyade cemaat kararını gerektiriyordu. Cemaat, kararlı kızlarını, geleceği parlak bürokratlarla evlendiriyordu; böylece önemli yerlere gelmiş, yönetici ve elit pozisyonlar elde etmiş çocuklar, İbrani kültürü ile yetiştiriliyorlardı. Bu bir yoldur.

Önemli Siyonistlerimizin bu tür planlı evliliklerden çıktığını söyleyebiliyoruz.

Öyleyse "erdal" sorununu bırakıp "ebru" sorusuna geçebiliriz.

1) Genç tarihçilere bir nottur, kim aşın övüldüyse yeniden incelemek verimlidir. Tam Sabetay Sevi'nin büyük bir rüzgar estirdiği bir dönemde başlayan bu Köprülü saltanatı incelenmelidir; baba Mehmet, okuma-yazma bilmiyordu ve büyük bir kıyıcı olduğu ise bilinmektedir. Fazıl Ahmet ise 24 yaşında müderris olmuş ve sonra aynı yaşta, pek nadirdir, terk-i tarik etmiş, vali tayin edilmiştir; genç yaşta ölümünün aşın içkiden olduğu konusunda bütün kaynaklar ittifak halindedir. Kardeşi Mustafa'nın da yönettiği savaşta önce yenicilerin ve arkasından sipahilerin firar etmesi üzerine kendisini ileri atmışsa da daha sonra cesedi bulunamamıştır. Bu aileye damat olan Kara Mustafa Paşa da İkinci Viyana Seferi'nde ısrar etmiş ve yol açtığı büyük bozgun nedeniyle boynu vurulmuştur.

Üniversite var mı, varsa ne işe yarar ve dil fakülte veya bölümleri var mı, varsa ne yaparlar; her sözcüğün ve her ismin ilk önce hangi tarihte kullanıldığı veya taşındığını bilmek durumundayız. Bunları bilmiyoruz, ama, bu bilgileri bize üniversitelerin vermek zorunda olduklarını biliyoruz.

* * *

Ebru ismi ne zaman icat oldu, bu icat ile “mertlik bozuldu” sözü arasında bir bağlantı kurabilir miyiz; görmek gerekiyor ve bu da bir akıl, teori ve bilim işidir. Şöyle de formüle edebilirim, “ebru” bir isim mi, yoksa bir işaret, buna bakmak ve görmek üzereyiz.

İsim-bilim verimlerine dayanarak geliştirdiğim çalışmalarında, Profesör Faruk Sümer’in “Türk Devletleri Tarihinde Şahıs Adları” eserinin öncü ve yüksek değerine hep değiniyorum. Burada “ebru” yok, Profesör Sümer’in “ebru” girişine yer vermemesi, Türk Devletleri tarihinde bir “Ebru Hatun” olmadığı anlamındadır. Bunu önemli bir tespit sayabiliyoruz. Şimdi ebru’lar hızla artıyorlar, öne çıkıyorlar ve göze batıyorlar; ancak, Türk Devletleri’nde yoktular. Demek ki, “ebru” yeni moda bir iştir ve bunu teşhis edebiliyoruz.

Erk Yurtsever’in “Türkçe Adlar Derlemesi” de önemli ve değerlidir; çok önemli tarihsel kaynakların incelenmesi ve bu kaynaklarda geçen adların sayılması demektir ki, emek-yoğun bir çalışma olduğundan kuşku duyamayız. E. Yurtsever, Kaşgarlı’yı Dede Korkut Masalları’nın ve pek çok önemli kaynağı kapsamış durumdadır, fakat bunların yanında “muhtelif” adıyla da işaret edilen “Tarih Kitapları” görülüyor ki, bu önemli çalışmanın değerini, ortadan kaldırmamakla birlikte, azaltmaktadır. Çünkü Yurtsever’in eseri üzerine bir deneme yaptığımız zaman, kuşkulu veya Türklerde isimlerin, sayıma, “muhtelif” nitelemesiyle tavsif edilen “tarih kitapları” nedeniyle girdiklerini çıkarabiliyoruz. Başka bir deyişle bu “muhtelif tarih kitapları” kaynak alınır, her ismi Türklere mâl etmek mümkün olabilmektedir, zaafiyet buradadır.

Ali Püsküllüoğlu kadar olmasa bile pek çok “tarih kitapları” müellifleri de “Türk İsimleri” uydurabiliyorlar; burada henüz Türk dilinin etimolojisi üzerine bir tek sözlüğe bile sahip olmamamız önemli bir nedendir. Ayrıca dilimiz ve isimler üzerine yazarların çoğunun dilbilim üzerinde bilgisiz oldukla-

rını biliyoruz. Buna ilave olarak, biz bir soyadı “devrimi” yaşadık ve soyadlarını devletın verdiği ve zorladığı bir tarihsel olgudur. Bu olgu, şimdiye kadar oldukça masum iken, benim çalışmalarım nedeniyle incelemeye değer bir aşamaya girmiş olmaktadır; çünkü, taşınması nerede ise zorunlu olan bu yeni ad ve soyadlarının İbrani dilini bilen bir komite tarafından hazırlanması ihtimalini akla getirebiliyoruz. Dolayısıyla yeni icat edilen ad ve soyadlarının İbrani dilinden sözcükler ya da sözcük-bileşenleri içermesini düşünebiliyoruz. Bunu düşünebiliyorsak, İbrani köklü bu ad veya soyadlarının bu muhtelif tarih kitaplarına girmelerini de düşünmek zorundayız.

Bu kuşkulu tarih kitaplarını, taradığı kaynaklar arasına ithal etmekle, E. Yurtsever, değerli çalışmasında yer yer gerekli bilimsel özenden uzaklaşmış olmaktadır. Fakat verimi yine de değerlidir ve Yurtsever’in bu derlemesinde de “Türkçe Adlar” arasında “ebru” yoktur. Demek ki, Türklük’te Ebru Hatun’lar ile birlikte Ebru’lar yoktular ve yokturlar. Hem tarih içindeki Türk devletlerinde ve hem de bildiğimiz en önemli Türk masalları ve Kaşgarlı misali şaşırtıcı mükemmellikte bir sözlükte, muhtemelen onbirinci yüzyıl ürünüdür, “ebru” yokken şimdi pıtrak türü çoğalıyorsa ve yükseliyorlarsa, üzerine eğilmek zorundayız.

Yükseliyorlar, turistik bir kentin belediye başkanına eş bir “ebru” ve kahraman ordumuzda yükselmeye aday bir pilot “ebru”, ebru’ların artık şarkıcı, manken ve spiker sektörünü, bunlara “eglence sektörü” de diyebiliyoruz, aş-tıklarının işaretidir. Hepsi güzeller, Avrupalı ve hatta İspanyol ya da İbrani söyleyişle, seferad havadalar. Üstegmen Ebru, “sezginer” soyadlı iken turistik kentteki Ebru, evlilik yoluyla, “türel” soyadını taşımaktadır. İlginç, Menasseh Ben İsrail, 1650 yılında Amsterdam’da ve 1657 yılında İzmir’de basılan “Mikveh Dısrail” adlı çok önemli eserinde, isimlerindeki “el” ön veya sonekinin çokluğuna dikkati çekiyordu.¹ Ebru’ya, evlilik yoluyla da olsa, el’li bir soyadı uygun düşmektedir.

1) Bu önemli çalışmayı, *Şebeke*’nin ikinci cildinde ele alıyorum. Bu ara, “ali” ile “eli” sözcüklerinin birbirinin yerine kullanıldığına hep işaret ediyorum. Bir mezar taşında “elinur” adına rastlıyoruz ve bir zamanlar *Cumhuriyet* gazetesinde guru olan Hıfzı Veldet Velidedeoğlu ahfadından Alinur’u hatırlamadan edemiyoruz.

İsim-bilim: Alinur ve Elinur

Alinur Velidedeoğlu, üstte asistanı Gaye Zeytinci ile görüşüyor. Yanda ise, yüzüme kullanılması düşünülen tablo var. Yüzük, "Seka" yazılı tablodaki "Love" sözcüğünde yer alan "o" harfini süsleyecek.

ACI KAYBIMIZ

Gürün eşrafından merhum Hacı Ahmet ve Feyruze Kondu'nun oğulları, Elinur Kondu'nun eşi, Aslı'nın babası, D.P.T. Uzmanlarından

MAHİR KONDU

28 Kasım 2003 günü Hakk'ın rahmetine kavuşmuştur. Cenazesi 30.11.2003 Pazar günü, Ankara Gölbaşı Çarşı Camii'nde kılınacak öğle namazını müteakiben Gölbaşı Mezarlığı'nda toprağa verilecektir. "Tanrı Rahmet Eylesin"

AİLESİ

P.S. Pinto, önemli çalışmasında "kondu" soyadının Türkiye Yahudi Cemaati tarafından da taşındığını göstermektedir. Öte yandan "Mahir" adının İbraniler tarafından ve dünyanın her tarafında ad olarak kullanıldığına ise diğer çalışmalarımda işaret etmiş durumdayım.

Baruh Pinto, *The Sephardic Onomasticon*, Gözlem, 2004, s. 184
Hürriyet, 28 Kasım 2003

Bir nokta daha var, "ebru" sözcüğünün Türkçe olmayıp Farisi olduğunu biliyoruz. Fakat benim kütüphanemde olan , "Nam Vaceh" veya Ferheng-i Nam, Tahran 1349 basımı, namdar Farsca yazılı İrani isimler sözlüğünde de "ebru" girişini bulamıyoruz. Demek ki "ebru", bülent misali, aslı "Buland", Farisi olmakla birlikte İran'da isim olarak bilinmemektedir ve taşınmamaktadır. Bu da çok garip bir hal demektir; bizler, İran'dan, kendilerinin istimal etmedikleri isimler ithal eden bir kavim haline geliyoruz.

Garip ama güzel, fakat pek de güzel olmayan bir hal var. Bu sözcük, "ebru", Farsça'da "kaş" demektir ve bizde de bu anlamı taşıyor, bunu biliyoruz.¹ Peki neden, burada şu soruya mahkumuz; hepsi güzel de bir anne ve baba, yeni doğan kızına neden "kaş" adını koymaktadır, soru budur. Belki de bütün ebru'ların anneleri, oğlan bekliyorlardı, ebru'lar da kaş yaparken göz çıkarıyorlardı, iyimserlik bunu düşündürmektedir. Ebru adının, tekrar ediyorum "kaş" demektir ve divan şiirinde de böyle kullanılıyordu, bu kızgınlıkla

1) Ferit Devellioglu, *Osmanlıca-Türkçe Ansiklopedik Lugat*, s. 237.

Abru: sourcil. Fransızca "sourcil", kaş demektir, ekliyorum.

G. Lazard, *Dictionnaire Persan-Français*, p. 12.

kondüğünü ileri sürebiliriz, ama, herhalde saçmadır.

Küçük bir not, isim-bilim, dilbilimin bir koludur; dilbilimden ayrı ve kopuk bir isim-bilim düşünemeyiz. Ayrıca, bugünkü dilbilim senkronik ve daha doğrusu tarihsizdir, kıraçlığı ve kısırlığı, buna işe-yaramazlığı da diyebiliriz, buradan geliyor; isim-bilim ise mutlaka tarihseldir ve pek çok dile ağah olmayı gerektirmektedir. Bu nota şunu eklemek zorundayız, İbrani ve Arap akraba dillerdirler ve ayrıca her ikisini de konsonant dil sayıyoruz. Sadece konsonları kaydediliyor; “ebru”, Arap ve İbrani dillerinde “br” olarak yazılmaktadır ve “eber” ya da “ibra” da böyledir. Kuşkusuz baştaki hamze ya da ayın türünden okutucuları herhalde varsayıyoruz.

Guggenheimer & Guggenheimer, Latin karakterlerle “ebri” ile “ibri” isim ya da sözcüklerinin İbrani yazılışının aynı olduğuna işaret ediyor; karşılığında ise “hebrew” demektir.¹ Öyleyse “ebru”, “ebri” da diyebiliriz, eber veya ibri özdeşi olarak da anlaşılabilir; daha doğru bir söyleyişle böyle anlamının önünde hiçbir engel bulunmamaktadır.

Hemen öncesinde de *Guggenheimer & Guggenheimer*, Latin “eber” adının, Türkiye’de “heber” veya “heper” ve İbranide “b” ve “v” aynı karakterle yazıldığı için de “ever” veya “ivir” olarak söylenebildiğine başka çalışmalarında işaret etmiştim, Abraham’a “kinnuy”, Arap’da “künye”, olduğunu kaydetmektedir. Buradan de “eber” veya ibri veya ever, ya da “ebru” ve belki de “ebri” çağrımalarının kaynağı olduğu sonucuna yaklaşabiliyoruz. Hiç kuşkusuz, sondaki “u” veya “i” ya da “ı”, eber’i söyleyebilmemize yardım etmektedir. Bu nedenle de olabilir, modern Farsî’de sonda “vav” var; fakat dilin yapısı ve tarihi içinde gerekli görülmemektedir.

Peki “evren” de bu kategoriye giriyor mu, noya’dan noyan’ı, oz veya uz’dan ozan ya da uzan’ı biliyoruz. Kuşkusuz evren’den bir de “kenan” çıkarıyoruz ki, “Erez İsrail” demektir, tekrarlıyorum. Bu durumda pekiştirme mi, bilemiyorum. Daha araştırmaların başındayız ve ham sonuçlara sıçramamayı tavsiye ediyorum.

1) *Jewish Family Names & Their Origins - An Etymological Dictionary*, op. cit., p. 210.

CADDELER VE PARKLAR VE HASTANELER

Belki de çalışmalarına “sorulmayan sorular kitapları” demek daha uygundur. Bu deyişi hak edebilmek üzere, akla gelmeyen sorulara devam ediyorum.

Çetin Emeç’in Ankara ile ne ilgisi olabilir; Ankara’yı görmüş olması ihtimal dahilindedir, ancak, Ankara’da yaşadığı kuşkuludur. Ankara’ya bir hizmeti olduğu da bilinmemektedir. Ancak yeni açılan ve Ankara’nın eski en seçkin oturma mahallelerini yeni en seçkin oturma bölgelerine bağlayan caddeye, “Çetin Emeç” adı verilmiştir, peki “neden” demek zorundayız. Çünkü, Ankara’ya hiçbir hizmeti olmaması bir yana basında da hep magazinciydi ve buradan bir paraşütle büyük gazetelerin başına inip onları gazete olmaktan çıkarmıştı. Bugün Türkiye’de basının tükenmesinde en büyük ve en kötü rolü oynayanlardan birisidir. Öldürülmesine üzülüyorum, fakat, bunları bilmezlikten gelmek daha üzücüdür, not ediyorum.

Bu isimleri kim veriyor, bu ikinci sorudur. Neden hiç kimse, hangi gerekçeye dayanıyor, sorusunu sormuyor ve bu üçüncü sorudur.

Büyük yerlere bu tür ölümlülerin adını vermek, bir ülkede, büyük adamları küçültmek anlamındadır, değersizleştiriyoruz. Bu, ülkeyi küçültmenin de mekanizmalarındandır; hiç büyümemişlere, büyük isimler vererek küçültüyorlar. Usüldür.

Ölümlüleri tanrılaştırmak da öldürmektir.

Aykut Barka’yı geçiyorum, bir “devlet büyüğü” olarak gömülünceye kadar önemini anlamamıştık, derhal bir gemiye ad olmuştur; şimdi adı Boğaz’da sefer halindedir. Yalnızca orada mı, *Guggenheimer & Guggenheimer*, “barka” adını kaydediyor ve hem “Berk” ve hem de “Baruh” ile bağlantısını kuruyor. *Guggenheimer & Guggenheimer*, benim bar-kahane veya bar-cohen’den çıkardığım

“barkan” adının da “barka” misali, başlı başına bir Yahudi adı olduğunu da göstermektedir.¹ Mutlaka İbrani kavminden geldiklerini söyleyemeyiz; rantiye hallerini öldükten sonra da sürdürdüklerini söyleyebiliyoruz, son derece düşündürücüdür ve soruları sadece düşündürebilmek için formüle ediyorum.

Ve ben bir gün Türk Büyüklerimiz’in adlarını bu tür sözlüklerde bulacağımı hiç düşünmemiştim; bir türlü çözemediğim “neden büyükler” sorusuna ip uçlarını da sözlüklerde bulabiliyorum. Herhalde kesintisiz araştırmanın verimidir.

Abdi İpekçi de öldürülmesine yakın bir ad olmaktan çıkmış ve bir sıfat olmuştu; birisine, anlamı olmayan kelimeleri ettiği zaman, İpekçi bunları yazıyla çıkartıyordu, “abdileşme” deniyordu. Yaşarken, çok öz ve derin bir anlam olmuş, her yere taşıyordu. Ölümü talihsizliktir ve arkasında, sonradan yazılanlardan öğreniyoruz, bir yığın şarkıcı ve tiyatrocu metres bırakarak göç etmesine hâlâ üzülmüyoruz. Katillerinin doğru dürüst bulunamaması da aynı bir üzüntü kaynağıdır; bunu da tespit edebiliyorum.

Çetin Altan’ı mason ve Bülent Ecevit’i başbakan yapmakla ünlenmiş Abdi İpekçi’nin de Ankara ile bir bağlantısını kuramıyoruz ve burada üç saniye bile çalışmamış olması büyük ihtimaldir. Adına Ankara’da bir park var; İstanbul’da da adı caddelerde ve salonlardadır. Ve Abdi İpekçi her yerdedir. Bu ülke insanlarını “abdileştirme” mekanizmalarının başındadır, Ertuğrul’u öz oğlu sayabiliriz; Ertuğrul Özkök artık incarné “Abdi İpekçi” demektir. Ama yine de aralarında bir fark var, Ertuğrul, “Hiç Yahudi sevgilim olmadı” serlevhali başmakalesini neşrettiği zaman ben dilhun olmuş ve “çok çok” yollu açıklama yapmıştım. İpekçi ketum ve Ertuğrul övüngendir, en passant not etmiş oluyorum.

İpekçi, spor muhabirliğinden gazete yöneticiliğine uçmuş ve gazetelerin içini boşaltma karşı-devrimini başlatmıştır; Ertuğrul, akademik kariyerdan gazeteciliğe inerek bu karşı-devrimi tamamlamıştır. Öyleyse belki de cevabını da bulmuş durumdayız, “ne yaptı da”, bu ülkenin parklarına ve caddelerine yerleşti; cevabı, sorunun önünde gidiyor. Bunlar aydınımızla başlayarak insanımızı sürüleştirenlerdir.

Devam edersek, eğer “Varlık Vergisi” bir facia ise, bunu uygulayan komisyonun başında Lütfi Kırdar bulunuyordu ve tıp doktoru olmakla birlikte İstanbul Valisi idi, Kırdar nasıl oluyor da büyük salonlarda yaşamaktadır, sırada bu

1) *Jewish Family Names & Their origins – An Etymological Dictionary*, op. cit. 62.

soru var. Peki Varlık Vergisi'ni hem felaket saymayı ve hem de bunun baş uygulayıcısının adını dikili her taş koymayı nasıl açıklayacağız, şimdi buradayız.

Bu arada *Guggenheimer & Guggenheimer*'e bir kez daha başvurmak gereğini duyuyorum; "kir" olarak yazılan isme, İngilizcede "i" yoktur ve "a", "e" ve "u" zaman zaman bu sesi veriyorlar, ayrıca İbrani karakterlerle, kaf, yod, reş, verileni "kır" olarak okuyoruz, "cyrus" demektir ki büyük bir açıklık sayıyorum. Cyrus, İbranilerin Asuri esaretinden dönmelerini sağladığı için Yahudi kavminde kutsallar arasında anılmaktadır ve adı sıklıkla taşınıyor. Ben diğer çalışmalarımda İbrani söylenişinin "Koreş" olduğunu not etmişim;¹ Genelkurmay eski başkanlarından Doğan Güreş'in soyadı Koreş'in Türkçe okunuşuna benzemektedir. Hosrov ve Hüsrev de bu aile içindedir.

Öte yandan "Kırdar" ile "Kırca" aynıdır; "-dar" ve "-ca", birisi Farsî ve diğeri Türki, aynı ekler olarak kullanılabiliyorlar. Öyleyse Coşkun Kırca, Ali Kırca, Levent Kırca'lar ile Lütfi Kırdar arasında bir yakınlık kurmuş oluyorum; ancak bu dilbilimsel ve Onomastique bir yakınlaşmadır; akraba olup olmadıklarını bilmiyorum. Bildiğim, Kırdar ile Doğramacı'nın yakın akraba olduklarıdır; Erbil'e bağlayabiliyoruz. Mehmet Ali Erbil, Reha Muhtar da Erbil'den geliyorlar; Kırdar ile akraba olabilirler.

Bu arada Vehbi Koç'un damadı İnan Kırac'ın kardeşi Can Kırac da hep Koç'ta çalışmıştı, kır'ını da burada çözümleyebilir miyiz, araştırmak zorundayız. Ancak, bu Facia'nın en çok Koç'un rakiplerini rahatsız ettiği yollu bir nazariye var, geçerken kaydetmiş oluyorum.

Kartal'daki masonlara ait lokanta ya da kulübe saldırı düzenleyen ve kolu kopan Engin Vural ile ilgili bir gazete haberi, bilgimizi daha da genişletiyor; haberde "saldırı sırasında sol kolu koptuğu için Kartal Dr. Lütfi Kırdar Eğitim ve Araştırma Hastanesi'nde tedavisi süren Engin Vural..."² denilmektedir. Buradan da anlıyoruz, Kırdar'ın da adı, dikili her taş verilmektedir. Bir yandan "Facia" sayılan ve tüm Yahudilerimiz ile diğer İbrani asıllarının bir Haçlı

1) Cyrus. From the Persian, meaning "sun". In the Bible (Ezra 1:1), a king of Persia (c. 600-529 B.C.E.) who defeated the Babylonians and permitted the Jews in exile to return to Palestine. Koresh is the Hebrew spelling. Cy is a pet form."

Koresh'in İbrani yazılışı, Kaf, Şod, Şin, kayıtlıdır ve yukandaki "Cy", "Say" ve "Si" olarak söylenebilir. A. J. Kolatch, *The complete Dictionary of English and Hebrew First Names*, N. Y., 1984.

"Say" ile Türkiye'deki "Say" adları, Fazıl Say veya Ferit Hakkı Saymen ya da Yücel Sayman, arasında bağ kurulabilir; ancak ben Türkiye Say'larının Şay'dan, Şalom'dan Selam misali, geldiği düşünmesine meylediyorum. "Hediye" anlamında ve karşılığındadır. "Fazıl Hediye" daha manidar görünmektedir.

2) *Hürriyet*, 24 Mart 2004.

Seferi hedefi yaptıkları bir işin başında olmak ve hem de bu kadar baş üstü tutulmak, çok şaşırtıcıdır; ancak açıklığa kavuşturulduğu andan itibaren çok öğretici olduğunu görüyoruz.

Önceden haber verebilecek durumdayım; Varlık Vergisi Faciası'nın ülkemizdeki İbrani asıllıları fazla rahatsız etmediğini gösterebileceğim, ancak gelecek çalışmalarımızı beklemek zorundayız. Burada bir Neşter Operasyonu dgm savcısının, banka hesaplarına önlem konmuş olmasına karşın, tahliye edilen sanıkların hafta sonunda yüz biner dolar bulmaları karşısında şaşkınlık ifadesini hatırlayabiliriz; bir sandık var, ödemeler yapılmaktadır. Moda sözcükle bu "sözde" Facia'da da sandıkların işletilmiş olduğunu tespit edebiliyoruz. Acıtmamıştır, haykırma imkanı doğuruyordu, Demokrat Parti'nin kurulmasına yaramıştır ve öylece kullanılmıştır; kaldı ki, icra komisyonunun başında Lütfi Kırdar vardı, "mağdurlar" için her türlü kolaylığın tertip edildiği kesindir.

"Varlık Vergisi Faciası" & Sandık

Hani biz bunlara tedbir koymuştuk

NEŞTER soruşturmasını yürüten Ankara Devlet Güvenlik Mahkemesi (DGM) Savcısı Ömer Suha Aldan, sanıkların geçen cumartesi sabah 02.00'de biten duruşmada verilen 100'er bin dolar (yaklaşık 142 şer milyar TL) kefaletle tahliye kararının ardından paraları 6-7 saatte bulup öğleden vaktına kadar çok şaşırdığını belirtti.

Ömer Suha Aldan, "Sabah bu paraları bulmalarına şaşırdım. Mal varlıklarına tedbir koydurmuştum. Tedbirin beceremedik herhalde diye düşünüyorum. Ama hepşi varlıklı insanlar, eşlelerinden dostlarından da üçer beşer bin dolar almış olabilirler" dedi. Ömer Suha Aldan, Neşter soruşturması kapsamında 1994 yılında bir ilaç yolsuzluğunu araştırırken öldürülen ünlü sanatçı Yılmaz Erdoğan'ın amcası Sağlık Bakanlığı Tefiş Kurulu Başkan Yardımcısı Namik Erdoğan cinayetiyle ilgili dosyası yeniden açtığı iddiasını valanladı.

Neşter Savcısı Aldan:

Tedbir koymayı becerememişiz

NEŞTER soruşturmasını yürüten Ankara Devlet Güvenlik Mahkemesi (DGM) Savcısı Ömer Suha Aldan, sanıkların geçen cumartesi sabah 02.00'de biten duruşmada verilen 100'er bin dolar (yaklaşık 142 şer milyar TL) kefaletle tahliye kararının ardından paraları 6-7 saatte bulup öğleden vaktına kadar çok şaşırdığını belirtti.

Ömer Suha Aldan

Ömer Suha Aldan, "Sabah bu paraları bulmalarına şaşırdım. Mal varlıklarına tedbir koydurmuştum. Tedbirin beceremedik herhalde diye düşünüyorum. Ama hepşi varlıklı insanlar, eşlelerinden dostlarından da üçer beşer bin dolar almış olabilirler" dedi. Ömer Suha Aldan, Neşter soruşturması kapsamında 1994 yılında bir ilaç yolsuzluğunu araştırırken öldürülen ünlü sanatçı Yılmaz Erdoğan'ın amcası Sağlık Bakanlığı Tefiş Kurulu Başkan Yardımcısı Namik Erdoğan cinayetiyle ilgili dosyası yeniden açtığı iddiasını valanladı.

Ömer Suha Aldan, bu konuda kendisine soruşturmanın başında bir ihbar geldiğini, ancak ilgili olmadığını belirlediğini açıkladı.

Ankara Devlet Güvenlik Mahkemesi Savcısı Ömer Suha Aldan, "Sanıklardan İbrahim Erdoğan'ın evinde bulunan ruhsatsız silahın, Namik Erdoğan cinayetiyle bağlantısı olduğu iddia edilmişti. Araştırdık hiçbir ilgisiz yokmuş. Bu iddia doğru değil. Bu yönde bir soruşturma olduğu iddiası yanlış. Sansasyon" dedi.

Bu arada DGM çevrelerinde, sanıklardan Fahri Örküp'ün tahliye parasını olan 100 bin doların dün itibarı ile yatırmadığı için cezaevinden çıkmadığı öğrenildi.

Ancak Eskişehir'de vergi şampiyonu olan Örküp'ün de paranın vesp tahliye olmasının beklendiği kaydedildi.

■ Bu yazı ABİTÜTÇÜ / ANKARA

Demek ki, L. Kırdar heykeli dikilecek adamdır.

Bilim, görüntü ile öz'ün farklı olduğu yerlerde ortaya çıkmaktadır. Çıkar-tan önemlidir; ancak daha önemlisinin bu farklılık olduğuna işaret ediyorum.

Son olarak Mazhar Osman'dan söz edebiliriz; adı üzerinde Bakırköy Has-tanesi'nde iki yıldan uzun bir mücadele vardı. Hastane yönetimi, Bakırköy Hastanesi'ne "Mazhar Osman" adının verilmesini istemiyorlardı ; Mazhar Os-man'ın katkılarının inkarından kaynaklanmamaktadır. Bu isim, delilik ve de-li doktorluğu ile özdeş idi ve Hastane yöneticileri hastanelerinin "tımarhane"

*Sabetayistlerimiz Ölmesinler:
Tımarhane & Mazhar Osman*

İki yıl gecikmeli gelen vefa...

ürkiye'de modern psikiyatrinin kurucusu Ord. Prof. Dr. Mazhar Osman Uzman'ın adı, iki yıllık mücade-lenin sonunda Bakırköy'deki ruh ve sinir hastalıkları hastanesinin resmi adı olarak kullanılmaya başlandı. Hastanenin girişindeki tabelaya eklenen "M. O. Uzman" yazısı belli belirsiz kalsa da yeni başhekim tabelanın değiştirileceğini söyledi.

Mazhar Osman'ın adı, hayattaki tek asistanı ve hasta-nenin eski başhekim Dr. Faruk Bayülkem'in girişimleriyle iki yıl önce kurucusu olduğu Bakırköy Ruh ve Sinir Hastalıkları Hastanesi'ne verilmişti. Sağlık Bakanlığı, ünlü doktorun ölümünün 50'nci yıldönümünde bu kararı almıştı. Ancak 2001'de alınan karar uygulanmamıştı. Hastane yönetimi tabelaya Mazhar Osman Uzman'ın adını yazmaya yanaşmamış, gerekçe olarak da "Mazhar Osman Uzman'ın adını yazmaya yanaşmamış, gerekçe olarak da "Mazhar Osman" adının tımarhane çağrışımı yaparak hastanenin imajına zarar vermesi"ni göster-mişti. ■ **AYŞEGÜL AYDOĞAN**

olarak bilinmesini kabul etmiyorlardı; çünkü ilgi ve tedavi alanları çok genişle-miş ve akıl hastalıklarını çok aşmıştı. Alkolizm te-davisi gören bir kimse "tı-marhane" olarak bilinen bir yerde enterne olmak is-temeyebilir ki, normaldir.

Mücadelelerini kaybet-tiler. Bu son derece "Müs-lüman" hükümet zamanın-da ve eşinin çarşafı olduğu iddia edilen bir bakan za-manında, "Mazhar Osman" adı konmuştur. Mazhar Osman ise İbrani asıllıdır; ülkemizde caddelere, park-lara, hastanelere ve diğer önemli yapılara İbrani asıl-lıların adlarının konması, yazısız anayasamızın hü-kümleri arasındadır.¹ Dışı-na çıkmıyoruz.

Milliyet, 26 Kasım 2003

1) Bu konuyu, "yazısız anayasa", *Tekeliyet*'in daha sonraki ciltlerinin birisinde ele alıyorum. Türki-ye, "yazılı anayasa" dönemini çoktan geride bırakmıştır; belki de geriye dönmüştür, diyebiliyoruz.

KİTAPLAR VE SÖZLÜKLER

Bu çalışmamın, *Tekelistan*, yep yeni bir disiplinin kapılarını açtığını artık netlikle söyleyebiliyoruz. Artık bütün dünyada bir tartışma, ilgi ve araştırma var. Bizim için sevindirici olan, bizim, Türkiye düşüncesinin buna sonradan katılmış olmamasıdır; usûlen ve teamülen sonradan katılıyordu. Şimdi, önceden ve bağımsız olarak araştırmaya başlamış haldedir; dış dünyanın buna katıldığını görüyoruz.

Burada benim, bu yeni ve enternasyonel araştırma alanıyla ilgili bir “survey” yazmam beklenmemelidir; beklenmediğini de biliyorum. Fakat bu ilginin varlığının bir kanıtı olarak, Leyla Neyzi’nin, “Sabbateanism, National Identity, and Subjectivity in Turkey” başlıklı incelemesine işaret edebiliyorum, incelemesinin ilk sayfasından, Sabancı Üniversitesi’nde çalıştığını öğreniyoruz.¹ Bu inceleme için, “I would like to thank March David Baer, Rifat Bali, Özgür Canel, Miriam Geerse and Esra Özyürek,” bir teşekkür listesi var; ancak “my greayest debt to Fatma Anğ, who wanted to speak out”, en çok da Fatma Anğ’a borçlu olduğunu ifade ediyor ki haklıdır. Fatma Anğ, 1997 yılında cüretle ve açıklıkla konuşmuştu; Leyla Neyzi’nin incelemesi buna dayanmakta ve İngilizce okuyabilen dünyaya hitap etmektedir.

Neyzi, incelemesinin hemen başında şunları kaydetmektedir: “Descendants of the Sabbatean community of Ottoman Salonica now live mostly in Turkey, in the city of Istanbul. Officially Muslim Turkish citizens, they have been ardent supporters of the Turkish modernity project.” Bunlar, hiç kuşkusuz Leyla Neyzi açısından büyük bir bilgisizlik değilse, tam bir mezenformasyondur. Leyla Hanım, a-) nerede ise sadece İstanbul’da yaşadıklarını ileri sürüyor ki, çok büyük bir yanılgı içinde olduğu kesin görünüyor; Manisa,

1) Leyla Neyzi, *Remembering to Forget: Sabbateanism, National Identity, and Subjectivity in Turkey*, Comparative Study of Society and History, 2002.

İzmir, Muğla, Akseki, Mersin, Adana, Hatay, Antep, Van, Siirt, Trabzon, Kırklareli, Edirne, Gelibolu ve Ankara'nın bazı ilçeleri çok yoğunlukla yaşadıkları ve ilk akla gelen yerlerdir. Haritalarını başka araştırmacılar ve bu arada ben de yayınlamış bulunuyorum. Leyla Hanım'ı düşündürmek ve araştırmaya özendirmek üzere, Adana'dan ve Trabzon'dan çıkan pek çok şarkıcı ve sanatçının İbrani asıllı olduklarını hatırlatmakla yetiniyorum. Artık İbrani asıllıların ve bu arada sabetayistlerin sadece İstanbul ve İzmir'den çıktıkları ve yalnızca zenginler içinde bulundukları düşüncesine "yanılgı" demek azdır, "yalan" demek yerindedir ve bunu terk etmek zorundayız.

Sadece üniversite veya diğer kariyer jurilerinde, sanat ve edebiyat ödülleri "seçici" kurullarında değil, güzellik yarışmalarında, "star" avcılığında, ses sanatçısı seçiminde, heyetler tümüyle sabetayist hegemonya altındadır. Bunları yakın zamanda ortaya çıkarmamız, bunun bir yakın zaman gerçekliği olduğu anlamına gelmemektedir. Daha da açık not edebiliriz, güzellik kraliçelerimiz Keriman¹ Halis, Günseli Başar veya Neşe Erberk'in ve diğerlerinin İbrani asıllı olduklarını, ben, bilimsel yollarla ve çok çeşitli kriterleri uygulayarak çıkartabilirim; bu ayrı, ancak Leyla Neyzi'nin bunları ezbere, Farsî "az", -den ve -dan, "ber" ise göğüs demek olup, kalpten, İngilizce by hearth, demektir, bildiğini düşünmek zorundayım.

Leyla Hanım, b-) Türkiye'de çağdaşlaşmanın ateşli destekçileri olarak gösteriyor ki, daha büyük bir yanılgı olduğunu sanmıyorum. Sabetayistlerimizin Kemalizmin oluşumunda ve kodifikasyonunda çok belirleyici olduklarında kuşku bulunmuyor; ancak artık Arap-karşıtı bir İslamın ateşli savunucusudurlar. Sabetayistleri çıkarınız, bugün İslamîk tarikatların pek çoğu çökecektir ve akp hükümetinin yerinde yeller esecektir; bundan şüphe duyamayız. Bugün sabetayist-kemalistler ateşli modernite karşıtıdır; "Atatürk" adı ile Kemalizmi birbirinden ayırma nazariyesini de sabetayist kalemşörlerin icat ettiklerini görüyoruz.

Ayrıca, Leyla Neyzi'nin, incelemesi için teşekkür ettiği zevatın İbrani asıllı olduklarını düşünebiliriz, akp kadrolarında, belediye başkanlarında büyük bir İbrani tonu teşhis etmekte güçlük çekmeyeceğini söylemek gerekli ve yerindedir. Fakat yine de Fatma Arığ ile yaptığı mülakat nedeniyle teşekkür borçluyuz ve eninde-sonunda, hep birlikte bir açıklığa ve aydınlığa

1) İbrani "oz" veya "uz" ile "-an" ekinden, "ozan" veya "uzan" misali, İbrani "kerim" adına, "an" eklemeyle "keriman" olması mümkündür. İ. İpekçi'nin oğlunun "kerim" adını taşıdığını biliyoruz.

yol alıyoruz.

Neyzi, Rifat Bali'ye de teşekkür ediyor ki, Türkiye Yahudi cemaatinin bu yaramaz çocuğuna ben de teşekkür duygularıyla doluyum. Çalışmalarıyla ülkemizde Yahudilik bilgi ve biliminin gelişmesine önemli katkılarda bulunuyordu; en çok yeni doğruları çıkaran ve gerçeklerin üzerini en az örten olarak tanıyorum. *Guggenheimer & Guggenheimer*, "bali" adının, Abraham adını ikame ettiğini de kaydediyor;¹ belki Rifat Bali de bilmiyordu. Bunu, teşekkürlerimin bir ifadesi olarak kabul etmesini diliyorum.

Fakat Bali'nin son çalışmalarından eskisi kadar hoşnut olmadığımı belirtmek istiyorum; bu, beni çok eleştirmesinden kaynaklanmıyor. Eleştiri beni rahatsız etmiyor ve az eleştirildiğimi düşünüyorum ve özellikle bu tür yol açan çalışmalarda daha çok eleştiriye ihtiyacımız var. Benim hoşnutsuzluk kaynağım, Bali'nin vezin'i kaybetmekte olduğu izlenimimdir; çünkü bilimsel çalışmalarda eninde-sonunda vezin önemli olmaktadır. Polemik, vezin'e karşı değil, unsurları arasındadır, öyle görüyorum.

Polemiksiz bir yazın, ölümler içindir. Ölümler için yazanlar, öldüklerini bilmeyenlerdir.

Rifat Bali'nin, 2004 başında çıkan "Devlet'in Yahudileri ve 'Öteki' Yahudi" kitabı, sabetayizm alanında kısa zamanda aldığımız mesafeyi göstermesi açısından da değerlidir; rahatlıkla ve her cephesinden tartışabiliyoruz.² Burada bizi ilgilendiren Bali'nin bu alana cüretle ve ölçü dışı bir biçimle girmesidir; belki de geç kalmışlığına bağlayabiliriz.

Bali, şöyle de başlıyor: "Genellikle faşist, milliyetçi ve İslamcı çevrelerde rastlanan bu 'sabetaycı avına' Marksist gelenekten gelen Prof. Dr. Yalçın Küçük de nevi şahsına mahsus dilbilim nazariyeleriyle katılarak alana yeni bir lezzet ve tat getirmiştir."³ Bu, hiç kuşkusuz Bali'nin hakkımda lütfettiği en hoş ifadedir, hoş olmayanlarını görmezlikten geliyorum. İki nokta var, birincisi, beni Marksizm ile bağlayarak bu alanda çalışmamı yadırgamak yaygındır. İkinci nokta ise şudur; Türkiye Marksistlerinin bu alandan uzak durmaları, Marx'dan değil, Türkiye aydınına ve sol hareketine İbrani asılların egemen olmalarından ileri geliyordu. Ben ise ailemde, evlilik yoluyla sabetayistler teşhis etmekle birlikte, bunu büyük bir hoşnutsuzlukla karşı-

1) *Jewish Family Names & Their origins- An Etymological Dictionary*, op. cit. p. 6.

2) R. N. Bali, *Devlet'in Yahudileri ve "Öteki" Yahudi*, İletişim, 2004.

3) *ibid.*, s. 369.

lıyorum, İbrani “kök” veya soy’dan gelmiyorum.¹ Hegemonyanın dışında kalıyorum. İçinde olmak eskiden modernite ve dışında olmak, şimdi özgürlük ile özdeştir. Sabetayistlerimizin çoğunluğu şimdi, her türlü özgürlüğün karşısında, gericiliğin yanında ve karanlık bir Türkiye mücadelesinin içindedir; azınlık sabetayistler, çoğunluğa karşı savaş halindeler. Bu taftadırlar.

Kabul etmek gerekiyor, Rifat Bali’nin bu çalışması, sabetayizmin iç davranış kalıpları konusunda en zengin derlemedir; yazılı kaynakları kullanmasının dışında bazı mülakatlar da yapmış durumdadır. Kitabına aldığına göre bunları otantik sayıyor; bunlardan birisini aktarıyorum: “Yetmiş yaş ve üstündeki yaşlı kuşak bu kimliğin izlerini halen muhafaza etmekte, evde İspanyolca konuşmakta, Yahudi mutfağına göre yemek yapmakta, yemeklerine Yahudi adları vermekte, dini bayramlarda evlerine sakladıkları dini kitapları okumaktalar. Ayrıca bu yaşlı kuşağın biri Türk diğeri de Yahudice olmak üzere iki isimleri var. Sabetaycı kökenli kişilerin cenaze namazları hep Teşvikiye Camii’nde kılınır, cenazede imam töreni İslam dinine göre icra ederken, avluda bekleyenler arasında bulunan bir ‘hahamlar’ gurubu da sabetaycı ritüellere göre dua okurlardı.” Çok güzel, bunlar benim daha önce yazdıklarımla, bilip de yazmadıklarımla ve yaptığım gözlemlerle uyum halindedir. Bu tespit için Bali’ye teşekkür borçluyuz.

1) Benim doğup büyüdüğüm yörelerde, Iskenderun, Antakya, Adana, Mersin, Gaziantep’te, hem İbraniler çok yoğunlardı ve hem de “türkleşmek”, “İslamlaşmak”, “muasırlaşmak” davetine hem de kahir ekseriyetle olumlu cevap verdiler. Bu cümleden, her yaz Adana’daki bağlarına koşmak için heyecan duyduğum, ne yazık ki şimdi “Demirel Bulvarı” veya “Özal Bulvarı” olmuşlar, İzzet Enişte’nin, soyadı “Erozan” idi, böyle daman olduğunu bildiğinden emin değilim, evinde org vardı, orgu ilk kez Şaziye Teyze’nin evinde gördüm, İzzet Usta’nın, biz öyle derdik, akerdeonu hep omuzunda asılıydı, şimdi fark ediyorum, kuzen ve kuzinlerimin adları Onomastique uygunluktur, bu uygunluğun torunlarında da sürdüğünü duyuyorum; işte kalıntının, arkeolojinin ve bilimin gücü buradadır ve başka enişteilerimde de teşhis edebiliyorum.

Ondokuzuncu. yüzyılda Hollanda’da da, “dutch’laşmak”, “Hristiyanlaşmak”, “çağdaşlaşmak” akımı var, Yahudiler buna uymuşlar. Belki daha sonra ve bir bölümü 1967 itibarıyla Judaizme dönmüşler.

Tekeliyet’in yeni ciltleri için araştırmalarım ve planlamalarım tamamlanmış haldedir. Orada ele alıyorum.

Katkı 11

DEVLET Mİ - İBRANİ Mİ?

Subay ve Doktor Dostum Orhan'a

Habere göre, "Türkan hanım 'Kadir Bey gömecek' dedi"; buradaki Türkan'ın evlilik öncesi soyadı, "civelek" olup, kökü civ'dir. Civ'in, İngilizce "jew" ve Fransızca "juif" telaffuzuna çok yakın olduğunu ve hatta bazı İbrani uzmanlarına göre, son ikisinin, birinciden çıktığını, diğer kitaplarımda göstermiştim. Yine habere göre, "Sakıp Ağa'ya devlet töreni yapıldığı için cenazenin başındaki amir, 'biz gömeceğiz, kimseyi koymuyoruz' dedi"; ancak öyle anlıyoruz, devletin hükmü işlememiş ve devlet töreni yapılamamıştır. Sabancı'yı Eriş defnetmiştir; cüretkarane olduğu kesindir, bir deklarasyon sayabilir miyiz, bir sorudur.

Resimde görülen ve mezarın içindeki şahıs K. Eriş olarak kaydedilmektedir; bu soyaddan Meral Eriş'i biliyoruz, bir vakıfçıdır ve aşırı Avrupacı olarak hatırlıyoruz. Soyadı, kocası Ali Eriş'ten gelmektedir, "derviş" soyadının, "deriş" türünden bir varyantı olması ihtimal dahilindedir; öyleyse sabetayizmin kapancı kolundan olduklarını düşünebiliriz.

Fakat ben yine de "sabetayist" nitelemesini geri plana atmakta ısrar ediyorum; bilemeyiz. Büyük iş adamları, "oligark" diyoruz, arasında kripto-yahudi teşhis edebiliyorum, sabetayist olup olmadıklarından hem emin değilim ve hem de önemli bulmuyorum. Önemli olan kripto vasıflarıdır.

İktidar, kriptodur.

Bu ıspanyol yüzlü definci, K. Eriş, "üzerinizde çok vasiyet var mı" sorusuna şu cevabı veriyor: "Çok. Allah hepsine gecinden versin. Nev-

zat Ayaz, Kutlu Aktaş, Yalım Erez, Bircan Eresin, Korkut Özal..." Bu liste tanındıktır; ilk ikisi İstanbul valisi oldular, birincisini Bülent Ecevit vali, Kenan Evren bakan yapmıştı. İkincisi, Berna Müren'in akrabasıdır, Berna Yılmaz olarak da biliniyor, Şişli Terakki'dendir, Berna'nın eşi Mesut Yılmaz vali ve bakan tayin etmişti. Yalım Erez'i işaret etmiştim, "erez" İbrani, "toprak" demek olup "Erez Israel", vaat edilmiş toprak anlamına da geliyor; diğer yandan, noktaları ihmal etmeyi hep tercihliyorum, "ozal" veya "ozel" olarak de yazılmaktadır, "özal" ya da "özel" hem dil uyumu ve hem de kamuflaj sağlamaktadır. "Oz-al" veya "Oz-el", tanrının evi, anlamındadır; Halil Turgut Ozal, Mesut Yılmaz'ı keşfetmişti ve Korkut Ozal da, "ak" parti için "tayinler dairesi başkanlığı" yapmaktadır.

Görevi, dostlarını son yolculuğa uğurlamak

Kadir Eriş'in işi, dostlarını son yolculuğa uğurlamak. En son, vasiyeti üzerine Sakıp Sabancı'yı mezarına yerleştirdi. Bu işi para için yapmıyor. Dahası Eriş, oldukça zengin bir işadımı...

Kadir Eriş, Rumeli ve Lom kullupları, İKV Takımı grubu üyeliği ile İstanbul Ücretleri ve Turizmci-ler Derneği yöneticiliği gibi bir çok görevi üstlenmiş ve derneğin de üyesi. Bazıları ona "Şeh" diyor. Son görevini yaptığı günleri 2100'e kadar sayması mümkün. Herkesin bu işi 26 yaşındayken yaptığı da bir komünistlerin vasiyeti üzerine başlıyor. Ona göre bu iş Allah'a karşı emazet yapıp, karşı kutlu bir görev. Vahide Koc, Halil ve Ömer Sabancı, Barış Kuntay, Halil Özal, Yusuf Özal'a da son görevini yapmış. Kadir Eriş bu işi nasıl başladığını şöyle anlatıyor:

■ **Be işi kimden öğrendiniz?**
1959'da Malıyda Hacı Çekirdek'in öğrendim. CHP altınlarında bir muhakkı Hacı Bey. Maaddi durumu iydi. İki gücü emazet talibi yapıyordu. Malıyda Hacı Çekirdek'den önce emazet alen alır gelir. Elime bu işi yaktım buldım. Benden sonra bu işi yapacak kimse kalmıyacak. Ben bu işi öğren. Büyük serap kazanacağım. Manen zevki alacağım. Huzur duyacağım. dedi. Hacı Bey'i cırak aldım. 1968'de İstanbul'a gelince Hacı Çekirdek'in İstanbul'ta temakta olarak kurtuldu. Ben de onun devam ettim. Hacı Bey'in yaşı 85. Bu güne kadar 7 hün azatından mezar gömüldü.

■ **En son Sabancı'yı defnettiniz. Sabancı'nın mezar vasiyeti var mıydı?**
Özdemir Sabancı vasiyetinde Sakıp Bey beni aradı. Adana'ya gittik. Üç kulu mezar açtılar. Mezarı gördük. İlerim öğreniyorduk. Öldüm. Zindan'dan Hacı Sabancı vasiyet edince beni aradı. Gittiğim orda Özdemir Sabancı'nun azatını gördük. Rahmetle Sakıp Ağ'a da Kadir Bey karamerkezi gömüldü. Bana her işi olma bende.

Ben gömerken dedi. Sakıp Ağ'a ya devlen istemi yapıldığı için emazetin başında amir bu gömergezi kumaynı koymuyunuz dedi. Dedim ki: Devlet toprağına dazırmıdır. Toprağına elime müdahale etmes. Turkan Manen. Kadir Bey gömergezi dedi. Ben de Ağ'a son görevimin yapıp.

■ **Özellikle çok vasiyet var mı?**
Çok Allah hepsine geçinden verim. Nevza Ayaz, Kutlu Aktaş, Yalım Erez, Bircan Eresin, Korkut Özal.

■ **Nihye niyet kıldığınız var mı?**

Ben gitmezsem bu iş mezar hazırlar yapacaklar. Onlar da işi bilmiyorlar. Yukarıdan hoca tanıdıkları onlar da yapacaklar. Hocalar mezarı girmez.

■ **Be işi peşkarla mi yapmaktı geçirdiyor?**
Oluyor içimemeyerek. Nank olabilecek, serip düşebilecek. Ben umduğum, sevdiğim insanlara giderim. Her de hatırıni kırmayacağım. Dostların yakınlarına. Ben vasiyet edince yakınları hemem beni bu işi Serpahasıyem de kever girim. Olmazsa. Buzar geçirdim derim. Benim bu yaktan sonra ne pa-

ryıla ne de mezarı bu işim olmaz. Ben hasaneler, hapshaneleri, mezarlıkları giderim.

■ **Mezarı sizde de mi?**
Benim Öccemim kullar veremez. Terakki eder Allah razı olsun derler. Bu kahdir. Bazen gönde iki işi gömüyorum. Bazen halada bir okuyor.

■ **Sizin vasiyetiniz var mı?**
Yetiştircek bir cırak bulamadım. Vasiyet edecek kumar yok. Hacı Bey ve ben gittiğimiz bu işi öldür insanlar öldürdüm. Mezardan korkuyor. Ben her sabah gıcireleride emazet isteniriz. Benim Kim ölmüş. Nereden kalıyor.

İşadımının ilginç özelliği

2 binden fazla kişiyi defnettir

Zengin bir işadımı olan Kadir Eriş'in ilginç bir özelliği var. O insanları, özellikle de dostlarını son yolculuğuna uğurluyor. Sabancı'nın naaşı mezarı inerken de oradaydı. [Sayfa 18'de]

Fakat yine de eklemek durumundayım; yeni “sabetayist” camiler teşhis edebiliyoruz. Marmara Üniversitesi İlahiyat Fakültesi Camisi’ni, bunlardan sayabiliyorum. Buna şunu da ilave edebiliriz; Eylülist cuntanın kadro deposu olan ve “Türk-İslam Sentezi” mucitleri “Aydınlar Ocağı” mensuplarının çoğunun sabetayist olduklarını artık biliyoruz; namaz ve oruçtan hiç geri kalmadılar. Bunlardan ve bunların yakınlarından göçenlerin cenazelerinin buraya getirildiğini görüyoruz; ayrıca, Leyla Hanım ciddi olmalıdır, çok muhafazkardırlar. Türkiye’de modernitenin tam karşısında bir yer tutan ve her cephede aşırı muhafazkar olan 12 Mart 1971 ve 12 Eylül 1980 Darbeleri, sabetayist mimaride idiler ve sabetayist hegemonyayı yansıttılar. Demek ki, sabetayizm ile modernite özdeşliği artık tarihin çok gerisindedir. Bu açıklığa da ulaşmış haldeyiz.

Yeni Cami & Karakaşlar & Albayraklar

Karakaş dualarla uğurlandı

GÜMÜŞYAKA'DA TOPRAĞA VERİLDİ

Yakalandığı pankreas hastalığından kurtulamayarak hayatını kaybeden İstanbul Gençlik ve Spor eski İl Müdürü İrfan Karakaş'ın eşi Z. Asuman Karakaş'ın cenazesi, İlahiyat Fakültesi Camii'nde kılınan cenaze namazını müteakip Gümüşyaka aile mezarlığında defnedildi. Karakaş'ın cenaze namazına spor, siyaset ve iş dünyasının önde gelen isimleri katıldı. Namaz öncesi Asuman Karakaş'ın eşi İrfan Karakaş, oğlu Ergin ve kızı Dilsuraba taziyeleri kabul etti.

CENAZEYE KATILIM GENİŞ OLDU

Cenazeye Fenerbahçe Kulübü Başkanı Aziz Yıldırım, Galatasaray eski yöneticilerinden Ergun Gürsoy ve Abdurrahim Albayrak, Beşiktaş eski yöneticisi İhsan Kalkavan, Maltepe Belediye Başkanı Bahattin Uyanık, Turgut Yılmaz, Rasim Zaimoğlu, Cavit Kavak, Orhan Keçeli, Albayrak Şirketler Grubu Yönetim Kurulu üyesi Kazım Albayrak ve Nuri Albayrak, İdari Koordinatörümüz Haluk Çimen, Abdullah Kızıllı ile kalabalık bir cemaat katıldı. ■ OKTAY MEHMET, İSTANBUL

Çalışmalarımda, “kadın yazar” Cahit Uçuk’un anılarından, temkinle kullanmakla birlikte, çok yararlandım; temkinli olmak, yer yer belleğinin zayıflamış olduğu izleniminden ileri geliyor. Anılarından, ailesinin önemli bir bölümünün Şişli Terakki’de okuduklarını, yükseldiklerini öğreniyoruz; olağanüstü güzel bir genç hanım iken neredeyse hiç aşk evliliği yapmamış olması da dikkat çekicidir. Endogami kuralının veya Türkler ile evlenme yasağının aşk evliliklerini ortadan kaldırdığını görebiliyoruz; yasak, ne yazık, aşkı unutturmaktadır. Sabetayist “yazarlarımızın” aşkı ve cinsel ilişkiyi bilmedikleri yollu önermem burdan kaynaklanıyor; “kadın yazar” Uçuk beni teyit ediyor. Bu arada not etmek istiyorum, anılarını okudukça Uçuk’un evliliklerinin çok sıradan ve imajına hiç uymadığını tespit etmek beni üzüyordu ve şimdi yazıyorum.

Selanik’ten çok geç gelen, ama mübadil olarak Antalya’da ölçüsüz arazi ve konak alan anneannesinin nakşibendi ve annesinin bektaşi olduğunu yine Cahit’ten öğrenmiş bulunuyoruz. Bunun analizi *Tekeliyet*’tedir, geçerken not edip devam ediyoruz. Cahit’in kendisi ise arusi tarikatındandır ki, bunları, *Tekeliyet*’in gelecek ciltlerinde ele almayı planlamış bulunuyorum.

Güzel, ancak şu soru ortadadır; Bir tarikata mensup veya bir “efendisi” olmayan sabetayist kaldı mı? Kabalayı, mistisizmi ve sufizmi göz önüne almadan modernite teşhisi bir yanılgı değilse mezenformasyondur. Demek ki, bilimi varlıklı aile kızlarının eğlencesi olmaktan çıkarmak zorundayız. Üniversitelerimiz İbrani asıllıların ve/veya Gülen Tarikatı mensuplarının tımarıdır; buradan araştırma ve bilim bekleyemeyiz.

Burası da güzel fakat R. Bali neden Cahit Uçuk ile mülakat yaptı, bunu anlayamıyorum. Yaptıktan sonra neden yayınladı, bunu ise hiç anlamıyorum. Yakıştıramıyorum. Bu son derece uçuk mülakatın sadece bir bölümünü buraya alıyorum.

Katkı 12Mülakat

**RİFAT BALİ, R.B.
VE CAHİT UÇUK, C.U.**

R.B.- O haham şeyi efsane mi?

C.U.- Hayır efsane değil, efsane değilmiş, anneme arkadaşı anlatmış.

R.B.- Neden öyle yapıyorlar?

C.U.- Tohum alacaklar, iyi tohum, öbür tohumlar bozuktur, ondan efendim alırlarmış. Haham Efendi çok sağlammış. Onun tohumlarından döl üreyecek. Yoksa kendi kendilerine o sıska oğlanla, fakir oğlanla zengin kızın çocuğu ne olacak? Sıska olacak. Zaten küçük bir kalabalık. Büyüyememişler fazla. Müslüman olduktan sonra hiç büyümemişler.

Endogami zorunluluğu ve daha doğrusu “Türk” ve “Müslüman” olanlarla cinsel ilişki ve nihayet evlenme yasağı üzerinde çok durmuş haldeyim; pek çok zorlukları var. Neler mi, bunu, daha sonraki çalışmalarında biraz daha ayrıntılı olarak ele almayı umut ediyorum; bu yasakla, bir yandan kavmi özellikler korunmakta, olumlu sayılabilir ve diğer yandan ise zeka dahil her türlü kötüleşmeye yol açmaktadır. Şimdi hemen hemen bütün tv spikerlerinin seferad asıllı olmalarını belki de “olumluluk” yanına bağlayabiliriz, Ladino bilmeleri, İspanyolca’nın bozulmuş bir şeklidir, pek çok sözcükleri kolay ve güzel çıkarmaları imkanını doğurmaktadır, gırtlak seslerinde zorlanmıyorlar, uzun yüzler ile renkli gözlerini İspanya’dan getirdiler. Demek, sabetayist kalkışma ile Türkiye’nin yüzü İspanya’ya daha da yaklaş-

miş durumdadır. Buna karşın, zamanla aptallaşmaları ve hatta kuş beyinli olmaları ise gözlenebilir bir olumsuz taraftır, bunu teşhis edebiliyoruz. Cahit Uçuk, bu kötüleşmeyi önlemek için, seferad gelinlerinin önce hahamlarla gerdeğe girdiklerini ileri sürmektedir; bebekler gürbüz doğmaktadır. İddiası budur.

Buna inanmakta çok güçlük çekiyorum ve R. Bali'nin bu kitabının dışındakı hiçbir yerde rastlamadım, "Kuzu Bayramı" ayrıdır ve ayırıyoruz. Ayrıca seferad olduklarını bildiğimiz K. Derviş ya da İ. İpekçi'ye baktığımızda hiçbir zeka iyileşmesi tespit edemiyoruz; dolayısıyla bunu, "kadın yazar" Cahit Uçuk'un belleğinin zayıflamasına ve/veya hâlâ roman yazmak istemesine bağlayabiliriz. İnandırıcı olmaktan uzak kalmaktadır. Düzeltiyorum.

* * *

Rifat Bali ile nerede ise aynı zamanda, Baruh Pinto'nun "The Sephardic Onomasticon" adlı isim-sözlüğünü yayınlaması ayrı ve önemli bir gelişme olmuştur; bu alanda bilimselliğe doğru hızlı adımlar attığımız anlamındadır. Sözlük, İngilizce, Fransızca, İbrani, Judezmo, İspanyolca ve Türkçe ön-sözler ve açıklamalar içermektedir; her adın, bu altı dilden açıklamasını da buluyoruz. Bu, Türkiye'de Onomastique alana önemli bir katkıdır, sevinierek not ediyorum.

Kuşkusuz bu sevinç, Pinto'nun sözlüğünün mükemmel olduğu anlamına gelmemektedir; çünkü dünyada Yahudilik bilimi mükemmel olmamak bir yana zaafarla malüldür. Judaique bilimin bütün zaafalarını burada da buluyoruz. Belki de bu sözlük için, pek çok açıdan, Püsküllüoğlu'nun Türkçe isimler sözlüğünü aratmadığını söylemek yeterlidir; Türkçe olmayan isimleri de Türkçe saymakta ve göstermektedir.

Baruh Pinto, "naz" veya "reyhan" isimlerini Türkçe kaydediyor; her hangi bir İbrani isimler sözlüğüne bakıldığında ya aynen veya pek az bir değişikliklerle bu isimleri bulabiliyoruz. Bizde "naz" adını taşıyan İbrani asıllılar var, belki de sabetayist oldular. "Reyyan" veya sözlüklerde olduğu haliyle "raihan" bizde de var, hâlâ Yahudidirler; Peygamber Hazretleri'nin cariyesi "Reyhan" ya da "Reyan" Yahudi idi ve öyle kaldığını tahmin ediyoruz. Pinto'nun sözlüğünde bu tür falsifikasyonlar çoktur; fakat bu ikisi ile yetiniyo-

rum. Ayrıca Pinto, “aksoy” adını veya soyadını hem Türk ismi olarak kaydediyor ve hem de “ak” ve “soy” sözcükleriyle açıklamaya çalışıyor ki “an etymological resaerch” iddiasına uymamaktadır, İbrani Onomastique’te tam çeviriye cevaz var. Kaldı ki, bu değerli çalışmayı hazırlayan Baruh Pinto, “ak” sözcüğünün, On İki kabileden birinin adının karşılığı olduğunu bildiğini düşünmek durumundayız; “ulusoy”, “yücesoy” ya da “gürsoy” en yaygın olanlarıdır, buradaki soy’lar bir bağlantıyı çağrıştırmaktadır.¹ Ak’ın İbrani karşılığıyla bir “ünlü” soyadı sahibini bu yılki çalışmalarımın birisinde açıklamayı planlıyorum, daha da net bir tablo demektir.

Bu sözlükte, “ipekçi” girişine rastlamıyoruz; fakat “ipekçioğlu”, “ipekoğlu”, “ipekel”, “ipeker” var. “Pamuk” da yer almamaktadır, “pamukeli”, “pamuklu” çıkmaktadır. Öte yandan, “sabancı” soyadına da rastlamıyoruz; “saban”, “sabanay”, “sabaner” girişleri okunmaktadır. Bu tablo bize, birincisi, buradaki isimlerin sinagog kayıtlarına dayandığını anlatmaktadır, demek ki sabetayistler ile Yahudilerimiz arasında net bir ayrım tespit ediyoruz. İkincisi, sabetayizme geçmeyen aileler, geçenlerin soyadlarını almamak için çok titizdirler.

Peki “ipekçi” Yahudilerimiz ne yapacaklar; tam karşılığı “kazzez” veya “kazas” ya da benzerleri olup, Pinto’nun sözlüğünde yerini bulmuştur. Ayrıca “pamuk” karşılığı olarak seferadlar, “catan”, “cattan” ya da “catane” taşıyorlar, İbrani yazılışı kaf ile başlamaktadır; Pinto’nun sözlüğünden anladığımıza göre Türkiye’de “pamuk” soyadını, “catan” demek istiyorum, taşıyan Yahudi kalmamış görünüyor, olanların sabetayizme döndüklerini kabul ediyoruz.

* * *

1) Şu sorunun zamanı gelmiştir; akp tarafından belediye başkan adayı yapılanların içinde İbrani asıllı olmayanların oranı nedir, kentler büyüdükçe bu oranın azalacağını ve limite sıfır olacağını düşünmemiz isabetlidir. İzmir’de akp adayı T. Aksoy’un seçim kampanyasında kızlarıyla birlikte medya yıldızı olmasına hiç şaşımamıştım. 6 Nisan 2004 tarihli *Hürriyet*’teki yazısında Ertuğrul Özkök yakın akrabası olduğunu ilan etmişti, bu açık olanı ilan anlamındadır. “Aksoy” soyadını bildikleri ortadadır.

Anne: "Geleneksel Müslüman" & Oğul: "Ateist"

TOPLUM

Yönelen: Ayhan ATAKOL

Hürriyet

ORHAN PAMUK'UN 'ATEİST AİLEDEN GELİYORUM' SÖZÜ ANNESİNİ KIZDIRDI

Kendi adına konuşsun biz ateist filan değiliz

Ünlü yazar Orhan Pamuk'un annesi Şeküre Pamuk, oğlunun kendisini "ateist bir aileden gelme ateist" olarak tanımlamasına sert tepki gösterdi. Hürriyet'i arayarak tepkisini dile getiren Şeküre Pamuk, "Oğlum kendi adına konuşsun, ben kendi adıma konuşurum. Biz ateist filan değiliz. Haber! okuyunca oğlumdan nefret ettim" dedi.

PAMUK AİLESİ BİR ARADA:

Orhan Pamuk,
babası, Gündüz
Pamuk, anne
Şeküre ve abisi
Şevket Pamuk
eski günlerde.

Önceki gün Hürriyet'te yayımlanan "Kız tavlamak için yazmaya başladım" başlıklı haberde yer alan satırlardan

son derece rahatsız olduğunu belirten Şeküre Pamuk, kendilerinin ateizmle uzaktan yakından hiçbir ilgileri bulunmadığını söyledi. İslamın bütün gereklilerini yerine getirmekle birlikte, geleneksel anlamda Müslüman olduklarını vurgulayan Şeküre Pamuk, "Haber! okuyunca oğlumdan nefret ettim" dedi. Haberin yayımlanması üzerine kendisine telefon eden tanıdıklarının tepkisi gösterdiğini de ifade eden Şeküre Pamuk, "Ben kendi adıma konuşmayı bilebilecek kadar akli başında biriyim. Oğlum kendi adına konuşsun, ben kendi adıma konuşurum" dedi.

TERCÜME HATASI YOK

Ünlü romancı Orhan Pamuk, "Yeni Hayat" adlı romanının İspanyolcaya çevrilmesi üzerine İspanya'nın önde gelen gazetelerinden La Vanguardia'ya bir söyleşi yapmış ve bu söyleşide kendisini "Ateist bir aileden gelme bir ateist" olarak tanımlamıştı.

Şeküre Pamuk'un tepkisi üzerine çeviri yanlış olabileceği endişesiyle ANKA Haber Ajansı'nı da aradı ve çeviriyi yapan Dış Haberler Muhabiri Conception Işık'la konuştuk. İspanyol asıllı olan Conception Işık, bir tercüme hatası olmadığını belirterek, haberin yer aldığı internet sitesinin adresini (www.lavanguardia.es.web/20021117) verdi. 17 Kasım tarihli La Vanguardia'daki geniş söyleşide, Orhan Pamuk'un Türkçe'ye aktarılan sözleri aynen yer alıyor.

ŞEKÜRE HANIM KİMDİR

**Benim Adım
Kırmızı'nın unutulmaz
kahramanı**

Hatırlanacağı gibi, Orhan Pamuk'un yayımlandığı zaman büyük ilgi gören ve pek çok dile çevrilen "Benim Adım Kırmızı" romanının önemli kahramanlarından birisinin ismi Şeküre'ydi. Şeküre'nin de Orhan ve Şevket adlı iki oğlu vardı. Romancının anlattığına göre, Şeküre daha ziyade Şevket ile ilgileniyor ve bu nedenle Orhan'ı ihmal ediyordu. Kitapla ilgili söylüşlerinin birinde Orhan Pamuk, kendi çocukluğunda bunu aynen böyle yaşadığını belirtmiş ve o yıllarda içten içe ağabeyi Şevket Pamuk'u kıskandığını söylemişti. Daha sonra, Zaman Gazetesi'nde Nuriye Akman'ın sorularını cevaplandırırken de, annesi ve ağabeyi ile arasındaki sorunlar olduğuna değinerek, hafif ironik bir biçimde, romanda annesinden ve ağabeyinden intikam aldığını sözlerine eklemeyi de ihmal etmemişti.

Hürriyet, 29 Kasım 2002

Katkı 13Soyadları Seçkisi**TÜRKİYE YAHUDİ CEMAATİ**

Pinto'nun büyük sözlüğünden küçük bir seçki sunuyorum. (T), Baruh Pinto tarafından Türkçe kabul edilenlere işaret ediyor ve (Y) de Yahudiler tarafından taşınanları göstermektedir. (P) İran ve (A) Arap kökenli soyadlar oluyorlar. Bu ayrım tartışmalıdır, fakat ben tartışmıyorum.

Acar (Y), Acarman (T), Acıman (Y), Ada (Y), Adefna-Defne (Y), Adivar (T), Akel (T), Akış (Y), Aksoy (T), Alatin (Y), Albayrak (T), Alev (T), Alevli (T), Alfandari (Y), Algazi (Y), Alkan (Y), Allahverdi (T), Elmalı-Elmeleh (Y), Altay (T), Altıntaş (T), Alyanak (T), Amira-Emire (Y), Anavi-Nebi (Y), Arda (T), Argun (T), Arel (Y), Arkadaş (T), Arman (T), Arsoy (T), Aruh-Aru (Y), Asaf (Y), Aslan-Haslan (Y), Atabey (T), Ateş (T), Avarkan (Y), Avişay (Y), Ayas (Y), Aydın (T), Aytek (T), Azar-Ezer (Y), Aziz (Y).

Babani (Y), Babur (Y), Bağış (T), Bahar (T), Bakış (T), Balaban (T), Baler (T), Balı (Y), Barak (Y), Baran (T), Baransel (T), Barış (T), Bartu (T), Batı (T), Bayar (Y), Bayer (T), Behar (Y), Bener (Y), Bennun (Y), Berk (T), Berker (T), Beyhan (T), Bildirici (T), Bilen (T), Birant (T), Birman (T), Birol (T), Birsell (T), Boz (Y), Burla (Y).

Can (T), Cavga (T), Coşkun (T), Çağlı (T), Çavlı-Cavlı (T).

Dar (Y), Day (Y), Dayan (Y), Demir (T), Demirel (T), Deniz (T), Dilen (T), Dinçmen (T), Doğan (T), Doğu (T), Doğulu (T), Doğuman (T).

ŞALOM

Haftalık Edebiyat ve Kültürel Dergi
Kısa öyküler, denemeler, şiirler

ARSTV

03 Aralık 2003

CEMAATI
İNSAN
KAYNAK

abone | k

Yaralar sarılıyor

SICAK HABERLER

03 Aralık 2003

Görünüm Kitaplığı

Köşe Yazarları

Yakup BAROKAS
Ivo MOLINAS
Tilda LEVI
Robert SCHILD
Yakup ALMELEK
Ralf ARDITTI
Alber NASI
Viktor KUZU
Ester YANNIER
Jak KORI
Eli GERSON
Nedim ABU-LAFYA
Vima BANASTHEY
Işık SIVIL
Cem KARAKO
Aylin VARON
Sibel ALMELEK
Avram VENTURA
Luiza Uçkı SEVİ

- KAYRAM**
- Zaman İçinde Yolculuk
 - King David Otel
 - Bu Hafta Peraşa

KÜLTÜR-SANAT

- Sinema
- "POSTMODERN KORSAN"
- Hayatım Roman(ya)
- Zeki Ergas Kara kıtadan Balkanlara uzanan bir yazın serüveni

JUDEO-ESPANYOL

- Novelas Novelas Novelas
- Chikas refleksyones despues de una tragedia
- La peraşa de la semana pasada

EKONOMİ & İŞ

- Ayn Alkas "Güvenlik ve Güzellik" arasındaki dengeyi bulmak
- Nino Debehar Türkiye'nin şansı, reasürans anlaşmalarının geçen ay bitirilmiş olması?

PERSPEKTİF

- yaşananlar
- okur-dan

INTERNET
JERUSALEM POST

HAARETZ.com

SEVIVON.COM

Uhanların Çelişkileri	Viktor KUZU
Bu terörün hedefi sadece biz değiliz >>>devam	
Tünelin Ucu İzci Rosenau	
Politikacılar İrvin Mandel	
Mozotros Ailesi İrvin Mandel	

Bayyaz
İv

Komple

Kasım 20
olayları, a
beynin
kad
ıyankar
teslim aldı
Masur
gımsı
yaşadığı
hüzün bizi
terk
Laki
artı
teo
soylenec
yaşı
kaybe
annesini
yaşındaki
dünyaları
çalışmalar
zaman.
takınırlarını
ve nefresle
alı
>

Babani & Kemali

Yaşar Kemal, geçen yıl evlendiği eşi
Semiha Baban'la Vaniköy'deki evlerinde.

Hürriyet, 20 Aralık 2003

İsimoloji: Mizrahi & Kazaz & Doğulu & Ipekçi

İŞ DEĞİL AŞK POZU

Kemal Doğulu ile Tuğçe Kazaz, geçmişte yıl tutmuş
puşantları için poz verildiği Derinim Özcan ile yu-
dan arıyor. İki kişi her iki kişiye de karşı karşıya
geliyor, aydınlatılıyor da bu iki kişiye de
yordamlar bu anlık pozlarla yordamlar oluyor.

KEMAL Doğulu ile Tuğçe Kazaz, geçen sa-
man gülmeye gelen ayrılık haberlerini,
birlikte verdikleri sıcak pozlarla yordam-
dılar. Çift, geçmişte yıl da kızıyıp ge-
kiminde göre aldıkları Derinim Özcan
fırman ile perdenin aralıklarına geçtikçe
gösterdiği objektif karşısında geçti.
Fırma ile ilk seyahatlerinde 6 ay
ayrımca ayrımca kalıyorlar. Çiftin
bizi eden, ancak birkaç ay sonra
fikirlerinin bizi yordamındaki
değişikliklerle birlikte, güler
gülmeye başlayın. Çift, ceza-
la yine birlikte çekilmiş lo-
golarıyla vermiş oldu. Ka-
zaz, "Bu sefer aklıma var di-
ye düşünüyorum. Birlikte ge-
niler değiliz. Eğer bir şey
ayrımca aydınlatılıyor. İki kişiye de
yordamlar bu anlık pozlarla yordamlar oluyor."

© Hürriyet KARA

Hürriyet, 14 Ocak 2004

Trafik: Mermerci & Ergun & Eren & Ertuna & Harman ve Anter

Ambulans devrildi hastanelik oldu

BODRUM'da tatilini geçiren sosyetenin ünlü ismi Ender Mermerci, kaza geçiren arkadaşlarını hastaneye götürürken hastanelik oldu. Amerikalı erkek arkadaşlarıyla tatil yapan 52 yaşındaki, 3 çocuk annesi Ayşe Ender Mermerci, önceki gece Göl-Türkbu köyünde kazasında hafif yaralanan Zeki Ergun (58) ile Serdar Eren (49) adlı arkadaşlarını ambulansla refakatçi olarak bindi. Sürekli Ayas Ertuna, aşın

huz nedeniyle mıcırlı yolda direksiyon kontrolünü kaybedince ambulans, Yalıkavak-Gökçebel Mevkii'nde devrildi. Yaralı arkadaşlarıyla Özel Bodrum Hastanesi'ne getirilen Mermerci'nin sağ omuzunun çıktığı belirlenerek tedaviye alındı. Kazayı duyan kızı Yosun ile erkek arkadaşı Harman da hastaneye geldi. Mermerci, tedavi sonrası taburcu edildi.

■ Yazar ANTER
BODRUM, (DHA)

Hürriyet, 23 Ağustos 2003

Murat Mungan & Esra Mungan

[Tarih ve Demokrasi Forumu]

Makale yazarı Faruk Tarih, gün ve saat : 10 Temmuz 2003 19 48 39

Kaza kurbanı Esra'ya göz yaş (DHA)

Antalya Belek'te bir otomobilin süsürmesi sonucu meydana gelen kazada ölen Ziraat Mühendisi Esra Mungan (26) ıktı Balçova Ugur Camii'nde dün tören düzenlendi. Yazar Murathan Mungan'ın akrabası olan Esra Mungan'ın cenaze törenine NATO'da hemşire olan anne Seyhan Mungan, eşi emekli Albay Necip Mungan ve NATO Güney deniz Saha Müstere Kurvetler Komutanı Orgeneral Oktay Ataman'la birlikte çok sayıda askeri personel katıldı. Beyaz gelinlik kumasıyla kaplanan kızı Esra'nın tabutunun başından ayrılmayan anne Mungan, cenaze namazını da Org. Ataman'la en ön safta kıldı. Törenün ardından Esra Mungan'ın cenazesi Balçova Yeni Mezarlık'ta toprağa verildi.

www.fl.parsimony.net/forum789/messages/1193

Ege-men & Gur-el: Her Daim Müttefikler

AKP ve CHP'nin NATO ittifakı

AKP ile anlaşmazlıklar partisi CHP arasında ki ilişkiler muhalefet içi değişimlere neden oluyor

Bu çekilme yurttan dışarıya sürerken zaman zaman yurtdışında saldıran saldırılar NATO Parlamenterler Asamblesi'nin yıllık Genel Kurul toplantısına katılmak için Asarbaicistan'ın yıllık Genel Kurul toplantısına katılmak için ABD'nin Orlando şehrine giden AKP ve CHP milletvekilleri, vatanından binlerce kilometre uzakta önemli bir birlikliğe imza at-

lar

Genel Kurul'un 10 Kasım'daki oturumunda Atatürk'ü anma kapsamında konuşan milletvekilleri, beyaz güncü AKP Kurultay Milletvekili Vahit Ertuna'nın gelecekteki dönemi başkan yardımcılığı için ortak kulağı yapular

Muhalefetteki kesim arasında başlıyarak AKP İstanbul Milletvekili Ege-men Bayraktar'ın, sosyalist cephe içinde de CHP İstanbul Milletvekili Zeynep Dursun Gürel kulağı yapı. CHP'li Gürel, böylece yurttan dışarıya çıkarak AKP'nin bir milletvekili için yurtdışında çağırması oldu

Bu kulağılar sayısında başkanı yurtdışında konuşan hermen görüşülen Vahit Ertuna, bu görüşün özetlendiğinde kendi milletvekilleri kadar, rakip partinin milletvekillerine de tepdikler etmek durumunda kalacak

Hürriyet, 24 Kasım 2003

"Nazlı" Tercüman

Ebru Gündes'in Münih konserinde 3 bin kişilik salona 300 kişi geldi

AYKUT IŞIKLAR

Bugün de gurbetçi kardeşlerimiz birleşim edeceğimiz. Ağabey gibi... Futbolculara gösterdiğimiz sevgiyi, çok sevdiğimiz insanın (arkadaş) kardeşlerimizden riye isteyemiyoruz? Kuşlara bakmayın buna çok şaşırmayın. Kız ben Almanya'daki konserleri çok iyi biliyorum. Rahmetli Zeki Müren'in, İbrahim Tatlıses'in ilk Almanya konserlerinde yurtdışında kiti. Hacı Tarkan Sevinç'in de... 1980 yılında da konserler de sizin anımsadığınız. 12 bin kişilik dinlediğiniz Köln, Berlin, Münih ve Mainz konserlerini anımsadığınız.

Geçen hafta siz Egevele on da birinci olarak müzik gururlarından Serhat Eren konseri verdi. Buna gelen haberiyle göre kızı Serhat. Serhat long kulağı: anımsadığınız çağırma. Ana tatile... Hadi Serhat'ın müzik gurubesi kardeşlerimiz için biriz modern. Gurbetçiler bizi anımsa, kulağı ve tırkı dinleyin. Pop müzikte bile yeni yetim anımsayın bizi. Al-manya Anadolul'un aynı.

müziğinin orijinal dinlemeleri bil-maklar. Peki bir hafta sonra Ebru Gündes ile Devlet Güllü konseri ne demeli. Münih'teki 3 bin kişilik salona sadece 200 gurbetçi gitti. Oysa Ebru'nun ve Devlet'in gurbetçi de çok sevdiğimiz isim kadar çeyizim. Konser demek ekstra para harcamak demek. Evin içine-kıyısı puzun gürün de konserde Ebru'ya verin demeyin ama onlara size sesleniş için gelen sesiniz kardeşlerimizden de ilkin demeyin.

Başlıkta da Anadolul'un çağırma. Chelsea maçını, Ebru Gündes konseri izlemeyin. Bu anda oturmadığınız söyleyin: Danimarka, Türk sanatçılarına lafı ile be-lirler. İlk tırkıleri de İsmail Tarih ile Ayşe Erbu. Ana müzik paralı tırkıne bu konserler olabilecektir. Birleşim olar kapıdan diye düşünürler, bu bevelenmesi. Komu ile Güllü menajerler in-ternette www.e-konser.com konseri güncel Devlet Çalılık arındaki görüş sizden

Tercüman, 5 Aralık 2003

İsim-bilim: Şenkal & Ağabeyi Seval Atasagun

Annesi vefat etti

MIT Müsteşarı Şenkal Atasagun'un 93 yaşında vefat eden annesi Hayriye Atasagun dün İstanbul'da toprağa verildi. Hayriye Atasagun'un cenazesi, Moda Camii'nde öğle vakti kalınan cenaze namazının ardından Karacaahmet Mezarlığı'nda defnedildi. Cenaze törenine, MIT Müsteşarı Şenkal Atasagun, Fenerbahçe Divan Kurulu Üyesi olan ağabeyi Seval Atasagun, akrabası ve yakınları ile İstanbul Emekli Müdürlü Celalettin Cerrah, Fenerbahçe Spor Kulübü Başkanı Aziz Yıldırım, eski Beşiktaş Jimnastik Kulübü Başkanı Süleyman Seba ve MIT Müsteşarlığı'ndan görevliler katıldı. İstanbul Valisi Muammer Güler törene celenk gönderdi. Tören sırasında basın mensuplarının cami avlusuna girmelerine izin verilmedi. ■ İSTANBUL

Hürriyet, 4 Aralık 2003

El-Eli (Y), Elli (Y), Elmas (T), Elver (T) Emre (T), Ender (T), Erbay (T), Ergin (T), Ergün (T), Erim (T), Erzi (T) Ezra-Esra (Y).

Ferman (P), Filiz (T).

Gabay (Y), Galimidi (Y), Gazes-Kazes-Kazaz (Y), Gencer (T), Gezer (Y), Gezmiş (T), Gormez (Y), Gökay (T), Gökürk (T), Görel (T), Gözlüklü (T), Granit (T), Güler (T), Gülçiçek (T), Güller (T), Gülman (T), Gülsever (T), Güzelgöl (T), Güler (T), Gülcan (T), Gülerşen (T), Güleriyüz (T), Gündoğan (T), Güner (T), Gür (T), Gürel (T), Güreli (T), Güven (T), Güvenel (T), Güzel (T), Güzelgöl (T).

Hagar-Agar (Y), Hahamoğlu (T), Haim (Y), Haker (T), Hakim (Y), Hakko (Y), Hakmen (T), Halet (A), Halifa (Y), Halila (Y), Halis (A), Halit (A), Halmen (T), Harari-Harar-Arar (Y), Harif (Y), Harunzade (A), Hasday (Y), Hassuni (Y), Hatem (Y), Haver (Y), Hayat (Y), Hayırel (Y), Hazer (T), Hekim (A), Hekimoğlu (T), Hilel-Ilel (Y), Hiva (Y), Hoşgöl (T), Hoşgün (T), Hozel (Y).

Iba (Y), Ileri (T), Ilmen (T), Inac (T), Ince (T), Ishaki-Gölüş (Y), Israel (Y), Israfil (Y), Iş (T), Işalan (T), Izerel-Izel (Y), İzisel (Y).

Judas-Judah (Y).

Kabili-Kabul (Y), Kam (Y), Kamer (T), Kamhi (Y), Kan (Y), Kandil (Y), Kandioti (Y), Kaneti (Y), Kant (A), Kantar (Y), Kara (T), Karaköy (T), Karaso-Karasu (Y), Karataş (T), Karavil (Y), Katalan (Y), Katan (Y), Keduşim (Y), Kent (T), Kervan (T), Kibar (Y), Koç (T), Kohen-Özkohen (Y), Kondu (T), Koni (T), Konuk (T), Konur (T), Koray (T)¹, Koz (Y), Köksal (T), Kum (Y), Kumriel (Y), Kumru (T), Kunter (T), Kutiel (Y), Kutlar (T), Kuzir-Kuzı-Kuzari (Y), Kuzu (T).

Laçın (T), Lemi (Y), Levent-Leventer (T), Levi-Alevi-Özlevi (Y), Limon (T).

Maden (T), Malka-Malki (Y), Manisa (T), Maraşlıoğlu (T), Maya (Y), Mayim (Y), Medina (Y), Meleh-Melek (Y), Men (Y), Menteş (Y), Mercan (T), Meriç (T), Merter (T), Metiner (T), Mısır-Mızri (Y), Mısırel (Y), Mızra-Mızrah (Y), Mızrahi-Demizrahi (Y), Moran (Y), Murad-Murat (A), Naar-Nar (Y), Naftali (Y), Nahum (Y), Nair-Neyir (Y), Naman (Y), Namer (Y), Nasi-Nas (Y), Naser-Nasır (Y), Naz-Nazlıoğlu (T), Nazıkoğlu (T), Ner (Y), Nogay (Y), Nural (Y), Ofek-Ufuk (Y), Or (Y), Oren (Y), Ovadia (Y), Oved (Y), Öcal (T), Ölçer (T), Önder (T), Ören (T), Örme (T), Öz (T), Özel (T), Özlü (T), Öztaş (T).

Paçacı (T), Parker (T), Pala (T), Pamuklu (T), Para (Y), Pas-Paz (Y), Paşarel (Y), Penso-Pensoy (Y), Pınarbaşı (T), Pinto (Y), Pur (Y), Rahamim-Rahmi (Y), Reina-Reyna (Y), Rey (Y), Reyhan-Reyhanlı (T).

Saba-Sabaoglu (Y), Saban-Sabaner (Y), Sadık (Y), Sağman-Sağner (T), Salah (Y), Saltiel (Y), Şami-Sami (Y), Savar-Sabar (Y), Sayah-Saya-Sayeg (Y), Sayar-Sayer (T), Saydam (T), Sayılı (T), Sadaka-Sedaka (Y), Selvi (T), Sema-Semah-Semağ (Y), Seren (T), Sevgi (T), Sevi-Sevis (Y), Seviğ (T), Sevil-Sevilla (Y), Sevinç (T), Seynur (A), Sezer (T), Sezginer (T), Sın (Y), Sinadar (Y), Sinan (A), Sion (Y), Sosyal (Y), Sönmez (Y), Sürmeli (T), Sumer-Sumarlevi (T).

Şaboy (Y), Şaki-Saki-Seki (Y), Şalom-Özşalom (Y), Şemaya (Y), Şen-Şenkal (T), Şuşan (Y).

Tal (Y), Tamal (T), Tan (Y), Tanyol (T), Tarı (Y), Tekinalp (T), Terem-Terım (Y)² Tokatlı (T), Toker (T), Tovi (Y)³, Tunçer (T), Türel-Turiel (Y), Türkel (T), Türkmen (T), Türksever (T).

Ülcer-Ülker (T), User (T), Uyar (T), Uygun (T), Uziel (Y), Uzunoglu (T), Vali (T), Vidal (Y), Vur (T), Vuraler (T).

Yahiel (Y), Yakar (Y), Yalçındağ (T), Yalman (T), Yanar (T), Yaşa (T), Ymin-Yemini (Y), Yeşil (T), Yıldız (T), Yomtov (Y), Yücebaş (T).

Zamana-Zeman (Y), Zara (Y), Zekeriya (Y).

- 1) B. Pinto, "koray" için, İngilizce "glowing moon", Fransızca "claire – de lune éclatant" ve Türkçe "kor rengi ay" demektedir. Halbuki İbranide "korey" veya "koray" adı var, Tevrat'ta geçmektedir. Pinto, bu açıdan, Püsküllüoğlu'nu çok geride bırakmaktadır.
- 2) İbrani okunuşuna ya da İbraniden Türkçeye aktarımına göre, Şaki-Saki-Seki veya Terem-Terem eklemelerini ben yaptım. "Terem" ve "Seki" benim yaptığım ilaveler olup, İbrani oldukları atestedir. "Tan" için bir ekleme yapmadım; Pinto, İbrani göstermektedir. Ahmet Almaz, Bülbulderesi'nde "tan" mezar taşı tespit edebilmiştir; demek tam bir ay- rım bulunmamaktadır.
- 3) Pinto, Toviya ve Tobiah yazılışlarını da vermektedir, vav ile yazılıyor ve "oz" ve "uz" mi- sali, "tubia" veya "tuba" söylemek de mümkündür.

Tekrar da olsa bir açıklamaya ihtiyacım var; "İbrani" sözcüğünü tercih ediyorum, ancak "Yahudi Cemati" yaygın olarak kullanıldığı için "Y" işaretini seçmiş bulunuyorum. Yalnız bu işareti taşıyan isimlerin hepsi İbrani değildir, çoğu bu dildedir. Yahudi diasporasında taşınmış olan ve Baruh Pinto'nun Türkçe saymadıkları isimler "Y" işaretlidir ve bu soyadlarının tamamı ise Türkiye'de Yahudiler tarafından taşınmışlar ve hâlâ taşınmaktadır. Sözlüğün önemi buradadır.

* * *

Burada kalmıyoruz; B. Pinto bu sözlüğe, İngilizce olarak bir tarih ve yorum bölümü eklemiş haldedir, çok yararlı olduğu için üzerinde durmak istiyorum. Hıncal Uluç'u yalanlamasıyla başlıyorum.

Hıncal, adını anlatırken ağabeyi Öcal'a referans yapıyor, Öcal benim sınıf ve çok sevdiğim bir arkadaşımdı ve buradan "Öcal" soyadlı bir yakınlarıyla ilgili bir masal anlatmayı tercih ediyor. Burada isimoloji'de önemli iki noktayı tespit etmek zorunluluğunu duyuyorum, birincisi, herkesin isminin oluşumunda en az iki "hikaye" vardır, hangisinin doğru olduğunu bilemeyiz, başlangıçta her ikisi de makul görünüyorlar. Yazar Refik Halit "karay" soyadı nereden çıktı, sorusunu bunu, nüfus memurunun istediği soyadını kabul etmesi üzerine, önerisini tersine çevirmekle açıklıyordu. Güzel, ancak bu hikaye ancak Refik Halit'in bir "karay" Yahudisi olmaması halinde doğrudur. İkincisi, İbrani isim almada, İbrani sözcüğü çevirmede, içinde yaşanan ülkenin diline ve sözcüklerine yaklaşmak esastır.

Kaldı ki, Öcal'ın adı bir başka Öcal'dan gelse de "öcal" adının açıklanması zorunludur. Bir babanın oğlundan birisine "öcal" ve diğerine "hıncal" demesini normal kabul edemeyiz; Öcal ile Hıncal'ın babalarının Türkiye'de aydınlara ve solculara hınc dolu olduğunu biliyoruz,¹ bu nedenle daha inandırıcı bir anlatıma ihtiyacımız var.

B. Pinto'nun Hıncal Uluç'a tekzibi şudur: "The name Öcal is an imperative form and literally means, 'take tevenge'. This expressin equats the order given by God to Moses in (num. 31:12) i.e. 'seek retribution for the Israelites against the Midianites..' Consequently, 'Öcal' is a biblical name's translation: Vengeance"² Demek ki B. Pinto, "öcal" adının Tevrat'ta yeri olan bir emir olduğunu gösteriyor, "intikam" anlamına gelmektedir ve İbrani "nekamah" veya "nekimah" olduğunu Pinto'dan öğreniyoruz.

Doğrusu daha önceleri Fuat Uluç, sonraları Hiram Abas'ın, Türk aydını ve soluna, bir kamu görevini çok aşan bir biçimde, "intikam" içgüdüsüyle hareket ettiklerini tespit etmiştim; ancak emri Tevrat'tan aldıklarını bilmiyordum. Öğrenmiş oluyoruz, aydınımıza yöneltilen bir dinsel savaş vardı, ortaya çıkmış olmaktadır.

Onomastique: İzel & Kerem & Işıl & Vidinlimen & Aksun & Hande

VEFAT

Merhum Resmi ve merhume Fehime Eymür'ün oğlu, merhum Abdül ve merhume Zefira Sadak Vidinlimen'in damadı, merhume Ayşe Aksun, merhume Afife Tokat ve merhum Mazhar-Hüseyin Eymür'ün yeğenleri, merhumı Fikret-Tahsin-Aslan Tokat, merhume Gönül Hergül, Emire Baydur, İzel-Orhun Baykal, İnci Tarzi ve Mehmet Eymür'ün kuzenleri, Neziha-Güner Eymür'ün ağabeyleri, Işıl-Aysel Eymür'ün kayınbiraderleri, Mine-Kerem-Yaman Eymür ve Kivanç-Murat Murathanoğlu'nun amcaları, Hande-Ece Eymür ve Mark Gray'in dedeleri, Saliha-Fikret Eymür ve İffet Gray'in bincik babaları, **Hükmet Eymür'ün değerli eşi**

MEHMET SITKI EYMÜR'ü

kaybetmenin derin üzüntüsünü yaşıyoruz.

18 Ocak 2004 Pazar günü, Mersin Mezitli Fatih Camii'nde kılınacak ikindi namazını takiben, Mersin Mezitli Mezarlığı'na defnedilecektir.

AİLESİ

Hürriyet, 18 Ocak 2004

1) Subaylığında istihbarat teşkilatını tercih eden Hıncal'ın babası Fuat Uluç'un, Türkiye aydınına ve tanınmış solculara en çok haksızlık yaptığı, sol tarihte kuşaktan kuşağa aktarılmaktadır.

Bu ad ve soyaddan, ad olarak "uluç gürkan" var, örnekler çoktur, birkaçını, ul-gun, ul-sever, ul-gen, ul-ay, ul-uç, not ediyorum.

2) B. Pinto, *The Sephardic Onomasticon*, Gözlem, 2004, p. 321.

Aydın'dan söz ediyoruz, İbrani “or”, ışık ya da aydınlık, veya “maskil”, münevver veya enlightened, olarak düşünebiliyoruz. Pinto'nun ekleyecekleri var, aktarıyorum: “Considering the history reference the interpretations of Aydın are most probably correct, nevertheless the form AY/DIN or AY/DUN with the theophoric suffix ‘AY’ sounds Hebrew., and would mean ‘Justice of God’, hence a thephoric family name.” Özetle Pinto, “ay” sözcüğünün İbrani tanrısal ve “dın” ya da “dun”, “dan” misali adalet anlamlarına dikkati çekerek, İbrani bir sözcük olduğunu ileri sürmektedir. Doğru mu, çok tartışmalıdır; “aydın” sözcüğünün ne zaman ve nasıl çıktığına bakmadan karar veremeyiz. Ancak Aydınogulları'nın hüküm sürdüğü yerlerde, Germiyanogulları ile Menteşe'de prens adlarının İbrani olmaları dikkat çekicidir; hepsi çok kapsamlı araştırmalara davet anlamındadır.

Öyle görünüyor, B. Pinto sürprizlerini notlarına saklamayı tercih etmektedir; “kibar” ile Akadca “nar kabarui” söyleyişi arasında bir bağ kuruyor, “çok kalın” anlamındadır ve doğrusu kibar'ın tam zıddı olmasını tarihin bir cilvesi sayabiliriz. Nipur'un Fırat Kanalı olarak da anlaşılabilir; bu nazariyeye göre “kibar” adı, Mezopotamya'dan gelmektedir. Peki bu ne demektir; en tanınmışları İzmir'in eski Belediye Başkanı Osman Kibar ve besteci Melih Kibar olan bu ailenin sabetayistlerin kapancı kolundan olduklarını biliyoruz; soyadlarını incelikten değil kalınlıktan çıkardıklarını görmüş oluyoruz.

Pinto'nun diğer sürprizlerini artık açmıyorum.

DOĞRULAR VE YANLIŞLARIM

Doğrusu, 12 Eylül Cuntası yerleştiğinde, “Bir Yeni Cumhuriyet İçin” adlı çalışmamdan dolayı sekiz yıl hapse mahkum edilerek Sultanahmet'e kapatılmam, “Erbakan Paradoksu” diyebileceğimiz bir tespit nedeniyle miydi; cevap vermenin kolay olmadığını sanıyorum. Önce 1979 yılında duyurmuştum ve bu çalışmamda genişlettim, Eylül 1980 başında, okuyucuya ulaşmıştı. Bu pa-

radoks şudur, “Silahlı Kuvvetler iktidarı almak üzeredir, Erbakan Hoca’yı hapse koyacaklar ve ancak Erbakan’dan da çok İslamcılık yapacaklar”, bunu haber vermiştim. Tam öyle oldu, ilave olarak bu kitabımı toplattılar, beni sekiz yıl için hapse koydular; daha kısa yattım, fakat, “Bir Yeni Cumhuriyet İçin” hala zindandadır, yasak bir kitaptır.

Peki “paradoks” mu; Kemalist sayılan bir kuvvetin hükümeti alıp görülmemiş bir İslamcılık uygulaması, paradoks değilse nedir, böyle formüle edebiliyoruz. Üç alternatif düşünebiliriz, a-) Silahlı Kuvvetler Kemalist değildir, b-) Kemalist idi, artık çıkmış ve anti-kemalisttir, c-) paradoks yoktur. Bugün bu üçüncü şıkkı atabiliyoruz.

Üç Kasım 2002 tarihinde, Genelkurmay Başkanı Orgeneral Özkök’ün, oyunu verdikten sonra, Washington’a uçmasını çok yadırgamıştım, geleneklerimizde yoktu, demeçlerim bu yöndedir. “Dört Kasım Tezlerim”, seçim sonuçlarını, yüksek bürokrasinin otuz beş yıldır en çok istediği hükümet olarak niteliyordu, bunu da bir paradoks sayanlar olmuştu, şimdi sayanların azaldığı ve hatta tükendiği ortadadır. Orgeneral Özkök’ün de o hafta içinde Washington’da, yüzde otuz dört oy alan bu ekibi halkın isteği olarak ilan ettiğini hatırlıyoruz, şimdi, ana vatan partisi kanalıyla, Eylülist diktatoryanın devamı olduğunu görüyoruz.

Bu, Cumhuriyet Dönemi’nin “en Müslüman” hükümeti değildir, halktan en uzak, halka en çok karşı diktatoryası’dır. Ve analizlerimdeki “otuz beş yıl” elemanı şu anlama geliyor; otuz beş yıldır, aranıyor ve isteniyordu. Bu nedenle, en azından ben, bir paradoks görmüyorum.

Kemalizm, sistem içine çoktan girmiştir. Yönetimi değiştirebilmek üzere kendisini değiştirmiş ve belirleyen olmaktan çıkarak belirlenen statüsünü kabul etmiştir; tümünden çıkmak mıdır, tartışılması gerekiyor, başka yerdedir.

Kant, bize ve herkese bir “Kopernik Devrimi” tavsiye ediyordu. Dünya sabit, güneşin dönüşü hoş olmakla birlikte olgulara uymuyordu; güneşi sabit yaparak, dünyayı harekete geçirdi, Devrim’i budur.

Kemalizm, hareket halindedir.

Bazı hareketler, bir sona doğrudur.

Bunları görebildim ve doğru çıktılar. 3 Kasım 2002 öncesinde, Ekim 2002 olabilir, Yarın Dergisi ile konuşmamda, sabetayistler akp içinde toplanıyorlar, dedim. Çok yanıldım; içinde idiler ve içinde çoktular. Göremiyordum.

Copernicus hareki haber verdi ve Kepler, yasasını çıkardı; hareketi, hep daire olarak düşünüyordu, o tarihlerde daire güzeldir. On bir yılı aktı, sonra elipse döndü, o tarihte ve şimdi güzel olmaktan uzaktır.

Görebilir miydim, bilemiyorum.

* * *

İslamın İbranileşmiş olduğunu göremedim. Eksikliğim ve yanlışımıdır.

İslamın İbranileşmesi, kendimi vektörleri arasında gördüğüm 27 Mayıs 1960 Devrimi sonrasının en büyük marifetidir; artık, Siyonizm, İslamda yer tutmuştur, diyebiliyoruz.

* * *

Bir tek itiraz yok; Eylülist cunta ile birlikte milletvekili adaylarının parti delegeleri tarafından belirlenmesi sona ermiştir. Atanıyorlar. Bir tek itiraz yok; belediye başkanlıkları adaylarının parti üyeleri tarafından seçilmesine de, kenanist diktatorya itibariyle son verilmiştir. “Merkez yoklaması” diyorlar, kenanist diktatorya öncesinde, bunu salt komünist usul görüp reddediyorlardı; artık “yazısız anayasa” maddesi halindedir.

Milletvekili ve belediye başkan adaylarının belirlenmesinde parti üyelerinin oylarının yasaklanması, İbrani asıllı olmayanların listeye girmelerini önlemek içindir. Düzen, şansa imkan bırakmak istememektedir.

Seçim göstermeliktir, önemli olan seçilmiş kavimden olmaktır.

Peki, büyük kentlerde, Çankaya misali ilçeleri büyük kent saymak isabetlidir, tayin edilen akp adayları arasında İbrani asıllı olmayan var mı; artık böyle bir soruyu yok sayamayız.¹ “Ak” Parti İslamının İbranileştiğinden kuşku duyamayız.

* * *

1) Bu diktatorya zamanında, yüksek bürokraside yeni atamaların çok büyük bölümü, hepsini incelemediğim için “hepsi” diyemiyorum ve yerinde tutulanların hemen hemen tamamı, İbrani asıllıdır.

Amaç “İslamlaşmak” veya “İslamlaştırmak” olarak görünmüyordu; muhafazakar bir toplum isteniyordu, Müslümanlık araç sayılmıştır. Komşu Müslümanları, bunlar Araplar ve İraniler, sevmeyen bir “Türk-İslam”, gerçeğe yönelmede neden-sonuç zincirini reddiye demek olan bir sufizm ve giderek ahlaki olmayan bir Türkiye, asıl hedeftir. Birincisi İsrail’in güvenliği ve dolayısıyla Washington, ikincisi devrim yolunu kapatmak ve üçüncüsü oligarşik huzur için gerekli oluyordu; Türkiye oligarkları aşırı korkak ve ahlaksızdır.

* * *

Osman Kibar ile Sabahattin Zaim’in eşleri “Ulya” adını taşıyorlardı, Halil Turgut Ozal’ın eşi Nazlı Semra Yeğinmen¹ İbrani asıllı iken Yusuf Bozkurt Özal’ın eşi de Müslüman değildi; Korkut Ozal’ın eşini ise Hıfzı Topuz’a sormak gerekiyor, romanlaştırdığı Çamlıca’nın üç gülünden birisinin aşırı nakşibendi Korkut Ozal’ın kayınvalidesi olduğu ileri sürülüyor. “Türk-İslam” sentezi mucidlerinden Nevzat Yalçıntaş’ın oğlu Murat, Halil Turgut Ozal’ın oğlu Efendi ya da Efekan, Demirel’lerin oğlu Yahya Murat Demirel, ki hapis-hanede evlendiği eşinin sabetayist olduğunu teşhis edebiliyoruz, hep Şişli Terakki’de okudular. Daha çok kapancılar tarafından kurulmuş olmakla birlikte Şişli Terakki tüm İbrani asıllılar tarafından tercih edilmektedir.

* * *

Bugünkü ahlaksızlaşmada sabetayist kalkışmanın bir etkisi var mı; soru, sorudur. Ayrıca sorulmayan soruların kitaplarını yazdığımı da belirtmiştim; bu soruyu da daha önce kimsenin akıl etmediğini biliyoruz.

* * *

1) Nazlı Yeğinmen’in Şişli Terakki mezunu oğlu Efe Ozal, buradaki “efe”, efekan veya efendi yerine olabilir, kızına “naz” adını koymuş ki, daha isabetlidir. Şarkıcı Nilüfer de Erbil’li Reha Muhtar ile cahabitation’unun hatırası olarak evlat edindiği yavrucağa “naz” adı vermişti, yerindedir; aslında “lı” yoktur.

Gurman & Gokmen & Partner Kıtılığı & Esire Notları

TOPLUM

Yöneten: Ayhan ATAKOL

Hürriyet

İşte Tuğçe'nin cepten geçtiği son mesajlar

Üniversite öğrencisi Tuğçe Gürman'ın uğruna ölüme gittiği, evli ve 2 çocuk babası sevgilisi Gökmen Eryılmaz'ın telefonuna, yaşamını yitirmeden 5 dakika önce peşpeşe geçtiği 4 mesaja Hürriyet ulaştı. Babası Sezer Gürman, kızının cinayete kurban gittiği konusunda ısrarlı.

Bugüne kadar sır gibi sakladığı mesajları ilk kez Hürriyet'e açıklayan Tuğçe'nin babası

Sezer Gürman, "Bu mesajları, kızımı öldürdükten sonra sevgilisinin kendi telefonuna geçtiğine inanıyorum. Karısı Canan ve Gökmen Eryılmaz, kızımı 9'uncu kattan itip çantasını ve cep telefonunu daha sonra yanına koydular. O kadar yüksekten atlayan bir insanın cep telefonu sağlam kalır mı?" iddiasını yineledi. İşte, ölüm anı 23 Aralık 2002 saat 08.15 civarı diye kayıtlara geçen Tuğçe'nin telefonundan "Herşeyimmmmm" rumuzuyla kayıtlı Gökmen Eryılmaz'ın telefonuna gönderilen 4 mesaj (Mesajları, hiçbir dil ve imla müdahalesi yapmadan yazıldığı gibi yayımlıyoruz):

■ 08:11:17

Sana kendimizi yaşamamız için herşey varım dedim çünkü etraf değil benim mutluluğum önemli dedim yarım bana yakışmıyacak çok şeyde ödün verdim erkeğim ama yaşatılan çirkinlikler gibi sandın BENİ ama şu cıvıl cıvıllığın altında tertemizlik seninle açılış vardı ama çözemedim bende dayanmıyacam erkeğim çok ağır geliyor herşey teslim olduğum beni anlamayıp yaşamayıp kıymet bilmedikten sonra geri boş hayatım anlamını yitirdi erkeğim mm mm mm! Çok umutluyd...

■ 08:11:36

Tuğçe Gürman

Gökmen Eryılmaz

Ben de sana canımdan çok sevdiğimi kanıtlıycam yemin olsun bu kadın bana yakışmaz bana sevdamlı göçüp gitmek yakışır ama yukardan seni hep gördüm mutlu olamıycaksın BEN ŞEREFLİ OLANINI SEÇİYORUM SEÇİYORUM ARTIK AMA ŞUNU bilki seni kimsenin sevemeyeceği canından öte bir sevdıyla sevdim ve beni canından geçersen de seviyorum şu haline bakıyorum da yüzüne şemaline çok hafifleştin bunu daha fazla kaldıramıycam birde yıpratın kuruntuların... Üzülmüycaksin biliyorum ama

■ 08:12:26

Sevdamıza ve tenine bu yakışır KOCACIM

■ 08:14:52

Yangın merdiveni tarafına bakabilirsiniz ben blofçu değilim sadece karasevda bir sevdaya tutularak canından çok seven bir sevdalı KOCACIM

■ Esma ÇAKIR / İSTANBUL

**BABAŞI, BU MEŞAJI
TUĞÇE'İN DEĞİL
GÖKMEN'İN YAZDIĞI
İDDİASINDA**

Ahlaksızlığın yayılması ve genişletilmesinin bir politika olduğunu en çok bu haber kanıtıyor; bunu, her hangi bir gazatecinin elde edebileceğini düşünemeyiz. Bir ölü kızın mobil telefonundaki konuşmayı sadece devlete ait laboratuvarların çözebileceğini biliyoruz; artık emniyet, savcılık veya yargı dosyaları ile A. D. gazetelerinin sayfaları arasında bir ayırım yapılmamaktadır. Ceplerin birleşmesini de “yazısız anayasa” maddeleri içinde okuyoruz.

Genç bir kızın babasının yakın arkadaşı bir “amca” veya genç bir kızın babasının iş ortağı evli “ağabey” ile cinsel ilişkiye girmesi zorunlu olmasa da engellenmesi kolay görünmüyor. *Hürriyet*’te sık sık okuyoruz, “beni en yakın arkadaşım ile aldattı” diyorlar; peki kimle aldatmaları gerekiyor, burada bir darlık ve sınırlılık var. Aldatma için fazla şans ve özgürlükleri olmadığını artık görebiliyoruz. Sabetay Sevi’nin “Türk-İslam” unsurlarla cinsel ilişki yaşağını hatırlamak durumundayız; çevre ve cinsel-ilişkide partner darlığı yaşıyorlar. Hep biliyoruz, tavandaki sular, çatlaktan akıyorlar ve kuşatılmış güçler, en zayıf noktadan giriyorlar. Canlılar dünyasındaki en düşük zahmetler yasası da budur.

Babanın, bu yasak fakat yasal ilişkiyi bildiği ortadadır; öncelikle bildikleri “Türk-İslam” cinsel ilişki yaşağıdır. “Türk-İslam Sentezi” mucit ve yayıcılarının pek çoğunda bu yaşağı bildikleri ve ortodoks bir biçimde uyguladıklarını ise artık biz biliyoruz, buna “ikiyüzlülük” demek çok yerindedir; fakat daha önemlisi çok acı olmasıdır. Bunların hepsinden, neresinden bakarsak, büyük acı duyuyorum.

Asıl acı ise, bu zavallı kızın A. D. sayfalarına yansıyan ifadeleridir; Orta Çağda bir esire ya da cariyenin, aşk ve cinsellikte çok daha kişilikli olduğundan hiç kuşku duymuyorum. Zavallının hiç gelişmemiş bir duygu ve cinsellik dünyası var. Ben sabetayist ve “best-seller” roman yazarlarımızın cinsel ilişkiyi bilmediklerini ileri sürüyordum, teorik bakıyordum, yaşamadıklarını bilmelerinin imkansızlığına işaret ediyordum; eğer buradaki “aşk” ise, Orta Çağın esirelerinin gerisine düşmektedirler ve bilmediklerini görüyoruz.

Önce teori var.

Eğer varsa, benim, tam Tekelistan'ın bir yeni baskısını hazırladığım sırada Mehmet Ali Erbil adındaki bir televizyoncunun ansızın genç bir kızla tanışarak evlendiğini duyunca, "boşanır" teşhisini telaffuz etmemde şaşılacak bir yan olmaması gerekmektedir. Boşandılar. Doğrusu, birlikte oluşları, teorik olarak gerekli olandan daha uzun sürmüştür, teorimize tekrar bakmak durumundayız. Gerçi zıfak parası pazarlığının uzadığı rivayetleri bir açıklamadır; ama her vaka-yı daha titizlikle inceleyerek eldeki teorimizi daha da inceltmemiz mümkündür.

Bu teşhisim, Erbil'li televizyoncunun, aynı zaman kesitinde, bir darlık ve bir bolluk içinde yaşamasından kaynaklanıyordu; darlık, cinsel-partner kıtlığındadır. Bunu ise aşırı dinselliğine bağlamak zorundayız. Bolluk, seçilmiş bir halktan geldiği için, Erbil'den, oligarşi tarafından teneke teneke para ih-san edilmesinden geliyordu, para satın almaya yaramaktadır ve bol ise, bolca satın alma sağlamaktadır.

Oligarşinin bu televizyoncuya teneke teneke para tahsis etmesi, oligarşinin, Türkiye insanının bozulmasını istemesindendir. Korkak ve ahlak fukarası bü-

yük zenginler, altmışlı yılların ortasında ancak bireyleri bozulmuş, dolayısıyla birey olmaktan çıkıp sürü olmuş bir toplumda huzur içinde olabileceklerini anladılar. 1792 yılında Fransız burjuvazisi, 1930 yıllarının ortalarında Türkiye yönetenleri, dinselilik ihtiyacını yeniden duydular; 1960 yıllarının ortasında duyulan ihtiyaç ahlaksızlık idi. Bozmak tutkusuna yakalandılar. Bozmak ise bütün meslekler içinde en az yetenek isteyenidir, inşaatları yıkmak için, hiçbir kalifikasyonu olmayan ameleler kullanılması bunu gösteriyor ve kanıtıyor. Türkiye eğlence sektörünün yıkıcıları da böyledir; hiçbir kabiliyetleri bulunmamaktadır. Oligarşi, güldürmeyen komikler, sessiz şarkıcılar, dudaksız güzeller ve Kürt-Yahudisi türkücü ve/veya sunucularla büyük bir bozma savaşı başlattı.

* * *

Bu televizyoncu, seçilmiştir.

Bu seçilmiş televizyoncuya, bozması için, oligarşi, teneke teneke para vermektedir.

Bu durumda adı da Mehmet Ali olan bu televizyoncuya, sadece bozma işi kalmaktadır.

Bozmaktadır.

* * *

BAŞSAĞLIĞI

Değerli Aile Büyüğümüz
Sevgili

**TURGUT
AMCA'MIZI
(TURGUT GÖLE)**

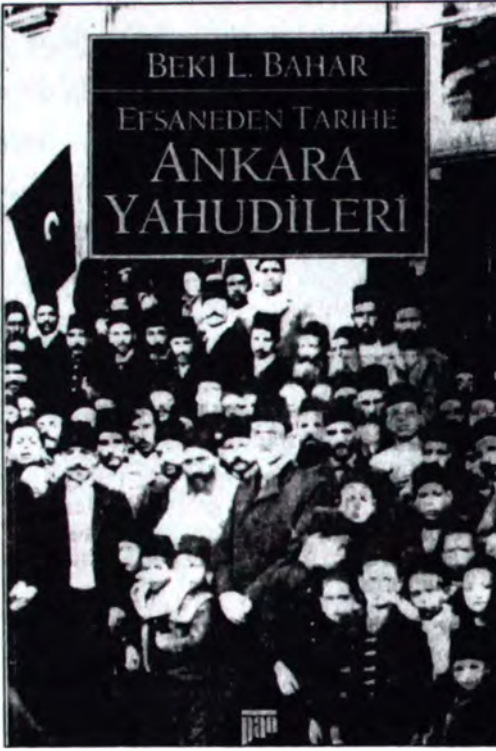
Kaybettik.
Kendisine Allah'tan rahmet,
kederli ailesine ve
tüm sevenlerine başsağlığı dileriz.

**ZUHAL VE RAFFİ
PORTAKAL**

Hürriyet, 3 Şubat 2002

Bazen eksik ve bazen de aşırı doğru düşmek kaçınılmaz olmaktadır. Turgut Göle Vakası'nda eksik olan iki nokta var; birincisi, ailenin soyadı seçiminde ikiye ayrıldığıdır. Modern mezar taşında "Kemal Göle ve Şinasi Kağan'ın ağabeyi" deniyor ki, bundan, "kağan" ve "göle" soyadlarına ayrılmış olduklarını anlıyoruz. "Kağan" sözcüğünün, "kagan", Arami "cahane" ve Rusya Yahudileri, "h" sesini söyleyemedikleri için "kagan", "kohen" anlamına da geldiğine işaret etmiştim; "göle" ise, Turgut Bey'in idareci olduğu "Göle" kasabasına bağlanmaktadır.

Tarihe Mum Işığı: Beki Bahar'ın "Ankara Yahudileri"

Kapak Fotoğrafı:
Ankara Sinagog'unun Açılışı 1909
Rijks Museum Arşivi'nden

Ankara Yahudileri'nde Düğünler: Sevim Bozer & Turgut Göle

Beki Bahar, ilk evlenen arkadaşı
Sevim Bozer-Turgut Göle ve
arkadaşlarıyla, 1946.

Kaynak: Beki Bahar'ın Albümün'den
Beki L. Bahar, Ankara Yahudileri,
İstanbul, 2003, s. 150

İsim-bilim: Göle & Kagan & Bozer & Akat

ACI KAYBIMIZ

Merhum Celal-Feryal Göle'nin oğlu, merhum Nedime Göle ve merhum Nermine Kagan'ın kardeşi, merhum Münir Hüseyin Göle ve merhum Ahmet Kağan'ın kayınbiraderi, merhum Fevzi-Zehra Bozer'in damadı, Cevat-Mubeyyel Göle, merhum Bulut-Gönül Göle, Gungör-Zeynep Göle, Pekcan-Ernel Göle, Ayhan-Afife Kağan, Sevinç, merhum Timur Bozkurt'un dayıları, Prof. Dr. Ali-Nurten Bozer ve Prof. Dr. A. Yücel-Ferihan Bozer'in enişleri, Kemal Göle ve Sinan Kağan'ın ağabeyi, Erol-Deniz Bulkey ve merhum Sami-Adalet Akarın dönürü, Göle, Bozer, Kağan, Alp ailelerinin değerli varlığı, Ankara Üniversitesi Sosyal Bilimler Fakültesi Dekanı Prof. Dr. Celal-İrfan Göle ile Prof. Dr. Asaf Savaş Akat'ın aziz babaları, birçok torunu Zeynep Göle Cengiz Benli'nin büyükbabası.

merhum Sevim Göle'nin sevgili eşi,
1954-1999 yılları arasında Kars Milletvekili,
Kurucu Meclis Üyesi ve Senatosu

TURGUT GÖLE

31 Ocak 2002 günü vefat etmiştir
Aziz naası 2 Şubat 2002 Cumartesi günü saat
11.00'de T.B.M.M.'de yapılacak töreni takiben
Kocamirze Camii'nde kılınacak öğle namazından sonra
Cebeci Asni Mezarlığı'nda toprağa verilecektir
Allah'ın rahmeti üzerine olsun

AİLESİ

Hürriyet, 3 Şubat 2002

Seçilmiş Aile: Göle & Bozer & Derviş

Cenazede buluştular

BASBAKAN Bülent Ecevit ile CHP Genel Başkanı Deniz Baykal, CHP eski Genel Sekreteri ve Kars eski Milletvekili Turgut Göle'nin cenazesinde bir araya geldi. Göle için dün TBMM'de bir tören düzenlendi. Törene Göle'nin oğlu Ankara Üniversitesi Sosyal Bilimler Fakültesi Dekanı Prof. Celal Göle, kızı Prof. Nilüfer Göle, damadı Prof. Asaf Savaş Akat ile yakınları katıldı. Ecevit, cenaze töreninin başında protokol sırasında yerini aldı. Cenaze Meclis'ten uğurlandıktan sonra Ecevit, Göle'nin yakarışlarına başsağlığı diledi. Ecevit, ailenin yanında duran Baykal ile de tokalaştı. ■ Volkan YILDIZ / ANKARA

Hürriyet, 3 Şubat 2002

Mümkündür, ancak İbrani dilinde “goleh” sözcüğü var, sondaki “h” önündeki e’yi okutmak içindir; dolayısıyla, “gole” ve “göle” bir olmaktadır. Öyleyse, “göle” veya “gole”, İbrani dilinde yerini buluyor; “sürgün” demektir ki yerini daha çok bulduğunu görüyoruz.

İkinci nokta, Beki Bahar’ın “Ankara Yahudileri” adlı kitabıyla birlikte açıklık kazanıyor; bu da olağanüstü verimli ipuçlarıyla dolu ve ciddi bir anı çalışmasıdır. Beki Hanım, bu çalışmasında bir yere “Ankara’da Düğünler” başlığını koyuyor; burada bir fotoğraf ve altında, “Beki Bahar, ilk evlenen arkadaşı Sevim Bozer-Turgut Göle ve arkadaşlarıyla, 1946” yazmaktadır.¹ Kuşkusuz Beki Hanım’ın Yahudi olmayan arkadaşlarını düşünebiliyoruz; yalnız bu sayfalarda sadece Yahudi düğünlerine yer verilmektedir.

Bir zaman sonra “İbrani asıllı” nitelemesini seçmemdeki asıl neden budur; bu tür vakalarda sabetayizmden emin olmak zor görünmektedir. Gerçi Turgut Bey’in mahdumu Celal, eşini, Derviş Ailesi’nden, kızı Nilüfer ile bir Fransız denemeden sonra Asaf Akat’tan seçmiş haldedir; Türk-İslam ile evlenme yaşının burada kesin olarak işlemiş olduğunu tespit ediyoruz. Yahudilerde böyle bir yasak mevcut değildir; hahambaşıları, özendirmekten uzaklar, ancak yasaklamıyorlar; dolayısıyla, İbrani asıllı olmakla birlikte kripto-musevi olma ihtimali zayıflamaktadır.

* * *

Sevim Bozer, İbrani karşılığı “botzer” olarak yazılabilmektedir, İbrada’lıdır; burada tarihin çok eski yüzyıllarına giden bir Yahudi varlığı olduğunu biliyoruz. Aile, bizim “rantiye” teşhisimizi doğrulamaktadır; Sevim Bozer’in erkek kardeşlerinden birisi, Ankara Hukuk Fakültesi özel hukuk profesörlüğünden, Halil Ozal zamanında Dışişleri bakanlığına ve ansızın çıkanlarındandır. Diğer kardeşi Yüksel Bozer de beklenene üzere, Hacettepe Üniversitesi’ne rektör olmuştur; rektörlüğün İbrani asıllılar için bir tımar olduğunu kaydetmiştim. Sabetayistlerin “Türk-İslam” ile evlenmelerini ve Türk-İslam olanların da rektör olabilmelerini düşünemiyoruz.

Güzel, yalnız tıp doktoru ve rektör Yüksel Bozer’in ilgi alanının geniş olduğunu anlıyoruz; “Turgut” ismi ile bir yerde yazan bir araştırmacıdan öğren-

1) Beki Bahar, *Efsaneden Tarihe Ankara Yahudileri*, İstanbul, 2003, s. 150.

diğimize göre bu Bozer'in kitabı "Kuran'daki Peygamberler" olup, daha çok Tevrat'a dayanmaktadır.¹ Bozer'in kitabında şu cümle dikkat çekicidir: "Hz. Sit, Kutsal Kitap'a göre 912 yıl yaşamıştır. Ancak kendisi ile ilgili kitaplarda fazla bilgi yoktur. Hz. Sit'in adı Kuran'da geçmemektedir." Devamla, bu incelemede, Bozer'in "İsrailoğullarının anavatanı Filistin" veya "Museviler soylu bir ulus olarak tanrıyı insanlık için değil kendileri için gelmiş sayarlar" ve benzeri ifadelerle yer verdiği kaydedilmektedir.

Seçilmiş doğdukları kesin görünüyor; Yüksel Bozer misali damat Asaf Savaş da rektör olmuştur. Siyasal Bilgiler'in "edebi" dekanı Celal Gole da sırasını beklemektedir, ben "olur" umudunu saklı tutuyorum. Ayrıca, artık holdingle ve globalist işletmelere "üs" gözüyle bakabiliriz ve bunlardan bazıları "parti" örgütü fonksiyonu görüyorlar. Ali Bozer'in mahdumlarını da bu tür nova üslerin başında buluyoruz.

* * *

Ne değişti, bir büyük devrimden söz ettim, buna "fahişelik devrimi" adını veriyorduk, fahişelik ilga edilmiştir. Artık fahişe, sadece yoksullar içinde vücudunu satanlara denmektedir ve önemini yitirmiştir, varlıklılar için fahişelik kalkmış görünüyor; onlar ki sadece birlikte oluyorlar ve bu birlikte olmaların süresi bir saate inmiştir. Fakat yine de "fahişe" demiyoruz, adli tıp memurları çarşaplardan spermleri çıkarsalar da artık varlıklı ve globalist sınıf için "fahişelik" ilga edilmiştir. Varlıklı ve globalist sınıflar için fahişelik asimile edilmiş haldedir; kimliğin bir parçası diyebiliriz, bu nedenle ahlaksızlık da sayılmamaktadır. İlga edilmesinin arkasında bu mantık var; vardır, yalnız bir devrim ile "yoktur" diyoruz, buna "dérogation" da diyebiliyoruz.

Dérogasyon veya ilga ne demektir; yok etmek mümkün değildir ve bu nedenle, her türlü etki ve sonuçları ortadan kaldırılanı "ilga" edilmiş sayıyoruz. Yüce Gök'e şükürler olsun, bu üçüncü ve büyük iç savaş içinde yalan da ilga edilmiştir, buna da "yalancılık devrimi" adını veriyoruz. Eğer yalan söylemenin hiçbir sonucu yoksa, ilga edilmelidir ve bu bir devrimdir, böylece tanımlarda yetkinleşmiş oluyoruz.

Kemal Derviş, ithal edildiğinde derhal İbrani asıllı olduğunu yazdım ve

1) pub22.bravenet.com.

“Dervish-Makovski Komplosu” adını koydum, Cengiz Çandar itiraz etti, Çandar’ın aslının “Sandar” olduğunu, Alaksandr ya da Iskender’in diminutifi sayılmak gerektiğini, Selanik yöresinin İtalyan etkisinde bulunan kesiminde, “ç” sesini seçtiklerini, “çiller” örnektir ve Troçki dediğimiz aslının “Trotski” olup “ts”, çoklukla “s” ve bazen de “ç” söylendiğini işaret ettim. Çandar’ın “şem ha kodeş”, kutsal adı, Osman’dır; “Les Derniers Donmeh” dokümanter-filmindeki rolü ve özellikle İngilizcesinin zavallılığı her türlü övgüden uzak kalıyor, ne yazık ki bu eski asistanı övemiyoruz. Nazlı Ilıcak da itiraz etti; her ikisi de gerçeği biliyorlardı, Naz Hanım, dayısının Turan Kapanlı olduğunu söylemekle övünmektedir. Turan Kapanlı’nın, Ercan Karakaş veya Eser Karakaş kadar cesur olduğunu görüyoruz; sabetayizmin bir kol adını soyadı olarak taşımaktadır, Farisi ekle “kapanıcı” dediğimiz, Osman ve Münici Kapaniler vardı, Türki ekle “kapanlı” olmaktadır. Anne tarafından Naz Kapani, sonra Naz Çavuşoğlu ve en sonra Naz Ilıcak, İbrada’lı olmakla, hem İslamcı bir Parti’nin kahramanları arasında yer alıyor ve hem de o zamanlar dsp’li ve şimdi chp’li Derviş’i hem kamufle ediyor ve hem de militanca savunuyordu. Çünkü her ikisi de Kapanlı’dır.

Peki “yalancılık devrimi” ne demektir; devrim duyarlılıkları gömme ve yenisini çıkarma işidir, yurttaşların, yalana karşı duyarlılığını yitirmeleri anlamındadır. “Yalancılık devrimi” yapılmışsa yalancının mumu hiç sönmemektedir. Görmüyor muyuz, şu anda hiç kimse Derviş’in İbrani asıllı olduğundan kuşku duymamaktadır; ayrıca, Derviş’e hükümet sandalyesi verilmesinin Ecevit’in değil, Fischer’in marifeti olduğunu artık, Murat Yetkin’in kitabından öğrenmiş durumdayız, hep ve kesinlikle biliyoruz. Fischer mi, im’de ikinci adamdı, hem Ankara’da devalüasyonun mimarı oldu ve hem de Washington’daki Yahudi Partisi’nin önemli bir dirijanı idi. Ve artık İbradalı Naz Hanım ile Osman Çandar birer mumdurlar; ayinlere yarıyorlar ve yarıyorlar, eskimekle birlikte sönmüyorlar. Hep yarıyorlar, yatsıyı çok aşılıyorlar; çünkü “şanlı” yalancılık devrimi var.

İsimoloji: İbrada'lı Şeyhülislam & Peri Eser ve İbrada'kiler

ACI KAYBIMIZ

İbradı eşrafı Şeyhülislam Yahya Efendi ahvadından merhum Ali Rıza ve merhume Pakize Esen'in kızı, merhum hakim Sadık ve merhume Remziye Minkari'nin gelini, merhum Ziya ve merhume Seniha Tekeli, merhume İlhan ve merhum Cevat Kanpulat, Ayhan ve Hamdi Ömeroglu'nun ablası ve kardeşi, merhum Nuri ve merhume Halide Dikmen, merhum Dr. Esat Minkari, Güner ve merhum Av. Selçuk Minkari, Prof. Dr. Tarkan Minkari ve Aysel Minkari'nin yengeleri, merhum hakim Av. Tahir ve merhume Şerife Sebük'ün dünürü, merhume İnci, merhume Mediha ve Fettah Bann'ın, Sevil ve Birol Karaduman'ın büyük dünürü, Ayten ve merhum Süleyman Altuna, Lütfü ve Nurten Ender, Ahmet ve Şirin Tekeli, Melek ve Olgun Tanberk, Osman ve Semra Kanpulat, Nilgün ve Umur Akarca, Prof. Dr. Esra Ömeroglu'nun teyzesi, Mefkure ve Erol Oktem, merhume Gaye Dikmen, Ayşe Minkari, Mehmet ve Yeşim Minkari, Zeynep ve Sadık Minkari, Füsün ve Töre Almat'ın yengeleri,

Hakan ve Aslı Karadeniz, Boğaç ve Seda Sebük'ün anneannesi

Yalçın ve Oya Sebük'ün sevgili annesi

Merhum hakim Orhan Esen Minkari'nin kıymetli eşi

Sevgi dolu, güzel insan

PERİHAN ESEN MINKARI

Hanımefendi

1 Aralık 2003 Pazartesi günü ebediyete intikal etmiştir. Aziz naaşı 3 Aralık Çarşamba günü Levent Camii'nde kılınacak öğle namazını müteakip, Edirnekapi Şehitliği'ndeki ebedi istirahatgahına tevdi edilecektir. Tanrıdan rahmet dileriz.

AİLESİ

Hürriyet, 3 Aralık 2003

Bir parentez açabilir miyim, *Tekelistan* da, tüm öncüler türünden, ilkel idi, yanlışlıklar içeriyordu; fakat bir yol açtığı kesindir. Bütün yol açıcılarda, yanlışlıklar olması kaçınılmazdır, çünkü yol açmak, o zamana kadar olmayan bir yol inşa etmek demektir. Bilinmeyen bir alanda yürümek, her türlü yanılma-ya gebe dir; bunu kabul etmek zorundayız.

Şebeke –artık *Şebeke-1* diyoruz– üç koldan üç yıldır sürdürülen “korsan” baskıları, “samizdat” telakki edebiliriz, hesaba katarsak, belki de Cumhuriyet döneminde evlere en çok giren ve evlerde bir gedikte, artık buna da “niche” diyorlar, korunan kitap olma özelliğini taşımaktadır. *Şebeke-2* ise dünya Yahudilik biliminde bir yenilik iddiasındadır; bunun için, Yahudilik tarihine ciddi bir ilgi, en azından kapitalizmin yükseliş dönemi iktisat tarihinde bir yetkinlik, devrimler tarihi araştırmalarıyla osmanist ekspertiz vazgeçilmez

unsurlar konumundadır. Böyle bir ilgi ve metriz bileşiminin bizim topraklarımızdan çıkacağından kuşku duyamayız. *Şebeke-2* bu yönde bir çabadır, şimdi haber veriyoruz.

Onbeşinci ve onaltıncı yüzyıllarda, İspanya ve Portekiz’de Katolizmin en önemli isimlerinin marranos ve daha da ilerde “kripto-yahudi” oldukları artık gösterilmiştir, *Şebeke*’de aktarabilmeyi umuyorum. Bizde, ondokuzuncu yüzyıldan itibaren şeyhülislam düzeyine çıkmış olanların önemli bir bölümünün kripto-yahudi olduklarını tespit edebiliyoruz. Yaşadıklarımızın hepsinin “bize özgü” ya da sui generis oldukları yanılığını terk etme zamanı geçmiş görünüyor ve ben hep göstermeye çalışıyorum.

* * *

Devamla, yalancılık devrimi ne demek; İbrani asıllı olmadığını iddia eden Naz Kapanlı Hanım ile Osman C. Çandar’ı bir kenara bırakıyoruz; Celal Göle’nin eşi, “derviş” soyadlıdır ve Türkçede “akraba” sözcüğü de var, Derviş bir komplocu olarak geldiğinde mihmandarlık yaptılar ve akrabalıklarını sakladılar. Bunların ortaya çıkmayacağından nasıl emin olabildiler; Asaf Akat ile Nilüfer Göle, Derviş ile her açıdan türdeş idiler.

Kemal Derviş’inki artık bir “komplo” değildir; İsrail’e yakın Washington Institute, bir yanda T. Erdoğan ve diğer yanda K. Derviş diyordu, ilk teşhisi-mizden bu yana üç yıl geçmiş durumdadır. Artık “komplo” değil “konspirasyon” demek yerindedir; bu durumda ve öyleyse, C. Göle, A. Akat, N. Göle ise Türk Ceza Kanunu’nun ünlü 169. maddesi kapsamındadırlar. Derviş Çetesi’ne “yardım ve yataklık” ettiler.

* * *

Bir ahlak sorunu var, bir doğruluk sorunu var; *Tekelistan*’da *Şebeke* içinden olanlara eleştiri bitmiştir. Şunu çok iyi görüyoruz, E. Özkök veya G. Civaoglu ya da Kaya Hasan Cemal için Tansu Çiller ile T. Erdoğan arasında hiçbir fark görünmemektedir, her ikisi başbakanlığa oturtulurken, bunlar aynı meddah uslubunu kullanıyorlardı. G. Civaoglu ile E. Özkök’ün, Çiller ile zamanın Amerikan Başkanı Clinton’un Belçika’da bir şatoda on dakikalık bu-

luşmalarını nakletmelerini, hiç unutamayız, haberlerinden şehvet ve kâlemlerinden on dakikalılık bir röntgen filmi çıkıyor ve cinsel haz saçılıyordu. Şimdi de bütün ömründe sadece Ülker bisküvi kutularını dağıtmış Erdoğan'a öyle yaklaşıyorlar; bu yaklaşım ise Erdoğan ile ilgili "bizden" teşhisinden sonra başlamış görünüyor, teşhisin deşifrasyonu bana ait olup başka yerdedir ve devam ediyoruz.

* * *

Reçber, İbrada olmasa bile yakın bir yöredendir.

Futbol bilmiyorum, bunu kabul ediyorum, fakat "bilmek nedir" bunu sor-
ma gereğini duyuyorum. Bilmek, öncelikle bilmeyi bilmek'tir, "bilme ne de-
mektir", bunu bilebilmektir; ve bilen, bilgi hamalı değildir, bunu hep not edi-
yoruz. Kuşkusuz, futbol bilmiyorum, ama kaleci olmanın ilk elemanı yer tut-
maktır; bunu biliyorum. Yer tutamıyorsa, kaleci yoktur; Türkiye'de "Rüştü
Reçber" adında bir kaleci yoktu, bunu çok önceden kaydettim.

Karısının adı "ışıl" ve kızının adı ise "tuana"; genel olarak "tuvana" yazıyo-
ruz, İngilizce "can" yardımcı fiilini hatırlatmaktadır, "tuvana" şimdiki zaman
kipi olmalıdır, Türkçe değil Farisi'dir. Türkçe karşılığını "kuvvet" ve İbrani
anlamını "oz" olarak buluyoruz; Reçber'in kaleci olmadığını anlaması için İs-
panya'ya transfer olması gerekiyordu, anlamıştır ve hep anladık. Fatih Te-
rim'in İtalya'ya transferini hatırlatmaktadır; bunlara ekonomi-politik transfer-
ler diyoruz, Dışişleri bakanlıklarının parmağı olmalıdır. Birisi Öcalan krizin-
den hemen sonra ve diğeri Irak İşgali'nden hemen öncedir, her ikisini de aşı-
yordu.

Reçber, İspanya'da sadece kale arkasında bekçilik yapabilmiştir. Bir kez
kale önüne çıkardılar, sonra bir itirafçı misali, "ben kaleci değilim" dediğini
okuduk. Doğrudur.

Bir Acıklı Hikaye: Işıl & Tuana & Reçber

Hürriyet, 25 Mayıs 2000

Yedekliğe ne kadar dayanırım Allah bilir

Barcelona'da yedek kalmaya icerleyen milli kaleci Rüstü, Hürriyet'e konuştu: "Oynamamak beni üzüyor. Yedek kalmaya dayanıma gücüm bir yıl mı olur, üç yıl mı bilemem. Bunu Allah bilir. Kendimi ispat etmeme gerek yok."

■ Spor'da

Hürriyet, 3 Eylül 2003

BU RÜŞTÜ'YÜ OYNATMAZDIM

Milli kaleci, "Hayatım boyunca böyle aptalca goller yememiştim" dedi

Barcelona'da bulduğu şans iyi değerlendiremeyen Rüstü Reçber, "Beni yedek braksa bile Rijkaard'a kızmam" derken, "F.Bahçe'ye dönecek misin?"

Hürriyet, 12 Ocak 2004

İKİYE BÖLDÜ

İspanya medyasının bir bölümü, Barcelona'nın puan kaybetmesine neden olan milli kalecimizi eleştirirken, diğer bir grup sahip çıktı. Dün İstanbul'a gelen Rüstü ise hatalı olduğunu kabul etti.

Rüstü Reçber'in, Barcelona'ya 2-1 yenilisi sonrası Celta Vigo karşısında yaptığı hatayı... Rüstü'nün hatasını... Rüstü'nün hatasını... Rüstü'nün hatasını...

Hürriyet, 23 Aralık 2003

Şebeke sporda var. Spor yazarları benden çok daha iyi futbol biliyorlar; ancak “şebeke”, *Tekelistan*’da, şebeke için, eleştiriyi ilga etmiştir. Çünkü Reçber, seçilmiştir. Seçilmişin seçilmiş eleştirmesi nerede ise bir günahdır, bu noktaya gelmiş bulunuyoruz.

* * *

M. Işık Denizli ile F. Terim, “milli” futbolu İbranileştirdiler.

* * *

Sadece cadde veya hastane isimleri ve sadece tabelalar mı; bu ülkede hiç İbrani asıllı olmayan bir “mega star”, sultan, “diva”, filelerin sultanları, “12 dev adam”, hocaların hocası, “dünyaca ünlü” ve kuşkusuz “imparator” görül-müşmüdür, sorulmayan soruları sormaya devam ediyorum. Belki vardır, ancak dünyanın hiçbir yerinde hep ısıklanan ve hep kovulan bir imparator olmamıştır; F. Terim kovuldukça ve ısıklandıkça daha çok imparator olmaktadır. O kadar öyle ki, iki parmağının arasında bir açık icat edip oradan üçüncü parmağını çıkarması bile imparatora layık sayılmaktadır; *Hürriyet* bu son derece sanatkarane hali ayrıca göstermekte ve hem de “sabır taşı çatladı... hemen hemen her maçta edilen küfürler, sonunda Fatih Terim’i çileden çıkardı” demektedir. Demek ki, sabır taşı çatlayınca, terbiyesizlik devrimi gelmektedir; öyle anlaşıyor, altyapı parmakları çatlatmakta ve aradan nah-devrim çıkmaktadır. Bu durumda imparator çaresizdir; zavallı “imparator”, her maçta küfür yemektedir ve sonunda çatlamaktadır ve kaçınılmaz olarak nah-devrim yapmaktadır.

Fakat hâlâ imparator’dur; çünkü seçilmiş birisidir. Kovuldukça da daha çok imparator olmaktadır. Bunun anlamı şudur, böyle doğmuştur.

Hürriyet'in İmparatoru ve İşareti

Hürriyet, 7 Aralık 2003

Hürriyet, 2 Kasım 2003

Terim'in başı yine dertte

Tecrübeli hocaya bir kez daha disiplin kurulu yolu göründü. Daha önce 15 gün hak mahrumiyeti cezası alan Terim'in, İstanbulspor maçı sonrası verdiği demeç yüzünden de ceza alması bekleniyor

CEMAL ERSEN

İSTANBUL - Aldığı 15 gün hak mahrumiyeti cezası nedeniyle takımının İstanbulspor ile oynadığı maçı tribünden izlemek zorunda kalan Galatasaray Teknik Direktörü Fatih Terim'in başı dertte. İstanbulspor maçı sonrası 15 günlük cezasını değerlendirirken, "PFDK'ya ödül vermek gerek. Yaza kadar olsun sözü hakaret mi? O zaman PFDK'ya da yazıklar olsun. 15-20 gün de bunun için ceza versinler. Masada oturup itiraza ceza veriyorlar. Tahkimle girmeyeceğim, çünkü inandırıcı değil" şeklindeki ifadelerinin futbol federasyonu tarafından inceleneceği belirtildi. Federasyonun bugün RTÜK'ten Terim'in açıklamalarını içeren bantı isteyeceği ve büyük bir olasılıkla kendisini PFDK'ya sevk edeceği öğrenildi. Terim'e, uyarılma "hakaret" başlıkları 24. maddesine göre 1 ay ile 30 gün, arası hak mahrumiyeti cezası verilebileceği kaydedildi. Bu arada, İstanbulspor maçının 78 dakikasında Balı'ye isabet eden cıka, hakem, dördüncü hakem ve gözlemci tarafından federeyona rapor edildi. Galatasaray'ın raporların hukuk kuruluunda incelenmesinden sonra en geç yarın PFDK'ya sevk edilmesi bekleniyor.

En kötü dönem

1996-2000 sezonları boyunca Galatasaray'la dört sene üst üste lig şampiyonluğu ve UEFA Kupası'nı ka-

zanan Fatih Terim, 15. hafialar göz önüne alındığında Cim Bom'la ligdeki en kötü dönemini yaşıyor. Geçen sezon 15. haftada 10 galibiyet, 3 beraberlik ve 2 yenilgi ile 33 puan alan Sarı-Kırmızılıların, bu sezon 15. hafta itibarıyla 8 galibiyet, 4 beraberlik ve 3 yenilgi ve 28 puanı var. Yazarın kötü sonuçların yanı sıra Galatasaray kadrosunda istikrarsızlık da gözle karşıyor. Geçen sezon ligi 34 değişik futbolcuyu kullanarak tamamlayan Fatih Terim, bu sezonda da 15. hafta sonunda sahaya sürdüğü 28 farklı oyuncuyla ligde en çok futbolcu oynatan takım olma özelliğini elinde bulunduruyor. Sarı-Kırmızılılar'ın 26 futbolcuyu Çaykur Rizespor, Alcaabat Sebaspör ve 25 oyuncuya görev veren Malatyaspor takip ediyor.

'Henüz yarıştan kopmadık'

Galatasaray Lisesi'nin kuruluşunun 522. yıldönümünü duyurduğu dün İsmailin Tivlik Fikret Salom'nda bir plav günü düzenlendi. Plav gününe, Galatasaray Kulüp Başkanı Öztan Canayın ve İkinci Başkan Ali Dürüst de katıldı. Canayın, basın mensuplarının Juventus ve İstanbulspor maçlarıyla ilgili sorularına yanıtlamaktan Ali Dürüst, İstanbulspor kargaşasında çok önemli bir üç puan kaybettik. Bu sonuçla Beşiktaş'la aramada 9 puan fark oldu. Henüz yarıştan kopmadık, her şeyi rağmen şampiyonluk mücadelemizi sürdüreceğiz" diye konuştu. Oyunculara herhangi bir ceza girmeyeceğini de vurgulayan Dürüst, transferin de gündeme gelmediğini altını çizdi. Bu arada, dün sabah saatlerinde kampa giren Galatasaray, akşam basına kapalı olarak bir idman gerçekleştirdi.

Radikal, 8 Aralık 2003

*Mehmet Ali & Işık & Terim & Gur &
Erim & Mahlika ve F. Terim*

ACI KAYBIMIZ

Kıymetli Eşim, Sevgili Ağabeyim,
Değerli Babamız ve Biricik Dedemiz

M. ALİ TERİM'i

(İnşaat Yüksek Mühendisi)

27.11.2002 günü kaybettik.

Cenazesi 28.11.2002 perşembe (bugün)
Kocatepe Camii'nde kılınacak öğle namazını
müteakiben Karşıyaka Mezarlığı'nda
toprağa verilecektir.

Eşi : Nina TERİM
Kardeşi : Lütfiye - Fikret BÜYÜKİŞİK
Çocukları : Ferdi - Brigit TERİM, İrls - İbrahim GÜR
Torunları : Meryem, Mahlika TERİM ve Erim GÜR

Hürriyet, 28 Kasım 2002

Peki, "terim" soyadı İbrani olabilir mi; *Guggenheimer & Guggenheimer*, Latin "terem" transliterasyonu olan bir İbrani soyadını kaydetmektedir.¹ Bunu, "terem", "terım" olarak okumak ve çağırmak mümkündür; kaldı ki, *Guggenheimer & Guggenheimer*, her girişin İbrani yazılışını da vermektedir, terem'in ted, reş ve mim karakterleriyle gösterildiğini okuyoruz. Öyleyse, terem'i, "terım" ve hatta "terim" olarak söyleyebiliyoruz.

Guggenheimer & Guggenheimer yeterli sayılabilir, ancak bir de modern mezar taşına sahibiz. "M. Ali Terim" ölüm ilanı, Onomastique açıdan pek zengin görünmektedir; "gur", erim, "ışık" soyadları, "ferdi" veya

"mahlika" adları belirleyici göstergelerdir. Melike, melih, mahlika, hep İbrani "malki" adından geliyorlar; kral ya da kraliçe anlamındadır. Bunun dışında müteveffa Terim'in, "M. Ali" yazılan adını da "Mehmet Ali" olarak düşünebiliriz.

* * *

Bu F. Terim'in elli yaşına girişinin imparatorlara layık şenliklerle kutlanışına da tanık olmuş durumdayız; "hamam" tabir edilen bir yerde kutlama törenlerinin başladığı ve F. Terim'in hamama, Müfit Erkasap adında birisinin refakatinde girdiği mevsuktur.² "Erkasap" onomastique planda talihli bir refakat olup, "kasap", şimdiki İsrail Cumhurbaşkanı misali "katzap" olarak da yazıl-

1) *Jewish Family Names & Their Origins*, op. cit., p. 774.

2) *Akşam*, 6 Eylül 2003.

maktadır, İbrani tsadik karakterini, tekrarlıyorum, “tz”, ç, fakat çokca “s” ve “z” olarak alabiliyoruz. “Er” üzerinde ise yeterli ölçüde durduğumu biliyorum.

Kutlamalar bir de “kitap” çıkarılarak taçlanmış haldedir; bu kutlama kitabında, Ayhan Bermek, Özhan Canaydın, Mehmet Açar ve Selahattin Beyazıt'ın veciz kutlamaları okunmaktadır. Selahattin Beyazıt, Anglo-Amerikan emperyalizminin ülkemizdeki ilk kollarından birisidir, sütundur, diyebiliriz. Bilderberg'ci olarak bilinmektedir ve Terim analizimizin içinde yer alması şaşırtıcı görünmemektedir. Şimdi buradayız.

* * *

Asistanlarım olduğunu ve asistanlarla çalıştığımı tekrarlıyorum; Leyla Umar, Yener Susoy misali, Yaşar Kaya da asistanlarım arasındadır. Yaşar Kaya'nın “büyük” Kürt ve hatta “akrabam” dedikleri hakkında hemen güçlü hipotezler kuruyorum. Yaşar Kaya, Selahattin Beyazıt'ı da “elli büyük Kürt” arasında gösteriyordu; hem Yaşar ve hem de Beyazıt, Kürt-Yahudisi mi, bu soru yerli yerindedir.

Araştırmacı Gök Yüzü'nün bana özel olarak bildirdiğine göre, bu Selahattin için, Yahudi kökenli Kissinger, “Türkiye'den tanıdığım ilk dostum” diyor-du, oturduğu yalıyı diplomat Muharrem Nuri Birgi'den devralmıştır, “Birgi”, bir kasaba olsa gerektir.¹ Gök Yüzü, Musa Kart ile Selahattin Duman'ı da Selahattin Beyazıt'ın akrabaları arasında saymaktadır. Uygundur ve itiraz etmiyorum.

Onomastique bilgiler hiçbir zaman tümüyle belirleyici değildir; böyle olmakla birlikte bilgilerimizi tekrarlamakta bir sakınca görmüyorum. Bir, “yaşar” bu telaffuz ile İbraniler tarafından da taşınmaktadır. İki, “kaya”, sela veya selah çevirisi olup, bizde İbrani asıllılar arasında, kızlar ve erkekler için, sıklıkla kullanılmaktadır. Üç, selahattin, selah'ı temsil edebiliyor, ancak Kürt Selahattin Eyyubi, Kudüs'ten Haçlıları kovup Yahudilere ibadet özgürlüğü sağladığı için aziz sayılıyor ve adı, özellikle Kürt-Yahudiler arasında yaygındır. Dört, beyazıt, seferadları kabul eden sultan sayılıp isim olmaktadır. Taşınıyorlar.

1) Gök Yüzü, bana gönderdiği bu özel notunda, Korkut Özal'ın kızı Müjgan'ın evlilik öncesi soyadının “tanaltay” ve Hıfzı Topuz'un “meyyale” dediginin, Müjgan'ın anneannesi olduğunu eklemektedir. Müjgan Tanaltay'ın babası hava generali idi.

* * *

Bu şenliklerle ilgili haberde , “önde gelen isimlerden Selahattin Beyazıt, Turgan Ece ve Mehmet Cansun da vardı” denilmektedir; ilaveten “Mehmet Ağar ve Demet Akbağ da geceye katılanlar arasındaydı”, kayıtlıdır. Bu son kayıt, soru demektir.

Bir haberden¹, bu Demet Akbağ’ın babasının adının “Oktay İybar” olduğunu öğreniyoruz; “iybar” başlı başına araştırma davetidir. Şimdilik şu kadarını söyleyebiliyoruz; İbrani “ben”, Arami “bar” olup İbranilerde ikisi de kullanılmaktadır, “barka” ve barkan” soyadlarına sık sık işaret etmiş bulunuyorum. Fakat daha da önemli olan, Tayyip Erdoğan ve çevresinin “akp “ denmesine kızarak “ak parti” üzerinde ısrar etmeleridir; buradaki tercihin “ak” olduğunu düşünebiliyoruz. Bu “ak”, İybar kızı Demet’te çıkmıştır ve Demet de hamamda görünmüştür; Kürt-Yahudisi olup olmadığını araştırdığımız Y. Erdoğan’la D. Akbağ’a iş yağmaktadır. Güzel, ancak, “yeşilbağ” veya “siyahbağ” makul olmakla birlikte “ak-bağ” ne oluyor; ak-bağ normalden sapmadır ve ben bütün sapmaları bir inceleme konusu yapıyorum.

Sonra son belediye seçimlerinde bir Taha Aksoy çıktı, sabetayist medya bu “ak” parti’nin İzmir belediye başkan adayını ve kızlarını göklere çıkardı; daha sonra sabetayist medyadan E. Özkök, “yakınım olur” yollu yazı çıkardı, “akrabamdır” diyordu. Öte yandan bir de, sabetayist medyanın gülü, Albay Türkeş’in en çok kan döktüğü zamanda merkez komitesinden, şimdi “aşırı-demokrat” ve en kibar konuşan tivici ünvanlı Taha Akyol da var. Özetlersek, ak-bağ, ak-yol, ak-soy, ak-parti, ve birçoqları, mutlaka ak-dağ olmalıdır, çünkü “ak-man” var; “ne oluyor”, bu “ak” başka bir anlam mı taşıyor, soru budur. Ak-yol artık çok dikkat çekiyor, ama daha da dikkat çekici olan “ak-türk” olmalıdır, “akkoyunlu” biliyoruz, peki “ak-türk” ne demektir, bundan böyle gözümüzü, “ak-türk” ve diğer ak’lar üzerine çeviriyoruz. Bu kıt kabiliyetli Taha Ak-yol’u, Albay Türkeş’in yanından, A. D. yoluyla, “ak” parti’ye bağlayan keramet nedir; bir de “ak” günler” edebiyatı hatırlıyoruz.

Yoksa bazılarımız “ak” mıdırlar, sabetayist kalemşorların çıkardığı “beyaz türkler” ile ak’lar arasında bir bağlantı var mı; bu sorulara bundan sonraki bir kitabımızda cevap arıyorum ve kısmen de verebildiğimi sanıyorum. Bir işaret

1) Vatan, 17 Ekim 2002.

şudur; yine sabetayist kalemşorların icat ettikleri “derin devlet”, “kripto güç” olmalıdır, artık bilmekteyiz.

Bir soru da şudur, Mehmet Ağar’ın, F. Terim’i hamamda da yalnız bırakmadığını öğreniyoruz; aralarındaki ilişki bizi ilgilendirmiyor. Yalnız, Terim’in imparator olmasının, Ağar’ın Emniyet Genel Müdürlüğü ve İç İşleri Bakanlığı dönemlerine rastladığını biliyoruz. Acaba bu dönemde Terim’in takımları hakemlerden kolaylık gördü mü; sorudur ve araştırılması gerekmektedir. Öneriyorum.

* * *

Yanlışlarımdan birisi, en büyükleri arasındadır, Mehmet Ağar’ın, Ermeni asıllı olabileceğini ileri sürmüş olmamdır, büyük yanlış olduğunu kabul ediyorum. Doğrusu, yanlışlara gerekçe bulmak hiç zor değildir; bunu yapanların da çok olduğunu biliyoruz, fakat ben bu tür içine girmiyorum.

Kuşkusuz, *Tekelistan*’ın ilk yazımını Gebze Kapalı’da yazdığım bilinmektedir, o zaman yayınlanmıştı ve zindan, bilimsel araştırma için kaynak kıtlığı da demektir. “Ağar” adında zorlandığımı hatırlıyorum; onaltıncı yüzyıla ait, bölge üzerine yazılı bir tarih incelemesi, Ağar’ın ailesinin yaşadığı yerlerde Ermeni nüfusunu yoğun gösteriyordu; Yahudiler de vardı, fakat Ermeniler yoğundu. Buna dayandığım anlaşılmaktadır; yanlıştır.

Bir kez bu tür araştırmalarda bir kaynağa böylesine ağırlık tanımak hep yanıltıcı sonuçlara götürüyor; yalnız benim asıl yanılgım amirlik değil teoriktir. O tarihlerde, bu ülkede Ermeni asıllıların pek yükselemeyeceklerini göremiyordum. Asıl hatam buradadır.

Burada güçlüklerin birisi de “ağar” soyadı taşıyanların çok kıt olmalarından ve bunları bulmaktaki güçlükten ileri geliyordu; şimdi bazı örnekler bulmuş durumdayız. a-) 19 Mayıs Üniveristesi’nde, “Doğulu aksanı” ile konuşan bir öğretim üyesi, Erdal Ağar’ı tespit edebiliyoruz. b- Bir gazete haberinde de “Özkan Ağar” ad ve soyadını görüyoruz.¹ c-) Öte yandan bir gazete haberinden, “Fatin’in İsmail Agar adında çok yakın bir arkadaşı vardı” bilgisini alıyoruz.² d-) Eşinin adının “Emel” ve müteveffa kızının adının da “Yasemin” olduğunu bili-

1) *Hürriyet*, 13 Haziran 2003.

2) *Hürriyet*, 19 Ekim 2003, “Fatin Rüştü Zorlu ile Vesamet Kutlu’nun Büyük Aşkı” haberi.

İsimler Konçertosu: Seçkiner & Yücel & Erenözlü ve Ağar

DYP'den de Çankaya sürprizi: Yücel Seçkiner

DYP Ankara Büyükşehir ve metropol içle belediye başkan adaylarını tanıttı. DYP Başkent'in en önemli merkez ilçesi Çankaya'da bir sürpriz yaparak eski devlet eski bakanı Yücel Seçkiner'i aday gösterdi. Genel Başkan Mehmet Ağar, partisinin il başkanlığında Ankara belde, ilçe adaylarının yanı sıra Büyükşehir Belediye Başkan adayı olarak 36 yaşındaki Genel

Başkan Yardımcısı Serhan Yücel'i açıkladı. Merkez sağın birleşmesi gerektiğine değinen Ağar, eski Devlet Bakanı Yücel Seçkiner'in merkez sağın birleşmesi konusunda ustune düşeni yaptığını belirtti. Ankara Büyükşehir Belediye Başkan Adayı Serhan Yücel'in de değişim kuşağının önemli bir temsilcisi olduğunu söyledi. Ağar, il, ilçe ve belde belediye başkan adayları birlikte

toplu fotoğraf çekti. DYP'nin Ankara'daki diğer belediye başkan adayları şöyle: Altındag-Canan Erenözlü, Etimesgut-Fuat Özgen, Gölbaşı-Namık Kemal Dogan, Keçiören-Oğulhan oğlu-Türk, Mamak-Tuncer Koca, Sincan-Orhan Unsall, Yenimahalle-Bayram Kocaman

■ Hasan TÜFENÇİ / ANKARA

26 Şubat 2004

yoruz. Agar veya "Ağar" soyadları için, Mehmet, İsmail, Özkan ve Erdal adları fevkalette yerindedir. "Yasemin" ve "Emel" adları da çok güzel destek oluyorlar. Kutluyorum ve bu isimler senfonisini bir isimler konçertosu ile sürdürüyorum.

* * *

Bir tekrar kaçınılmaz olmaktadır, *Tekelistan*, cezaevinde yazıldı, bu kaynakların cezaevine getirilmesi ve cezaevi idaresinin takdir ve izni ile "içeri" sokulması anlamındadır. Arkadaşlarım ve bu arada genç Fevzi harikalar yaratırlar, pek çok kaynağı Gebze'ye taşıdılar, her zaman şükran duyuyorum. Gü-

zel, ama, ne kadar “harika” olursa olsun, ancak yayınlanmış olanları bulabilirlerdi; Yusuf Besalel’in çok yararlı, güzel bir Türkçe ile yazılmış, üç ciltlik “Yahudilik Ansiklopedisi” o tarihte henüz yoktu, yayınlanması, *Tekelistan*’dan sonradır. *Tekelistan*’da ve *Tekelistan* sonrasında ulaşabildim ve bir paragraf aktarmak istiyorum.

Besalel, “avram” girişine, “avraam” da yazılabiliyor, “İbranilerin ve tek tanrıya inanların ilk atasıdır” demektedir. Düşündürücü bir giriştir, diyebiliriz, “Hande Ataizi” akla geliyor, hangi ata’nın izi oluyor, merak uyandırmaktadır. Aynı maddede şunlar da yazılıdır: “Avraam’ın Saray’dan çocuğu olmuyordu. Saray bu durumda cariyesi Agar’ı Avraam’a ikinci bir eş olarak verdi. Agar, Avraam’a, Yişmael, ‘Tanrı işitir’ adlı bir çocuk doğurdu. Avraam, 99 yaşındayken, insan kılığında üç meleğin müjdelemesiyle, Saray’ın çocuk sahibi olacağını öğrendi. Avraam, Yişmael’in 13 yaşında olduğu bir tarihte tüm halkı ile birlikte ‘Brit-Mila’, sünnet, oldu. Bu, tanrı ve Avraam’ın kavmi arasında ebedi bir anlaşmadır. Saray’ın adı da Sara, prenses, olarak değişti. Avraam 100, Sara da 90 yaşındayken, Yitshak, ‘gülüş’ ve sekiz günlükken sünnet edildi. Sara, Yişmael ile Agar’ın yanlarından kovulmasını istedi. Avraam da tanrının emriyle onlara gitmelerini söyledi.” Bu pek aydınlatıcı açıklamaya ekleyeceklerim var, “Yişmael”, İsmail karşılığıdır, nitekim Amerikan Dış İşleri Bakanı M. Albright, I. Cem’i, “yişmael” çağırıyordu, ikisinin de Dışişleri bakanı oldukları zamandır. Albright, Yahudi’dir, I. Cem’in de İbrani asıllı olduğunu göstermiştim; “Yişmael”, Tevratik söyleyiştir ve kendi aralarında tercih ettiklerini tespit edebiliyoruz. Biz, “duyar” diyebiliriz.

Saray, Kırım’dan gelen İbrani asıllılar “Seray” da diyorlar, Sarah’a çevrilmiş olup, Türkler “Sara” ve Kürt-Yahudileri de “Zara” kullanabiliyorlar. Besalel, *Tekeliyet*’teki sözlüklerde göstermiştim, İsak’ın karşılığının “gülüş” olduğuna işaret ediyor, benim, *Tekeliyet*’te geliştirdiğim sözlüklere bakılabilir, “gülen” veya “güler” de uygundur, daha zengin karşılıklarını yazmış bulunuyorum. Bir nokta da şudur; Besalel, “belatzel” veya “belazel” de yazılıyor, İsak karşılığını “gülüş” olarak gösteriyor, güzel; yalnız “gülüş” Farisi’de “hande” demektir ve bizde bazı İbrani asıllılar “gülüş” yerine, “hande” taşıyorlar; kuşkusuz hande’ler arasında İbrani asıllı olmayanların da bulunması, nadir sayılsa da, muhtemeldir. Hande, gülüş’tür ve İsak karşılığı olarak, *Tekeliyet*’te yerindedir.

Böylece, “agar” veya “ağar” adının Tevrat’tan çıktığını öğrenmiş bulunuyoruz. *Guggenheimer & Guggenheimer* ise “agar” ya da “ağar” adının İbrani olduğu konusunda hiçbir kuşku bırakmamaktadır, “agra” da çağrılıyor; Arami “ödül”, İbrani “hasat” anlamındadır.¹ İbranide, elif, gimel ve reş karakterleri ile gösterilmektedir; İbrani isimlerin transliterasyonunda iki a’yı, şapkalı “a” sayabiliriz ve g’lerin üzerindeki işaretleri, “kağan” ve “kagan” ilişkisinde olduğu üzere ihmal edebiliyoruz.

Bu şekilde “Sami Suleyman Demirel-Tansu Çiller-Mehmet Agar” zincirini tamamlamış durumdayız. Doğrusu budur, bir Ermeni asıllının bu zincirde yeri yoktur; benim asıl ve büyük yanılgım buradadır, o zamanlar bunu görmiyordum.

* * *

Her zaman, teori öncedir.

* * *

Yazısız anayasalar, yazılı anayasaların çok üstündedir.

* * *

İstanbul, Kahire, Rusya , Bombay ve Tahran entelijansiyası ile bu önsözü tamamlayabilirim, burası kısadır.”Rusya Aydınları” ile Ekim Devrimi öncesi ni kastediyorum, Tahran’ı ise ayrı tutuyorum. İranî’ler, iki bin beş yüz diyebiliriz, Batı’ya en kapalı olan ve hep duvar ören bir kavimdir; Batı’daki tartışmalara da kulaklarını tıkıyorlardı. Diğer dördünün kulakları ise sadece Batı’ya açıktı, Marx’ın, Rusya Aydını için söylediği, “hep Paris’teki son modayı takip ederler”, tümü için ve daha büyük şiddetle geçerlidir; bir Batı başkentinde tartışılmamış bir sorunu tartışma cesaretleri, nerdeyse, hiç olmamıştır. Akılların sömürgeleşmesi ile bunu anlamak durumundayız.

Bu, Batı’da bir yaprak bile kıpırdamazken Doğu’da ve yüksek bir bilimsellik ile ele alınan ender konulardan birisi oluyor; en sevindirici yönü burada

1) *Jewish Family Names & Their Origins*, op. cit. p. 12.

buluyorum. Daha da sevindirici olan, pek çok Batı başkentinde tartışmaların, maden ocakları türünden ve birbiri arkasından, patlamasıdır; bunu görüyor ve tespit ediyoruz.

Öncülük veya “dünyaya örnek olma” iddiaları beni hiç ilgilendirmemektedir, “bizim dünyamız” burasıdır ve biz ancak kendimizin öncüsü olabiliriz. Bizim dünyamız aydın ve bilim dünyasıdır; ne yazık, üniversiteler ve “sol” entelijansiya, İbrani hegemonya altındadır ve bu nedenle geri kalıyorlar. Fakat hem delindiklerini ve hem de sürüklendiklerini tespit edebiliyoruz; yine yazık, bu kırılma ve telef olma anlamındadır. Ama yenilenme de bu olmalıdır; bazı bitkiler kırılırken yeni ürünlerini veriyorlar, hep tekrarlıyorum.

Teknolojik buluşlar analizinde, eş zamanlı buluşların ayrı bir önemi var, buna buluşların senkronizasyonu da demek mümkündür. Bir buluş, birbirinden daha uzak iki toprakta aynı zamanda patlarsa, derindeki gelişme ve hareketin daha güçlü ve doğru olduğunu düşünebiliyoruz. En azından şimdi bunu söyleyebiliyoruz. Dünyanın her tarafında Yahudilik ve sabetayizm tartışmasının hızla yayılıp gelişmesini kendimize bağlamıyoruz, çünkü eninde sonunda kendimiz kendimiziz’dir, ama bundan doğru yönde olduğumuz işaretini de çıkarıyoruz. Bu çalışma, *Tekelistan*, bir doğru yön işareti olmuştur; dosdoğru gidiyoruz.

* * *

Hitler, Yahudiliğe büyük acılar yaşattı. Fakat aynı zamanda bir devlet hediye etti.

Yahudilik tartışmasının tabu haline getirilmesinde Hitler’in eli önemlidir. Fakat, bu aynı zamanda, Yahudilik sır’ıdır; *Sırlar* çalışmamda başladığım sır açmaya, buna bazen “iconoclast” cihat da diyoruz, devam ediyoruz.

Tabuları yıkıyoruz.

Putları deviriyoruz.

* * *

En büyük anti-siyonist İsrail Başbakanı Ariel Şaron olmuştur. Hitler’in hediyesini tehlikeye atmaktadır. Şaron’un Hitler’i canlandırdığını görüyoruz.

* * *

Güler Kömürçü'nün yazısını hatırlatmak yerindedir; "Yahudi-Katolik Savaşı mı?" yollu soruyordu. Bu önsözün ekleri arasındadır, okunmasını öneriyorum.

Artık Amerika'da da şimdiye kadar alışmadığımız yazılar okuyabiliyoruz; "Seven Jewish-Americans Control Most US Major Media" kısa yazısını, Güler'den hemen sonra ekliyorum. Yahudi asıllı yedi Amerikalı'nın Amerikan medyasını kontrol ettiğini haber vermektedir; peki Türkiye'deki medyayı kimler kontrol ediyor, sorulmayan soruları sıralamayı sürdürüyorum.

Burada duruyorum. Batı'daki bu yeni ilgi ve canlanmayı, özetlemek bile imkansız görünüyor, iki ip ucu vermiş oluyorum.

* * *

Mehmet Bekaroğlu'dan af diliyorum, derin sevgi dolu olduğumu bildiğini sanıyorum; ancak el-aziz'in bu son derece ilginç yazısını sunmadan edemedim, ektedir ve ben Bekaroğlu ile ilgili sert ithamlara katılmıyorum. El-aziz, baş yazısında, "bu savaşta Erbakan içiçe etrafında örülen üç muhkem Yahudi çemberini yarmak için kılıç sallamaktadır" demektedir. Bu üç çemberden ilki için de, "birincisi, Yahudi'nin Milli Görüş Partileri içerisinde Erbakan'ın etrafında ördüğü işbirlikçi ihanet çemberidir" ifadesini kullanmaktadır. Erbakan'ın kurmuş olduğu partilerin en üst kademelerinde İbranilerin muhkem mevziler aldıkları, demek ki, artık kabul gören bir görüştür, bunu çok önemli bir aşama sayıyoruz. "Ak" Parti'nin bu alanda "çok muhkem" kurulduğundan ise kuşku duyamıyoruz, duyanlar, *Tekeliyet* dizisini ve yeni çalışmalarımızı okumak durumundadırlar. El-aziz baş yazısını ekte sunuyorum.

* * *

Müslüman tarikatları ve İslamist partileri ihmal etmeyen, en önemli kontrol noktalarını kontrol eden kripto-yahudilerimizin, Türkes'i ve kurduğu partileri ihmal edeceklerini düşünemeyiz. Sırada, mhp ve diğer ülkücü örgütlenmelerin sırları var; açmak durumundayız.

* * *

Türkiye'deki kripto veya açık İbrani çevrelerde ise bir panik var; tek yanlı suçlama ve hareket özgürlüğünün kalkmasına bağlayabiliriz. Perdenin kalkması veya tabuların yıkılmasını, Rifat Bali, "paranoyak, faşist ve Yahudi düşmanı" olarak görüyor, bu çok edebi fişkırmasının bir yerinde "Prof. Yalçın Küçük de öyle" demektedir.¹ Bunu, Bali'nin veznini kaybetmesine bağlıyorum.

Bu panik içinde A. D. gazeteleri sert bir savunmaya geçmiş durumdalar, buna şaşırıyoruz. Ancak bunlar arasında "radikal", ölçüyü tümüyle kaçırmış haldedir; ölçüsüzlükte Tel-Aviv'de benzeri var mı, bunu da bir soru olarak kaydediyorum. Bu radikal'in kalemşorları, bazen adımı anmadan ve çok zaman da anarak, fakat yazdıklarımın yanlışlığını gösterme zahmetine hiç katlanmadan, kitapların önce solculuğa yakışmadığını ve daha sonra da çok tehlikeli olduğunu ha bire yazıyorlar. Bu "radikal demokratlar" için çıkarılan ve ancak "radikal demokrat" kalemlere açık "radikal", bir ara, Kürt-Yahudilerin olmadığını ispata çalışıyordu ve bu arada beni paylamaktan geri kalmıyorlardı, sonra vazgeçtiler. Ama sert savunmaları sürüyor, sütunları çok olmalıdır, içlerinden birinin, "radikal iki pazar gazetesi" başlıklıdır, baş sayfasını yine eke koyuyorum, görülmelidir ve görülmesini yararlı buluyorum.

Mel Gibson'un "İsa'nın Çilesi" filmi, dünya Yahudiliğinin büyük tepkisini çekmekte gecikmedi, gösteriler yapılıyor ve gösteriminin engellenmesi isteniyordu; *Hürriyet* gazetesi, derhal bu tepki seferleri içinde yerini aldı, dünya Yahudiliğini yalnız bırakmadığını görüyorduk.² Belki Türkiye'de gösterimi engellenebilirdi, olmadı; bu radikal, müfrit sefere ve savaşa katılmak zorunda kalıyordu, ibret dolu bir sayı önümüzde ve önünüzdedir.³ 11 Nisan 2004 tarihli; bu uzun önsözü bitirme günlerime denk geliyordu.

Birinci ve herhalde baş sayfa, iki yazıya ayrılmış halde olup birisinin başlığı " 'İsa'nın Çilesi' Çileden Çıkarttı" başlığını taşıyor ki uygundur. İkinci baş yazı ise, "Yahudi Düşmanlığı? Daha Neler..." vecizesini başlık yapmıştır; Ayşe Hür, imzasını taşıyor.⁴ Doğrusu Ayşe Hanım'ın soyadı *Hürriyet*'e çok uy-

1) R. Bali, "Komplo Teorilerine Herkes İltibar Ediyor", *Gerçek Hayat*, 26 Şubat 2004.

2) *Hürriyet* gazetesinin kuruluş tarihi ve öyküsü için bkz. *Tekeliyet 1* s. 280.

3) Anıl Hoca'nın işareti üzerine haberdar oldum, teşekkürlerimi yazıyorum.

4) Chur, From the Akkadian, meaning "child". In the Bible, Exodus 31:2, the grandfather of Bezalel, the architect of the tabernacle. Hur is a variant spelling. Churai is an Aramic form. A. J. Kolatch, *The Complete Dictionary of English and Hebrew First Names*, N. Y., 1984, p. 58.

gun düşmektedir, diminutifi de diyebiliriz. Hurriyet'i kısaltırsak "hur" olmaktadır; hep noktaları atıyoruz. Çünkü, Doğu dillerinden aldığımız sözcüklerde noktaları ihmal etmek gereğine hep işaret ediyorum, aslı "gul" ya da "buland", bunları gösteriyorum ve biz Ben-Hur'u biliyoruz.

Borçlarımı isim-bilim açıklamalarıyla ödemeyi tercih ediyorum, bilindiğini sanıyorum; Ayşe Hur Hanım'ın bu önemli baş yazısından aktarma yapmak istiyorum: "Solcu Yalçın Küçük'ün zirvesini oluşturduğu yaklaşıma göre ise Türkiye'deki saygın bilim insanı, sanatçı, politikacıların nerede ise hepsi, 1638 de Anadolu'da Mesihliğini ilan eden ancak Osmanlı'nın baskısı ile bir çeşit İslam-Musevi sentezi oluşturan Sabetay Sevi'nin müridleri olarak 'sabetaycı' ya da 'gizli Yahudi' adıyla Türkiye'nin düşmanı nitelenirler."² Cevap vermeye değer mi; bana gelinceye kadar Halide Hanım, bir "mandacı" idi ve Halide Edip Adıvar'ı ben rehabilite ettim, yüksek bir milli kahraman haline ben getirdim, Bilgesu da tiyatrosunu yazdı. Şu anda "ak" partili İbrani asıllılar veya sabetayist-kemalistlerin oynayabileceklerini sanmıyorum. Cumhuriyet tarihinde en yüce yazdığım üç hanımın, Halide, Sabiha ve Behice, üçü de sabetayist idi ve üçü de sürgüne çıkmak zorunda kaldılar ve ikisi orada göçtüler. Onları sürdürüyoruz. Ben İbrani asıllı, halide'yi, Sabiha'yı, Behice'yi sürdürüyorum; ve peki siz, daha düne kadar Sirkeci'de taksitle beyaz eşya satan A. D. gazetelerine sığınmışsınız, buna "yaşamak" bile diyemiyorum.

Net olan şudur; radikal demokratlar, falsifiye olmuş yaratıklardı, insanların bozulmuşlarına "radikal demokrat" adını veriyoruz ve hep falsifiye etmeye yarıyorlar. Ayşe Hur'un yaptığı da falsifikasyon'dur, not etmekle yetiniyorum. Benim ilgimi çeken ve beni burada aktarma yapmaya tahrik eden bunlar değildir; "İslam-Musevi Sentezi" nitelemesidir, bunu yeni kabul etmek durumdayız. Bir "Türk-İslam Sentezi" öğrenmiştik ve şimdi bir "İslam-Musevi Sentezi" ile karşılaşıyoruz, be denklemleri birbirine eşitleyecek miyiz, soru budur. Aynı'lar birbirini götürünce, eşitliğin iki yanında kalanlar ne oluyor ve Hur Hanım'ın ifadesi ile "daha neler..." demek zorundayız.

* * *

Bir de *Hürriyet*'in "Felluce Cehennemi" var; okunduğunda, gazeteci sözlüğüyle "asparagas" olduğu anlaşılıyor ve Iraklı misak-ı milli savaşçılarının *Hürriyet*'ten

1) Bir daktilo hatası olmalı, 1638 değil, 1666 yılındadır. Bu alanda *Şebeke-2* yeni analizler sunmaktadır.

Sebati Karakurt'u yakalayınca, "Sebati, Yahudi ismi" deyip öldürmeye kalkmışlar, bunu haber yapmaktadır. Hurriyet, isim-bilimi, birinci sayfasına almış durumdadır; deklerasyon mu, yoksa gereksiz panik mi, karar veremiyorum.

Şabat'tan türüyor; ş'yi hep "s" yapıyoruz, "şay", say'dır, ancak "Şaylan" olarak da kalabiliyor; "sabat" veya "sebat" diyebiliyoruz. Cumartesi doğanlara verilmektedir, İrani "i" nisbet veya İbrani "ay" ekini kullanabiliyoruz. Demokrat Parti dönemi bakanlarından "Sebati Ataman" belleklerimizdedir; Soner Yalçın, dürüst ve sağlam kurgulu son çalışmasında, "Efendi", Sebati Ataman'ın sabetayist olduğunu teyit etmektedir. *Hürriyet*'in bu birinci sayfasını ekte sunuyorum; belge'dir ve genç araştırmacılarımıza kolaylık olmasını diliyorum.

* * *

Kabiliyetlerin önündeki surları yıkmak üzere bir savaş açmış durumdayız. Savaşanlardan sadece birisiyim, bunu tekrar tekrar kaydediyorum.

Belki de bu nedenle, *Tekelistan*'ın arkasına, bir başka savaştan bir fotoğraf koyuyorum; bu savaşta, askerler ve subaylar, bana, "kabadayı profesör astegmen" adını koymuşlardı, hep o isme layık olmaya çalıştığım kesindir ve bunu isimoloji'nin bir cilvesi sayıyorum. Fotoğrafta görülen veya görülmeyen yer, önce top atışlarıyla dövüp sonra aldığımız bir üniversite idi, günlerce orayı "tuttuk". Şilte yoktu, taştan yatık, karnımızı doyurabilmek için erlerimi ganimet'e gönderiyordum, "Yüce Gök'e şükürler", bazı kitaplar yanmamıştı; ve orada yine araştırma yapabiliyordum. Bu arada insanın, yalnızca aşk'ta ve savaş'ta insan kalabileceğini, teori ve pratik düzlemlerde, bir kez daha anlayabiliyordum. "Yaşıyordum" demek istiyorum.

Savaşmak ve araştırmak, benim için sadece heyecan'dır. Doğrusu, "yaşamaktır" diyebiliyorum.

* * *

Tekelistan'da bir çarşaf yırtılmıştır.

Dökülüyorlar.

yalçın küçük,
balgat, 16 Nisan Ü. Y.

YAHUDİ VE KATOLİK

Türkiye'de ve dünyada

AKSAM

Bölgeci Ekler Bizim Üstün Arşiv Künye Etkinlikler

Anasayfa

Yazarlar

Gündem

Politika

Ekonomi

Dünya

Borsa - Finans

Magazin

Özgür Platform

Spor

Kültür - Sanat

Hava Durumu

Televizyon

Güler Kömürücü
guler.komurcu@aksam.com.tr
gulerkomurcu@superonline.com

Yahudi-Katolik savaşı mı?!

Yerel gündemde 'seçim sandığına' gömülen ilginizi derhal şimdi yazacağım gelişmelere yöneltmelisiniz ey okur. Washington, dünyanın enerji bölgelerine el koymak için, adına 'Yeni Ortadoğu Planı' dediği malum projesini tartışmaya açtı. Peki Yeni Ortadoğu'nun mimarı olmaya heveslenen mevcut Washington yönetimi kim? Washington yönetiminin göze çarpan özelliği; 'Judea-Hristiyanlar'dan' oluşmasıdır. Yahudi dünyasının Ortadoğu hedefine destek veren 'evangelist Hristiyanlar' ve bizatihi muhafazakar Museviler'dir bu ekip.

Irak savaşıyla beraber yaşanan acılar, ABD'nin koyu Katolik çevrelerinde, 'her şeyin sebebi olarak görülen' işte bu 'Judea-Hristiyan' yönetime farklı bir tepkinin başlamasına neden oldu. Ve sivilce içinde bulunduğumuz bu günlerde, 'çok farklı bir platformda patladı; sinema ve edebiyat dünyasında;

- İlk atışı 1 yıl önce Yahudiler yaptı. Satış rekorları kıran Dan Brown'un "Da Vinci'nin ŞİFRE" isimli kitabıyla, Katolik alemini toptan çökertecek, kiliseyi bombalayan bir atış yapıldı. Kitabın yazarının kimliği hiç öyle sıradan değil, Yazar Brown, ABD'nin derin devletinin kurumlarından biri olan, CIA'nın da tepesindeki NSA (National Security Agency)'nin üzerindeki sır perdesinin aralanmasını sağlamıştı... Bu önemli bir not değil mi?
- Ve ardından Dan Brown Katolikler'e atış yaptı ve Hz. İsa hakkında ve de Hristiyanlığı kökünden sarsacak bilgileri açıkladı. Hz. İsa'ya adeta tanrı gözüyle bakan Katolikler'e, "yanılıyorsunuz İsa sizin gibi sıradan bir ölümlüydü, evlendi, çocuk sahibi oldu, İsa'nın kuşağı halen yaşıyor" dedi. Bitmedi, İsa'nın kuşağının kimler olduğunu- bu önemli sır, masonik bağlantılarıyla bilinen Tapınak Şövalyeleri'nin sahip olduğunu da yazdı yazar. Hatta kimilerine göre de '80 yaşını aşan PAPA'nın ölmesinin ardından Tapınak Şövalyeleri güya bu sırrı açıklayacaklarmış. Katolik dünyası ateş püskürtmeye başladı, 1 yıldır Katolikler Vinci'nin şifresinin intikamının peşindeler.
- Son 10 gündür özellikle NewYork'ta büyük protestolar yaşıyor. Katolikler, Yahudiler'den, İsa'nın intikamını (yukarıda anlattığım nedenden) almaya başladılar. MEL Gibson'un yapımcılığını üstlendiği 'İsa'nın Tutkusu' adlı film, ABD'de aynı anda tam 3 bin sinema salonunda gösterime girdi. HAZRETI İsa'nın çarmıha genilmesinden önceki son 12 saatini anlatan filmde özetle, İsa'yı katleden YAHUDİLER'DİR' deniliyor. Alınlarına, yüzlerine 'HAC' işareti yapıp, film çıkışında 'Yahudi aleyhtarı' sloganlar atan 'Katolik' seyrirci bir yanda, Yahudiler'in tasvir edilme biçimini protesto eden 'Yahudi örgütlen' diğer yanda sokaklarda gergin yürüyüşler yapıyorlar.
- Ve çok önemli bir not ile son nokta, tartışmanın geldiği boyutu bakın; Hz. İsa'nın Yahudiler tarafından katledildiğini anlatan filmin yapımcısı Gibson'un babası Hutton Gibson, WSNR radyo programına verdiği demeçte, Museviler'in, tek bir dünya dini ve tek bir dünya hükümeti yaratmaya çalıştığını, bu işin içinde Yahudi bankerler ve ABD Merkez Bankası'nın da bulunduğunu ileri sürdü.
- Bu tartışmalar Yeni Ortadoğu Projesi'ni, Müslüman dünyasını, ABD seçimlerini (Aday Kerry Katolik'tir) ve de Kudüs ile Roma (Ya da Avrupa ve Judea-Washington kanat diyebiliriz) arasında sıkışan Türkiye'yi yani sizi çok yakından ilgilendiriyor ey okur.

Akşam, 26 Şubat 2004

Önsöze İkinci Ek

US MEDIA & YAHUDİLER

Seven Jewish-Americans Control Most US Major Media

> From John Whitley

> 11-21-93

>

How would people feel if it was Muslims who owned the major media?

>

> Today, seven Jewish-Americans run the vast majority of major U.S. television

> networks, the printed press, the Hollywood movie industry, the book publishing

> industry, and the recording industry. Most of these industries are bundled

> into huge media conglomerates run by the following seven individuals:

>

> Gerald Levin, CEO and Director of AOL Time Warner

> Michael Eisner, Chairman and CEO of the Walt Disney Company

> Edgar Bronfman, Sr., Chairman of Seagram Company Ltd

>

> Edgar Bronfman, Jr., President and CEO of Seagram Company Ltd and head of

> Universal Studios

>

> Summer Redstone, Chairman and CEO of Viacom, Inc

> Dennis Dammerman, Vice Chairman of General Electric

> Peter Chernin, President and Co-CEO of News Corporation Limited

>

> These seven Jewish men collectively control, ABC, NBC, CBS, the Turner

> Broadcasting System, CNN, MTV, Universal Studios, MCA Records, Geffen Records, DGC

> Records, GRP Records, Risind Tide Records, Curb/Universal Records, and

> Interscope Records.

>

> Most of the larger independent newspapers are owned by Jewish interests as

> well. An example is media mogul is Samuel I. "Si" Newhouse, who owns two dozen

> daily newspapers from Staten Island to Oregon, plus the Sunday supplement

> Parade; the Conde Nast collection of magazines, including Vogue, The New Yorker,

> Vanity Fair, Allure, GQ, and Self; the publishing firms of Random House, Knopf,

> Crown, and Ballantine, among other imprints; and cable franchises with over

> one million subscribers.

>

> I could add that Michael Eisner could depart Disney tomorrow but the company

> will remain in the hands of Shamrock Holdings, whose principal office is now

> located in 'Israel'.

>

> How would people feel if it was Muslims who owned the major media?

>

MİLLİ GÖRÜŞ'TE ÜÇ KUŞATMA

Şevket Kazan Planı Hazırladı Mehmet Bekârôğlu Tezgâhı Açtı...

Komple Tamam

Mehmet Bekiroğlu Ankara'da tıpkı Abdullah Gül'ün kurdugu gibi bir büro açtı. resmen psikiyatrik tedavi bürosu olarak açılan merkez, Saadet Partisi kongresine hazırlık için uluslararası kullanılabacaktır. Yine Milli Görüş yeni bir Mescid-i Dirar olayı ile karşı karşıyadır! Mehmet Bekiroğlu Ankara'daki bu ofisinin açılışına ERBAKAN'la da davet etmişti ama beklentileri boşa çıktı. Halbuki Şeref Malikoğlu'nun yine Ankara'da açtığı hukuk bürosunun adına ERBAKAN katılmıştı.

Yahudi'nin benceye yolluk
herfeli olan dünya hakiketi
için bütün birliklerini kul-
lanarak 20. Asırda büyük hamle-
ler gerçekleştiren Siyonistler, so-
nuncu 1. Dünya Savaşı ile çıkar-
lık içinde olmak gerekirken son-
engel Osmanlı Devleti'ni yıkıla-
r ve yerine kurdukları Türkiye
imparatorluğu ile dünyada Yahudiler
tarafından dogrudan yorunciler.

3. Silke dursunlar gürzdele
1. Dünya Savaşı ile Os-
manlı yoruncilerinin Filis-
tin ile 2. Dünya Savaşı
sırasında ve Türkiye

[illegible][illegible][illegible]

DEVAMI İKTİDAR

Şevket Kazan Planı Hazırladı Mehmet Bekaroğlu Tezgahı Açtı...

Komple Tamam

BASTARFT I'DE

[illegible]

Bediüzzaman hazretleri, bazı talebelerinin kendisini MEHDI zannetmesi tizerine hakkında olumsuz bu yanlış kanaati düzeltilmek için yazdığı mektupta "ve İsparta'nın meşhur ehli-kalib alimlerinden Topal Sükrü'nün zahır habes vermesiyle çok ehemmiyetli bir hakikatı dâva edip, lakat iki ilihos içinde bu biçlere, ehemmiyet-

siz kardesleri Suid'e bin derece ziyade hisse vermisler." (Sikke-i Taidik-i Gaybi, sayfa: 9) dedikten sonra bu büyük hakikate iwaret ediyor: "...böyle büyük ve hak hakikatler, fani ve aciz ve sukut edebilir şahsiyetlere bina edilmez!" (Sikke-i Taidik-i Gaybi, sayfa: 10)

Demek ki MEHDI, fari ve aciz ve sükkut edebilir (düğebilir) bir şahsiyettir değildir. İste MEHDI olduğu için ERBAKAN bunca tahkim edilmis iç içe 3 düğman çemberi ile ablu kupa alındığı halde yenilgiler uğratılmamıştır. MEHDI'nin ne kadar önemli ve büyük bir şahsiyet olduğu Bediüzzaman hazretlerinin yukarıda geçen şu ifadelerinden de anlaşılabilir: "... haazirleri Said'e bin derece ziyade hisse verimeler..." Demek ki MEHDI olmak Bediüzzaman hazretleri için **bin derece ziyade** bir hissedir.

[illegible]

di de ti tüm dünyaya ve İslam Aleminde gürbce boyatırlar. bir yanda Türkiye öbeğinde ulusal bazda mücadelemin sür- dürtürken; Saadet Partisi için- de Yahudi işbirliği provoka- sür apanlara mücadele emek- tedir. Selamık dömmesi kriptu Yahudi Servet Kazan işbirlik- provokadır için olarak Saadet Partisi teşkilatı içerisinde Mehmet Bekiroğlu aleyhine serice komünist yayıyor. Böylece rejim için itaati ve itaatı için Mehmet Bekiroğlu'nun y- nelerine teşkilatı destegi arı- kausu kayırdıma geliyor. Aynı serice geliyor: Ozal için de Türip Erdoğan ve arkaada- için de yapıyor. Aynı ne- naryoyu bu kez de Mehmet Bekiroğlu ve Numan Kurtul- mus için sahnelenmeye

[illegible][illegible]

ERBAKAN Türkiye Cumhuriyeti başbakanlığını işbirlikçilere teslim eder ama Millî Görüşün temsilcisini teslim etmez. Millî Görüşü teslim etmek istansa Barış temsilcisini de seçer. Dolayısıyla dünya hakimiyetine de kapı açar. Bu nedenle rasgele adımlar verilemez.

Mehmet Bekaroğlu'nun kapısına helikopter Servet Kazeri'nin periscope kamerası yerleştirildi. Ama Millî Görüş liderini de bulur bu hicir. Acıya pek yazık: kılıncıya gerek olmadığına hususî olarak tevessü için kullanılan daha iyi eder. Hem de önce kendinden başlayarak.

[illegible]

1151

[illegible]

Önsöze Dördüncü Ek

İSRAİL'DE BİR GAZETE Mİ?

Radikal

iki

Pavyondaki bakire
NTV'den Aygün Arslan
30 yıllık gazetecilik
yazmasını kağıda dökmek
zamanı geldiğini düşünüyor.
TRT, Nokta, atv,
Cumhuriyet, Star...

YILDIZIM TÜRKER 3
AMMET İNCEL 3
MEHMET YERGEN 3
BÜLENT ARAS 6
KASIM ARDAŞ 6
ŞYERİN ARSLAN 7
OSMAN ÖZTÜRK 7
BAZAR ÖZCAN 9
GENÇLER 10-11
ZEYNEP AKSOY 12
NAİM DÜLMEN 14
ELHAN UYSAL 15
ÇAĞDAŞ ÜNÖR 15

PAZAR GAZETESİ

11 NİSAN 2004 SAYI: 392

Yahudi düşmanlığı?
Daha neler...

"Köleliğe karşı iyilik, köliye karşı iyiler,
İsrailiye karşı Filistinli, Yahudilere karşı Araplar"
sloganındaki ırçı tanımlamalar endişe verici

"İsa'nın Çilesi"
Çileden çıkarttı

Filmin anlatısını, İsa'nın hayatını konu edinen sayısız filmin
anlatılarıyla karşılaştığımızda belirgin bir fark yok

HARUN ÜRKAN
M... (The text continues with a detailed review of the film 'The Son of Man', discussing its portrayal of Jesus and its historical context. The review mentions the film's director, Franco Zeffirelli, and its reception in the 1970s. It also touches upon the religious and political implications of such a film in the Middle East.)

... (Caption text describing the image, likely related to the film's subject matter.)

... (Continuation of the article text, discussing the film's impact and the broader context of religious and political tensions in the region.)

AYŞE HÜN
B... (The text continues with a detailed review of the film 'The Son of Man', discussing its portrayal of Jesus and its historical context. The review mentions the film's director, Franco Zeffirelli, and its reception in the 1970s. It also touches upon the religious and political implications of such a film in the Middle East.)

... (Continuation of the article text, discussing the film's impact and the broader context of religious and political tensions in the region.)

... (Caption text describing the image, likely related to the film's subject matter.)

Önsöze Altıncı Ek

SULTANLAR VE
GİZLİ YAZARLAR

Türkan Şoray'ın gölge yazarıydım

1960'lı yıllarda yazdığı öykülerle tanınan Adnan Özyalçın, filmleri de çekilen Türkan Şoray imzalı hikayelerin aslında kendisine ait olduğunu açıkladı. Bu filmler arasında Buruk Acı ve Dönüş de var.

**Şimdi olsa böyle bir
şeye izin vermezdim**

Sinemaya ilk başladığı yıllarda Rüçhan Adlı'nın her şeyiyle üglendiğini söyleyen Türkan Şoray, iddiaları şöyle yanıtladı: Sayın Adnan Özyalçın, kalemine, eserlerine hayranlık, saygı ve sevgi duyduğum çok değerli bir edebiyatçıdır. Onun eserini beşyapende de canlandırmaktan da onur duyuyorum. Bundan 35 yıl önce yazılan olayları net olarak anımsamam mümkün değil! O yıllarda bu olaya da mu-

hatup berhalde Rüçhan Bey'di. O dönem bu detayları göremeyerek kopuşturma içersindiydim. Film serinden film serine kopuyordum. Ayrıca yaşam deneyimsizliğimde olmayan büyük bir talihlilik. Yoksa gerekten izin vermezdim. Bu olayın bir yaşamımsa olmasını dilerdim. Çünkü emek benim için en değerli olgudur. Bu olayı hak ettiği saygıyı göstereceğimi beni tanıyan zaten bili!

"ESER TÜRKAN
SORAY'A AİTTİR"
YAZIYOR AMA...

■ 1970'li yıllarda Türkan Şoray imzasıyla gazetelerde yayınlanan, daha sonra film olan hikayelerin yazarını Adnan Özyalçın olarak ortaya çıktı. Özyalçın, Kitaplık dergisinde komisü söyle açıkladı: "1960'lı yılların sonunda Yeni İstanbul gazetesi yöneticileri tiraj artırmak için Türkan Şoray'ın roman yazmasını düşündüler. Şoray adına benim yazmasını teklif ettiler. Esim Sennur Sazerle öğrendik, usradan gelen kuzun şehirdeki hikayesini yazdık, adını da Buruk Acı koyduk.

Şarkudan habisi telif alıyor

■ Ertesi gün gazetede, Türkan Şoray'ın elinde benim yazdığım beş sayfa fotoğrafı vardı, nasıl yazdığını anlatıyordu. Parasını Rüçhan Adlı'dan aldım. 1969'da romanın film çekilmesine karar verildi. Esim Sennur'un sözlerini yazdım. "Hangi karpısı çalışmam karşında buruk acı" diyen şarkı filminden çok tuttu. Buruk Acı, Söz: Türkan Şoray, Beste: Teoman Alpay' olarak şarkı olmuştur. Türkan Şoray söz yazarı olarak bugün de o şarkıdan çalışmıca, telif alıyor. Filmin afişinde de 'Öykü: Türkan Şoray olarak yer aldı.

Sen film öndüç oldu

■ Buruk Acı'nın ardından Buğulu Gözler romanı geldi. O da, Türkan Şoray'ınması gibi yayınlandı. Parasını Rüçhan Adlı ödedi. Buğulu Gözler de 1970'de film oldu. Sonradan benim yazmadığım Türkan Şoray imzalı başka romanlar da çıktı. Sonra Rüçhan Adlı tekrar görüşmeyi çağır. Yönetmenliğini Türkan Şoray'ın yapacağı bir hikaye istiyordu. Dönüş'ü yazdım. O da 1972 yılında Öykü ve yönetmen: Türkan Şoray imzasıyla gösterildi. ■ Arzu ARMAŞ

P.S. Bu haberi önsözden sonra gördüm; "ünlü" yazarların asgari ücretten çalışan kriptoyazıcılar olduğuna metinde işaret etmiştim ki teyit etmektedir. Artık Şoray'ı ettd etme zamanı gelmiştir; Rüçhan Adlı ile başlayabiliriz: a) R. Adlı, İbrani asıllı mı? b) Cihan Ünal kızlarına İbrani Onomastique'ten isimler mi seçti? c) Şoray'ın "erkekleri" kimler... Sormayan kavim ölüdür.

Hürriyet, 7 Mayıs 2004

TEKELİYET 1. CİLT

Sevinmemek ve sevinç'i görmemek mümkün mü, bu iklimde ölü toprakların yarıldığını görüyoruz, gördüğümüze "büyük tartışma" diyebiliyoruz. Büyük şairimiz ve dostumuz Cemal Süreya, Sezen Aksu için, "hep aynı şarkıyı söylüyor" diyordu, ödünç alıyorum ve biz de hep bir "koro" olmuştuk, otuz yıldır, hepimiz aynı bandonun koristleri idik. Bu kitaplar ve bu arada *Tekeliyet* bir büyük tartışmayı tahrik etti, koroları dağıtıyoruz ve bu bir bayram'dır, bu kez Kant'tan ödünç alıyorum, Kant, iyiliğin kendisi iyidir, önermesini bize hediye etmişti; tartışmanın kendisi verimlidir ve büyük'tür. Şimdi sevincime prelude yazıyorum.

Bir yerde tahminlerimde yanıldım, "pratik" kitaplarının, "teori" kitabından daha çok ilgi çekeceğini düşünüyordum, bana ulaşan bilgiler, bunu doğrulamamaktadır. Tersine olmuştur, fakat ben "teori" kitaplarının daha büyük bir titizlik ve öncelikle okunmasını da "teori açlığı" olarak niteliyorum. Burada, Marx ve Lenin'inkiler de dahil yerleşik teorilerle tartışıyorum, "savaşıyorum" demek daha yerindedir. Çünkü, yerleşmiş teori veya Thomas Kuhn'un yaygınlaştırdığı terminolojiyle, "paradigma" ile tartışma,

ancak savaş düzeyine çıktığı takdirde anlamlıdır, “düşünce devleti” içinde bir “iç savaş” sayabiliriz. Yine de pasifist diyebiliriz.

Marx tarafından geliştirilen ve Lenin tarafından kodifiye edilen, “kapitalizm-demokrasi-bireyin çıkışı” üçgenindeki perçinleri sökmesem de gevşetmeye çalıştığım doğrudur. Kapitalizme aşırı övgülerle dolu *Komünist Manifesto*, benim için, artık bir tarihsel belgedir. Ve ayrıca kapitalizm tasarımı ve teorisi, özellikle sol olanı, artık pratikle çelişmektedir; hem kapitalizm teorisindeki Bastiat tonu’nu dezenfekte ediyorum ve hem de bugünün pratiğine “tekeliyet” tasarımı ile bakmayı öneriyorum.

Böyle bir durumda, en çok eleştiren değil en çok eleştirilen olmak istemem pek doğal sayılmalıdır. Başka çaremiz var mı; kendi açımdan başka bir sağlık göremiyorum.

En çok tartışan değil, en çok tartışılan olmak istiyorum.

Çünkü yazdıklarımın sınaması ve sağlaması sadece tartışmadadır.

Tartışmanın kendisi “tartışmasız” iyi’dir.

* * *

Herkesin dili, sevdiklerinin söylemidir. Behice Hanım, Behice Boran, denize açılmayı ve kayıkla balık tutmayı severdi, bazen içim yanar, bin dokuz yüz ellili yılları, yakın arkadaşı Mehmet Ali Aybar ve diğerleri ile birlikte, pek çok zaman balığa çıkarak geçirmişti, bana, kendi anlatımıdır. Etkisi olmuştur, politik söylemini çok zaman balıkçı dilinden çıkarırdı, aydınlar mı, ipi gevşek tutmak gerekir, diyordu. Sanki ağ atmış veya olta salmıştı, sosyal mücadelede çok doğru bir tespittir; opera da benim sevdiğimdir ve ben Türk aydınının genel boşanmasının aksine opera’yı bırakmıyorum. Zaman zaman dilimin çaldığını biliyorum.

Bir başka kitabımın önsözünde, “Sovyetler Birliği’nde Sosyalizmin Kuruluşu” olabilir, yazmıştım, kendimi hep tenör olarak kurdum, şarkı sesimin ve kulak belleğimin hiç olmadığını biliyorum, opera bir yana, bir mëlomane için herhalde doğanın bir insafsızlığı olmalıdır, bu nedenle “tenör” kurgumu, başka anlamda kullanıyorum ve sadece bir tenörün bir opera’lık serüvenini düşünüyorum. Önce biz görmüyoruz, sahnenin çok arkasında, çok uzakta aryasını söylemeye başlıyor ve az duyuyoruz, sesi git-

tikçe yükseliyor ve bize yaklaştığını düşünüyoruz. Sahneye çıkıyor, aryasını yükseltiyor, sahnenin önüne geliyor, devam ediyor ve biz hep tenörü duyuyoruz, “solo” diyoruz, “yalnız” anlamını vermelidir. Sonra koro katılıyor ve bir müddet sonra tenörün sesi koroda kayboluyor; koro, halktır. Belki de halkçılık ile bağlantı kuruyorum, koroları daha çok seviyorum. Ben hep, sözümün ve sesimin, koro’da ve halk’ta kaybolmasını düşünüyorum.

* * *

Bir ilin parti başkanı ve aynı zamanda belediye başkanı adayı imiş, hasta olmuş ve Ankara’ya ameliyata gelmiş, sonra bir yakınının evine çıkmış; genel başkan yardımcısı “geçmiş olsun” ziyaretine gidiyor –bana yanındaki anlatmıştı– hasta, “bırakın sağlığı mağlığı, şimdi ne yapacağız” diyor-muş ve başlamış açıklamasına, “adı cem-al” diyor-muş, soyadı “gül-baran, daha ne istiyorsunuz”, Tayyip Erdoğan’ın hemen yakın zaman öncesinde ölen kayınbabasından söz etmektedir. Ve İbrani asıllı olduğunu düşünmektedir, şimdi “ne yapmalı” demektedir; bu ünlü sorunun hiç tükenmediğini anlıyoruz. Şimdi “Ne Yapmalı” ve bu soruyu koro yapmalıyız.

Nereden çıkarıyor, genel olarak olmasa da bu konuda –Onomastique– hiç kitap okumamış, “ama herkes biliyor” diyor-muş ve bilenler “Yalçın Hoca’nın *Tekeliyet*’inden öğrenmişler”, bunu da rahatlıkla ekliyor. Hasta ziyaretine gidenler şaşırmışlar ve bana aktardılar.

Bende, benden öte, bir bayram var.

Ağıt ile sevinçlerin karıştığı bayramları seviyorum. Bir örneğini Nâzım’ın bir şiirinde buluyordum ve ancak anti-sovyet tonu olduğu için aktarmak istemiyordum. Ama şimdi yıkılmıştır, başkaları da var, Dostoyevski ve Çaykovski’yi çıkarmış çok kültürlü ve zengin tarihli Rusya halkı yıkılışına bayram yapıyordu ve belki de mistik bir bayram idi ve artık aktarmakta hiç sakınca görmüyorum. Ne yazık, Nâzım Hikmet’in en güzel şiirlerindendir.

HACI OĞLU SALİH

Nâzım Hikmet

Hacı oğlu Salih Memleketimdendi,
Karadenizden.
Kocaman gözlü, kocaman burunluydu,
Dazlaktı.

Komünistti on dokuzdan.
Dövüştü,
hapse düştü,
yattı Ankara'da, Kırşehir'de.
Sonra geçti bu yana,
yani ikinci vatana.

Baytardı. Kirofabat köylerinde hasta keçilere baktı.
Yıllar, eğrilen bir yün ipliği gibi aktı
namuslu, çalışkan parmaklarından.
Sonra, 49'da, Moskova'da, Mart'ın onuncu gecesi,
oturmuş, Engels'i okuyordu,
geldiler, götürdüler,
sürdüler, Altay Bucağına.
Ne bir dağ devrildi içinde,
hatta ne bir toprak parçası kaydı.

Yalnız, inme indi sağına,
altmış yedi yaşındaydı.
Altı yıl, Hacı oğlu Salih
kutladı inkılabın yıldönümünü
tel örgüler ve kurt köpekleriyle çevrili.

Ve öldü bir bahar günü
elli kişilik barakasında.

Bu akşam Moskova'da bayram eyledik,
kutladık inkılabın yıldönümünü:
dolaştı türkü söyleyerek meydanları Marks

Engels

Lenin

ve Temize çıkma kaadı Salih'in...

Bunu önce Newton çıkardı, Marx toplumsal tarihe uyguladı; özü, normalden ayrılmalara bakmaktır ve çok küçük değişiklikleri, cebirde delta ile gösteriliyor ve türev buradan başlıyor, yan yana getirerek bir başka "yapı" kurdular, benim yöntemim de budur. Bu, aynı zamanda, bugünkü "burjuva" bilimsel metodolojinin tam tersidir; özgürlüksüz Batı toplumları, bütünden her deviation'a düşmandırlar, yok etmeye çalışıyorlar. Trend analizleri, büyük bir tahammülsüzlükle "kamuoyu" denilen kamu düşüncesi örneklemeleri, hepsi hepsi, sürü'den ayrılanları yok sayma felsefesini yansıtıyorlar; halbuki sapmalar üzerinde düşünmek en verimlisidir. Düşünmek ise yaşatmak'tır. Yaşamak da diyebiliyoruz.

Üniversitelerde doktora düzeyinde bilim felsefesi dersleri verirken, bilim adamı olmak isteyenlere, her imkanda, "bayram değil, seyran değil, eniştem beni neden öptü" sorusunda ısrar etmelerini söylüyordum. Çünkü bayram değilse ve enişte baldızını öpmüşse, bir sapma var, demektir. Her bilim adamı en azından bu baldız ölçüsünde sapmaları teşhis etmek ve sorgulamak zorundadır.

Mevhibe Hanım, İsmet Paşa'nın şu anda göçük eşinden söz ediyorum, ilk oğulları "İzzet", Paşa'nın günlük notundaki ifade ile, bebek yaşıta, "zayı" olunca, arkasından gelene "Erdal" adını uygun bulmuştu. Onomastique alanda yetkinlik peşinde koşarken, bu, bana, çok büyük bir "deviation" olarak görünmüştü, insan çocuğunu "erdal" çağırır mı, dal'ın erkeni veya askeri olur mu, ne tuhaf ve hatta saçma bir isim, dal'ın er'ini veya er'in dal'ını düşünemiyorum. Düşünememek bir yana, hep "bayram değil seyran değil Mevhibe Hanım neden erdal dedi," diyorum. Sorunca da duramıyorum, Mevhibe Hanım'ın bu erdal'ı dilimizdeki ilk midir ve daha doğrusu, artık tümüyle yerle-

şik sömürge Türkçemizle, böylece ve “erdal” diyerek, Mevhibe Hanım “bir il-ke imza mı attı”; sorunca soruyorum.

Bu sorunun davet ettiği Onomastique çözümlemeyi başka bir çalışmamda ele almıştım, tekrarlamak istemiyorum, burada sadece, Ohio’da Wittenberg Üniversitesi’nde profesör ve çok büyük ihtimalle Türkiye Yahudisi bir aileden gelen Daniel Kazez’in de içinde olduğu, İstanbul Yahudileri’nin evlilik ve defin kayıtları üzerine bir araştırmadan haberdar olduğumu not etmek istiyorum. Profesör Kazez, bu araştırma projesiyle ilgili bir kaydında, “Linda Filiba and Erdal Frayman worked relentlessly to provide acces to the neccessary paper documents” demektedir ki buradan erdal’ın aynı zamanda da bir Yahudi adı olduğunu çıkarıyoruz. Kuşkusuz, bu, Türkiye’de “erdal” adını taşıyanların hepsinin veya çoğunun, bunu bildiği anlamına gelmemektedir, ama, bilenlerin olduğunu da düşünmek durumundayız.

* * *

Bu büyük tartışmanın, toprağı altüst ederken, bazı ölü tırnakları da atmasını umut ediyorum; üniversite, artık vücudumuzda bir ölü tırnak’tır. “Onomastique” de denen isim-bilim’i ben icat etmedim; benim icadım şudur, bir ülkede isim-bilim yoksa, mezar taşları okunmamışsa, tarih yazımı da yoktur veya henüz başlamamıştır. Güzel, peki, “ölü tırnak”, aynı zamanda tembellik anlamı taşıyor mu; ölü, tembeldir ve tembel, ölmek üzeredir, bunu da tespit edebiliyoruz. Eğer bu ülkede bir tek üniversite varsa ve Kemal Paşa’nın çok büyük isabetle kurduğu “dil-tarih-coğrafya” fakültesi yaşıyorsa, başkalarıyla birlikte “erdal” adının etimolojisini ve daha da önemlisi hangi tarihte “at-teste” olduğunu bilmek hakkımızdır. Her adın ilk kullanılış tarihi önemlidir; her ülkede dönemlere göre en çok taşınan isimler üzerine araştırmalar yayınlanmaktadır. Bizdekilere artık “tabela üniversiteleri” diyebiliyoruz ve Darwin’in tespitini bir kez daha hatırlıyorum, gören gözler yeterli bir süre mağarada kalınca görmez olmaktadırlar. Peki, bu tabela üniversitelerindeki kullanılmayan profesör beyinleri ne olmaktadır, bunlara ne diyeceğiz; cevaplarım var, fakat yazmak istemiyorum.

Bir de tersi var, tekstil çıraklığından mankenliğe, mankenlikten sunuculuğa ve buradan tiyatro oyunculuğuna çıkılıyorsa ve bu, arızı değil “sistematik”

ise, konservatuarı ne yapacağız, bu soru ortadadır. Reklam artistliğinden gazetelerde fıkra yazarlığına fırlayacaksa, “sunucu” olacaksa, ekranda her görüntüleneni muharrir ya da edip yapacaksak, gazetecilik ve televizyon fakültelerini neden açıyoruz; demek ki artık eğitime düşman bir topluma dönüşmüş haldeyiz ve belki de “habarımız yok” diyebiliyoruz. Üniversiteleri çökerten, “cehalet methiye” düzen bir ülkeyiz, şimdi bizim “star” düzenimiz, bağılığın yüceltilmesidir; peki üniversite öğrencilerimizi ders çalışmaya, eski sözcükle “adam olmaya” nasıl özendirebiliriz ve yeni söyleyişle, hangi yolla “motive edebiliriz”, demek ki eğitim toplumsaldır ve bizim toplumsal eğitiminiz “yozlaşma” yönündedir.

Yozlaşma’yı, alçak olana ve alçaklığa düşkünlük olarak tanımlıyoruz.

Domuz, burnunu pisliğe yapıştırırken temiz ile pisliği karıştırmamaktadır, pisliği aramaktadır ve pisliğe bağlanmaktadır. Bugün bütün sistemimiz, pisliği “yüce” tutmak üzerinedir.

* * *

Orta Çağ ve feodalite’yi yazdım, lonca sistemi vardı; bakırcılar loncası bile kendi düzeyini savunuyordu. Şimdi, bugün, gazeteciler loncası hiç utanmıyor mı, tiyatro okumuş tiyatrocılarda hiç mesleki onur kalmadı mı, “devlet” dansçıları, “ateş dansçıları” adı altında, Beyoğlu’nun arka sokaklarından veya Frankfurt’un strip-tease semtlerinden toplanan rakkaselerin, “tekeliyet dansçıları” yapılmalarına, her türlü “devlet” merasimine çağrılmalarına isyan etmeyecekler mi ve peki onlar kendi sanatlarını savunmayacaksa kim savunacak; bunlar, “tekeliyet” veya aynı anlamda devlet işletmeleridir. Rantiye’dir; çünkü devlet talebi ve payandası kalktığı an çökecektir, bunu görebiliyoruz.

* * *

Üniversiteler, ölü tınaklardır ve öyle oldukları için özgürlüğe ve yaratıcılığa karşıdırlar. Bunu şuradan da anlıyoruz, bu büyük tartışmayı duymamaktadırlar ve bu duyanların olduğu bir ortamda daha acı veren bir resim olmaktadır. Acı da olsa bu resmi, bilimin üniversite’nin dışına kaydığı yollu anlaya-

biliriz; demek ki, doğa ve toplum, gerçekten boşluk kabul etmemektedir.

Bu arada Türkiye Yahudi Cemaati'nin, "The Sephardic Onomasticon"u yayınlaması son derece sevindiricidir; 2004 yılı Ocak ayı tarihini taşıyor. Baruh B. Pinto tarafından telif edilen "An etymological research on sephardic family names of the Jews living in Turkey" başlığını taşıyan bu çok değerli çalışma, İngilizce, Fransızca, İbrani, Cüdeo-İspanyolca, İspanyolca ve Türkçe düzenlenmiştir, bir başka çalışmamda tanıtmayı ve yararlanmayı denemiş bulunuyorum, burada sadece değinmekle yetiniyorum. Bir sır sayarak, eklerinin önemli ipuçlarıyla dolu olduğunu not etmekten geri kalamıyorum.

Nasıl açabilirim, "ipekçioğlu", "ipekel", "ipeker", "ipekoğlu" girişleri var, fakat "ipekçi" yok, bir yanlışlık var, bu son derece açıklayıcı bir sorudur. Çünkü, "The Sephardic Onomasticon", Türkiye sinagoglarında kayıtlı Yahudileri kapsamaktadır; sabetayistlerimiz ise sinagoglara gitmemektedirler ve kayıtları bulunmamaktadır. Buradan, "ipekçi" soyadının sabetayistler tarafından taşındığı için, Türkiye Yahudileri'nin bu soyadından uzak durduklarını anlıyoruz.

Peki, sabetayist olmayanlar bu soyadını almıyorlar mı; "Sephardic Onomasticon" bu soruya net açıklık getirmektedir, bu değerli sözlükte, "kazaz" girişine rastlıyoruz, Pinto, bunun "kazzaz", "gazas", "kazas" olarak da gösterildiğini eklemektedir. Ben "casas", "kazes", "kazez" ve benzeri yazılışlarını da ilave edebiliyorum, ikinci hecede "e", bizim dilimize uyuma işaret etmektedir, başka yerlerde buland'ın "bülend" veya "bülent" söylendiğini not etmiştim. Nitekim Profesör Daniel Kazez, "kazez" taşıyor ki, bir Türkiye Yahudisi olduğunu daha çok düşünebiliyorum. Fakat hangisi olursa olsun, hepsi "ipekçi" demektir; Yahudilerimiz ve dünyanın her yerinde Yahudiler, "ipekçi" karşılığı, Arabi'den ödünç aldıkları "kazez" veya varyantlarını taşıyorlar. Bu netliği, benim değerlendirmemle, Pinto'nun *Onomasticon*'una borçluyuz.

Baruh Pinto'nun *Onomastique* sözlüğünde "mizrahi" girişi de var, Türkiye'de "ozmizrahi" olarak da kullanılıyormuş ki son derece dikkat çekici buluyorum. "Birmizrah" veya "yakupmizrah" da var; Pinto, Türkçe karşılığını "şarklı" olarak veriyor ki artık "doğulu" demek daha isabetlidir. Böylece Türkiye'nin rantıye düzleminde "kazez" ile "doğulu" birleşmiş olmaktadır, birleştiren herhalde "kenan" sözcüğüdür ki, Arami olup İbrani karşılığını "Erez Israel" olarak biliyoruz. Demek ki, Türkiye'de, çuval çuval rant toplamakta, kabiliyet, ses, güzellik, boy ve ahlak hiç önemli olmamaktadır;

önemli ve belirleyici olan “Erez Israel” olup, “onomasticon”, bunu bulmamıza yardımcı olmaktadır.

* * *

İbranide, “mizrah” bir isimdir, tam karşılığı “doğu”, bu bizde ad olarak taşınıyor ve “şark” taşınmıyor; bu nedenle Pinto’nun sözlüğüne karşılık olarak “doğu” alması daha isabetli olurdu, ama ne yazık, Judaizm benzeri saklamalar ile doludur. “Mizrahi” de “doğulu” olup soyadı olarak kullanılıyor, yalnız “mizrahi” başka bir anlama da sahiptir. Nitekim “saygın” bir Amerikan gazetesinde, kuşkusuz Amerikanca’dır, “I am mizrahi” ifadesine rastlıyoruz, dolaşısıyla, savant dilde, “mizrahi” sözcüğünün enternasyonalize olduğunu görüyoruz. Burada “mizrahi”, doğulu değil, “doğulu Yahudi” anlamındadır, bu İngilizce cümlecik tamimatına “ben bir Doğulu Yahudiyim” anlamını vermektedir. Yalnız böyle olmakla birlikte, “mizrahi” sözcüğünün daha da spesifik bir anlamı olduğunu biliyoruz, “Irak Yahudisi” demektir, “I am mizrahi” denildiğinde bir Irak Yahudisi’ni anlıyoruz.

Irak işgali, daha çok Başbakan Nuri Sait Paşa’nın da içinde olduğu bir komplo ile İsrail’e göçen Irak Yahudileri’nin Irak’a dönmeleri ve Amerikan hegemonyasında, hak sahibi iddiasıyla, arazi ve mülk almalarının kapısını da açmaktadır. Demek ki, çalışmalarımın en büyük şansı, pratik ile desteklenmesidir ve bu nedenle daha çok tartışılmasını diliyor ve bekliyorum. Çünkü pratik her zaman en büyük doğrulayıcı olmakla birlikte, istatistik’te bazen “false association” dediğimiz olgu ile de karşılaşırız. Ayrıca bir nokta var, pratik’te yazdıklarımın doğrulanması beni hiç de mutlu etmemektedir, belki de hastasının öleceğini teşhis eden doktorun ölüm karşısındaki üzüntüsünü yaşıyorum, bu alanda yazdıklarımın, yanlış olmalarını istiyorum.

* * *

Gönüllü-sürgün yaşadığım zamanlarda, Paris’te, “ben ki her daim öğrenci”, yine öğrenciliği seçtim, Paris’in prestijli Doğu Dilleri ve Uygarlıkları Enstitüsü’nde Kürdoloji ve İranoloji tahsil ettim, o sırada Türkiye’de verilmiş profesörlük kağıdım vardı. Kürdoloji Departmanı’nın başında, bir Mısır Ya-

hudisi olan Profesör Blau vardı, Madame Blau mükemmel bir insan ve mükemmel bir hoca idi, borcum çok büyüktür ve “Kürt-Yahudileri” olgusu ile ilk kez bu derslerde karşılaştım ve Mustafa Barzani’nin her sıkıştığı zaman, Tel-Aviv’de Kürt-Yahudileri arasında saklandığını bu derslerde ve Hocam Blau’dan öğrendim. Yaşamlarını inceledim, fotoğraflarını gördüm, İsrail’de güçlü idiler, her zaman bakan çıkarıyorlardı; şu tarih itibariyle herhalde iki bakanları var.

Bunlar “mizrahi” tasnif edilenlerden ayrı’dır; Avrupa’daki “Pkk Kürtleri” varlıklarından haberdar olmuşlardı, umutlu idiler, Barzani bağlantısını hiç hesaba katmıyorlardı, İsrail’deki yüz elli bin Kürt-Yahudisini nerede ise sempatanları sayıyorlardı, nüfusları hızla artmaktadır. İsrail, bu umutlara, Öcalan’ın yakalanmasına çok büyük katkı sağlayıp, Öcalan’ı İmralı’ya getirmekle cevap vermiş durumdadır.

Osmanlı taksimatı ile Musul Vilayeti’nde ve pek çok Yahudi araştırma ve iddiasına göre Türkiye sınırları içinde hâlâ Kürt-Yahudisi ve kriptoyahudi bulunmaktadır. Sayılarını tahmin etmek ise zor olmalıdır; bu kolay olmayan ayrı bir araştırmayı gerektiriyor, çünkü adı üzerinde “kripto” denmektedir.

Bu arada, Irak işgalinde Amerikan kuvvetleri içinde yer alan ve Türkiye matbuatının Amerikan askeri-Kürtler olarak gösterdiklerini Kürt-Yahudisi saymak yerindedir.

* * *

Kriptoyahudiler ve ne yazık hali hazırda, K. Derviş misali İbrani asıllı okumuşlar, harpte veya hazarda, Amerikan emperyalizminin istihdam politikalarında bir kamuflaj sağlamaktadır. Bir Dünya Bankası veya Beynelmilel Sandık, imf, çalışanı, “sokakta Müslüman-evde Yahudi”, tanım budur, bir Türk yurtaşının Orta Doğu’da kısa veya uzun dönem misyon yapmasını dü-rüstlüğe aykırı buluyorum.

* * *

Irak zindanlarında işkenceci Amerikan subay veya erlerinin ne kadarnın Yahudi asıllı olduğu araştırmayı gerektirmektedir. Bazılarını teşhis edebiliyorum.

* * *

Trt ve İstanbul matbuatı ile kanallarının, Tel-Aviv ve Bağdat temsilcilerinin çok büyük çoğunluğu İbrani asıllıdır. Bilimsel yasalar bir eğilim olarak geçerli olduğu ve bulgularım probabilistik bir nitelik taşıdığı için “tümü” dememeyi tercih ediyorum.

* * *

Bir sadakat araştırması yapıyor ve savaşı veriyorum.

* * *

Onomastique, burada ve genel yozlaşmanın analizinde yararlandığım disiplinlerden biridir ve sadece birisidir. Ancak ekonomi-politik, tarih verimlerinden yararlanmadan, istatistik yöntemlerini kullanmadan, hiçbir alanda sağlıklı sonuçlar elde etmek mümkün değildir, bunu bilmek durumundayız. Ayrıca, özellikle Onomastique verimlerden yararlanarak ulaştığım sonuçların “ihtimali” niteliğini en çok bilenler arasındayım, bu nedenle de tartışmaya güveniyorum. Ve şimdi, tarihten yararlanarak tarihe dönüyorum.

Yıldırım Bayezid umulmadık bir zamanda esir düşmekle bize ummadığımız bilgiler de bırakmıştı; çünkü biz Osmanlı şehzadelerinin adlarından daha çok, tahta geçen kardaşın öldürdüğü kardaş sayısı olarak, sayılarını biliyorduk. Yıldırım, ansızın çekilince, benim “Fatih” çalışmamda işaret ettiğim iki partinin sinsi suikastlerle donatılmış kavgasının sahneye konmasına imkan kalmamıştı, şehzadelerin iç ve taht savaşı başlıyordu ve bu nedenle adlarını öğrenebiliyorduk. Süleyman, Musa, İsa, Muhammet bildiklerimizdir; peki neden böyledir, bu soruyu formüle etmek zorundayız. Cihangir olma sevdalısı Birinci Abayezid’in emirzadelerine kaprisle ad koyduğunu düşünemeyiz, düşünemiyorsak, yoksa o zamanlar Osman emirliğinin nüfusu, ağırlıklı olarak çok dinli miydi; demek ki isimleri analiz etmeyi ihmal edemeyiz.

Türko-Mogol düzende de isim koymanın kuralları var, tekrar da olsa üç vakadan söz etmek zorunluluğunu duyuyorum; bizim “cengiz” bildiğimiz Mogol İmparatoru’nun adı “timuçin” olup bu ad kendi kavmine ait değildi,

tam doğum ânında, oraya bu ad ile başka bir kavimden bir esir getirilmişti ve bunu, ad koymak zorunludur. İkincisi, İlhan'dan birisine bir oğul gelirken, tam doğum yerine bir katırcı girmişti, “herbende” denmektedir, İlhan-zade'ye “herbende” adı verilmişti; sonra tahta çıktığında, Farsî dil idi ve “her”, eşek demektir, “bende” kul ve aynı zamanda yapan'dır. Herbende, İbn Battuta kaydediyor, tahta çıkınca utanmışlar, “Hüdabende” yapıyorlar, “Tanrı Kulu” anlamında olup, biz öyle biliyoruz. Bir İlhan-zade doğarken de doğum yerine elinde kazan'la bir hizmetkar girdiği için İlhan-zade'ye “kazgan” adı konuyordu ki “kazan” demektir. Kazgan'ın “kazan” olduğundan kuşku duymuyoruz, J. Deny, “Grammaire de la langue Turque” başlıklı mükemmel çalışmasında, ilk baskısı 1921, g'lerin düşüşüne işaret etmektedir, “başka” veya “özge” düşmeyen örnekler oluyorlar, birincisi “başa”, ikincisi “öze” anlamındadır ve “kazgan” da, kazan'dır. Öyleyse, isim koymada da yasa var.

* * *

Güzel, ama, şu “erkal” adı hangi yasa'ya uymaktadır; bizde isimler, gramer açısından, daha çok sıfattırlar ve fiil yok denecek kadar azdır, tarihsel isimler arasında “korkut” bir fiil olmakla birlikte araştırmamız gerekmektedir. Bir insan yeni doğan bebeğine neden “şenkal” demektedir, doğarken bu emir ne oluyor; “erkal” ise tam bir saçmalıktır. “Er”, erken anlamında ise, “erken-kal” anlamsızdır ve ayrıca “kal” çok statik bir haldir, sormak zorundayız.

Bizde “millet” kurumunun, Ermeniler için bir zaman kullandığımız “millet-i sadık” var, bize özgü olduğu iddiası da gerçeklere uymamaktadır, Yahudi “milleti” denmese bile, “kahal” halinde yaşamak ve kabul görmek, Yahudilerin yaşadığı monarşilerde, Polonya'yı hatırlatabiliyorum, usûldür. Türkiye Yahudileri “kahal” sözcüğünü “kal” olarak da söylüyorlar ve ben de h'lerin düşürüldüğünü, bu arada “ilhan” yerine “ilan” çağrıldığını hep hatırlatıyorum, “ilan” İbranide anlamlıdır ve taşınan bir isim olduğunu biliyoruz. “Kal” da cemaat anlamındadır; “erkal”, “er” Yahudi diasporasında “yahudi” çağrışımına sahiptir, dağ'dan buraya yaklaşıyor ve dolayısıyla, Yahudi cemaati ve hatta milleti olarak anlayabiliyoruz.

Buradan araştırmamıza dönebiliriz, Türkiye'nin bir rantıye düzeni olduğu, benim teorik yaklaşımımdır ve bu “tekeliyet” nazariyesi ile tam bir uyum halindedir. Bu durumda yaklaşımım teorik olmaktadır; tekeliyet, bir genel rant

teorisidir ve Türkiye, teorinin özel halini sağlıyor, rantiyeler bir ve aynı kavimden geliyorlar. Dolayısıyla, erkal'lar içinde sadece rantiyeler bizi ilgilendiriyor; kabiliyetsiz şarkıcılar, zeka fukarası stand-up'çılar, yüzündeki tek maske oynatamayan tiyatrocular, buradadırlar.

Demek ki, teori, isyan'dır.

* * *

İlhan Kesici Dostumuz'u iade-i ziyarete gittiğimde tanıştık, İslami ulum'da yetkinleşmiş görünüyordu ve ayrıca *Tezler*'in hepsini hatmetmişti, bir mühendis ve bir Kürt idi. Daha sonra da görüştük, Iraklı bilim adamı Salih Zeki'yi Arapçadan çeviriyordu ve ben İngilizceden okumuş ve yararlanmıştım; Cevat Toprak Dostumuz bunu da biliyordu. Okuyordu, bir mühendisin, bir müteahhitin hep ve bu kadar çok okuması çok büyük sevinç'tir ve İlhan Bey'in çalışma dairesinde söylediği şudur; "şu ayaklarımızın altındaki halının yüzü, bakın, parlaktır, çevirirsek bir örgü görüyoruz, kabadır, Hocam, siz, bize, tarihimizin ve toplumumuzun bu kaba örgüsünü gösteriyorsunuz." Nerede, yapmış olmayı isterdim, bir Kürt kibarlığıdır ve belki yaklaşıyorum, ama henüz çok uzaktayız, ancak, o örgüyü, ilmekleri görmek ve bilmek halkımızın hakkı'dır. Bilmekten korkmamayı öneriyorum.

Bilim, devrimci'dir.

Belki bildiklerimin bir bölümünü açıklamayı zamana yaydığım oluyor, fakat, hiç saklamıyorum ve hep yayıyorum. Ben doğru'nun en devrimci olduğuna kökten inanıyorum.

* * *

Türkiye'de planlama tekniklerini ilk önce kullandık, Başbakanlık Devlet Planlama Teşkilatı'nda, ilk "Input-Output" tablosunu yaptık, sanıyorum, on beş sektörlüydü ve o tarihte sanıyorum ülkemizde kullanılabilir bir hesaplayıcı yoktu, "bilgisayar" demek istemiyorum, bilgiyi saymak imkansızdır ve Fransızların "ordinatör", düzenleyici, demeleri çok yerindedir. Kara Yolları Genel Müdürlüğü'nde bir IBM vardı ama matris çevirmeyi bilmiyorlardı, inatçı ve "yerlici" Ali Nejat Ölçen Dostumuz, o sıralarda bizden çok önde par-

lak bir mühendisti, planlama uzmanı olmuştu, evde yapmaya kalkmıştı; o kadar bölme işleminde hata kaçınılmazdır, sonunda, sanıyorum, ülke dışına gönderildi. Buna, yaptığımıza, planlama dersinde, Leontieff Tablosu da diyoruz, ünlü Sovyet Planlaması'nda, o sırada Sovyet yurttaşı olan Vasiliy Leontieff geliştirmişti, sonra Harvard'a iltica edip yaydı. Özü sabit katsayı bulmak ve bununla bir "strüktür" resmetmektir. Hâlâ bunu yaptığımı düşünüyorum ve bir isim-strüktürü çıkanyorum.

Buradan hem tekeliyet'e ve hem de Orta Çağa uzanıyorum.

* * *

Seha Meray Hocam, üniversite diploması; alınıp sonra unutulmuş dersler listesidir, diyordu. Benimki ise, herhalde, bir üniversitede verdiğim ve sonra arkamda kalan ders çizelgesidir; istatistiği hem uyguladım ve hem de odtü'de ders olarak okuttum, ama pratik dönemde, daha önce, Planlama'da, Ülkü ile birlikte yaptığımız "Türk Vergi Sisteminin İstatistik Analizi" çalışmamızda kullandığımız matematik teknikler üzerine tezler yapıldığını biliyorum. Yalnız, şimdi, bütün bunlar arkadadır ve bende sadece bir "istatistik entüisyonu" ile bakışı kaldı ve var.

Nedir, bir, biz "Kaya Çilingiroğlu" olarak biliyoruz, ama, önünde bir adı daha var, "Süleyman" yazmaktadır. İki, "Özer Çiller" olarak çağılmaktadır, ama, önünde bir adı daha var, "Süleyman" çıkmaktadır. Üç, "Özdem Sanberk" olarak tanınmaktadır, ama, önünde bir adı daha var, "Süleyman" denmektedir. Bunların orta yerlerdeki adları üzerinde durmuş ve teşrih etmiştim; ötekilerin üçünün de "süleyman" olması dikkat çekicidir ve analiz gerektiriyor. İstatistik çaba da aslında hep bir analize hazırlık anlamındadır, şimdi buradayız.

İbrani kavimde üç ad esastır, birincisine "şem ha kodeş" diyoruz ve kutsal isim olup, Tevratik olmak zorundadır. Türkiye'de sabetayistlerimiz, şem ha kodeş isim listesine, "mehmet" veya "aziz" ya da "osman" adlarını da ekliyorlar, bunlar, sabetayizmin aziz ve kutsallarındırlar, "azize" dışı olanlarını saymıyorum. Bizde elitist ailelerde, "çetin" veya "yalçın" türünden modernist adların oldukça az, osmanist ve İslamist çağrışımı olan, "mehmet", "aziz" veya "osman" adlarının bu denli çok taşınmasının, İslamizm ya da Osmanizm-

den çok sabetayizm ile bağlantısı olmalıdır. Son zamanlarda yayılma eğilimi gösteren, “merve”, “esra”, “tuba”, “reyan” misli adları da, kutsal isim saymasak da, İslamizmden ayrı düşünmek durumundayız. Fakat “süleyman”, “şlome” olarak çağrılan bir İbrani addır ve şem ha kodeş sayılmaktadır. İstatistik derleme önemli ve verimlidir, görüyoruz. Burada “Süleyman Sami Demirel” üçlüsünde hangisini önce çağırmamız gerektiğini, bir soru olarak, not etmekle yetiniyorum.

* * *

Balzac, bir romanının başlarında, sayfalarca “teşrih” yöntemi üzerinde duruyordu, bir tür “otopsi” de diyebiliriz. Bir romanda bu vurgu şaşırtıcı olsa da, aslında çok yerindedir, araştırma veya bilim, başlangıcında parçalara ayırmaktır. Daha doğrusu önce parçalamak ve sonra ayırmaktır; “analiz” yapmak da, eninde-sonunda budur ve şimdi buradayız.

İki yeni ve modern mezar taşını yan yana sunuyorum. Bunlardan ilki, Adana Belediye Başkanlarından Ali Sepici’nin oğlu Ragıp, ölüm ilanı müteveffa R. Sepici üzerinedir, Sara ve Gaston Nahum’un kızları Leyla ile evlenmiştir, son derece normal kabul ediyoruz. Buradaki isimlerin hemen hemen hepsi analitik değer yüklüdür; fakat “Azize ve Gülüş Arsoy” üzerinde durmak istiyorum. Bunu ayırıyorum.

Burada veya başka bir yerde Yusuf Besalel’in “Yahudilik Ansiklopedisi” üzerinde durduğumu hatırlıyorum; üç ciltlik bu ansiklopediye de büyük değer biçiyorum. Değerlidir, çünkü hem bir boşluğu doldurmaktadır ve hem de ciddi’dir. Bu ansiklopedide ve bir yerde, Besalel, “Saray’ın adı da Sara, Prenses, olarak değişti” dedikten sonra, “Avraam 100, Sara da 90 yaşındayken Yitshak, Gülüş, doğdu ve sekiz günlükken sünnet edildi” cümlecigi ile devam ediyordu. Buradan, “Gülüş” adının, “İshak” veya “İsak” karşılığı ya da çevirisi olduğunu bir kez daha öğrenmiş oluyoruz.

Gerçekten “bir kez” daha öğreniyoruz, en azından benim pek çok kez işaret etmiş olduğum kesindir. Ancak yine de tekrarlamak verimlidir; İbrani isim-bilimde isimlerin cinsi olmakla birlikte, ad koymada biseksüaliteden de sarf-ı nazar edilmemekte. Isak karşılığı “gülüş” genellikle kız adı olarak taşıyor ve daha doğrusu, gülüş’ün Farsî karşılığı olan “hande” tercih ediliyor;

Sara & Nahum & Gülüş & Burak

ACI KAYBIMIZ

Eski Nafia Nazırlarından merhum Ali Münif ve merhume Sabiha Yeğenağa ile merhum Selahattin ve Leman Sepici'nin torunları;
 eski Adana Belediye Başkanlarından merhum Ali Sepici,
 Adile (Sepici) Köksal ile Atilla Köksal'ın sevgili oğulları;
 merhum Gaston ve merhume Sara Nahum'un damatları; merhume Sakine - merhum Şeyhullah Turan, merhum Turgut - merhume Rana - Aysel Yeğenağa, Selçuk - Nazife Gülerüz ile merhume Nevin - merhum İsmail Bayramoğlu'nun yeğenleri; Azize ve Gülüş Arsoy,
 Atom - Naile Damalı, Ali - Güllsen Turan,
 Ali Münif - Maviş Yeğenağa, Tuğrul - Jale Yeğenağa, Recai - Dilek Bayramoğlu, Reha - Leyla Masatlı, Recep Bayramoğlu ve
 Behçet - Vesile Sepici'nin kuzenleri;
 Dani - Ayşe Nahum'un kayınbiraderi,
 Meryem ve Selahattin Sepici'nin ağabeyleri;
 Lale Keribar ile Burak Sepici'nin sevgili Babası;
 Leyla Sepici'nin sevgili eşi

M. RAGIP SEPİCİ

yakalandığı amansız hastalıktan kurtulamayarak vefat etmiştir.
 Cenazesi 13 Nisan Salı günü Kocatepe Camii'nde kılınacak öğle namazını müteakip Cebeci Asri Mezarlığında toprağa verilecektir.

Nur içinde yatsın

AİLESİ

Hürriyet, 12 Nisan 2004

Gül & Canan & Selin & Berat

ACI KAYBIMIZ

Merhum Ramazan Duralem ve Merhume Gül Duralem'in kızı,
Merhum Hüseyin ve Hasan Duralem'in kardeşi, Perihan Özdil'in halası,
Jutta ve Helmut Griese, Zehra ve Çetin Kılıcı, Canan ve Tanju Haktanır,
Melahat Duru ve İhsan Mutuşoğlu'nun dünürleri,
Brigitte, Ayşegül, Selin Hotiç ve Serdar Mutuşoğlu'nun değerli kayınvalideleri,
Alihan, Aslıhan, Nazlı, Sinan, Emirhan, Efecan, Kerem ve
Fabio'nın babaanneleri, Eda ve Mert'in anneanneleri,
Mehmet, Ahmet, Sermet, Ayşegül, Serdar Hotiç ve Berat Mutuşoğlu'nun
çok sevgili anneleri,

Salih Hotiç'in 63 yıllık biricik eşi

FATMA REMZİYE HOTİÇ'i

30 Mayıs 2004 tarihinde kaybettik.

Cenazesi 31 Mayıs 2004 Pazartesi günü (bugün)

Erenköy Galippaşa Camii'nde kılınacak öğle namazından sonra
Karacaahmet Mezarlığındaki aile kabristanına defnedilecektir.

Allah Rahmet Eylesin.

HOTİÇ AİLESİ

Hürriyet, 31 Mayıs 2004

Farisi gülmek, “handidan” fiilinin, passive participle’idir, demek ki, “isak”, “gülüş”, “hande” birbirinin yerine geçebilmektedir. Burada “Gülüş Arsoy” olarak karşımıza çıkıyor ki, çok muhtemelen, İshak türünden erkek’tir, öyle sayabiliyoruz. Bu mezar taşından müteveffa Ragıp’ın, “Lale Keribar ile Burak Sepici” iki çocuğu olduğunu da öğreniyoruz; Burak’ı da ayırıyoruz.

İsak karşılığı en doğru söyleyişin “gülüş” olduğuna çok önceden işaret etmiştim, fakat emir olarak “gül”, veya “güler”, “gülen” ve diğerleri de taşınmaktadır. Mevhibe Hanım, İsmet Paşa Hazretleri’nin eşleri, torunlarından birisine “gül” türevi bir ad koymuştu ve bu torunun K. Derviş kontenjanından milletvekili atandığını biliyoruz.

Sepici Ailesi’nin Müslüman olmayanlarla evlendikleri anlaşılmaktadır; Hotiç Ailesi’nde de gayri-müslim gelin ve damat ile karşılaşılıyor. Bu ikinci mezar taşından ise ben “berat” adını ayırıyorum; Ramazan Duralen ile Gül Duralen’in kızları Fatma Remziye’nin “Berat” adını verdiği çocuklarının kız olduğunu çıkartıyoruz, çünkü soyadı değişmiştir. Fakat Recep Erdoğan’ın damadı Berat ise, doğallıkla erkek’tir; burada da “berat” adında bir biseksüel kullanıma tanıklık ediyoruz. Kuşkusuz, Recep Erdoğan’ın “burak” adında bir mahdumu olduğunu da biliyoruz.

Baruh Pinto, “an etymological research on sephardic family names of the Jews living in Turkey” alt başlıklı sözlüğünde, “albayrak” kompoze sözcüğünün, Türkiye Yahudileri tarafından soyadı olarak kullanıldığını haber veriyor ki, burada damat Berat’ın soyadının “Albayrak” olmasını bir rastlantı sayıyorum. Bununla birlikte bu bağlamda iki noktayı not etmek istiyorum.

Türkçedeki isimlerde, “h”, “g”, ile birlikte y’leri düşürmeyi tavsiye ediyorum; dil doğamıza uygundur. Biz “trotskiy” demiyoruz, “ts” karakterini, “s” veya “z” yerine, Selanik’in İtalyan etkisinde kalan ahalisinin izinden giderek “ç” olarak söylüyoruz ve sondaki y’leri hep yutuyoruz, “troçki” budur. Rusya’dan aldığımız isimler hep, Dostoyevski örnektir, “Dostoyevski” yapıyoruz; demek ki dilimizde bu “yutma” var. Böyle yaparsak “al-barak” elde ederiz ki, bayrağımız “al” olduğu ve dil de azalan çalaklar yasasına göre işlediği için, “albayrak” saçmadır ve “al-barak” daha isabetli görünmektedir. “Barak” sözcüğünü hem “barika-i hakikat” sözünden hem de önceki İsrail başbakanı Ehud Barak’tan bilebiliyoruz; “Ehud Barak” ismini, “Bir Kıvılcım” olarak çevirirsek hiç yanlış yapmamış oluruz. Biraz feminen kabul edilmezse “Biricik Kıvılcım”

da uygundur ve daha alışık gelmektedir. Öyleyse, “Al-Barak”, Tanrı’nın Kıvılcımı anlamındadır.

* * *

Muhtemelen *Şebeke*’nin ikinci cildi veya kitabında Judaizme yeni katkılar yapma imkanımız doğacaktır; öyle umut ediyorum ve bunun bir iddia sayılmamasını diliyorum. “Katkı”, katkıdır ve başka türlü söyleyemiyoruz. Benim dünyamın ise sadece bizim iklimimiz olduğunun bilindiğini sanıyorum; başka bir söyleyiş olmadığı için, Türkçe ve üstelik “Batı” Türkçesi okuyabilenlerdir. Bunun ötesinde katkıya ihtiyaç var; çünkü, Judaizm, aşırı falsifiye bir “bilim” dalıdır; örtmeler ve abartmalar, aşırı vurgular veya imalar, saklamalar ve övünmeler, aynı yerde ve her zaman içiçedirler.

Peki bu katkıyı biz yapabilir miyiz; bu sorunun cevabı, başkasının yapabileme ihtimalinin çok az olmasıdır. Çünkü, Yahudi tarihinin bir bölümünü değil bütünü bilmek gereklidir, bunlar var; fakat aynı zamanda Osmanizmle ünsiyet zorunludur. Çünkü bir zamanlar Osmanlı İmparatorluğu olan bu topraklar, Yahudi tarihinin her döneminde önemli oldular. Bu da bulunabilir, ilave-ten, bir de iktisat tarihini ve özellikle merkantilizmi incelemiş olmak çok yararlıdır, sıralıyoruz; devrimler tarihi ise, Amerikan üniversitelerindeki bir sözcükle bir “must” derecesindedir. Merkantilizmin arkasından geliyor; Yahudilere sağladıkları ve Yahudilerin verdikleri var. Ekleyebiliriz, ama özet sonuç şudur; eksikli de olsa bunlar bizde, daha çok da, görkemli altmışlı ve kanlı yetmişli yıllarda toplanmış durumdadır. Ayrıca çarşafı kaldırdığımızda, gördüğümüz bizim tarihsel yaşamımız’dır, bir içiçelik var, yaşıyoruz.

Şebeke’nin ikincisinde, Menasseh Ben Israil’den de söz etme imkanını bulabilmeyi ümit ediyorum, “Israil’in Ümidi” yayınlandığında, Sabetay Sevi kadar olmasa bile Sevi’ye rakip olacak ölçüde yankı uyandırmıştı; Fransızcası, “Espérance d’Israel”, aslı İspanyolca yazılmıştı, 1650 yılında Amsterdam’da ve 1657 yılında ise İzmir’de yayınlandığını biliyoruz. Sevi misali bir marra-nos olan Menase’nin kitabının İbrani adı, “Tikva” ile başlamaktadır; “Ümit” veya “Umut” diyoruz. Menasseh Ben Israel, eski sözcük ile velüd idi; çok yazdı, tartışmalı bir kimliği var, Israel Judaizmi minimize ediyor ve bu arada Yahudilerin isimlerde “el”, ki “al” olarak da gösteriliyor, sözcüklerine düşkün-

lûğüne de işaret ediyordu; “dani-el”, “ari-el”, “gur-el” ya da “guri-el” ilk plan-
da akla gelenler arasındadır, not ediyorum.

* * *

Bilim gerçekten dizge'dir ve bilimsel araştırmalar hep dizge peşinde ko-
şuyorlar. Bunu şöyle açıklayabiliriz, “ümit” tek başına önemli değildir; “ya-
şar”, “oğuz” veya “can” da kendi hallerinde bir anlam ifade etmeyebiliyor-
lar. Fakat “ümit yaşar oğuzcan” olursa önemseyebiliyoruz, bir ısrar var.
Dizge, ısrar'dır. Ümit, “tikve”, yaşar, aynen “yaşar”, oğuz, g'nin düşüşü ile
“oz” veya kuvvet, “can” da “hayim” sözcüklerini akla getirebilmektedir.
Öyleyse, dizgesi “ümit yaşar oğuzcan” olan bir dünyalı, bir şarkı yazarı bi-
le olmasa da ve Türkiye'de ise, biz onu “şair” sayıyoruz ve bütün yetenek-
sizliğine karşın yüksek bir yere oturtabiliyoruz. Dizge veya bilimsel çalış-
manın sağladığı ışık işte budur.

Nil Kara: “Yazar Ne Yatar”

Tayyip Erdoğan, Nicole Kidman ve David Beckham'ın ortak yönleri

TIME dergisi tarafından 2004'te dün-
yayı etkileyen 100 kişiden 3'ü olma-
ları olamaz sadece. Derginin özel
olarak bu ‘etki yaratan’ insanlara
ayırıldığı 26 Nisan sayısını okuyunca
anladım bunu. 7 milyar insanı bir güçle, bir il-
hamla, bir fikirle ya da bir örnekle şekillendi-
ren; dünyanın çekirdeği, ısıtı, hepimizi bir
şeylere mihlayan yerçekimi onlar.

Bazıları büyük kararlar vererek, bazıları
onları veto ederek. Bazıları parasına para kata-
rak, bazıları onu da itarak. Bazıları kendini
önemsemedi inden, bazıları kendini fazla
önemsemediğinden. Bazıları ‘yap’ denileni yapma-
maktan, bazıları ‘yapma’ denileni yapmaktan.
Bazıları yardım ederek, bazıları yok ederek.
Bazısı kaslarıyla, bazısı yüzüyle, bazısı sesiyle,
bazısı sözüyle. Bazısı öne çıkarak, bazısı geride
durarak... Yöntemleri ve konuları farklı olsa da
hepsi, 2 şey yapıyorlar: kazan dairesinde beyin-
lerinin:

J. K. Rowling, çocuklar için Harry Potter'i
yazarak; kitap aşkının çocukların kalbinden
geçtiğini hissederek...

Mark Burnett, reality tv showlarıyla tele-
vizyon anlayışını tamamen de değiştirerek, bize
gerçek olanın güzelliğini keşsettirerek...

Eric Lander, insanın genetik haritasını
çıkartan laboratuvarı kurarak, tam da bir

Aynı şekilde, “nil”, İsrail’in dışında hiçbir ülke ve yerde isim olarak taşınmamaktadır; İsrail’de, devlet olmadan önce gizli bir suikast teşkilatının adının baş harfleri idi, “acronym” diyoruz, İsrail’de yüksek prestijli ve moda bir isim olup ülkemizde biseksüel kullanılmaktadır. “Kara”, oku, demektir ki, “karay” Yahudileri ile bağlantılı sayılıyor, Arami “kura” fiilinden geliyor, Arabi “kır’a” da öyledir, “kıraat” sözcüğünü biliyoruz ve İbrahim’in de “abraham” karşılığı olduğunu biliyoruz. “Gil”, isimdir, “neşe” demektir ve *Hürriyet*’in bu isme düşkünlüğünü çalıştırdıklarından çıkarabiliyoruz; bu takdirde, “nil kara ibrahim gil” de bir dizi olmakla “dizge” ve ısrar çağrıştırmaktadır. Demek ki, tekeliyet teorisinin özel halinde isimler talih olabilmektedir; Orta Çağ masallarında “güzellik” ne ise tekeliyet’te isim odur, gizli kapıları açabildiğini görüyoruz.

Öyleyse, dizge ve ısrar varsa, bir rant kapısı açılabilir; düşünebiliriz. Demek ki, dizge aynı zamanda bir işaret ve davet’tir; sokakta dolaşırken “keşfedilebilir”, keşfin yeri yoktur, sokak da yatak da keşif içindir, diyebiliyoruz ve önce “reklam kızı” yapılır, tarifi yoktur, istenen buraya uydurulabiliyor. Reklam, en parazitik servetleri getiriyor; ün, sadece ve sadece reklam yıldızı olmaya yarıyor, bir alt-yapısı yoktur. Türkiye’de birkimin ve eğitimin yıkılmasının bir nedenini de burada buluyoruz. Artık şöhret ile reklam yıldızını birbirinden ayıramıyoruz, bu değerlerin sigara kağıdı inceliğine düşmesi anlamındadır; ancak böyle yapılmakla birlikte, reklam yüzü sıkıcıdır, hep kullanılamıyor. Reklam da ısrar’dır, fakat yüzde ısrar olmamaktadır ve ısrar dikkat karşıtıdır. Bu takdirde “şarkıcı” olabilir; ama yetenek bariyeri mi var, ana okulu şarkıları söyleyecek kadar yetenek varsa, üzölmek için bir neden yoktur, tekeliyet ve oryantal despotizmde yetenek kazanabilmektedir. Bu nedenle tekeliyet’te şarkıda yeteneksiz ise yazar “yapıyoruz”; rant, tekelden doğmaktadır ve tekel olduktan sonra tutmak için yetenek gerekmemektedir. Ayrıca, ülkemizde asgari ücretle ve isim hakkı istemeden “fıkra” yazarlar olduğunu da biliyoruz. Demek ki her rant ekonomisi aynı zamanda esaret ücreti ile çalışmayı kabul edenlerin varlığını şart koşmaktadır, buna sahibiz ve tekeliyet her sektörde işsizlik yaratmak zorundadır. Şöyle de söyleyebiliriz, rant ekonomisinde, “tekeliyet” de diyebiliyoruz, esaret ücretinde iş gücü arzı sonsuzdur, arz eğrisi iks eksenine paralel’dir, diyebiliyoruz.

Onomastique araştırmaları küçümseyenleri ben küçümsüyorum.

Yerleri, rantiyelerin yanısıdır ve orada pigmelerden ordular buluyoruz.

Devamla eğer bir parçalama daha yapacak olursak ve -at ve -ak eklerini atarsak, “ber” ve “bur” köklerini buluyoruz ki, hem Arabi ve hem İbrani konsonant dillerdir, sadece konsonlar yazılmaktadır; dolayısıyla, “ibr” sözcüğüne ulaşmış oluyoruz. Ama artık ezbere biliyoruz, İbranide “b” ve “v” birbirinin yerini alabiliyor; dolayısıyla “ivr” de karşımıza çıkıyor. Bu birbirinin yerine geçme bazı dillerde daha nettir; Rusça’da “b”, “v” okunmaktadır, “barbar”, “varvar”, deniyor ve İngilizce “hebrew”, Fransızca, “hebreu”, Rusça’da “evrey” söylenmektedir ki bizde ad olarak talınan “evren” sözcüğüne yaklaşmış oluyoruz. Bu sözcükten birisini taşıyan ve ayrıca, İsrail Toprağı, “Erez Israel” anlamında “Kenan” adını da almış olanını, “Kenan Evren”, cumhurbaşkanı yaptığımızı da hatırlıyoruz. Lisede kalmıştı, yine de orgeneral yapmıştık ve belki adına vurulduk, tekeliyet’te mümkündür; çünkü tekeliyet’i, her türlü birikimi reddeden düzen olarak da tanımlayabiliyoruz. Fakat bu ayrı, ben, diğer çalışmalarında “iveri”, veya “everi” sözcüklerinin ülkemizde ad ve soyad olarak taşındığını göstermiştim, “ibri” karşılığı olmalıdır. Aklımızdadır.

Bütün bu parçalama ve yeniden birleştirme, son zamanlarda, “burcu”, “burçin”, “berat”, “evren” ve benzeri adların artışına bir açıklık sağlamaktadır; böyle düşünebiliriz. Ancak böyle düşünebiliyorsak, bu, düşünmenin sadece başı demektir.

* * *

Burada, kutsal isimler değil de “kunniy” denilen, Arabi’de “künye”, diğer isimlere geldiğimizde, tespit edebildiğimiz kuralları tekrarlamak istemiyorum, temel kural ses ya da anlam olarak ve mümkünse her ikisini de benzetmek esastır. Batı dillerine transliterasyonunda “Saad” yazılan, aslı uzun “a” ile Sad, 832-942 yılları arasında yaşamış Rabbi Sadia Gaon’un adıdır; çok sevilir ve sıklıkla taşınıyor. Ama aslı “Sadiya” olmakla birlikte pek çok varyantını biliyoruz, “Sadiş”, “Sadi”, “Sada”, “Sadiye”, bunlar arasındadır; fakat “Sadun” da mümkündür, “-un” eki İspanya’yı çağrıştırıyor.

Bazı talihli durumlar da var, “Elif” veya “Alef”, hem Arabi ve hem İbranide var; bizde İbrani asıllılar, “Bir” veya “Biricik” olarak da taşıyorlar. Ancak “Elif” konmasında hiçbir itiraz görmüyoruz; güzel, peki, ayırmak mümkün mü, bu sorunun kolay bir cevabı yoktur. Fakat yine de yoksul ve emekçi Elifleri “normal” sayarak, elitist ve zengin olanları İbrani asıllı düşünebiliriz. Bir de New York’ta yaşıyorsa, tereddütümüz daha da azalıyor, demektir.

Eğer İbrani asıllı bir "Elif" varsa, bizim tekeliyet ve rantkiye teorilerimiz gereği ayrı muameleye tabi tutulmaları esastır. Böyle bir Elif'ten arkadaşları üç saat haber alamamışlarsa, Türkiye'nin en "büyük" gazetesinin birinci sayfasında en büyük haber olmasını beklemek durumundayız. Üstelik, üç saatlik sıkıntının tümüyle hayal ürünü olması ihtimali de var.

* * *

Ben isim-bilim'den rantiyelere gitmiyorum.
Rantkiye'lerden isim araştırmalarına yöneliyorum.

Türkiye
Türklerindir

Hürriyet

23 Mayıs 2004 Pazar Kurucusu: Sedat Simavi 1886 - 1953 Fiyatı: 350 bin TL

GÜNÜN
HABERİ

Elif Boyner'in 3 saatlik savaşı

Cem Boyner'in kızı Elif, New York'ta bir kapkaççı tarafından kaçırıldı. Saldırı-ganla üç saat boyunca konuşan Elif Boyner, onu ikna edip kurtulmayı başardı.

Elif'in kaçırılma haberi üzerine üç saatler geçiren Cem Boyner, kızı Türkiye'ye gelince rahatladı

Gece saat 02.30
Boyner Ailesine korku dolu üç saat yaşattan olay geçen hafta başında New York'ta meydana geldi. Saat 02.30'da bir arkadaşla gece kulübü bünden çıkan Elif Boyner, cep telefonu nünü içerde ututtuğunu anladı.

Cep telefonu
Arkadaşı cep telefonunu almak için kulübe döndüğü sırada Elif Boyner'in bulunduğu arabaya giren bir kapkaççı kontajı çevirip aracı harekete geçirdi. O anda otabaren üç saatlik bir korku filmi yaşandı.

Konuşarak kurtuldu
Sevgi kanlılığını konuşan Elif Boyner, kendisi ni kaçırın kızıyla strese konuğu Saldırgan önce kendisinin ni rakması reddetti an cak Elif Boyner para vermenin vaat ederek kurtulmayı başardı. ■ 25

**Türbanın
bu çeşidi
Lübnan'dan
ithaldir**

■ Bugünün "türbanı" de diğimiz ve omuzlara ka- dar iner başörtüsü ilk defa 1970'lerin başında Lübnan'da ortaya çıktı.

■ Ortunme konusunda asırlar boyunca, a kendi mudasını kendisi yaratıp zani bir çizgi yaratmış olan Türk kadınının Lübnan'dan ortünme mo- deli ithal etmeye ihtiyacı, hissesinin sebebi bu türle anılamıyorum.

■ 33. sayfa

Bu timar hiçbir yerde yoktur.

Bu timar olduğu sürece buradalar.

* * *

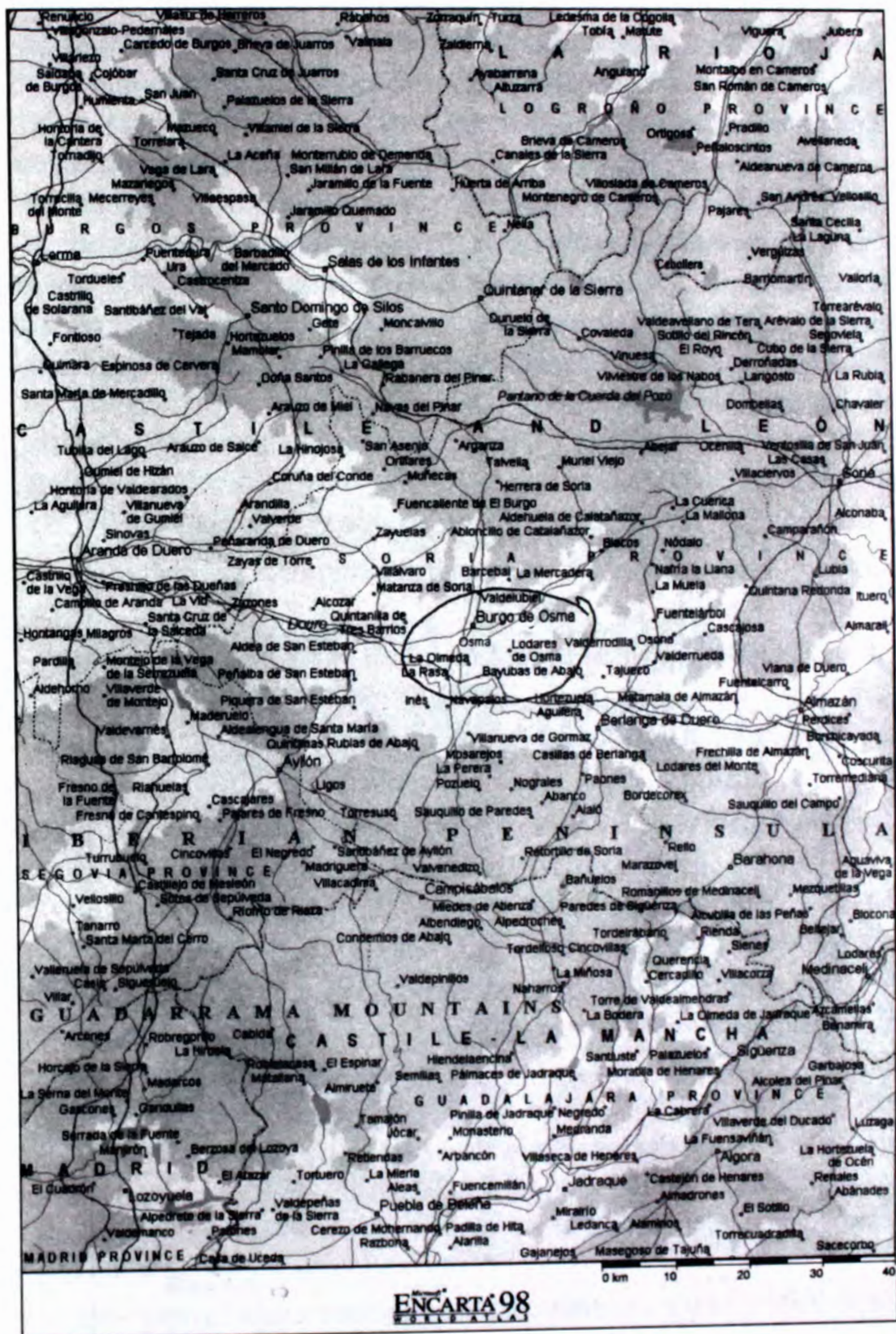
Yalnızca “izmirli” aynı bir anlam taşıyor, İbrani ekiyle “izmirim” de deniyor; daha çok sabetayizmin kapancı kolunu anlatmaktadır, “izmirli”, kapancı anlamı da taşımaktadır. Bunun dışında, Orta Doğu’da “-lı” türü eklerle soyadı yapılmaktadır; “Alfandiri”, Fandir’li demek olup, bir soyadı olarak kullanılıyordu, “İpekçi” Ailesi eskiden böyle çağnılıyordu. Bu Arabi şeklidir, “Tebriz-i” İrani konstrüksiyon oluyor, Ahmed-e Han-i, Han Köyü’nden, Han’lı Ahmed veya Said-i Nurs-i de Nurs’lu Said demektir. Biz, “Adanalı” veya “Mardinli” ya da “Bingöllü” diyoruz; bunun dışında söyleyişler bizim dışımızdadır.

İbrani asıllılar ise, memleket, soyadı olmaktadır; Seville’den gelenlerin “sevil” veya Portugal’dan gelenlerin biraz bozarak “portakal” soyadı aldıklarını biliyoruz. “Mardin” veya “Bitlis” soyadı olunca, İbrani çağrışımını engelleyemiyoruz. “Bingöl” soyadı da düşündürücüdür; bir de “Yavuz” adını eklediğimizde soru kaçınılmaz olmaktadır. Bingöl’den çıkmış Kürt ise neden “yavuz”; Yavuz Selim’in, Kudüs’ü alma seferine Yahudi tefecilerden borç alarak çıktığı ve Kudüs’te Yahudilere özgürlük sağladığına inanılıyor, bu nedenle Türkiye’de İbrani asıllılar arasında “yavuz” adı tercih ediliyor; bu durumda “yavuz bingöl” küçük bir dizge’dir ve karşımızda durmaktadır. Öyleyse bir davetiye ve bir rant kapısı hazırdır ve tekeliyet’te şarkıcı olabilmek için ses ve oyuncu olabilmek için sahnede durabilme kabiliyetine ihtiyaç yoktur; işte rantıye düzeni budur.

* * *

Bir harita sunuyorum, Madrid’in pek az kuzeyinde bir “Osma” Kasabası görünüyor, adını, “Burgo de Osma”, Osma kalesinden alma ihtimali var. Peki, trt’de genel müdür yardımcısı Bülent Osma, soyadını buradan mı alıyor; bu soruyu sormak durumundayız. Cevabı araştırmacılara bırakıyoruz; ancak soru önemlidir. Bazen sadece sorular cevaptır ve baskı düzenlerinde cevaplar, sorularda gizli’dir, “yüklüdür” demek istiyorum.

Seferad & Osma & Öro-vizyon

Bütün seçimler iptal edilmiştir. Geriye sadece seçilmişler kaldılar.

Milletvekili adayı olabilmek için, ilgili partinin üyelerinin belirli usûller dahilinde aday belirlemesi artık tarih olmuştur ve buna itiraz da yoktur. Öyle sanıyorum, asıl düşündürücü olan, hiçbir itirazın kalmamasıdır. Böylece seçilmişlerin dışındakilere seçilme imkanı ortadan kaldırılmaktadır.

Belediye başkanı adayları da tayin ediliyorlar; kendilerine vaat edilenlerin dışında kimsenin belediye başkanı adayı olması ihtimali bulunmamaktadır. "Ak" Parti için bu daha çok doğrudur; *Tekelistan*'ın beşinci baskısında bazı işaretler olmuştu ve Antalya'ya Belediye Başkanı atanan Mehmet Tür-el bunlar arasındadır. Bu atama bize hem Menasseh Ben Israel'i ve hem de Işık Lisesi'ni hatırlatmaktadır; B. Osma tarafından seçilen S. Erener'in de Işık Lisesi'nden çıkma olduğunu hatırlıyoruz.

"Ak" Parti & Menderes Mehmet Turel & S. Türel & Işık Lisesi

Dededen toruna diplom

Fevziye Mektepleri Vakfı Özel Işık Okulları, 2003-2004 Öğretim Yılı mezunlarına diploma- larını bir törenle verdi. Bu yılki kep giyme törenine katılan 286 öğrencinin mezuniyet sevinci görülmeye değerdi. Törende belki de en heyecanlı kişi, diplomasını dedesinin elinden alan Ayazaga

Sudi Türel, Beste Uyanık

Işık Lisesi öğrencisi Beste Uyanık'tı. Enerji ve Tabii Kaynaklar eski Bakanı dedesi Sudi Türel'in elinden diplomasını alan Beste, hem liseden mezun olmanın hem de diplomasını dedesinin elinden almanın mutluluğunu yaşıdı.

Öro-Vizyon denilen ve artık önemini hızla yitiren şarkı yarışmasına ülke temsilcisi belirleme, yakın zamana kadar seçimle oluyordu; iki yıldır kalkmıştır ve atama yetkisinin B. Osma'ya verildiğini görüyoruz. B. Osma yetkilidir ve eğer yetkiliyse "Osma" soyadı ile İspanya arasında bir bağlantı akla daha yakın gelmektedir. İbrani dilinde "seferad" İspanya'ya işaret etmektedir; araştırma iklimini genişletirken bağları daraltıyoruz.

Bu Osma ile, şarkıda ülke temsilciliğinde seçim kaldırılmakta ve temsilcilik seçilmişlere verilmektedir. Geçen yılki seçilmişin atanması, bana, sürpriz olmuştu; birinci gelmesine, İspanyolların, neredeyse bizim kadar sevinmelerine ve Erener'e kayıp kızlarını bulmuşçasına sevinmelerine şaşırmadığımı açıklamıştım, amma, bu yılki yine de önemli ölçüde şaşırtıcıdır. Çünkü, giysileri ve fizikleriyle, daha çok İskandinav memleketlerde gördüğümüz neonazileri hatırlatıyorlar ve ne şarkılarında ve ne de icralarında bu topraklardan bir iz var, Türkiye'den başka her ülkeyi temsil edebilirlerdi. Ben, bu ikizler için, soyadlarında bir de "oz" varsa, İsrail'i öneriyorum.

* * *

Bazen laboratuvarındaki kimyager türünden duygusuz olabiliyorum, çünkü mezar taşları, gazete haberleri ve diğerleri benim için sadece bir "gözlem" ya da "observation" nesnesidirler; zengin, içinde güçlü ve verimli dizgeler barındıran mezar taşlarına daha çok sevindiğim doğrudur. Bu, ne yazık, her araştırmacıda olmasa bile olması gereken bir heyecan ya da sevinç'tir; nihayet bunları parçalayıp birleştirerek bir yeni yapıya yol alıyoruz.

Bazen de bir tıp doktorunun duygu dünyasına giriyorum, burada da, hep teşhislerimin yanlış çıkmasını istiyor ve bekliyorum. Kötü bir sonucu öngörmek ve bunların doğrulanmamasını istemek insani bir haldir ve hep yanlış çıkmayı istemek, hep tekzip edilmeyi beklemektir. Bu nedenle itiraz ve düzeltme isteklerini büyük gönül rahatlığıyla kabul ediyorum.

Rantiye teşhis ettiklerim var, bu topraklara sadakatlerinden kuşku duyduklarım var; ne yazık bunlardan hiçbir itiraz gelmemektedir. Buna karşın sadece tesadüfi bir gözlem olarak aldıklarım oldu; bunlardan da infinitesimal ölçüde itirazlarla karşılaşım. Bu itirazları da, tam bir kanserojen tümör misali kazıdım, hiçbir iz bırakmadım, demek istiyorum.

Böyle yaptım, fakat bunu anlayabildiğimi söyleyemiyorum; çünkü, en sev-

diklerim arasında da İbrani asıllı teşhis ettim ve çekinmeden açıkladım, Türkiye sosyalist hareketinin temellerinin İbrani asıllılar tarafından atıldığını ve birçok alanda Judaik hegemonyanın sürdüğünü biliyoruz. Ailemden de, şimdilik, çok sevdiğim teyzelerimin eşleri düzeyinde “keşiflerim” oldu; birisi, çocukluğumda yazlarımı, yanlarında, Adana’nın ünlü bağlarında geçirebilmek için can attığım İzzet Erozan Enişte’mdi, bu bağlarda, kuzenim Erdem ile, sıcaktan çatlamış topraklarda, yarıklara, ucunda şimdi hatırlamadığım bir yem ile ip sarkıtır ve akrep avlardık, ne de olsa “Vahşi Güney” çocuklarıydık, nerede şimdi o vahşet, mertliği kaybolduğu için vahşet’ini özlüyorum. İzzet Enişte “usta” idi ve teyzem dahil hep “usta” derdik, evinde org vardı, boynunda akordeon olmadan pek az hatırlıyorum, avcılıkta ve atıcılıkta yüksek derece sahibiydi; bende sevgi’yi besleyenlerden birisidir. Sevme’yi ve neşe’yi demek istiyorum, sürgüne çıkmadan önce gizlice veda ettim, şimdi göçük, ancak son yaşlarında da neşe saçıyordu, “Yalçın ben annene âşıktım, deden vermedi, ben de teyzeni kaçırdım” diyordu, annem ve teyzem gülümsüyorlardı ve teyzem Usta’ya hep âşıktı, muhtemelen kökünü bilmiyordu; ondokuzuncu yüzyılda bütün dünyada, Hollanda’da, Rusya’da ve Türkiye’de böylelerini tespit edebiliyoruz. Peki ne olacak, bunda ne sakınca var, en güzel insan melez olandır; sevinç de duyabiliyorum.

Sabetayist olmakta hiçbir sakınca yoktur, sakınca gizlilikte, rantıye’de, hak etmediği yerleri tutanlarda, bu ülkeye sadakati kalmayanlarda, bütün bu ve diğer nedenlerle, ülkeyi, tarihinin en büyük ahlak krizine sürükleyenlerdedir. Bunlara isyan ettiğim doğrudur. Böyle olmakla birlikte her türlü düzeltme isteğini, hiç tartışmadan yerine getiriyorum. Ayrıca pek bilinmeyen veya önemsenmeyen hatalarımı buldukça düzeltiyorum, bazı isimleri de bildiğim halde, tamamen, kalemimin, şimdi “makınamın” demem gerekiyor, kayması sonucu yanlış yazdığımı fark ettim, değiştiriyorum. Bu tür düzeltmeler birçok yerde olmalı, fakat, *Tekeliyet 1*’in 295. sayfası hata yüklüdür, orada bir operasyon gerekiyordu, yapmış bulunuyorum.

Bilmediklerimi sorarak yazıyorum, baskette yedeklerle birlikte on iki sayısının kullanılabileceği konusunda uzmanlık görüşü aldım; olabilir, ancak futbolda yedekler türünden ifade yoktur, överken de “aslan onbir’ler” denmektedir. “On İki Dev Adam” sloganında, on iki kabileye bir çağrışım sezdim, bunun için kullandım ve değiştirme gereği duymuyorum.

Serdar Turgut'u üzdüğüm için ayrıca üzuldüm; sadece uyumdaki güzelliğe, Turgut'un seveceği bir dille, "goodness of fit", kapıldım; bu kitapta değil, fakat bu genel açıklamada yer vermek istedim, rantiyeler ile "millet-i gayri sadık" olanlar dışında kimseyi üzmemek istemediğim kesindir.

* * *

Orta Çağı yazdım, yazmayı sürdürmek istiyorum; peki Orta Çağ, yolsuzluk değilse nedir, bu bir soru değil tariftir. Kavgalar, sürgünler, hapisler; uzun yıllardan sonra, ilk kez otomobil sürerek, Güney'e indim ve ilk kez yolsuzlukla karşılaştım. Devlet hizmetine ilk girdiğimde, Başbakanlık Planlama'da bana karayollarını da verdiler, demek ki bir de karayolculuğum var. Ben, benim olanların hepsini seviyorum, bu zaafımdır; karayolculuğu ve karayollarını seviyorum. Pozantı yakınlarında başlayan "devlet yolu" bende haykırıslara neden oldu, bu karayolu değil, cinayet'tir, geometrik standartları bu olan bir hızlı yol sadece cinayete davettir, böyle söylüyordum ve devrilen havaleli kamyonlar sergisinden geçiyordum. Bu, belki o kadar önemli değil, asıl önemli olan, yaz gelirken karayollarında asfaltlama ve bakım bitmişti; belki de ilk kez, uzun on yılların arkasından, karayolları kendi hallerine bırakılıyordu. Bu şehir yollarının köy yoluna çevrilmesi ve kaybolmasıdır; buna Orta Çağa dönüş diyoruz. Ülke, maddi ve manevi çizgileriyle, Orta Çağı çağnştırmaktadır, acı duyuyorum.

Orta Çağdan önce yollar vardı, belki filmlerden öğrenilebilir, Roma, kent ve yol demekti ve Orta Çağ geldi, kentler köy oldu ve yollar kayboldu. Orta Çağ, yolsuzluk'tur ve şimdi buraya giriyoruz.

Orta Çağ, birikimsizlik'tir.

Birikimsizliği, hem maddi ve hem de manevi anlamda anlıyoruz.

İster fiziki coğrafyada ve isterse davranış ve mantalitede, kentten köye dönüş gözleniyorsa, yol Orta Çağadır ve bu yoldayız.

* * *

Adana'dan, Çukurova'dan çıkartılan "ünlü" şarkıcıların, arabesk yıldızlarının pek çoğu İbrani asıllıdırlar. Birikimsizdirler ve estetik katilleridirler; an-

cak rantiyedirler, çünkü İbrani kavminden geliyorlar.

* * *

Büyük tartışma başlayınca, falsifikasyon da başladı; bizim çalışmalarımızda “sabetayistler hep zengindirler” iddiasını bulduklarını iddia ediyorlar. Tam bir falsifikasyondur; elitlerin sabetayistlerden çıkması, bütün sabetayistlerin elitist ve zengin oldukları anlamına gelmemektedir. Tam tersi, bizim çalışmalarımıza kadar, sabetayistlerin yalnızca İzmir ve İstanbul’da yaşadıkları ve hep önde, ayan, ve modernist oldukları ileri sürülüyordu, bu iddia yıkılmıştır. Yeni bir “diaspora” yayınlamış bulunuyorum ve şöhret, zenginlik ve mevki dağıtımının yalnızca İbrani asıllılara yöneltildiğini yazıyorum. Yeni bilgi, buradadır.

* * *

Bu ülkede “yıldız” takımı, şarkıcılar, mankenler, sinemacılar, İbrani asıllılardan seçilmektedirler.

Seçilenlerin çoğunun annesi kumarbaz, babası alkoliktir, çoğunun babası “kızım bana bakmıyor” ağıtları düzmektedir, kızları veya kızkardeşleri hep bir gece “birlikte” olmaktadır, birikimsiz ve hazırlıksız gelen “ün” ve para, çoğunu kokaine götürmektedir; bunlar mı elitist, bizim bu yollu bir işaretimiz olmamıştır. Bu iddiada olanlar, bir yandan da, paratizm ile elitizm’i karıştırıyorlar, düşüşte büyük rollerini tespit edebiliyoruz.

Şimdiye kadar, benim geliştirdiğim kriter ve metodoloji öncesinde, eğer cemaat içinden sızdırma yoksa, sadece elitist olan İbrani asıllıları teşhis edebiliyorduk ve şimdi yoksul ve orta gelirliyle Kürtleri de çıkarabiliyoruz. Ekler de var, önemli ölçüde “İslamist” kisveyle de görünebiliyorlar; bunun analizini daha sonraki kitaplara bırakıyoruz.

* * *

Bu ülkede “Kürt” adıyla çıkartılan ve kendilerine teneke teneke rant ih-san edilen, türkücü, oyuncu, şarkıcı vesaire, içinde çok büyük çoğunluk, İbrani asıllıdırlar. Kripto-yahudi ya da sabetayist olmaları mümkündür, bu ayırımı, bu çerçevede önemli bulmuyorum.

* * *

Onaltıncı yüzyılda, Selanik'te, "Alfandari" soyadını taşıyanların, Yehia, Lizbon Hadaş ve Ez-Haim sinagoglarına ayrıldıklarını tespit edebiliyoruz. İpekçi Ailesi'nin bunların birisinden geldiği ileri sürülmektedir; Cumhuriyet döneminde sinema sanayisi, stüdyo, hammadde ve sinema salonu olarak bu ailenin elindeydi; demek ki sinema sektörünün kuruluşu İbrani asıllılara aittir. Bunun değiştiğini söyleyebilecek durumda değiliz; bu cümleden, rejisör Halit Refig ve oyuncu olarak, sinema adıyla, Müjde Ar'ı işaret etmekle yetiniyorum.

* * *

Ülkede, jüriler, bir ilke olarak İbrani asıllıların tekelindedir.

Üniversitelerde akademik jüriler, yıldız jürileri, ödül jürileri, manken jürileri, gazetelerin edebiyat veya benzeri jürileri, top-star jürileri birer tekeldirler ve bu tekelleri sürdürmek esas'tır.

Yıldız veya star ya da manken seçmeleri, sosyal mobilité işlevini görmektedir. Böylece yoksul ailelerden gelen İbrani asıllılar da varlıklılar ve zenginler arasına girebiliyorlar. Burada, bu kavim için sosyal adalet mekanizmaları veya yardım sandığı işletilmiş olmaktadır. Bunu da cemaatin bir "body politic" olarak hareket edebildiğinin işareti sayabiliyoruz.

* * *

Ahlakın bozulmasını da bu çerçevede ele almak zorundayız.

* * *

Barzani'nin devletimsi bir kurum olarak ortaya çıktığı sıralarda, ellerindeki televizyonları kürdifiye etmeleri de rastlantı olmamalıdır; Kuzey Irak'taki Kürdo-Jüdaik iktidara da muhtemel bir "partner" olarak bakıldığını düşünmek yerindedir. Bütün analizlerimiz açısından bir "turnusol" kağıdı ile karşı karşıyayız.

* * *

Mafya'nın, kavmi analizinin yazımını daha ileriye bırakıyorum.

* * *

Başka bir çalışmamda formüle etmiş olduğum “rezerv devlet” kavramını hatırlamamız yerindedir. Boşluk bırakmama, esas'tır.

* * *

Tarih, boş bırakılmayan bir alan olarak önümüzdedir.

Benim çalışmalarında bir devamlılık var; yıllardır, “ilk kurşun” iddiası ile İzmir'in bir ilgisi olmadığını yazıyordum. İzmir'de bir mukavemet olmadığını biliyoruz ve ikincisi “ilk kurşun” kavramı çok tartışmalıdır ve üçüncüsü, kim söylüyor, bunu da bilmiyoruz. Başka yerlerde işlediğim için yeniden ele almıyorum.

Doksanlı yıllarda, Iskenderun'da A. Birdal ile birlikte bir açılış için toplantı yaptık, Malatya dgm'de dava açtılar, Birdal'a takipsizlik ve sonunda, bana bir buçuk yıl hapis verdiler. Hükümün gerekçesinde, İzmir'de “ilk kurşun” atılmadığını iddia etmem de yer alıyordu; Hasan Tahsin'in aziz'liğini reddetmek, başkalarıyla birlikte, bir buçuk yıllık hapsi gerektiriyordu. Yargıtay'a temyiz dilekçesi gönderdiğimde, “ilk kurşun” çoktan yer değiştirmişti, Genelkurmay Harp Tarihi Dairesi, mukavemetin doğduğum yerlere bitişik ve dedemin de çete reisi olarak savaştığı Dört Yol'da başladığını karara bağlamıştı ve Dört Yol'da artık resmi törenler yapılıyordu, bunları da kaydettim. Temyiz, itibar etmedi ve ben bir buçuk yıl kesin hapis aldım. “İlk Kurşun” tarihi ve yeri bana hüküm giydiyordu, hegemonyaya karşı çıkmanın azizliği ve dolayısıyla bedelidir.

Asıl adı Osman Nevres idi, kurtuluşa ve mukavemete inanmıyordu, tartışmalı bir kişiliği vardı, nerede ve nasıl öldüğünü bilen yoktu, hiçbir kayda sahip değiliz; sadece, Yunanilerin İzmir'e çıkacakları haberinin alınması üzerine, bir gece önce, Yahudi mezarlığında toplanan bir grup arasındaydı. Şimdi, İstanbul'da, sabetayistlere ait Bülbülderesi mezarlığında yatmaktadır; sabetayistler Mesih Sevi'nin bülbüller öterken döneceğine inanmaktadırlar.

Hasan Tahsin namdar Osman Nevres İbrani asıllı idi ve ilk kurşunu ise bir masal'dır.

* * *

Alınması zor olan bu fotoğrafı, 1. Sevi dostumuz sağladı. “Osma” haritasını Mehmet Hocam buldu. Her ikisine de sevgilerimi yazıyorum.

* * *

Tartışma’dan korkuyoruz ve büyük tartışma’dan daha çok korkulduğu kesindir. Üstelik bu kanalın arefesinde bir deklarasyon hazırlığı olduğunu tespit ediyoruz. Yer yer bir çakışma olsa da ürküntünün egemen olduğu ortadadır ve tartışma önlenemez olunca yeni barajların kurulduğunu görmekte gecikmiyoruz. Büyük tartışma ile Mustafa Kemal’in adı arasında kurmak istenen köprü, bu yeni barajlardan birisidir; çok kısaca ele almak istiyorum.

Kısaca ele alma gereği daha önce yeterli ölçüde açıklama yapmış olmamdan ileri geliyor; buna karşın bunu tekrar ileri sürmek, tam bir ikiyüzlülüktür. Bu son derece samimiyetsiz davranışın özü şuradadır; İsrail kaynaklarının, şimdi adı “Büyük Orta Doğu” olan proje öncesinde ve hazırlık aşamasında Mustafa Kemal ile kendi aralarında bir bağ kurmaya çalıştıkları artık herkesin bildiği bir sırdır ve “sır” dahi diyemiyoruz. İsrail kaynaklarınca kullanılan pek çok internette bu iddiayı okuyabiliyoruz, yerli versiyonlarında ise ima’nın çok ötesinde bir yazımla karşılaşyoruz. Biz ise bunun tam karşısında bir duruşla, İsrail’in elinde hiçbir kaynak ya da arşiv olmadığını ileri sürüyoruz.

Bu iddianın sahiplerini utanmaya davet ediyorum.

* * *

Tezler, tarihimizle, Kemalizmle ve “Kemal Paşa Tarihi” ile ilgili en dürüst yazımdır. Devam ediyoruz. Telif etmekte olduğum “İsyen” çalışmamda, bu başlıkta, bir bölüm var.

* * *

Hepsi güzel de Mustafa Kemal’in, Selanik’te, İbrani asıllı eğitimci Şemsi Efendi’de okuduğunu nereden çıkarıyoruz; hâlâ rivayetler aşamasında mıyız? Bir, herhangi bir kayıt var mı, iki, bu iddia ilk önce ne zaman ortaya atıldı, üç, Cumhuriyet öncesinde ve iktidar olmadan önce bunu söyleyen oldu mu; bunlar so-

rulardır. Ciddi bir tanıklık ve belge olmadan, Mustafa Kemal'in, Şemsi Efendi'de okuduğu savı, sadece bir masaldır. Hâlâ masalları, tarih sayıyoruz. Ve ben yıllardır, tarihi masal olmaktan çıkarmaya çalışıyorum. Kuşkusuz benim işim değildi, boşluktan, kendime, vazife çıkarıyorum. Yapılmayan işleri yapıyorum.

Peki, Şemsi Efendi, Selanik'te bu mektebini ne zaman açmıştı ve kaç yıl sürdürebilmişti; bunları bilmeden bir tarihe inanmak imkansızdır. Burada hemen şunu kaydedebiliyorum; elimizdeki en önemli ve en ciddi kaynak olan Osman Nuri Ergin'in, 1939-1943 yılları arasında tamamladığı "Türk Maarif Tarihi" eserinde Kemal Paşa'nın Şemsi Efendi'de okuduğuna dair bir kayda rastlamıyoruz.

İstanbul Vilayeti mektupçusu olan bu değerli araştırmacı, Şemsi Efendi'nin mektebini "modern" olarak nitelemekte ve en az iki kez muhafazakarlardan tarafından basıldığını ve Şemsi Efendi'nin tartaklandığını yazmaktadır. Osman Nuri, Şemsi Efendi Mektebi hakkında, burada okumuş, daha sonra emekli korgeneral, Galip Pasinler'in anılarına da yer vermektedir; Galip, Şemsi Efendi, mektebini açar açmaz öğrenci oluyor ve "bir iki ay sonra bir gün sokakta bir kalabalık ve bir gürültü peyda oldu" yollu hatırlıyor. Şemsi Efendi sanki gürültüyü bekliyormuş, "zaten kulağı kırıste imiş...", Galip Pasinler bunları kaydediyor ve "hemen yerinden fırladı ve komşunun bahçesine açılan bir pencereden atlayarak kaçtı" bilgisini ekliyor, Şemsi o zamanlar genç ve çevik birisi imiş, Pasinler'in tanıklığından bunu anlıyoruz.

Pasinler, Şemsi'nin kararlı olduğu konusunda bizi ikna etmektedir ve belki de bu nedenle Atatürk'e uygun bulunmaktadır; Hoca, bir süre sonra mektebini tekrar açıyor, demek ki inat etmektedir. Fakat bir daha basıyorlar; Pasinler, "Şemsi Efendi Hocamız saklanmış ve tehlikeden kurtulmuştu" demektedir. Fakat anlatımını sürdürürken Şemsi'nin muhafazakarlardan dayak yediğini itiraf etmek zorunda kalmaktadır ki böyle gözüpek hocalarımızla hep iftihar ediyoruz.

Korgeneral Galip Pasinler'in tanıklığı dikkatli araştırmacı Osman Nuri'nin bulabildiği tek kaynak durumundadır ve şunları da eklemektedir: "1938'de bu makaleyi yazan General Galip Pasinler, hadisenin 65 sene önce cereyan ettiğini söylemesine göre Şemsi Efendi mektebinin 1873 senesindeki faaliyet ve vaziyetinden bahsetmiş oluyor." Bu tarih ise Mustafa Kemal'in doğumundan çok öncedir. Öyleyse, tanıklığa ve kaynağa ihtiyacımız var.

Demek ki, daha ciddi belge bulmak zorundayız. Ahmet Emin Yalman'ın

telkin yüklü sorularını tarih kabul edemeyiz. Ayrıca tarihçilik mesleğinde, ne yazık ki ben bu çok yüksek meslekten değilim ve sadece amatörü halindeyim, “seveni” anlamındadır, çağdaş olmayan kanıtları kuşku ile karşılıyoruz ve yine ne yazık, benim dışımda, Kemal Paşa “yazımı” hep, Paşamız’ın devr-i iktidarına aittir. O halde bir Cumhuriyet’in kurucusu, tarihçiler cenahında, daha büyük özene ve ciddiyete layıktır. Göremiyoruz.

Soner Yalçın’ın “Efendi” kitabı bu büyük tartışmada yeni bir aşamadır; sağlam bir çalışmadır. Bir noktada toptan ve yaygın bir yanılğı var, yer yer belge ve arşiv eksikliğimiz doğrudur; fakat asıl önemli eksikliğimiz ise kurgudur. Soner Yalçın’ın çalışmasında üstün yanı burada görüyoruz.

Önce yaygın takdir ve sonra genel bir hücumu davet etmiştir; hücumlardan birisi de Kurtuluş Mücadelemiz’i İbrani asıllılara veya sabetayistlere mâl etme yönündedir. Fakat dürüst olmak zorundayız, benim bu hücumu hak etmek için daha ileri gittiğimi yazmak gereğini duyuyorum; başka bir söyleyişle, boynumu uzatıyorum. Hem *Şebeke*’de ve hem çeşitli açıklamalarımnda ve hiç kuşkusuz, *Tekeliyet*’te yazdıklarımı, “iyi ki vardılar” noktasında özetleyebiliriz. Samimi ve ciddi olmayı öneriyorum; artık İbrani asıllılar veya sabetayistler olmasa, ayağa kalkıp kalkamayacağımızı, ya da başarıya ulaşıp ulaşamayacağımızı tartışmak daha isabetli, hak şinas ve verimlidir.

Motifleri mi; önce tespit yapıyoruz. İki cisim birbirine yeterli ölçüde yakın olurlarsa birbirini çekerler, bu bir tespittir; nedeni veya mantığı bunu izliyor. Motivasyondan hoşnut olmama ihtimalini formüle ederek tespitten korkamayız.

* * *

Bu, büyük tartışmayı, İslamizm ile bağlantı haline sokmak ise, tam bir mantıksızlık ve insafsızlıktır. Müslümanlar, iki nedenle, bu tartışmanın içinde yoklar; birincisi, pek çok yerde İbrani asıllıların kontrolüne girmiş ve Siyonizme bulaşmış haldeler. İkincisi, kendilerine hükümet sandalyesi verilen “Ak” Hizbi reislerinin İbrani asıllı oldukları ayan-beyan ortadadır ve Dünya Yahudi Teşkilatı’nın göz bebeği olmaları da artık gözler önündedir. Bunlar netleştikçe, İslamizm ve Müslüman yazarlar, bu tartışmanın içinden çıkıyorlar ve karşısına geçiyorlar.

Tekeliyet’in gelecek ciltlerinde bu konuyu yeni belge ve analizlerle ele alıyoruz.

Türk “solu” ile Türk “sağı” bu tartışmayı durdurabilmek için birleştiler. Dalganın altında kalmaları ihtimali var. Türk Solu’ndaki Judaik hegemonyayı devirme ihtiyacını kabul ediyorum.

* * *

Bob Woodward’ın, “Plan of Attack” çalışması, basımı 2004, hem belgele-re dayanmaktadır ve hem de bizi de aydınlatıyor. Amerika’nın Irak Savaşı’na, başından itibaren, Türkiye’yi sokmak istemediği ve işgali hep Güney’den planladığı artık netlik ve kesinlikle ortadadır. Woodward’ı okumak, “Ak” Hizbi’ni hükümete oturtmanın bu çerçevede planlandığı konusunda da hiçbir kuşku bırakmamaktadır.

“Bush continued. ‘Turkey will be with us eventually. Erdogan is learning,’ he said, referring to Recep Tayyip Erdogan, the new democratically elected prime minister. ‘We’ll win without Turkey. It would be nice to have Turkey. The issue is to make sure they don’t go into northern Iraq.’”

Amerikalı Bush, Erdogan is learning, “Erdogan öğreniyor” diyordu ve “mesele, Türkiye’nin Kuzey Irak’a girmemesini güvence altına almaktır” yolu devam ediyordu ve savaştan önce durum ve söylem budur. Bunu, kendi çalışma odamda, ben duyuyordum ve haykınıyordum; eğer Dışişleri Bakanlığı ve İstanbul Matbuatı’nda duyan olmamışsa, her yerde gaflet ve dalalet var, demektir. Var. *Tekeliyet*, bunun, sahne arkasını aydınlatmaktadır.

* * *

Hürriyet’ten Ayşe Arman’ın yaptığı mülakat, bu büyük tartışma kazanının ocağına yeni odunlar attı, hem ateşini yükseltti ve hem de yeni köşelere kadar uzattı; ne yazık, ben okumadım. Hem mülakatları ve hakkımda yazılanları okumamak ve hem de önceden görmemek usûlüm var; bu ikincisi hem insan’a güvenmeyi sevmekten ve hem de önceden müdahale kapısını kapatma isteğinden kaynaklanıyor. Kuşkusuz böylece muhtemel ve önlenabilir yanlışlıkları da önlememiş oluyoruz ki, sorumluluğun bana ait olduğunu kabul ediyorum. Kurallarım karşılığında ödenmesi gerekli fiyat sayıyorum.

Ayşe Hanım’ın bana soruları içinde birisine çok şaşırdım, çünkü sorudan

öte idi, bana, “peki, bütün sırları siz mi çözeceksiniz” diyordu; aslında sormuyor, sanki karşısında bir çocuk azarlıyordu. Bulma’nın sevincini anlatmayı denedim, Arşimed’in eureka¹ cıglığı son derece insani’dir, hatırlatmaya çalıştım, hâlâ buluş’a sevinen insanlar var ve bu sevinci duymak isteyenler azalıyorsa, bu ne yazık, insanın da azalışını haber vermektedir. Bulmak, bir sanat harikası ile karşılaşmak ölçüsünde heyecan veriyor; insanın kalbini yükselttiğini, söylemek istiyorum, insanın yükselmesi ile özdeş’tir. Ayrıca her türlü tutarsızlıklar benim kafamda derhal soruya dönüşüyorlar ve cevap bulmadan duramıyorum. Bulmak, sevinç’tir.

İlaveten sırları sevmiyorum ve bilimin ve doğru bilginin devrimci olduğuna inanıyorum.

Benim işim devrimcilik’tir.

* * *

Kendi yazdıklarımı, hakkımda yazılanları okumaya ve televizyonda görmeye tahammül edemiyorum.

* * *

Yapılmayan işleri üzerime vazife alıyorum.

Tekrarlıyorum, fakat, gerekiyor; zindanda idim, Türkiye’ye bir cumhurbaşkanı aranılıyordu, Washington’ın İsmail İpekçi’yi istediğini teşhis ediyordum ve önlemem gerekiyordu. Zindanda idim ve elimden ne gelebilir, ayrıca istenen hapis yüz yıla yaklaşıyordu, ne yapabiliyordum, çaresizdim; ancak, devrimcilik, çaresizliği kabul etmeyen bir meslek’tir. İsmail Cem İpekçi’nin İbrani asıllı olduğunu gösterebilirim, önleyebileceğimi hesapladım; demek ki çaresizlik ile bu yola girdim. Bu tek yol idi, bu yolu tuttum, mecburdum, üzdüğüm herkesten af diliyorum.

Leyla İpekçi’nin sert yazısında, Arman Mülakatı’ndan bir hafta sonra *Radikal*’de, Leyla Hanım’ı üzenler arasında kendimi bulamadım, arkadaşım Murat Yetkin’in uyarısı üzerine okudum, daha çok bu tartışmaya sayfalarında yer veren editörlere kızılıyordu. Uzun ve kızgın incelemesinin bir yerinde şunlar

1) Elence, heureka, “buldum” demektir

var: "Kendisine ve ötekine yapılan her yargısız infazda sesini yükselten ve eşitlik yanlısı bu editörlerin insani reflekslerinin gitgide zayıfladığını ve sayfalarından yükselen ucuz toptancılığın ırkçılığa, faşizme dek gidebildiğini, kafatasçılığın böyle başladığını göremez olduklarını hadi varsayalım. Ama en azından altı-yedi senemi beraber geçirdiğim, benim kiminle seviştiğimi, çünkü kimin kiminle seviştiği de kökenle ilgiliymiş, kiminle görüştüğümü bilen, iç dünyama kendi ufku oranında nüfuz etmeyi başarmış gazeteciler vardı bu editörlerin arasında." Buradan anlaşılıyor, Leyla Hanım öfkesini başka yere, yakınlarına tevcih etmektedir; ben ise bu yazıya kadar varlığından da haberdar değildim. Eksikliğimdi, okumuş ve gidermiş, oldum.

Bir, Yahudiler, başka sözcük olmadığı için kullanıyorum, "Türk" ve "Müslüman" olanlarla, istenirse "Türk-Islam Sentezi" ahfadı ile cinsel ilişkiye girebilmektedirler; hahamlar, Müslümanlarla evliliği hoş karşılamamakla birlikte yasaklamıyorlar, fakat Sabetay Sevi'nin ilave ettiği ve mensuplarının kabul ettiği bir emre göre bu, sabetayistlerde, mümkün olmamaktır, "günah" sayılmaktadır. Bu günah emri, sabetayizmin yakubi kolunda fazla itibar görmüyor, kapancılar uymaya dikkat ediyorlar ve karakaşiler ise katı bir biçimde uyguluyorlar; ben de, bu emir ve günahı bildiğim için, buralara bakıyorum ve gözlemle bilgi topluyorum.

Sabetayistlerimiz arasındaki yüksek endogami, bu emirle ilgilidir ve endogaminin muhtemel olumsuz sonuçları ile ilgili bir edebiyata sahibiz, yok sayamayız. "Efendi" çalışması da yüksek bir endogami frekansı tespit etmiş halde ve Gök Yüzü, buradan hareketle mükemmel soy ağaçları çıkarabilmektedir. Sadece, linguistik, Onomastique, ekonomi-politik, tarih değil, bunları da izleyerek gelişen "bilim", bu nedenle de, behavioural bir science olmak zorundadır. Burada utanılacak, ayıplanacak veya küçümsenecek bir yan göremiyorum.

İki, Cemil İpekçi'ye, bu alanda kıt olan bilgimize önemli katkılar sağladığı için şükran duyuyoruz; sabetayist olmak bir yana, "Sabetay Sevi benim soyum" demektedir, Cemal Kalyoncu ile yapmış olduğu görüşme değerlidir ve Kalyoncu, bunu, "Saklı Hayatlar" çalışmasında yeniden yayınlamakla iyi bir iş yapmış olmaktadır. Teşekkür ediyoruz.

Üç, John Freely'nin, "The Lost Messiah" kitabı, Penguin 2001, İsmail Cem İpekçi'yi "sabetayist" deklare etmektedir. Üç, Jewish Chronicle, December 12, 2003, "Turkey's Secret Sect" girişi ile bir de fotoğrafını basarak, İsmail Cem'in asıl adının "Shmuel Alfrendi" olduğunu ileri sürüyor ki, yanlıştır. Bizdeki ai-

leler, “Alfandiri” idi, düzeltiyorum. Dört, “Les Derniers Doenmeh”, gizlice çekilmiş çok önemli bir dökümanterdir, bulunmuyordu, Nisan 2004 tarihinde, İzmir’de verdiğim, “İzmir-Amsterdam Rekabetinde Sabetay Sevi’nin Apostasisi” başlıklı konferansımda, arka perdede bu filmi gösterdim. Abdi İpekçi’nin kızı da filmde var, bilimsel açıklamalardan çok kaygılarını dillendiriyordu; fakat film değerlidir, önemli kaynaklarımızdan birisi olarak kabul ediyorum.

Bu durumda Leyla İpekçi’nin neden kızdığını anlamak daha çok zor görünüyor; bir, bu “İpekçi” ailesinden olmadığını iddia edebilir, mümkündür ve buna hiç kimsenin itirazı olmamalıdır. İki, bu aileden olabilir, fakat sabetayist olmayabilir, mümkündür. Ayrıca öyle söylüyorsa öyledir; aynı tutulmak istediğini ilanından anlıyoruz ve öyle tutuyor ve ilan ediyoruz.

Özetle ve tekraren, bir, kimse sabetayist avcılığı yapmamaktadır. İki, kimse sabetayist imalatı yapmamaktadır. Üç, 1967 bir Milat’tır ve öncesinde bir bütün olarak benimsiyoruz. Dört, M. S. ikiye bölüyoruz. Beş, pek çok disiplinden yararlanarak bir bilimsel alan açmaya çalışıyoruz. Hepsi, bu’dur.

* * *

Her bilim misali başlangıç ve sorular, çok basittir; “mehmet” ile “ali” yan yana gelerek “mehmet ali” olmaz, diyoruz ve olursa bir anomali ya da deviasyon’dur. Öyle mi, sevdiğimiz Mehmet Ali Aybar, yorulduğumuz bir Mehmet Ali Birand veya Mehmet Ali Erbil var, Kıbrıs’lı Şaakaşvili Mehmet Ali Talat ve eksik olmaz, Ak Hizbi’nden Mehmet Ali Şahin’i ekleyebiliriz, sormak ve araştırmak yerindedir. Bilgiden ve gerçekten korkmamayı öneriyorum.

Zalim ile mazlum, neden ve nasıl bir araya gelebiliyor; 1243 tarihinde Kösedag’da, “İlhan” eziyor ve “Selçuk” eziliyordu. Nasıl oldu da, “İlhan Selçuk” olup barış içinde taşınabiliyor ve yaşayabiliyorlar; soru budur. Bu soruda hiçbir sakınca göremiyorum.

Bilim de¹, aşk da, devrim de, eninde-sonunda ayrıntıdadır.

1) Bir gece *Ütopya*’yı okuyordum, aslını bulamamıştım, Türkçe çevirisiydi, bir yılbaşı gecesi, ve son derece bozuk bir Türkçe olup, okuyamıyordum, halbuki çevirenler, M. Urgan, S. Eyüboğlu, V. Günyol, namdar çevirmenler olarak bilinmektedirler. Tereddüt ediyordum, fakat diğer ikisi bir yana Mina Urgan, İngiliz Edebiyatı profesörü idi; bir yerde “üzerinden yeleği sarkıyordu” yollu bir ifade geçiyordu, ayrıntıdır. Fakat olmaz, “yelek” sarkmaz; atalarımız İç Asya’da soğuğa ve sığağa karşı at üstünde yelek giyiyorlardı; teknolojisi sarkmaya izin vermemektedir. Buradan çevirmenlerin yelek ile pelerini karıştırdığı sonucu çıkıyordu, pelerin sarkar; öyleyse bunu Profesör Urgan çevirmemişti, çünkü Urgan bu farkı bilecek durumdaydı, acı sonuç budur.

Radikal'in büro şefi, arkadaşım Murat Yetkin, uzun sayılabilecek bir Amerika turundan döndü, ilk fırsatta, zengin tespit ve gözlemlerini dinlemek imkanını buldum, kahvaltılı masasında tartıştık. Bu arada ben *Hürriyet*'in büro şefi Sedat Ergin Arkadaşımız'ın, Arman Mülakatı'ndaki bir ifadeden rahatsız olduğunu öğrendim, duymuştum, ancak okumadığım için, başka nedenlere bağlıyordum. Derhal aradım, Sedat Ergin bir küçük açıklama planlıyormuş, eklemesini önerdim, düzeltmesini, altında yayınlandığı yazısıyla birlikte ekte sunuyorum.

Böyle bir yanlışlıkta, üzüntüden ayrı bir de hoşnut olduğum yan var; ben rantiyelere bakıyorum. Daha önce başka bir yerde de ifade etmiştim, iki dil biliyor, Siyasal Bilgiler Fakültesi'nin son iyi hasatlarındandır, *Cumhuriyet* gazetesinin son verimli döneminde yetişti, geldiği yer gelebileceği en az olandır; burada "sabetayist komplo" aramak, bu büyük araştırmaya ve tartışmaya çok aykırıdır, bunu hep ifade ediyordum. Bu kez, Ayşe Hanım ile konuşurken, hızla yanlış ifade etmiş olmam mümkündür, gerçi tekst yine de bu yönde, fakat bir kez daha düzeltmiş oluyoruz.

Farklı köklerden gelmeyi ve karışmayı verim kaynağı ve olumlu olarak ele alıyorum.

* * *

Babam benim üzerimde çok duruyordu, bugünkü dille çok "eleştiriyordu", "tekdir" ve "tedip" demek istiyorum, bazen dayanamayıp isyan ettiğimde, bana, "köşker sevdiği gönü yere vurur" diyordu, hep cevabı idi, çok doğrudur. Yemeni veya ayakkabı ustaları ellerine güzel bir gön, deri, geçirince, saatlerce önlerindeki tezgaha vuruyorlardı; dövüldükçe gön, esniyor ve verime daha elverişli hale geliyordu. Belki ben de sevdiğim gönü fazla vuruyordum; Sedat, öğrenciliğinde ve kariyerinin başlarında Türkiye İşçi Partisi sempatanı idi, sempatim var.

Doksan dokuz ve iki bin iki erken seçimlerinin düzenlenmesinde en önemli rolleri oynadı, bunları yazar mıyım ve zamanım olur mu, bilemiyorum. Ekte sunduğum incelemesinde Sedat Ergin, "başta ABD olmak üzere Batılı gelişmiş" ülkelere, Orta Doğu coğrafyasını modernize ve reforme etme hedef ve programı

Türkiye'de "ünlü" çevirmenler, dil bilmeyenlere veya öğrencilere yaptırdıkları çevirileri imzalıyorlar ve ne yazık para alıyorlardı. Bu skandal, kitaplarımda var. Bana, pek çok "küfür" getirdiğini biliyorum; ancak ayrıntılar üzerine eğilmeyi sürdürüyorum.

yüklüyor; ben ise, bu hedefi giymemiş bir kolonyalizm veya emperyalizm bilmiyorum. Sedat, bunlara, “çağdaşlık değerlerini savunan herkesin ilkesel olarak altına imza atmakta tereddüt geçirmeyeceği hedefler bunlar” diyordu.

Her bölge kendi yazgısını kendisi belirleme hakkına sahiptir; bunun, çok ilkel ve hiç kuşku yok, hiç “çağdaş” olmayan bir ilke olduğunu kabul ediyorum. Bu arada, geçerken not ediyorum, ilkel ilke’leri benimsemek ilkellik ise, ilkel olduğumu itiraf etme durumundayım. Çünkü bunun dışı kaba emperyalizmdir ve “bop” bir bölge savaşı hazırlığıdır. Bunu görüyoruz. Kaba emperyalizme karşı ilkel bir savaş var.

* * *

Bush, sadece cüce ve insanlık düşmanı bir Napoleon’dur.

Cüce Bush, Büyük Napoleon’un tersi’dir.

Büyük Napoleon, belki de hâlâ ve mutlak anlamda tarihin en büyük devrimi olan Büyük Fransız İhtilali’ni, at üstünde, Avrupa’dan sonra Asya ve Afrika’ya yayıyordu. Yaşamı trajedi ile bitti.

Cüce Bush, bir komedi’dir. İnsanlığın kazanımlarını kazımak üzere hareket halindedir.

* * *

İsrail, Büyük İsrail ve Büyük Orta Doğu Projesi, birbirini izlediler. İsrail’in varlığını sürdürebilmesi için “Büyük İsrail” Projesi’ne ihtiyaç kesindir ve “bop”, bunun makyajı olarak ortaya çıkmaktadır.

* * *

Artık Siyonizmi üç aşamada ve tarifte anlayabiliriz, ilk aşamada, bulunan coğrafyalarda, en azından, ortak-devlet olmaktır; ortaya attığım “rezerv devlet”, bunun en gelişmiş şekli’dir, öyle sayabiliyoruz. İkinci aşamada, Siyonizm *per se* –kendi başına– var, dar anlamda Siyonizm bu sözcükle anılıyor ve bu Filistin’de devlet kurmayı ve desteklemeyi anlatıyordu. Şimdi Siyonizm, “Büyük İsrail” olup, Suriye ve Urfa’ya kadar uzanan toprakları içi-

ne almaktadır; “Siyonist”, en geniş anlamında “Büyük İsrail” Projesi’ni destekleyendir. Artık buradayız.

Bu aşamada ben ne sabetayistler ve ne de İbrani asıllılarla ilgileniyorum, bunların yazımı olmasa da incelenmeleri tamamlanmıştır; beni ilgilendiren Siyonistlerdir. Onları teşhis etmeye çalışıyorum; üzerinde çalıştıklarım var. Kaya Hasan Cemal ile Göçmeli Yaşar Kemal’i etüt ediyorum, matbuattaki açıklamalarını yan yana getirmem gerekmektedir, zaman alıyor ve şimdi sadece adaylarım arasındalar. İkisi de arkadaşım idiler.

Bu “bop”, bir ölü doğmuş çocuk’tur, öyle bakıyorum. Eninde-sonunda, Şaakaşvili, İlham Aliyev, Karzay, Al-Yaver, M. A. Talat, Erdoğan dizisine bir iki yenisini eklemeyi, olmazsa, El-Cezire’yi cnn-türk ile değiştirmeyi, bir kaç yeni Birand, Hasan Cemal veya Yaşar Kemal imal etmeyi heves ediyorlar; görürüz. Şimdi bölgede bu ateş var.

* * *

Washington için Erdoğan artık sadece bir Al-Yaver’dir.

Bush, “Erdoğan is learning” demektedir.

Erdoğan’a, english değil hebrew gerekmektedir.

Erdoğan, İbrani öğrenmektedir.

* * *

Bazen kendimi, Huxley’nin “Brave New World” romanına nazire olarak değirmen hatası olarak da görebiliyorum; insanlarımız öğütüldüler ve kabul ediyorum ben bir “değirmen hatası” olarak ortadayım. Bu sayfa, inanıyorum, Sedat Ergin ile Ertuğrul Özkök’ün ortak marifetidir ve bir gazetecilik harikası saymıyorum. Yine de kıyamıyorum, bu nedenle kaybolmasını istemedim, buraya emanet ediyorum.

TSK'DA KRİTİK AĞUSTOS

Üç Orgeneral emekli oluyor

Kara Kuvvetleri Komutanı Orgeneral Aytaç Yalman, Jandarma Komutanı Orgeneral Eruygur ve Üçüncü Ordu Komutanı Orgeneral Ataman bu yaz emekliye ayrılıyor.

Teamüle göre Büyükanıt İki korgenerale terfi

Geçmişte işleyen teamüle-
rin değişmemesi halinde
Kara Kuvvetleri Komu-
tanlığı'na Birinci Orgene-
ral Yaşar Büyüka-
nıt'ın getirilmesi en
kuşkuyla olası
olarak görülüyor. ■ 22

Türkiye Türkleri İndir

27 Mayıs 2004 Perşembe

Kurucusu: Sadık Şimavi 1896 - 1963

Fiyatı 350 bin TL

ZEYNEP ÖZAL, HAYATINI KİTAP YAPTI

Bakan flörtünü ilk kez açıkladı

Birkaç ay önce "Bir bakanla flört ettim" diyen ancak kim olduğunu gizli tutan Zeynep Özal, bu ünlü ismi kitabında yazdı ve ilk kez Kelebek'e söyledi.

Zeynep Özal

Bir Kadın,
Birkaç Hayat

Miyapub

İkimiz de bekarıydık

"O yıllarda kabineye bakıyorlardı ve bekar bir bakan varsa hemen bir yakıştırmaya yaşıyorlardı. Adım kabinedeki herkesle yazıldı. Bir tek Cavit Kavak'la yazılmadı. Neden bilmiyorum. Ki o zaman ikimiz de bekarıydık."

Ama elektrik olmadı

"Cavit Kavak bana iki kere evlilik teklifinde bulundu. Ama ben kabul etmedim. Keyifli bir dönem geçirdik. Ancak aramızda bu ilişkiyi evliliğe taşıyacak bir elektrik olmadı ve ben evlilik düşünmüyordum."

Hürriyet

Gala'yı

özel

"Bir Kadın Birkaç Hayat" adlı kaleme alan Zeynep Özal ameliyattan sonra çok değişti özel pozları verdi. GALA

DEV YAZI DİZİSİ

Bir uyarı-soru var, şimdi Huxley'nin değirmeni işliyor ve kimse hatırlamıyor; çünkü öğütüldüler. Tekraren uyarı-soru şudur; "bayram değil, seyran değil eniştem beni neden öptü" ve bunun şimdiki versiyonu da, "bayram değil seyran değil S. Ergin bu yazıyı neden yazdı ve Ertuğrul Özkök neden başlığın üstüne koydu", bu soruyu formüle etmek zorundayız. Şimdiye kadar sorulmamışsa, büyük değirmenin hep işlediğine ve bir oryantal despotizmde yaşadığımıza hükmetmek durumundayız. Çünkü, 30 Ağustos terfilerinin 27 Mayıs'ta büyük haber olması, hem siyasetimizde ve hem de matbuatımızda bir büyük yeniliktir, fark etmek durumundayız. Bu yeniliğe tarih düşmek için analiz ediyorum.

Bir, bu haberde ne var, Sedat Ergin'in bu kaçınıcı yazısıdır, artık alıştık ve şunu söyleyebiliriz, Ergin, sıkıldıkça bu yazıyı Ertuğrul'a göndermektedir. Çünkü artık öğrendik ve ezberledik, bütün komutanlar emekli oluyorlar ve Hilmi Paşamız başkan ve Yaşar Paşa da Kara Kuvvetleri Komutanı'dırlar. Doğrusu, tekrardan yorulmakla birlikte, anlıyorum, *Cumhuriyet*'te gazetecilik yaptığımda Planlama Müsteşarı K. Cantürk'ün görevden alınacağını altı kez yazmıştım, sonunda, dileğim oldu; Ergin-Özkök dileğinin gerçekleşmesini de diliyorum. Ama gazetecilik yapmıyorlar, Orgeneral Yaşar Büyükanıt'ı Kara Kuvvetleri Komutanı olarak görmek istiyorlar; dilek tutmuşlar, bunu tespit edebiliyoruz.

Buna itiraz etmiyorum, bir büyük gazetecinin bir haberde bu kadar çok hata yapması çok şaşırtıcıdır ve üzüldüyorum; üzüntüm, Sedat Ergin'i önemseyip sevmemden kaynaklanıyor. İki, Sedat Ergin, Kara Kuvvetleri Komutanı'nın hep Birinci Ordu'dan geldiğini, bu kez de geleceğini ve gelmesi gerektiğini yazıyor ki yanlış, demek ki Silahlı Kuvvetler bilgisi çok zayıftır ve ben "zayıflamıştır" demeyi tercih ediyorum. Orgeneral Faruk Gürler, o sırada karargahı Konya'da olan İkinci Ordu'dan, Kenan Evren, İzmir'deki Ege Ordusu'ndan geldiler. Geçen yıl da Edip Paşa, İkinci Ordu Komutanlığı'ndan geliyordu, son anda değişiklik oldu; fakat yine Birinci Ordu Komutanı değil Jandarma Komutanı yükseldi, biliyoruz ve Ergin, unutmuş görünmektedir. Üç, böyle bir teamül olduğu yollu Ergin'in jüstifikasyon denemesi büyük bir bilgisizliği dışa vuruyor; Ordular, tekke değiller, böyle manasız teamüllerinin olmadığını biliyoruz. Yükselmeler, askerlik deneyimi ve birikimine göre yapılıyor; uzun yıllar, soğuk savaşta deneyimin en çok Birinci Ordu'da kazanıl-

dığına inanılıyordu. Bu hem en başarılı subay ve komutanların Birinci Ordu'ya atanmaları ve hem de orada daha çok deneyim kazanmaları anlamına geliyordu, öyleyse askerlikte en büyük deneyim ve birikim sahibi komutanın kuvvet komutanı olması çok doğaldır.

Çünkü, mevzilenme muhtemel Sovyet taarruzuna göre idi; Sovyetler Birliği'nin ise Doğu'dan değil Bulgaristan'dan saldıracağı hesap ediliyordu, dolayısıyla Birinci Ordu çevresi eğitim ve disiplinin yüksek tutulduğu bir yerdir. Askerlik budur ve buna Helenler ile ilgili gerginlikleri ekleyebiliyoruz. Demek ki tehdit kavramı ve coğrafyası, terfileri belirliyordu ve artık; hem askerlikte tarih olmuştur.

Artık hem Sovyetler yok, hem Batı'dan gelebilecek tehditlerin kalmadığına inanıyoruz ve hem de Kürt ayaklanması ile Kuzey Irak'a operasyonlar var. Eğitim, disiplin ve deneyim İkinci Ordu'ya ve İkinci Ordu da Konya'dan Malatya'ya meyletmektedir; İkinci Ordu Komutanı Edip Paşa'nın Kuvvet Komutanı olarak düşünülmesi, buna dayanıyordu ki mantıklıdır. Buna ek olarak şunu da not edebiliriz; otuz yıllık büyük iç savaş ve Kürt ayaklanması Jandarma Komutanlığı'nda çok büyük değişikliklere neden olmuştur, Jandarma, hem donanımı ve hem de eğitimi ve kazandığı deneyimle ön plandadır. Bu nedenle bundan böyle jandarmadan kuvvet komutanı ve hatta genelkurmay başkanı görebiliriz. Bu düşünce ile Edip Paşa'nın yerine Aytaç Paşa'nın kuvvet komutanı olması, hiç kuşkusuz Edip Paşa için üzücü olmakla birlikte yeni eğilimlere aykırı düşmemektedir. Bu da, "Edip Paşa Vakası" diyebiliriz, kuvvet komutanlığında, yine de genel denge elemanlarının rol oynadığını da sergilemektedir, not ederek devam edebiliyoruz.

Sedat Ergin, Yaşar Paşa'nın neden kuvvet komutanı olması gerektiği konusunda neredeyse bir sınav heyecanı gösteriyor, tam not almak istediğinden eminim, Büyükanıt'ın orgeneralliğe birinci çıktığını da yazıyor. Demek ki artık Ordu üzerine bilgi de azalıyor, bizde orgeneral orgeneraldir ve artık sınıf geçme derecesi yoktur. İlkokul yurttaşlık derslerinden biliyoruz, Kemal Paşa veya Ali Fuat Paşa ya da bir diğer büyük paşalarımız ile ilgili en son, Harp Akademisi'ni bitirme derecesini hatırlıyoruz, bu da sadece general olurken ve marjinal bir not olarak gözetiliyor, hepsi budur.

Peki, asıl noktaya geliyoruz, 30 Ağustos terfileri, 27 Mayıs'ta haber olur mu, gazetecilik bunun neresinde, bunu düşünmek zorundayız. Sedat Ergin bu ha-

beri, 26 Mayıs'ta yazmış olmaktadır; ne tuhaf o güne dair bir başka acelecilik daha tespit edebiliyorum. Amerika Birleşik Devletleri, milli günleri "4 Temmuz" olduğu için kutlama resepsiyonunu bu tarihte yapıyordu; bu kez değişmiş ve bir raslantı, 26 Mayıs tarihine almışlar, şaşırtıcı bir rastlantıdır. Dolayısıyla, şimdi soru içinde soru ile karşılaşyoruz; Sedat, bu zayıf haber-yazısını resepsiyondan önce mi sonra mı yazdı; soru bu, cevabını bilmiyorum. Şimdi bu sorunun içinde de bir soru bulabiliyoruz; Washington'ın Yahudi kökenli Ankara Büyükelçisi, Amerika'nın Türkiye büyükelçileri, Osmanlı'dan beri ve bir "te-amül" olarak Yahudilerden gönderilmektedir, adı Edelman olabilir, bu tarihi neden seçti, bunun da cevabını bilmiyorum ve sadece kaydediyorum.

Bütün soruları toplayarak bulabildiğim şudur, bir gün sonra, 27 Mayıs'ta, Harp Akademileri'nde çok geniş katılımlı bir sempozyum düzenlenmişti; "bop" ile nato'nun genişlemesi ele alınacak ve tartışılacaktı; Sedat Ergin'in bilmediğini düşünemeyiz, çünkü davetli olduğunu ve katıldığını biliyoruz. Öyleyse, "Ergin-Özkök Haberi", buna gazetecilikte "ısmarlama" diyoruz, işte bu güne yetiştirilmiş olmaktadır; başka bir neden bulamadığımız sürece buna inanmak zorundayım. Sempozyum sabahına bir haber var; malum emeklilik senaryoları ile Yaşar Paşa'nın kuvvet komutanlığı yeniden birinci sayfadadır. Gereksiz bir zahmet ve bu nedenle de gazetecilik ilkelerine aykırı bir olgu ile karşı karşıyayız.

Bir, Aytaç Paşa yerinde kalabilir, komutanlık süresinin uzatılmasının önünde hiçbir engel bulunmamaktadır ve bir ihtimal olduğunu biliyoruz. İki, Dördüncü, İkinci veya Üçüncü Ordu'dan bir kuvvet komutanı gelebilir, hepsi değerlidir. Üç, Yaşar Paşa, Kuvvet Komutanlığı'na çıkabilir ve hiçbir sakınca yoktur. Yaşar Paşa'nın bu Ak Hizbi'ne daha hayırhah davranacağı iddiasına biz artık, "wishfull thinking" diyoruz, dilekleri gerçek saymak anlamındadır.

Silahlı Kuvvetler'in yeni doktrinlere yaklaştığını düşünebiliriz, ipuçları görünmektedir. Şu veya bu değerli orgeneralin şu veya bu yere gelmesiyle Ordu'nun çizgi değiştireceğini haber saymak, daha önce de not ettim, Ordu'yu hiç bilmemek demektir. Özellikle kriz dönemlerinde Silahlı Kuvvetler son derece demokratik mekanizmalara sahip oluyor; yakın tarihimizden bunu çıkarmak imkanına sahip haldeyiz.

Sedat Ergin, intihara teşebbüs ediyor ki çok üzülüyorum.

Bir küçük ve dikkatli olarak bakıldığında aşık, maksatdışı, bir yanlışlığın bu kadar “capitalize” edilmesi, beni düşündürüyor, aksini, Sedat Ergin’i incelemediğimi ve geldiği yeri hak ettiğini daha önce de dillendirmiştim, yazıldı ve bilindiğini varsaymam yerindedir. Hal böyle iken Ertuğrul Özkök’ün de, bunu, başyazısına başlangıç yapmasını, normal’den sapma olarak ele alıyorum. Herhalde bu büyük tartışmayı basite indirmek istediler; bunun başka işaretleriyle de karşılaşmıştık, burada saymıyorum.

Ertuğrul Özkök’ün yazısı bir başka açıdan da üzücüdür; akademisyen bir başyazarın şaka yapmaya kalkarak hiç yapamaması, doğrusu, bana acı veriyor, gerçekten tükeniyor muyuz, düşünmeden ve kaygılanmadan edemiyorum. İyi bir polemikte, bir tutam *sarcasm* çok gereklidir, bulamadım. Peki neden, bilginin ve zekanın çekilmesi mi, aşırı gerginlik mi, karar veremiyorum; ikincisini tercih etmem doğaldır, çünkü geçicidir. Herhalde hep iyimserim, geçici *regresyon* olmasını diliyorum.

* * *

Bir, Ertuğrul, eşi, “Tansu’nun gizli sabetaycı olduğunu”, benim, babasının adının “Hüdai” tespitine dayandırdığını belirtmekle “meğer Hüdai adı Yahudilerin en sevdiği isimlerden biriymiş” diyordu; hiç yakıştıramıyorum. Ben öyle söylemedim ve öyle yazmadım, benimki çok daha açık ve ilerdedir; “Hüdai”, Türkiye’de ve özellikle Kürt-Yahudileri arasında “yahudi” demektir, bunu yazmış durumdayım. Başka anlamı da olabilir ve bir de “yahudi” anlamı var, kaynak da gösterdim, *Tekeliyet*’te sözlükler düzenledim, özgün ve yeni’dirler.

Kürt-Yahudileri dilinde, “Hudai”, Yahudi demektir. Bu, bizim iklimimizde, Hudai’nin Yahudi ile özdeş olduğu anlamına da gelmektedir. Şimdiye kadar bu bilgiye sahip olmamız gerekiyordu;¹ bir eksikliği gidermiş oluyorum.

Taşıyanın bilmemesi mümkündür; ekleyebilirim, başka linguistik konstrüksiyonlarla, hem “memduh” ve hem de “hüdai”, Yahudi karşılığıdır, ben bunu çıkarıyorum. Neden öyle, benim geliştirebildiğim açıklama şudur, “ye-huda” diyoruz, köylü Yahudiler, baştaki ye’yi Fransızca “manger” edebiliyor-

1) Bedrettin adıyla bilinen onbeşinci yüzyıl başındaki kıyamda, Börklüce ile birlikte adı geçen Torlak Kemal’e “Hu Kemal” de dendiğini biliyorduk; bir başka çalışmamda “Hud Kemal” olduğuna işaret etmiştim. Kemal, Yahudi idi ve “Hud”, Yahudi karşılığı kullanılıyordu; dolayısıyla bu kullanım Kürt-Yahudileri ile sınırlı kalmamaktadır.

Kuşkusuz her “Hüdai” bu anlama ve kesinlikle gelmemektedir. Bilim total’a yönelir, fakat toptancılık yoktur; araştırıyoruz.

lar ve Türkçe yutuyorlar, “huda” kalmaktadır. Dilimizde, “-i” nisbet ekidir, biz yahud’dan “yahudi” ve musa’dan “Musevi” yapıyoruz; demek ki “huda-i” ki bunu, “huday” olarak da söyleyebiliriz, “yahudi” anlamındadır.

İki, bir akademisyen olan Ertuğrul Özkök, beni çok şaşırtıyor, benim yazdıklarımı çok ama çok eksik olarak özetlemektedir; çünkü ben Tansu Hanım’ın babası Hüdai Bey’i tanıyordum ve soyadının “Oral” olduğunu da kaydediyordum, Ertuğrul’un koskoca oral’ı manger etmesi çok tatsızdır, nasıl yutabildi, anlayamıyorum. Güzel, ne olabilir, nereden çıktı, “oral” bizde taşınmıyor ve ne anlam vereceğiz, artık “ağızdan” karşılığı var ve karşılığı olmadan da eczanelerde kullanılıyor veya bazı polis haberlerinde okuyoruz, “Hüdai Ağızdan” mı diyeceğiz, Ertuğrul bu konuya girerek çok tedbirsiz davranmış olmaktadır. Bir yol görünüyor, “or-al” olarak analiz edebiliyoruz; İbranide “el” veya “al” Tanrı’dır, or’un da “ışık” demek olduğunu, en az Sedat’ın terfi haberleri kadar tekrarlamış haldeyim, bu durumda, Hüdai Bey’in soyadını, “Tanrı’nın Işığı” olarak anlıyoruz. Kesinlik yok, bilim probalistik, ancak, Hüdai Oral’ın hem adını ve hem de soyadını İbrani diline bağlayabiliyoruz; bu bir tespit’tir ve tespit de sadece tespit’tir.

Güzel, polemikte, *reductio ad absurdum* –olmayana ergi– saçmalığa indirgemek de, kabul ediyorum, bir kapı’dır; ancak bunu yapabilmek için ehli olmak şarttır ve göremiyorum. Öncelikle tartışmanın bütün elemanlarına dürüst olmak isabetlidir, korkmamak gerekiyor, burada eksiklik duyuyoruz. Üç, eksik ise ne gerek vardı; “Şahar” adını, biz “Seher” olarak kullanıyoruz, hazen de Türkçe karşılığıyla “Tan” çağırıyoruz; bizde “Tan” biseksüel taşınmaktadır, ayrıca hem isim ve hem soyadı olabiliyor, bir tür joker diyebiliyoruz. “Su” üzerinde, “suda” vesilesiyle durmuştum, işin içine tekrar “suda” karıştırmak istemiyorum. Suda’yı meclis dışarı çıkarmakla birlikte, Tansu Çiller’i Selanik’e ve sabetayizme bağladığımı hatırlıyorum. Özkök’ün de çok büyük gayreti ile başbakanlığa kadar çıktığını biliyoruz; unutulmuştur.

Dört, “Isak” karşılığı, “gül” ve türevlerini alıyoruz; “gülen”, “besim”, “güler”, “besime”, “hande” ve “gülüş” ile yetiniyorum, ayrıntı için kitaplarıma bakılabilir; bakıldığı haberini duymuştum. Beş, “er” üzerinde yapmış olduğum değerlendirmeler yeterlidir;¹ Selçuklu prenslerinin isimlerini, Hazar Yahudileri’ni

1) “Ergil” ad veya soyadı beni çok şaşırtıyor; eri anlıyoruz, peki “gil”, Türkçe familya mı, İbranice “neşe” mi, araştırmak yerindedir. “Türk-er” de inceleme programımdadır, sanıyorum, *Tekelistan*’da başladım; işe yaradığını, Siyasal Bilgiler Fakültesi’nde profesörlük kapısı açtığını görüyorum. Yine de araştırmamızı sürdürmek zorundayız.

etüt ederken, Şebeke'nin ikinci cildinde ele almayı planlıyorum, "tuğrul" buradadır. Herhalde, ellili yılların ikinci yarısındaki görkemli gençlik hareketlerinden beri arkadaşım "Tuğrul Erkin" de aklımdadır; dil bilim açısından "ergin" ve "erkin" özdeşirler, not ediyoruz. Onomastique planda "er-tuğrul" adını da geçmiş oluyoruz.

Altı, "ercan" adından er'i ele aldık, "can", vital misali, "hayim" karşılığıdır. Herhalde geriye bir "saatçi" sözcüğü kaldı; Guggenheimer & Guggenheimer, "Jewish Family Names & Their Origins" adlı mükemmel sözlüklerinde, "Sagi, Saatchi, Saatzi" dedikten sonra, İbrani yazılışı veriyor ve "Turkish form saatçi, watchmaker, dealer in watches" ifadesini ekliyor. Güzel, demek ki, Yahudiler tarafından taşınan bir soyadı ile karşı karşıyayız. Benim yaptığım budur; dünyada bir Onomastique disiplini ve pek çok sözlük vardı; bana gelinceye kadar olmamasını, kendi kusurum sayamıyorum.

"Grup Doğum": Velidedeoğlu & Özkök & Saatçi ve de Bayhan

Sürpriz doğum günü

DMC Genel Koordinatörü Ercan Saatçi'nin eşi Gülümsün Saatçi, 32'nci doğum gününü Laila'da sürpriz bir partiyle kutladı. Kutlamaya Türkstar ekibinin yanı sıra eski ve yeni Türkstar finalistlerinden oluşan kalabalık bir grup katıldı. Gülümsün Saatçi, doğum günü pastasını eşi Ercan Saatçi ile birlikte kesti. Bu arada Saatçi'nin bir ara Alınur Velidedeoğlu ile koyu bir sohbete daldığı da görüldü.

Bayhan, ilk kez geldiği Laila'yı beğendiğini söyledi.

Ercan-Gülümsün Saatçi

Sevgi sönmemelidir, sönmesi, sevme kabiliyetinin tükenmesine bir yoldur; öyle düşünüyorum ve bu nedenle, geçmiş sevgilerimi de avuçta küllü bir köz misali kalbimde taşıyorum. Sonra yollarımız ve dünyalarımız ayrılrsa da, bazen, külünü üfleyip ateşini körükleyebiliyorum. Bu kalbi ısıtıyor, tazeliyor ve büyütüyor; reçetem'dir. Hiç kimseden kopmamayı sağlamaktadır.

Faşistleri, sevgi fakülteleri bitmiş canlılar olarak görüyorum.

Dolayısıyla sulu-göz olmadığım biliniyor; ancak şiddeti sevgi aşamasında yaşayabiliyorum. Daha doğrusu, şiddeti barındırmayan sevgiyi de düşünemiyorum.

Sevgi, şiddet'tir.

Sevgi ve Şiddet

Bin yaşına varsam

dişsiz kalsam

Seni ısırsam

Ertuğrul Özkök'le beraber yürüdük, Türkiye İşçi Partisi'nin üyesi olduğumu hatırlamıyorum, fakat sağlam bir sempatzanı olduğu kesindir; ayrıca yan yana çalışmışlığımız da var. Bu nedenle, bir gün, "hiç yahudi sevgilim olmadı" başyazısını okuduğumda, içim yandı, ateş düştü, çok üzüldüm; bu yola biraz da bu ateş ve üzüntü ile girdim. Araştırdım, Ertuğrul'a, "hayır yahudi sevgilin oldu" raporunu verdim, kitaplarımda var. Kuşkusuz ben "İbrani asıllı" diyorum ve daha fazla ayrıntıya girmek istemiyorum.

Bütün bilim yolcuları bilirler, ancak daha çok Marx'ın önermeleri tekrarlanıyor; "appearance" ile "essence" aynı olsaydı, Marx not ediyor, bilim olmazdı. Demek ki Özkök, sevgilerinde "görüntü" derecesinde kalmış ve "derin" olamamıştır, sevdiklerinin derinine inemediği için İbrani aslı bulamamıştır. Böyle durumlarda, bilimadamlarına iş düşmektedir; yapılmayan işleri üzerime aldığımı tekrarlıyorum, Ertuğrul'a bir kez daha İbrani asıllı sevgilisi olduğunu haber ediyorum. Kaç tane, hepsi mi; bu konudışıdır, çünkü bilgi nicel değil, nitel'dir¹, saymıyoruz.

1) "Bilgisayar" bir dil cinayetidir; bilgi nitel olup saymaya gelmemektedir.

Şimdi dişsiz olmayı tercih ediyorum. “Öz” ve “kök” üzerinde durmuyorum.

* * *

Bilim bir dizge’dir; buradaki sayımların bazısını ilgisiz bulup atabiliriz, tarih-i ilim’de usûldür. Bütünü ihmal etmemiz ise imkansız görünmektedir. Yine de, Ertuğrul’un bu hafif ve başarısız başyazıyı yazmamış olmasını tercih ederdim ve hâlâ ediyorum. Fakat özürlerimi de sunuyorum.

Bu büyük tartışmayı, uç ve saçma noktalara çekerek söndürmek isteyenlerin olduğunu biliyoruz. Bu, bunlardan sadece birisidir; gözlerinin önündeki merteklere bakmadan daha uzaklara işaret edenlere, büyük kurucuları listeye katarak anlamsızlaştırmak isteyenlere, bilimsel dayanakları gözardı edip yüzyıllardan beri boş vakit geçirmek için anlatılan gizli örgütleri ve hayaletleri davet edenlere rastlıyoruz. Bunlar bizim dışımızdadır; bu nedenle Ertuğrul’un ilkokul numarasını veya gizli örgütlerini kendisine bırakıyorum.

Bir, sözlükler düzenledim, eleştirilmeli ve mümkünse yanlış olduğu gösterilmelidir. Hüdayi, Bülent, Ebru, Oral ve diğer yüzlerce isimle ilgili sağladığım bilgiler tartışılmalıdır; önce bilgi var, bilginin muhtemel işaretlerinden korkarak saldırmak, Orta Çağdır. *Tekeliyet*’te bunları ortaya koyuyorum ve devam ediyorum; peki beni neden doğruluyorlar, ben doğrulanmak değil yanlış çıkmak istiyorum. İki, kişilerden değil yasalardan söz ediyorum, İbrani asıllı olmayanların, kural olarak dışışleri bakanı olamayacaklarını formüle ediyorum. Tevfik Rüştü Aras, Fatin Rüştü, Selim Sarper, H. Bayülken, İ. Türkmen, A. Bozer, Tansu Çiller, İsmail Cem, Coşkun Kırca, E. Gönensay; bunlar üzerinde durmak yerindedir. Devamla, Adnan Öztrak, Musa Ögün, İsmail Cem, Tunca Toskay, Nevzat Yalçıntaş, Yücel Yener, Şenol Demiröz, Cem Duna; trt genel müdürü oldular ve burada da böyle bir yasa var mı, saçmalıklar bir yana bunlar incelenmelidir, bekliyorum. Sıddık Sami Onar, Cem Demiroğlu, Cumhuriyet Ferman, İhsan Doğramacı, Kemal Gürüz, Tarık Somer, İbranide “şomer” yazılıyor ve “bekçi” demektir, rektör oldular; Cumhurbaşkanlığı Hazretleri’ne mektubum var. Sağcı veya solcu, faşist ya da özgürlükçü, Müslüman ya da laik oldular ve hepsi mevkilere geldiler; yoksa ortak bir yanları mı var, bu soruyu artık görmezlikten gelemeyiz.

Siyasal Bilgiler Fakültesi’ne sabetayist olmayan bir kedi bile, asistan olarak

girmez diyorum; girerse profesör olması zordu. Peki Siyasal Bilgiler Fakültesi'ne, İbrani asıllı olmayan dekan geldi mi; bunlar varken, *Hürriyet* gazetesi başyazarı nelerle uğraşıyor; acı olan budur. *Reductio ad absurdum*, iyi yapılmazsa, absurd'tür, görüyoruz.

* * *

Mihail Gorbaçov, Sovyet çöküşüne yaklaşırken bütün dünya, 18. Brumaire'in de etkisiyle, yazgısını, Louis Napoleon'a benzetiyordu ve ben, sonu ve yönü hariç, XVI. Louis, diyordum. Şimdi değerlendirme bu yöndedir. Aynı şekilde Kemal Derviş gelirken, İbrani asıllı teşhisini yaptım; başta Nazlı Ilıcak ve Osman Cengiz Çandar, itiraz ettiler. Şimdi bunlardan birisi açıkça ve diğeri zımnın bir kabul içindeler. Aynı şekilde, matbuat, içlerinde Siyasal Bilgiler Fakültesi dekanı dahil bazı zevatı Derviş'in arkadaşı gösterdiler; akrabaları olduğunu ileri sürüyordum. Bütün bunlar, İbrani asıllı oldukları anlamına geliyor; şimdi tartışılmamaktadır.

Şu sonuç çıkıyor, bu toplum, benim bilimsel öngörülerime güvenmektedir. Çünkü, güven pratik'tir. Dolayısıyla, *reductio ad absurdum* yolundan bir sonuç çıkması imkansız görünüyor, haber veriyorum ve tavsiye etmiyoruz.

Peki hangi dünyadayız; her kim, cumhurbaşkanı ölçüsünde olsa da, bir mevkiye gelince derhal, New York'taki Yahudi liderlerinin önüne çıkmaktadır. Dış politikamızın, Dünya Yahudi Partisi'nin çizgisine ve desteğine teslim edildiği, artık herkesin bildiği bir sır durumundadır, iç konuşmalarımızda temel çare görüldüğünü biliyoruz. Peki hepimiz deve kuşu misali kafamızı kuma mı sokacağız, "jinsa" adlı Yahudi örgütü, veya The Washington Institute namı İsrail-yanlısı beyin-yıkama atölyesi günlük hayatımızda değil mi; bağlantıları çıkarıyoruz.

* * *

Bin dokuz yüz yirmide, bu toprakta yaşayan İbrani asıllılar, bağımsızlık ve modern bir devlet istiyorlardı; başka motifleri ve diğer savaşları da vardı, artık tespit edebiliyoruz. Fakat bu kadar önemli ve yeterlidir; güzel insanlardı ve "iyi ki istediler" diyebiliyoruz. Bu yeni açıklama ve tartışmalar karşısında demeyenler, ikiyüzlülerdir; "kötülerdir" diyebiliyorum.

Şimdi o insanlar yoklar. Şimdi sadakatleri New York'a ve Tel-Aviv'e dönmüş haldeler. Bu nedenle, Kuzey Irak'ta subayların başına çuval geçirilince, İzmir'deki kadar bile duymuyorlar. İzmir'den sonra, Sultanahmet Meydanı'nda, İbrani asıllı yazarımız Halide Edip konuşuyordu ve şimdi İbrani asıllılar arasında bir Halide yoktur. Onurlu idi, "Handan" yazardır; Handan, geçen yüzyılın başında, evinde piyano çalıyor ve akşamları salonunda erkek konuklarıyla Durkheim sosyolojisini tartışıyordu. Halide, kendisinden başka bir kadınla da "birlikte" olmak isteyen pek ünlü matematik profesörü kocasını boşuyordu. Halide, yine İbrani asıllı Sabiha ve Zekeriya'ya burs bulup New York'a gönderdikten sonra Kurtuluş Savaşı için cepheye gitmiştir; şimdi bir Halidecik bile yoktur ve farkı burada tespit ediyoruz.

İşte bunun için artık düşüş, yükseliş sayılmaktadır.

İşte bunun için, İbrani asıllılar, Mısır'ın, Suudi Arabistan'ın reddettiği bir davete, Türkiye adına, Bush'un daha önce "Erdogan is learning" dediği birisinin katılmasını bayram saymaktadır. Bunun için, Türkiye'nin, Afganistan'dan Karzay, Irak'tan Yaver türünden birtakım Amerikan kuklaları veya Bahreyn Kralı arasında ve sırasında yer almasında hiçbir eksiklik duymamaktadır. Çünkü bunlarda eksiklik duygusu kalmamıştır.

Şimdi buradayız ve kaldığımız yerden devam ediyoruz.

* * *

Tekeliyet, bir devamdır.

Fransız Devrimi anlamında, isyan'dır.

Bir teorik savaş'tır.

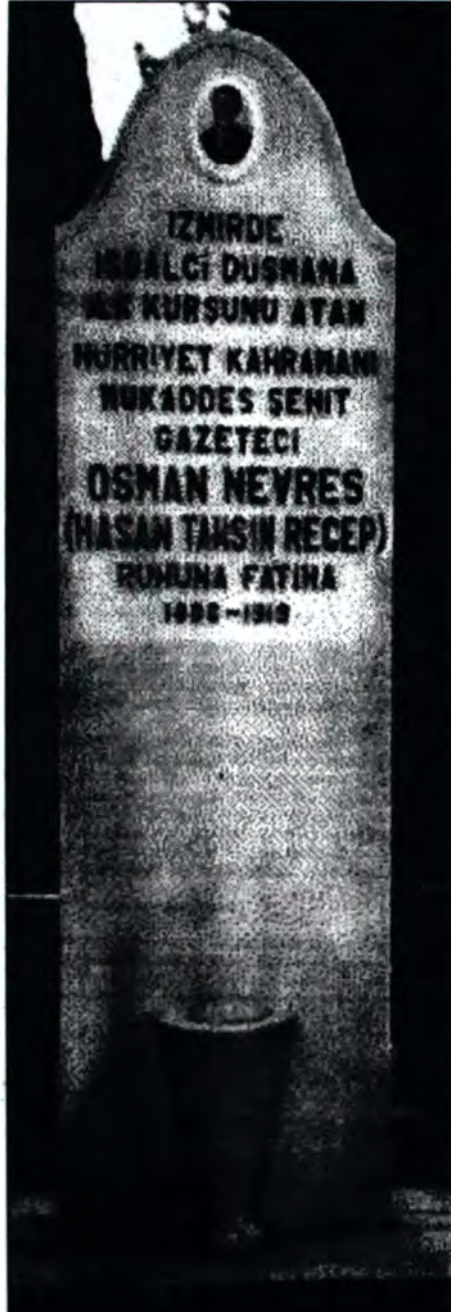
y. küçük

ankara

15/16 Haziran, Ü.Y.

Önsöze Birinci Ek

İZMİR & İLK KURŞUN & BÜLBÜLDERESİ

Önsöze İkinci Ek

SABETAYİSTLER: SOKAKTA “DEV” - EVDE “CÜCE”

Türkiye de devletler masasına oturuyor

Emine Hanım'a A protokolü

Millî Bahane Kurul'un eski Başkanı Emine Hanım'ın, 1994 yılında Türkiye'nin 100. kuruluş yıldönümü için hazırlanan 'Emine Hanım' adlı kitabın tanıtımına katıldığı bir toplantıda Emine Hanım'ın, 1994 yılında Türkiye'nin 100. kuruluş yıldönümü için hazırlanan 'Emine Hanım' adlı kitabın tanıtımına katıldığı bir toplantıda Emine Hanım'ın, 1994 yılında Türkiye'nin 100. kuruluş yıldönümü için hazırlanan 'Emine Hanım' adlı kitabın tanıtımına katıldığı bir toplantıda...

Başbakan'ın yemeniğinde katılımcılar

Erdogan, yemeniğe geldiğinden önce Irak, Ürdün, Cezayir, Bahreyn ve Yemen liderleri ile birliktedir. Katılımcılar, Toplantıda, Genel Başkan'ın, 1994 yılında Türkiye'nin 100. kuruluş yıldönümü için hazırlanan 'Emine Hanım' adlı kitabın tanıtımına katıldığı bir toplantıda...

Başbakan Filistin ve Irak'ta çözümler

Başbakan Erdoğan, 6.3 zeytin dalı gününde Ortadoğu'da barış için Filistin ve Irak sorunlarının çözümü için konuşur. 'İsrail'in Sıdnet politikasına son verilmeli. Irak'ta normalleşme süreci hızlanmalı. Başbakan Bush'un liderliğiyle, Başbakan Bush'un liderliğiyle, Başbakan Bush'un liderliğiyle...

ATA bozuldu, 215 kişilik Airbus'la gitti

ATA uçağı arızalandı. Erdoğan dün ABD'ye 100'ün Airbus uçağı ile gitti. 215 kişilik bir ekiple, Erdoğan'ın ekibi ve 15 kişilik ekiple gitti. Erdoğan'ın ekibi, Georgia eyaletindeki Lufthansa Lufthansa'ya geçecek.

Hürriyet

Türkiye Ülkelerimiz 9 Haziran 2004 Çarşamba Kurucuları: Sedat Simavi-1990 - 1993 Fiyat: 350 bin TL

Önsöze Üçüncü Ek

AMERİKALI BUSH: "ERDOĞAN IS LEARNING"

Türkiye'ye esbaşkanlık

TÜRKİYELİ G-8

ABD liderliğinde G-8 ülkelerinin toplantısı ve Ortadoğu için tarihi bir proje olarak nitelendirilen "ortaklık girişimi" çerçevesinde Türkiye, İtalya ve Yemen ile birlikte "esbaşkanlık" görevini yürütecek.

DÜNYANIN en zengin yedi sanayileşmiş ülkesiyle Rusya'nın oluşturduğu Sekizler Grubu (G-8), tarihinde ilk kez "demokratik ortak" sıfatıyla Türkiye'yi de katılmaya davet edildi. Ortadoğu'da bir zerre toplanmasında buluştu ABD Başkanı George Bush, Georgia devleti Sarajinsk'i bertaraf ettiler. Sadece bu kez, Rusya Devlet Başkanı Putin, Cezayir Devlet Başkanı Abdelaziz Buteflika ve Almanya Başbakanı Schröder.

Zirveye katılan 17 lider şöyle: Arka sıra soldan sağı: AB Başkanı ve İrlanda Başbakanı Bertie Ahern, Kanada Başbakanı Paul Martin, Başbakan Recep Erdoğan, Jacques Chirac, İtalya Başbakanı Romano Prodi, İran Cumhurbaşkanı Muhammed Khatami, Afganistan Devlet Başkanı Hamid Karzai, İtalya Başbakanı, geçici Irak Devlet Başkanı Gazal el Yaver ve İspanya Başbakanı José María Aznar. Ön sıra, İngiltere Başbakanı Blair, Bahreyn Kralı Hamad bin İsa el Halifa, Fransa Cumhurbaşkanı Chirac, Yemen Başbakanı Abdullah Babak, ABD Başkanı Bush, Ürdün Kralı Abdullah II, Rusya Devlet Başkanı Putin, Cezayir Devlet Başkanı Abdelaziz Buteflika ve Almanya Başbakanı Schröder.

Hande'da

Önsöze Dördüncü Ek

İSRAİL İÇİN BOP VE DOĞRU YALANLAMA

Sedat ERGİN

ANKARA'DAN

Büyük Ortadoğu ve Türkiye

GERİDE bıraktığımız hafta, ABD'de yapılan ve Türkiye'nin de 'demokratik ortak' unvanıyla bir bölümüne katıldığı G-8 toplantısında kabul edilen ortak eylem planı, İslam dünyasında reform sürecinin başlaması yönünde atılmış dev bir adımdır.

Eylem planı, Ortadoğu ve Kuzey Afrika'yı içine alan İslam coğrafyasındaki ülkelerin, kurulacak bir dizi mekanizmayla ekonomi, siyaset, eğitim, sivil toplum, medya, yolsuzlukla mücadele gibi alanlarda reform sürecine doğru teşvik edilmesini öngörüyor.

İslam dünyasının içler acısı bir durumda olduğu eğitim, projenin en önemli başlıklarından birini oluşturuyor.

Bugün okuma yazma oranının hâlâ yüzde 50'nin altında olduğu çok sayıda İslam ülkesi var. Fas'ta bu oran yüzde 51, Mısır'da ise yüzde 56 dolayında. Mısır'da kadınlarda bu oran yüzde 44'e düşüyor.

DOĞRU FİKİRLERİ
YANLIŞ KİŞİLER SAVUNUNCA

Başta ABD olmak üzere Batılı gelişmiş ülkeler, cehalet aşılamadığı, kadınların rolü güçlenmediği, ekonomik girişimcilik gelişmediği ve demokrasi filizlenmediği süreçte, bu coğrafyanın terörist yetiştirmeye devam edeceğini çok geç de olsa galiba anlamış bulunuyorlar.

Bunu idrak etmeleri, 11 Eylül şokuyla sarstırmalarının ertesinde ortaya çıkmıştır.

Sonuçta, Büyük Ortadoğu Projesi, daha güvenli bir dünya yaratmak için bölgenin reform sürecine sokularak dönüştürülmesi gibi bir amaç içeriyor.

Eylem planı, bu dönüştürme misyonunun hedeflerini, uygulamaya ilişkin araç ve yöntemlerini tanımlıyor.

Çağdaşlık değerlerini savunan herkesin ilkesel olarak altına imza atmakta tereddüt geçirmeyeceği hedefler bunlar.

Ancak, iş imza meselesine gelince, hemen sancılı bir açmazla karşılaşılıyor.

Bush yönetiminin yalnızca İslam dünyası değil, bütün uluslararası camiia karşısında kırıklarla dolu olan sicili daha işin başında projeyi çıkmaza sokuyor.

Doğru fikirlerin yanlış şahıslar tarafından su-

nulmasında yaşanan çelişki ve kafa karışıklığının bir benzeri bu projede de karşımıza çıkıyor.

Ayrıca, Bush yönetiminin İsrail'de Şaron hükümetinin saldırgan politikalarına açık çek vermesi, bu projenin hayata geçirilebilmesi açısından ciddi bir güven sorunu yaratıyor.

Amerikan halkı, Bush yönetimini tasfiye edip uluslararası camiayla güven tazelemediği ve Filistin sorununa adil bir çözüm getirilmediği sürece projenin kuvveden fiile çıkabilmesi güç gözüküyor.

TÜRKİYE, DIŞINDA
KALAMAYACAK

Ortadoğu'nun reform sürecine girmesi, refahın, eğitim düzeyinin artması, demokrasinin zemin kazanması, özetle bölgenin modernleşmeyi kucaklaması, her bakımdan Türkiye'nin de çıkarına.

Bu proje, Bush yönetiminden sonraki on yıllarda da Washington'un en önemli siyaset önceliklerinden biri olmaya devam edecektir.

Daha önemlisi, bu düşüncenin artık bir Amerikan projesi olmaktan çıkıp AB'nin de aktif bir şekilde yer alacağı ortak bir çabaya dönüşmüş olmasıdır.

Dış politikasında artan ölçüde AB ile uyumlu bir çizgiye girmekte olan Türkiye, ister istemez AB'nin bu alandaki yönelimlerini dikkate almak durumundadır.

Sonuçta, istese de, istemese de, dışında kalamayacağı bir oluşum söz konusu Türkiye açısından.

Türkiye, geride bıraktığımız yüzyılda cumhuriyetin kuruluşu ile birlikte bugünkü 58 İslam ülkesi içinde bütün yetersizliklerine rağmen demokrasi, hukukun üstünlüğü, açık toplum gibi çağdaşlık değerlerine geçici sağlayabilen tek ülke olmuştur.

Bu farklılığı, kopmayı sağlayan en hayati araç, cumhuriyetle birlikte getirilen laik yapıdır.

Buna karşılık, ABD'nin Türkiye'deki laiklik çerçevesini sulandırmaya dönük arayışlara girişmesi, olsa olsa Türkiye'yi proje kapsamındaki ülkelere benzetmeye kalkışmak olur.

Bu durum, projenin en önemli dayanağının çökmesi anlamına gelmez mi?

NOT: Hürriyet'in geçen pazar günü çıkan hafta sonu ekinde Ayşe Arman'ın Prof. Yalçın Küçük ile yaptığı bir mülakat yayımlanmıştır.

Bu mülakatta, Prof. Küçük'ün 'Bir insan kabiliyet-sizse, ama çok para kazanıyorsa Türkiye'de, o büyük bir ihtimalle İbrani asıllıdır diyorum ve araştırmaya başlıyorum. Tabii, Sedat Ergin gibi İbrani asıllı olduğu halde geldiği yeri hak edenleri araştırmıyorum' şeklindeki sözleri aktarılmıştır. Prof. Küçük'ü şahsıyla ilgili sözleri gerçeği yansıtmamaktadır.

Prof. Küçük de beni arayarak, 'Sedat E'ğin' araştırma ihtiyacı hissetmedim. Bu ihtiyacı hissettiğim biri hakkında bir iddiada bulunmam da söz konusu olamaz. Ancak buradaki sorumluluğun hepsi bana aittir' demiştir.

Boyle bir konuda düzeltme yapmak durumunda kaldığım için üzgünüm. İbrani asıllı olsaydım, bu neyi değiştirdi ki?

Önsöze Beşinci Ek

REDUCTIO AD ABSURDUM

GÜNDEM

Hürriyet

- 18 Haziran 2

MEDYADAKİ GİZLİ ÖRGÜT

ASLINDA bütün bu sırları hayatımın sonuna kadar saklamıştım. Bu karanlık ve meşum bilgiler benimle birlikte mezarıma kadar gidecekti.

Ama görüyorsunuz, yine kendimi tutamadım.

Her şey anlatıyorum

İşte size 'Hürriyet'in ilklerine kadar uzanan meşum bir gizli teşkilatın hikayesi.

Her şey geçen hafta Ayşe Arman'ın 'Hürriyet'te Yalçın Küçük'le yaptığı mülakata çıktığımız o cumle ile başladı.

Hürriyet'in Ankara Temsilcisi Sedat Ergin, elinde İbrani asıllıymış.

Yani gizli bir Sabırcı.

Hemen Sedat Ergin'i arayıp, 'Bunu niye saklıyorsunuz?' diye sordum.

Bana hiç beklemediğim bir cevap verdi: 'Peki sen niye bugüne kadar sakladın?'

Sesirdim.

'Neyi sakladım?' dedim.

'Tanası'nın gizli bir Sabırcısı'

olduğunu.

'Neisi yani?' dedim.

'Yalçın Küçük'ün kitabını okumadın mı?' dedi.

Meğer Yalçın Küçük bir kitabında, eşim Tanas'ın hayatını aslında dünyeye olduğunu yazmış.

Dehşetli de sağlamsız.

Kayınvalidem adı Hüda'dır.

Meğer Hüda adı Yahudilerin en sevdiği isimlerden biriymiş.

Ayrıca Tanas'ın yeğeninin adı olan Elif, dışarıda yaşayan Yahudilerin en sevdiği Türk ismiymiş.

Çeneyor musunuz, delilleri us gibi

sağlam.

Zaten Makedonya göçmeni sandığım Sedat'ın Sabırcılığı da, Yahudilerin Ergin soyadını çok sevmelerinden anlaşılmıyormuş.

Boylece Yalçın Küçük, Hürriyet'in Genel Yayın Yönetmeni ile Ankara Temsilcisi'nin birbirine bağlayan esrarengiz ilişkisinin ilk ipuçlarını, 'sağlam delilleri' ile ortaya koymuş oldu.

Ama bu esrarengiz ilişki burada noktalanmıyor.

Sıki dururt, şimdiki asil gizli ilişkileri

açlıyorum.

Sedat Ergin bundan 2-3 yıl önce Bilderberg toplantısına davet edildi.

O gönderde bu davet bazı dikkate alınmaz gözlerden kaçmıştı.

Komple reonlenimin büyük uzaları bu davet üzerine çeşitli yorumlar yapıyor.

Dan Brown, 'Melekler ve Şeytanlar' adlı kitabında, Vanlı ve kiliseye savaş açan 'İlluminati' adlı bir gizli örgütü anlatıyor.

Kiliseye karşı savaşın bu örgütün servetinin kaynağında iki aile var.

Bilderberg ve Rothschild.

Yani Sedat Ergin'i o 'meşum toplantıya' davet eden aile.

Boylece Sedat Ergin'in İbrani kökenleri, İlluminati adlı gizli örgüte bağlanıyor.

Ama bekleyen asil müthiş bağlantı bundan sonra geliyor.

Kitabın 210'uncu sayfasında sayısal bir şifre veriliyor.

503...

Bu rakam gizli İlluminati örgütünün kutsal sayısı.

Peki bu rakamın yazının başından beri anlatıldığı bu karanlık ilişkiler yumağında ki yeni ne?

Sıki dururt, asil bomba şimdiki patlıyor: '503' rakamı, Hürriyet Gazetesi Genel Yayın Yönetmeni Ertuğrul Özkök'ün İzmir Namık Kemal Lisesindeki okul numarası.

Söyleyin bu bir tesadüf olabilir mi?

Boylece bu gizli ilişkiler ağı bütün açıklığıyla gözler önüne seriliyor.

Tabii, bu ilişkilerin bir ucu da geçen hafta Bilderberg toplantısına davet edilen Hasan Cemal'e uzanıyor.

Yani Cemal Paşa'nın tonuna.

Bu yazın neden yazıldığını sorarsanız cevabım şu:

Komple zıvalıklarına mütevezzıl bir kaidada bulunmak için.

Siz de biliyorsunuz ki zıvaların sınırı yok. Ayrıca bağlanan zıvalıyorsa bizim de zıvalama hakkımız yok mu?

SIRLAR

Sırlar'ı yazarken, hep Fikret'i hatırlıyordum, daha doğrusu, hep dilimin ucundaydı. "Küçük, muhteriz, muttarit darbeler," sürekli darbeler indirdiğimi düşünüyordum, ancak hepsi çekingendi. Aynalarda titreşim yaratmaya çalışıyordum.

* * *

Küçük, muhteriz, muttarit darbeler
Kafeslerde, camlarda pür ihtizaz.
Olur dembedem, nevgaher: nağmesaz,
Kafeslerde camlarda pür ihtizaz,
Küçük, muhteriz, muttarit darbeler!

* * *

Tezler'de, bir bıçkı makinesinin başında olduğumu düşünüyordum; baba mesleğim, hızarıcılığı ve fabrika denebilirdi, kütükleri kesip düzlemeye bayılırdım. Kolumu kaptırabilirdim, beni yaklaştırmazlardı.

Sonra bilimsel bir hızar makinesinin başına geçtim, hızar fabrikası da denebilir, öyle düşünüyordum, tutarsız, kaba olanları kesip atıyordum. Önce durdurmak üzere hücumla geçtiler ve sonra sustular; ancak, hızarların kütükleri keserken çıkardığı iç yakan bir ses vardır, hep duydum.

Saymak istemiyorum, a) Birinci İnönü Zaferi'nin yokluğu, b) İlk Kurşun'un İzmir'de değil, Dört Yol'da atıldığı, c) Çerkez Ethem'in hain ve d) Şeyh Said'in casus olmadığı, e) Sovyetler Birliği'nin, Türkiye'den toprak ve üs istemediği, benim, bilimsel hızarın marifetleri arasındadır.

Bunlara, bir tür olumsuzlaştırma da diyebiliriz.

* * *

Sırlar'da, sözcüklerden heykeller yapmaya çalıştım.

Bilimi, hep heykel yapma olarak düşünüyorum.

* * *

Tezler'i ve diğerlerini okuyanlardan, hızarların iç yakan sesini alıyordum, acı var.

Sırlar'da, bilmenin sevincini duyuyordum Yansıttılar.

* * *

Sırlar'da, dilimize olan aşkımin, yeni vuslatları var.

* * *

Türkiye'de bütün üniversitelerin yerine bir üniversite kurmaya çalışıyorum.

Bütün üniversiteleri boş sayıyorum.

Küçük, muhteriz, muttarit darbeler
Kafeslerde, camlarda pür ihtizaz.

Yalçın Küçük
Ankara, Aralık 2003

AD-DİZİN

- Abas, Hiram:** 281
- Acar, Özgen:** 170
- Adasal, Rasim:** 175
- Adıvar, Halide Edip:** 125, 160, 310, 371
- Ağaoğlu, M .K.:** 241
- Ağaoğlu, Samet:** 241
- Ağaoğlu, Ahmet:** 241
- Ağar, Mehmet:** 90, 99, 301, 302, 303, 306
- Ağar, Erdal:** 303
- Ahmet Mithat Efendi:** 161
- Akat, A. S.:** 182, 291, 295
- Akbağ, Demet:** 302
- Akçam, Dursun:** 161
- Akev, T. S.:** 188
- Akman, Nazım:** 191
- Aksoy, Taha:** 273, 302
- Aksu, Sezen:** 319
- Aktaş, Kutlu:** 268
- Akyol, Taha:** 302
- Alatlı, Alev:** 209
- Albright, M.:** 305
- Alemdaroğlu, K.:** 101, 205
- Ali Fuat Paşa (Cebesoy):** 157, 363
- Alkin, Erdoğan:** 203, 204
- Almaz, A.:** 226, 280
- Altan, A.:** 161
- Altan, Ç.:** 77, 188, 259
- Ar, Müjde:** 246, 349

Arar, İsmail: 48, 232

Aras, Tevfik Rüştü: 117, 126

Arıĝ, Fatma: 227, 263, 264

Arınç, B.: 73, 199

Arınç, M.: 73

Arşimed: 172, 355

Ataizi, Hande: 305

Atam, Adnan: 180

Atasagun, Seval: 99

Atasagun, Şenkal: 99

Atsız, Nihal: 49

Atsız, Yağmur: 49

Ataullah Efendi: 188

Avşar, H. (H. Ç.): 106, 198, 216

Ay, Savaş: 201

Ayaz, Nevzat: 268

Aybar, Mehmet Ali: 37, 38, 77, 131, 189, 320, 357

Avcıoğlu, Doĝan: 37, 38, 97, 116, 149, 170, 178, 192, 206

Aytür, Memduh: 183, 184

Bahar, Beki: 180, 291

Balcı, Şükrü: 99

Bali, Rifat N.: 204, 263, 265, 266, 270, 272, 309

Balkan, A.: 232

Balzac, H.: 160, 207, 333

Barak, Ehud: 336

Barka, Aykut: 258

Başar, Günseli: 264

- Baştaş, Aslı:** 110
- Batu, Selahattin:** 175
- Bayar, Celal:** 119
- Baydemir, Osman:** 88
- Baydur, Refik:** 84, 128
- Baykal, Deniz:** 46, 104, 176
- Baykurt, Fakir:** 161
- Bayülken, H.:** 369
- Belli, Mihri:** 94, 153
- Benbassa, Esther:** 124
- Benderli, Atıf:** 68, 216
- Bermek, Ayhan:** 301
- Besalel, Yusuf:** 305, 333
- Beşikçi, İsmail:** 57
- Beyazıt, Selahattin:** 301, 302
- Bilgiç, S.:** 170
- Bilginer, Haluk:** 49
- Birand, M. A.:** 57, 85, 233, 357, 360
- Birgi, Muharrem Nuri:** 301
- Birsel, Gülse:** 50
- Birsel, Murat:** 50
- Boccaccio:** 160
- Boran, Behice:** 37, 38, 77, 94, 131, 310, 320
- Bozer, Yüksel:** 181, 291, 292
- Bozer, Ali:** 181, 182, 292, 369
- Bozer, Sevim:** 181, 291
- Bush, G. W.:** 32, 112, 113, 232, 354, 359, 360, 371

Cahun, Leon: 37, 128, 187

Camus, Albert: 10

Canaydın, Özhan: 301

Canetti, Elias: 198

Cansen, Ege: 241

Cansun, Mehmet: 302

Cantacasin, T. S.: 195, 196

Castro, Fidel: 10

Cem, İsmail: 35, 117, 141, 159, 176, 177, 179, 189, 191, 201, 202, 264, 272, 305, 355, 356, 369

Cemal, Hasan: 83, 87, 206, 295, 360

Ciner, T.: 96, 214

Civaoglu, Güneri: 83, 295

Clinton, B.: 95, 295

Copernicus: 284

Çalışlar, Oral: 95, 96

Çandar, Cengiz: 30, 87, 293, 295, 370

Çaykovski: 321

Çelik, Feridun: 87, 88

Çerkez Ethem: 378

Çetin, Hikmet: 166, 176

Çevik, İlnur: 30, 87

Çilingiroğlu, K. (K. Ç.): 216, 332

Çiller, Tansu: 104, 176, 206, 295, 306, 366, 369

Çiller, Özer: 332

Dal, Kemal: 249

Darwin, Charles: 153, 324

Demirel, Süleyman: 38, 101, 102, 132, 133, 141, 165, 169, 170, 171, 184, 186, 188, 201, 206, 306, 333

Demirel, Murat: 186, 285

Demiroğlu, Cemi: 369

Demiröz, Şenol: 369

Denizli, Mustafa Işık: 69, 298

Deny, J.: 330

Derviş (Dervish), Kemal: 35, 74, 117, 122, 133, 173, 174, 180, 193, 201, 202, 204, 206, 241, 246, 272, 292, 293, 295, 328, 336, 370

Dicle, Hatip: 83, 85

Dilber, İ. Sıtkı: 180

Dinçmen, Üstün: 173

Dinçmen, Filiz: 173

Doğan, A. (A. D.): 57, 95, 105, 110, 214, 215, 287, 302, 309, 310

Doğan, Yalçın: 175

Doğramacı, İhsan: 260, 369

Dormen, Haldun: 202

Dostoyevski, F.: 10, 153, 155, 160, 321, 336

Duatepe, Cenk: 87

Duna, Cem: 369

Dündar, Uğur: 108, 109

Ebrem, Kamile S.: 246

Ecevit, Bülent: 89, 90, 102, 104, 117, 132, 150, 159, 201, 203, 259, 268, 293

Eczacıbaşı, B.: 180, 246

Eden, Esin: 227

- Egeran, N.:** 188
- Einstein, Albert:** 15
- Eisenstein, S.:** 15
- Elöve, Mustafa:** 180
- Emeç, Çetin:** 258
- Er, Ahmet:** 249
- Eralp, Vehbi:** 55, 57, 233
- Eralp, Tefik Yalım:** 57
- Eralp, Muazzez:** 57
- Erbakan, N.:** 37, 102, 282, 283, 308
- Erberk, Neşe:** 264
- Erbil, M. A.:** 240, 260, 288, 357
- Erdogan, Yilmaz:** 246, 302
- Erdogan, Tayyip:** 101, 102, 104, 105, 109, 110, 111, 202, 206, 295, 296, 302, 321, 336, 354, 360, 371
- Erdogan, Mustafa:** 99, 100
- Erener, Sertap:** 97, 100, 344, 345
- Erem, Faruk:** 182
- Eresin, Bircan:** 268
- Erez, Yalım:** 268
- Ergen, Gülben:** 99, 100, 109
- Ergin, Sedat:** 105, 358, 360, 362, 363, 364, 365
- Ergin, Osman Nuri:** 352
- Eriş, K.:** 267
- Eriş, Ali:** 267
- Eriş, Meral:** 267
- Erkal, Ibrahim:** 250
- Erkal, İlkin:** 250

Erkal, Ebru: 250

Erkan, Ünal: 99

Erkmen, Hayrettin: 176

Erkasap, Müfit: 300

Ertegün, A.: 202

Ersoy, M. Akif: 46, 51, 219

Esenler, Ayşenur: 186

Evcil, Erol: 99, 100, 109

Everdi, M.: 194

Evren, Kenan (K. E.): 12, 38, 74, 101, 102, 147, 150, 186, 268, 340, 362

Eyüboğlu, Sabahattin: 357

Eygi, Mehmet Şevki: 226, 228

Ferman, Cumhur: 180, 181, 186, 369

Fırat, Abdülmelik: 149

Freely, John: 117

Galante, Avram: 195

Gibson, Mel: 309

Gorbaçov, Mihail: 370

Göğüş, Z.: 241

Gökalp, Ziya: 37, 119, 128, 140, 187

Göle, Nilüfer: 182, 204, 295

Göle, Celal: 180, 181, 182, 295

Göle, Turgut: 181, 289, 291

Göle, Kemal: 289

Gönensay, Emre: 130, 169

Gül, Abdullah: 87, 102, 104, 231

Gülek, Tayyibe: 50

Gülen, Fethullah: 102, 132, 147

Günyol, Vedat: 357

Gürel, Ş. S.: 176

Gürel, Mehmet Emre: 228

Güreş, D.: 260

Gürsel, Cemal: 171

Gürüz, K.: 205, 369

Güven, Birol: 110

Halis, Keriman: 264

Halman, Talat: 167

Haçerlioğlu, Orhan: 198

Hasluck: 194, 195

Hegel, G. W. F.: 11, 12, 144, 152, 220

Hitler, A.: 13, 51, 307

Huxley, Aldous: 360, 362

Hür, Ayşe: 309

İlcak, Nazlı: 125, 293, 370

Işık, Hilmi: 47

İbn Haldun: 220

İldem, Tacan: 173, 175

İleri, Selim: 198

İlhan, Atilla: 160

İlhan, Çolpan: 49

İnalcık, H.: 194

İnönü, Erdal: 176

İsmet Paşa (İnönü): 157, 252, 323, 336

İşmen, F. H.: 77

İpekçi, Abdi: 188, 198, 259, 357

İpekçi, Fahir: 180

Kafka, Franz: 14

Kağan, Şinasi: 289

Kant, I.: 194, 209, 217, 319

Kapanlı, Turan: 293

Kapani, Münci: 293

Kapani, Osman: 293

Kapani, Naz: 295

Karaca, Cem: 250

Karadağlı, T.: 106, 232

Karakaş, Eser: 246, 293

Karakaş, Ercan: 246, 293

Karaosmanoğlu, Yakup Kadri: 78, 138, 160

Karaosmanoğlu, Atilla: 169

Karasu, Bilge: 191

Kart, Musa: 301

Karayağcın, M.: ,176

Karay, Refik Halit: 280

Kaya, Ahmet: 177

Kaya, Yaşar: 23, 24, 100, 112, 301

Kaygusuz, B.: 194, 195

Kayra, Cahit: 183

Kazaz, Daniel: 324, 326

Kemal, Yaşar: 360

Kemal Tahir: 153, 159, 187, 191, 192

Kepler, J.: 284

Kermen, Osman: 180

Kıraç, İnan: 260

Kıraç, Can: 260

Kırca, Coşkun: 260, 369

Kırca, Ali: 95, 260

Kırca, Levent: 260

Kırdar, L.: 259, 260, 262

Kısakürek, N. Fazıl: 149, 159

Kışlalı, A. T.: 57

Kibar, M.: 282

Kibar, Osman: 282, 285

Kissinger, H.: 301

Koç, Rahmi: 151, 153

Koç, Vehbi: 260

Kongar, I.: 191

Kongar, E.: 191

Köprülü, Fuat: 21, 37, 123

Kuhn, Thomas: 319

Kuntay, M. C.: 160

Kuncak, İlyas: 147, 149, 151, 162

Küçük, Abdurrahman: 204

Lenin, V. I. U.: 119, 136, 207, 220, 319, 320, 323

Leontieff, Vasiliy: 332

Madanoğlu, Cemal: 167

Mahmut Esat Efendi: 188

Makal, Mahmut: 161

Mardin, Arif: 202

Mardin, Şerif: 202

Mardin, Betül: 202

Marx, Karl: 11, 12, 14, 118, 135, 144, 152, 173, 197, 220, 234, 265, 306, 319, 320, 323, 368

Mazhar Osman: 262

Menderes, Adnan: 126, 149, 170, 241

Meriç, Cemil: 207

Mısırlı, Lebib: 180

Mısırlı, Mehmet: 180

Muhtar, Reha: 260

Mungan, Murathan: 177

Muratoğlu, A.: 226

Musa Kazım Efendi: 188

Müren, Berna: 268

Nâzım Hikmet: 23, 24, 44, 79, 84, 116, 131, 153, 156, 157, 158, 192, 195, 197, 321, 322

Nebioglu, İ.: 241

Nebioglu, Osman: 55

Nesin, Aziz: 153, 174

Newton, I.: 323

Neyzi, Leyla: 227, 263, 264, 265

Nur, Rıza: 42

Ocak, A. Yaşar: 197

Oguzcan, Ü. Y.: 338

Onar, Sıddık Sami: 369

Orel, Şinasi: 167, 169

Ortaylı, İlber: 240

Osma, Bülent: 342, 344, 345

Osman Nevres (Hasan Tahsin): 39, 350

Öcalan, Abdullah: 85, 88, 96, 112, 159, 296, 328

Ögün, Musa: 369

Ökte, Faik: 52

Örik, N. S.: 160

Ören, Enver: 47

Özal (Ozal), Turgut: 102, 132, 141, 165, 166, 169, 186, 206, 214, 250, 268, 285, 289, 291

Özal (Ozal), Korkut: 268, 285, 301

Özal (Ozal), Efe: 285

Özal (Ozal), Yusuf Bozkurt: 285

Özdilek, Fahri: 171

Özgen, Tunçalp: 183

Özgen, Eralp: 182, 183

Özgün, Ayşe: 99

Özilhan, T.: 90, 241

Özkan, Tuncay: 99

Özkan, H.: 203

Özkök, Ertuğrul: 93, 95, 98, 99, 102, 104, 259, 273, 295, 302, 360, 362, 364, 365, 366, 368

Öztrak, Adnan: 369

Öztorun, Necdet: 154

Pasinler, Galip: 352

Pamuk, O.: 122, 161, 198, 199

Pinto, B.: 228, 247, 272, 273, 275, 280, 281, 282, 326, 327, 336

Püsküllüoğlu, Ali: 254, 272, 280

Rana, Sarah Aliye: 21, 23, 24, 28, 29

Reçber, Rüştü: 296, 298

Refig, Halit: 159, 189, 191, 349

Ricardo, David: 173, 234

Sabahattin Ali: 159

Sabancı, Güler: 90

Sabancı, Sakıp: 151, 153, 267

Sadak, N.: 177

Safa, Peyami: 158, 159, 187

Safedli Luria: 121, 136, 237

Said-i Nursi: 149, 342

Sanberk, S. Ö.: 30, 31, 173, 332

Sarper, Selim: 176, 177, 369

Sartre, J. P.: 14, 23

Saymen, Ferit Hakkı: 260

Sayman, Yücel: 125, 260

Say, Fazıl: 94, 260

Seçkiner, Yücel: 74

Selçuk, İlhan: 357

Sezer, A. N.: 62, 97, 125, 172, 173, 174, 175, 177, 201, 369

Sinanoglu, Oktay: 209

Smith, Adam: 234

Somer, Tarık: 369

Soysal, M.: 177

Soysal, İ.: 188, 198

Streisand, Barbara: 15

Sümer, Faruk: 254

Süsoy, Yener: 247, 301

Süreya, Cemal: 207, 319

Şahin, M. A.: 74, 76, 357

Şaron, Ariel: 89, 90, 307

Şeyh Sait: 149, 378

Şoray, Türkan: 49, 105, 106

Tağmaç, Memduh (M. T.): 12, 38, 101, 102, 150

Talat, M. A.: 357

Tanaltay, Mûjgan: 301

Tarı, Sevim: 153

Tara, Şarık: 191

Taygun, Ali: 73

Taylan, Nurcan: 72, 73

Taylan, Orhan: 73

Tekin, L.: 161

Terim, Fatih: 55, 64, 69, 296, 298, 300, 301, 303

Terim, Merve: 55

Tevfik Fikret: 217, 219, 377

Türkali, Vedat: 153

Türkcan, Ergun: 57

Türkeş, A.: 37, 89, 133, 187, 302, 308

Türkmen, İlter: 176, 369

Tolstoy, L.: 160

Toker, Metin: 178

Topuz, Hıfzı: 285, 301

Toskay, Tunca: 369

Uçuk, Cahit: 270, 271, 272

Uluç, H.: 49, 280, 281.

Uluç, F.: 281

Uluç, Ö.: 280, 281

Umar, Leyla: 247, 301

Urgan, Mina: 357

Uşaklıgil, Halit Ziya: 125, 161

Ülker, Sabri: 104, 187

Üstünel, Besim: 50

Vâlâ Nurettin (Va-Nû): 157

Vambery: 37, 128, 187

Velidedeoğlu, H. V.: 255

Vural, Engin: 260

Woodward, Bob: 354

Yalçıntaş, Nevzat: 141, 186, 285, 369

Yalman, Ahmet Emin: 39, 40, 352

Yaltkaya, Ş.: 197

Yakış, Yaşar: 175, 176

Yarman, Sıddık Binboğa: 55

Yener, Yücel: 369

Yetkin, Murat: 104, 133, 201, 293, 355, 358

Yeğinmen, Nazlı Semra: 285

Yılmaz, M.: 117, 133, 176, 177, 268

Yılmaz, B.: 268

Yunus Emre: 149, 158

Yurtsever, Erk: 254, 255

Yüksel, M.: 130

Yücel, Can: 154

Zana, Leyla: 83, 84, 85, 89, 100, 112

Zeytinoglu, Nasır: 170

Zorlu, Ilgaz: 226

Zorlu, Fatin Rüştü: 117, 126, 176, 303

PUTLARI YIKIYORUM

YALÇIN KÜÇÜK

ÖNSÖZLER I

ISBN 975-273-068-X

9789752730687

